

STUDY GUIDE

**1947 முதல்
இந்தியாவின்
வரலாறு**

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode - 629174

Kanyakumari District.

History of India since 1947

1. To understand the conditions of India on the eve of Independence
2. To study the contributions made by the architects of India
3. To know more about the foreign policy of India which is always working for global peace.
4. To understand the emergence of regional sub-nationalism in India and its results

Unit I : Position of India on the eve of Independence- The problems of partition-Integration of Indian States- States re-organisation.

Unit II : Prime Ministers of India- Jawaharlal Nehru – Internal and Foreign Policy- LalBahadur sastri- Indira Gandhi- Emergency – Birth of Bangladesh

Unit III : Rajiv Gandhi – Foreign Policy – National Front Government- Narasimha Rao- Ata;Bihari Vajpaye

Unit IV : Peasants Struggle – Terrorism in Punjab – Assam Struggle – Telengana Struggle – Foreign Policy of India – India and Non- Aligned Movement- India and UNO-SAARC.

Unit V : Development of Education- Planned Economic Development – Transport and Communication- Cultural Activities in India.

- Visit Historical and important Tourist places in India

Reference Books

1. Biphan Chandra, India after Independence, (1947-2000) Penguin Books, New Delhi, 2000.
2. Braw P.K., Politics of India since Independence, New Delhi, 1999.
3. Chakaravarthy S.R, Contemporary India, New Delhi, 2005.
4. Dharamraj. J., Contemporary History of India, (Tamil) Tensy Publications, Sivakasi, 2014.
5. ‘Varalatu Suvadugal’ (Tamil) Thina thanthi Pathippagam, Veperi, Chennai, 2010.

1947 முதல் இந்தியாவின் வரலாறு

அலகு I

சுதந்திரத்தின் போது இந்தியாவின் நிலை

சுதந்திரத்தின் பின்னணி:

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் 1757 ஆம் ஆண்டிலே தொடங்கியது. பிளாசி போருக்குப் பிறகு, வங்காள நவாப் கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடம் சரணடைந்தபோது, 1765 ஆம் ஆண்டில், வங்காளம் மற்றும் பீகார் மீதான அனைத்து உரிமைகளும் நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. அன்று முதல் 1947 ஆம் ஆண்டு வரை இந்தியா எதிர்கொண்ட அடிபணிவின் தொடக்கம் இதுவாகும். பிரிட்டிஷாரிடம் இருந்து இந்தியா எதிர்கொண்ட 200 ஆண்டுகால அடக்குமுறை மற்றும் அடிமைத்தனத்தின் காலவரிசையைப் பார்ப்போம். 1757 ஆம் ஆண்டில், கிழக்கிந்திய கம்பெனி பிளாசி போரில் வென்றது, 1764 இல் பீகாரில் பக்சர் போரில். இந்த இரண்டு வெற்றிகளும் நிறுவனத்திற்கு வருவாயைச் சேகரிப்பதற்கும் அதன் முதல் கவர்னர் ஜெனரலான வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸை நியமிப்பதற்கும் அதிகாரத்தை அளித்தன. பின்னர் நிறுவனம் மும்பை (அப்போது பம்பாய்) மற்றும் சென்னை (பின்னர் மெட்ராஸ்) ஆகியவற்றில் தனது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தத் தொடங்கியது. 1765 க்குப் பிறகு, நிறுவனம் மராட்டியர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டது. திப்பு சுல்தான் மற்றும் சீக்கியர்கள். கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற இந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் அடிபணியச் செய்தது.

ஹைதர் அலி மைசூரில் ஆட்சிக்கு வந்து கிருஷ்ணா நதி வரை தனது அரசை விரிவுபடுத்தினார். அவர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு மிகவும் அச்சுறுத்தலாக இருந்தார், 1767 முதல் 1799 வரை, ஒரு போ நிறுவனம் அவரது அதிகாரங்களை அழிக்க நான்கு போர்களை ஈடுசெய்தது. முதல் மைசூர் போருக்குப் பிறகு, நிறுவனத்திற்கும் ஹைதர் அலிக்கும் இடையே ஒரு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது, அதில் எதிர்காலத்தில் வேறு யாராவது ஹைதர் அலியைத் தாக்கினால் நிறுவனம் உதவும் என்று கூறியது. இருப்பினும், மராத்தியர்கள் அவர் மீது போர் தொடுத்தபோது, நிறுவனம் அவருக்கு உதவவில்லை. இந்த நிகழ்வு மேலும் மைசூர் போர்களுக்கு வழிவகுத்தது. மராட்டியர்களின் உள் அரசியலில் ஆங்கிலேயரின் ஈடுபாடு முதல் ஆங்கிலோ-மராட்டியப்

போருக்கு வழிவகுத்தது. 1800 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், மராட்டியத் தலைவர் ஏசி இருந்தபோது பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் வளர்ந்தது.

ஆங்கிலோ-மராத்தியப் போர்களில் மராட்டியர்களின் தோல்வி, மராட்டியர்கள் ஒருவரையொருவர் ஒன்றிணைக்கத் தவறியதன் விளைவு. 1845 இல், பஞ்சாபில் ரஞ்சித் சிங் இறந்த பிறகு, ஆங்கிலேயர்கள் எல்லைகளில் தங்கள் அதிகாரங்களை நீட்டிக்க முயன்றனர். இது முதல் ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போருக்கு வழிவகுத்தது. 1848-ம் ஆண்டு டல்ஹவுசி பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாக இந்தியா வந்தார். 1800 களில் ஏற்பட்ட மற்ற இரண்டு வளர்ச்சிகள் இந்தியர்களிடையே பெருகிய அமைதியின்மைக்கு வழிவகுத்தது. ஒன்று, இந்துக்களின் நம்பிக்கைகளோடும், இந்திய முஸ்லிம்களின் வலுவான நம்பிக்கைகளோடும் முரண்படும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் எண்ணிக்கை இந்தியாவுக்கு வந்து கிறிஸ்துவ மதத்தைப் பிரசங்கிப்பது.

இந்த நேரத்தில் 1857 கிரேட் இந்தியா கலகம் ஒரு தலைக்கு வந்தது. புல்லட் தோட்டாக்களில் பன்றி கிரீஸ் பயன்படுத்தப்படுவதாக முஸ்லீம் துருப்புக்கள் நினைத்தனர், அதே நேரத்தில் இந்து துருப்புக்கள் ஆங்கிலேயர்கள் புனிதமாக கருதும் பசுக்களிலிருந்து கிரீஸைப் பயன்படுத்துவதாக நினைத்தனர். இதனால் கடும் கலவரம் ஏற்பட்டது. பிரிட்டன் 60 சதவீத இந்தியர்களை நேரடியாகவும், மற்ற 40 சதவீதம் பேர் பிரிட்டிஷ் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய பூர்வீக இளவரசர்கள் மூலம் மறைமுகமாகவும் ஆட்சி செய்தது.

1940 இல், உலகின் மிகப்பெரிய இரும்புத் தொழிற்சாலையான டாடா அயர்ன் ஒர்க்ஸ் நிறுவனத்தை நிறுவினர். இருப்பினும், அதன் கொள்கைகள் இந்தியர்களால் பிடிக்கவில்லை, அவர்கள் ஒன்றாக நிறுவனத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். இது நிறுவனத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது மற்றும் இந்தியாவின் நிர்வாகம் நேரடியாக ராணியின் கீழ் சென்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் ரயில்வே, தந்தி மற்றும் தபால் சேவையை அறிமுகப்படுத்தினர்.

ஆங்கிலேயர்கள் பல சட்டங்களை இயற்றினர், ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றினர், அது இந்தியர்களிடமிருந்து அதிருப்தியை சந்தித்தது. அப்போதுதான் மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற தலைவர்கள் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிராக வெளிப்படையாகப் போராடத் தொடங்கினர். முதல் உலகப் போர் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர் ஆகியவை இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கான வாய்ப்புகளைத்

தள்ளியது, ஏனெனில் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியப் படைகளை பெரிதும் நம்பியிருந்தனர். இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஆகஸ்ட் 15, 1947 அன்று ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் அளித்தனர்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததை முன்னிட்டு விவசாயம்.

இந்தியப் பொருளாதாரம் சுதந்திரத்திற்கு முன்பு ஒரு விவசாய அடிப்படையிலான பொருளாதாரமாக இருந்தது. இந்திய மக்கள் தொகையில் 75% விவசாயத்தின் மூலம் வாழ்வாதாரத்தை ஈட்டுகின்றனர். ஒரு பெரிய மக்களுக்கு முதன்மையான வருமான ஆதாரமாக இருந்தபோதிலும், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இந்தத் துறை சரிவைச் சந்தித்தது. நில உரிமை என்பது ஒரு நபர் அல்லது குடும்பத்திற்குச் சொந்தமான நிலத்தின் பரப்பளவு என வரையறுக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் நிலம் சிறியதாக மட்டும் இல்லாமல் சிதறியதாகவும் இருந்தது. சிறிய மற்றும் சிதறிய நிலங்களை சாகுபடி செய்வது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. சுதந்திரத்தின் போது, விவசாயத் துறையில் பழைய மற்றும் காலாவதியான விவசாய முறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. உரங்கள் மற்றும் இதர இயந்திரங்கள் போதிய அளவில் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

விவசாயம் மழையை அதிகம் நம்பியிருந்தது. நல்ல மழை என்பது நல்ல உற்பத்தியைக் குறிக்கிறது, அதே சமயம் மோசமான மழை என்பது மோசமானதைக் குறிக்கிறது. உற்பத்தித் திறன், அதாவது ஒரு ஹெக்டேர் நிலத்தின் உற்பத்தி மிகவும் குறைவாக இருந்தது. குறைந்த உற்பத்தித்திறன் குறைந்த அளவிலான வெளியீட்டைக் குறிக்கிறது. பெரிய நிலப்பரப்பில் பயிரிடப்பட்டிருந்தாலும் துண்டு துண்டாக குறைந்த உற்பத்தியை உற்பத்தி செய்ய முடியும்.

வாழ்வாதார விவசாயம் என்பது ஒரு விவசாயியின் முதன்மையான குறிக்கோள், தனது சொந்த குடும்பத்திற்காக உற்பத்தி செய்வதாகும். மற்றவர்களுக்கு விற்று பணம் சம்பாதிப்பதை விட சுய நுகர்வுக்காக அல்லது தனது குடும்பத்திற்காக உற்பத்தி செய்வதே ஒரே நோக்கம்.

உரிமையாளர்கள் அரிதாகவே மண்ணை உழுவவர்களாக இருந்தனர், மேலும் அவர்கள் உற்பத்திக்கான செலவை ஒருபோதும் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. மாறாக, அவர்கள் வெளியீட்டைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் தங்கள் வாடகை வருமானத்தை

அதிகப்படுத்துவதில் மட்டுமே ஆர்வம் காட்டினர். மண்ணில் உழுபவர்களுக்கு (விவசாயிகளுக்கு) வாழ்வாதாரத்திற்காக மிகக் குறைவாகவே வழங்கப்பட்டது. அதன் விளைவு விவசாயத்தின் பின்தங்கிய நிலை மற்றும் தேக்கநிலை.

இந்தியாவின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு:

இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முன்பு 1909 இல் பிரிட்டிஷ் இந்தியா (இளஞ்சிவப்பு) மற்றும் சமஸ்தானங்கள் (மஞ்சள்) 1947 இல் இந்தியப் பேரரசின் அரசியல் உட்பிரிவுகள், இந்தியா (இந்தியப் பேரரசு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, ஒன்று நேரடி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் (பிரிட்டிஷ் இந்தியா), மற்றும் மற்றொன்று பிரிட்டிஷ் கிரீடத்தின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ், அவர்களின் உள் விவகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு அவர்களின் பரம்பரை ஆட்சியாளர்களின் கைகளில் உள்ளது. பிந்தையது 562 சமஸ்தானங்களை உள்ளடக்கியது, அவை ஆங்கிலேயர்களுடன் பல்வேறு வகையான வருவாய்-பகிர்வு ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தன, பெரும்பாலும் அவற்றின் அளவு, மக்கள் தொகை மற்றும் உள்ளூர் நிலைமைகளைப் பொறுத்து. கூடுதலாக, பிரான்ஸ் மற்றும் போர்ச்சுகல் கட்டுப்பாட்டில் பல காலனித்துவ பகுதிகள் இருந்தன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இந்தப் பிரதேசங்களை இந்திய யூனியனுடன் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு என்பது இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அறிவிக்கப்பட்ட நோக்கமாக இருந்தது, மேலும் இந்திய அரசாங்கம் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் இதைத் தொடர்ந்தது.

ஜூலை 1946 இல், ஜவஹர்லால் நேரு, சுதந்திர இந்தியாவின் இராணுவத்திற்கு எதிராக எந்த ஒரு சமஸ்தானமும் இராணுவ ரீதியாக வெற்றிபெற முடியாது என்பதை சுட்டிக்காட்டினார். ஜனவரி 1947 இல், சுதந்திர இந்தியா மன்னர்களின் தெய்வீக உரிமையை ஏற்காது என்று நேரு கூறினார். மே 1947 இல், அரசியலமைப்புச் சபையில் சேர மறுக்கும் எந்தவொரு சுதேச அரசும் எதிரி நாடாகக் கருதப்படும் என்று அறிவித்தார். வல்லபாய் படேல் மற்றும் வி.பி.மேனன் ஆகியோர் இளவரசர்களிடம் மிகவும் இணக்கமாக இருந்தனர், மேலும் மாநிலங்களை ஒருங்கிணைக்கும் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் பணியில் வெற்றி பெற்றனர். காரணிகளின் கலவையின் மூலம், சர்தார் வல்லபாய் படேல் மற்றும் வி.பி.மேனன் ஆகியோர் பல்வேறு சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியாளர்களை இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு வற்புறுத்தி ஒன்றிணைத்தனர். அவர்களின் சேர்க்கையை உறுதிசெய்த பிறகு, அவர்கள் ஒரு

படிப்படியான செயல்பாட்டில், இந்த மாநிலங்களின் மீதான யூனியன் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் நீட்டிப்பதற்கும், அவற்றின் நிர்வாகத்தை மாற்றுவதற்கும், 1956 வரை, ஒரு பகுதியாக இருந்த பிரதேசங்களுக்கு இடையே சிறிய வித்தியாசம் இருந்தது. பிரிட்டிஷ் இந்தியா மற்றும் சமஸ்தானங்களாக இருந்தவை. அதே நேரத்தில், இந்திய அரசாங்கம், இராணுவ மற்றும் இராஜதந்திர வழிமுறைகளின் கலவையின் மூலம், மீதமுள்ள காலனித்துவ பகுதிகளின் மீது நடைமுறை மற்றும் நியாயமான கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது, அவையும் இந்தியாவில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன.

இந்த செயல்முறையானது, பெரும்பான்மையான சமஸ்தானங்களை இந்தியாவுடன் வெற்றிகரமாக ஒருங்கிணைத்த போதிலும், ஒரு சிலருக்கு, குறிப்பாக முன்னாள் சமஸ்தானங்களான ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மற்றும் மணிப்பூர் போன்றவற்றில் வெற்றிபெறவில்லை, அங்கு பல்வேறு காரணங்களால் தீவிரமான பிரிவினைவாத மற்றும் பிரிவினைவாத கிளர்ச்சிகள் தொடர்ந்தன.

இந்தியாவில் உள்ள சமஸ்தானங்கள் :

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கத்தின் ஆரம்பகால வரலாறு, தற்போதுள்ள சமஸ்தானங்களை நோக்கிய இரு அணுகுமுறைகளின் சகவாழ்வால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. முதலாவது இணைப்புக் கொள்கையாகும், அங்கு ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய சமஸ்தானங்களை வலுக்கட்டாயமாக இந்தியாவில் தங்கள் பேரரசை உருவாக்கிய மாகாணங்களுக்குள் உள்வாங்க முயன்றனர். இரண்டாவது மறைமுக ஆட்சியின் கொள்கையாகும், அங்கு பிரித்தானியர்கள் சுதேச அரசுகளின் மீது முதன்மையானவர்கள், ஆனால் அவர்களுக்கு இறையாண்மை மற்றும் மாறுபட்ட அளவிலான உள் சுய-அரசு ஆகியவற்றை ஒப்புக்கொண்டனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், ஆங்கிலேயர்களின் கொள்கை இணைப்பு நோக்கிச் சென்றது, ஆனால் 1857 ஆம் ஆண்டின் இந்தியக் கிளர்ச்சி இந்த அணுகுமுறையில் மாற்றத்தை கட்டாயப்படுத்தியது, இணைக்கப்பட்ட மாநிலங்களை உள்வாங்குவது மற்றும் அடக்குவது ஆகியவற்றின் சிரமம் மற்றும் சுதேச அரசுகளின் பயன் ஆகிய இரண்டையும் நிரூபித்தது. ஆதரவின் ஆதாரம். 1858 இல், இணைப்புக் கொள்கை முறைப்படி கைவிடப்பட்டது, அதன்பின் மீதமுள்ள சுதேச அரசுகளுடனான பிரிட்டிஷ் உறவுகள் துணைக் கூட்டணிகளின் அடிப்படையில் அமைந்தன, இதன் மூலம் பிரிட்டிஷ்

அனைத்து சுதேச அரசுகளின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது, பிரிட்டிஷ் கிரீடத்தை இறுதி ஆட்சியாகக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் அதே நேரத்தில் மதிக்கப்பட்டது. மேலும் அவர்களை கூட்டாளிகளாக பாதுகாத்து, அவர்களின் வெளி உறவுகளின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டது. பிரிட்டிஷாருக்கும் ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்திற்கும் இடையிலான சரியான உறவுகள் தனிப்பட்ட உடன்படிக்கைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன மற்றும் பரவலாக வேறுபட்டது, சில மாநிலங்கள் முழுமையான உள் சுய-அரசு கொண்டவை, மற்றவை அவற்றின் உள் விவகாரங்களில் குறிப்பிடத்தக்க கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவை, மேலும் சில ஆட்சியாளர்கள் நடைமுறையில் இருப்பதை விட சற்று அதிகமாக இருந்தனர். சிறிய சுயாட்சியுடன், நில எஸ்டேட்டுகளின் உரிமையாளர்கள்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் போது, பிரித்தானிய அரசுகளை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுடன் மிகவும் நெருக்கமாக ஒருங்கிணைக்க ஆங்கிலேயர்கள் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர், 1921 இல் இளவரசர்களின் அறையை ஒரு ஆலோசனை மற்றும் ஆலோசனை அமைப்பாக உருவாக்கினர், மேலும் 1936 இல் சிறிய மாநிலங்களின் மேற்பார்வைக்கான பொறுப்பை மாகாணங்களிலிருந்து மாற்றினர். மையத்திற்கு மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் பெரிய சமஸ்தானங்களுக்கும் இடையே நேரடி உறவுகளை உருவாக்கி, அரசியல் முகவர்களை முறியடித்து. இந்திய அரசு சட்டம் 1935 இல் உள்ள கூட்டாட்சித் திட்டமானது மிகவும் லட்சியமான நோக்கமாக இருந்தது. இது சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றிணைக்கக் கருதியது. இந்தத் திட்டம் வெற்றியை நெருங்கியது, ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போர் வெடித்ததன் விளைவாக 1939 இல் கைவிடப்பட்டது. இதன் விளைவாக, 1940 களில், சுதேச அரசுகளுக்கும் மகுடத்திற்கும் இடையிலான உறவு முதன்மைக் கொள்கை மற்றும் பிரிட்டிஷ் கிரீடம் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான பல்வேறு ஒப்பந்தங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அதிமுகவோ அல்லது துணைக் கூட்டணிகளோ தொடர முடியாது. பிரிட்டிஷ் கிரீடத்திற்கும் சுதேச அரசுகளுக்கும் இடையில் நேரடியாக நிறுவப்பட்டதால், இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் புதிதாக சுதந்திரமான ஆதிக்கங்களுக்கு மாற்ற முடியாது என்று ஆங்கிலேயர்கள் கருதினர். அதே சமயம், சமஸ்தானங்களின் பாதுகாப்பிற்காக இந்தியாவில் துருப்புக்களை பராமரிக்க வேண்டிய கடப்பாடு போன்றவற்றை பிரிட்டன் தொடர்ந்து நிறைவேற்றத் தயாராக இல்லை என்று கூட்டணிகள் கடமைகளை

சுமத்தியது. எனவே பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்தியாவை விட்டு பிரித்தானியா வெளியேறியவுடன் அவர்களுக்கும் சமஸ்தானங்களுக்கும் இடையிலான அனைத்து உடன்படிக்கைகளுடன் கூடிய முக்கியத்துவமும் முடிவுக்கு வரும் என்று முடிவு செய்தது.

ஒருங்கிணைப்புக்கான காரணங்கள்:

பிரித்தானிய மகுடத்துடனான மாநிலங்களின் உறவில் இருந்து பாயும் அனைத்து உரிமைகளும் அவர்களுக்குத் திரும்பும், இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் புதிய மாநிலங்களுடன் "முழு சுதந்திரத்தின் அடிப்படையில்" உறவுகளை பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கு சுதந்திரமாக விட்டுவிடுவதே முதன்மையான முடிவின் பொருள். கிரிபீஸ் மிஷன் வழங்கிய சலுகை போன்ற அதிகார பரிமாற்றம், சில சமஸ்தானங்கள் சுதந்திர இந்தியாவில் இருந்து தனித்து நிற்கும் வாய்ப்பை அங்கீகரித்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் இது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது, இது சமஸ்தானங்களின் சுதந்திரத்தை இந்திய வரலாற்றின் போக்கை மறுப்பதாகக் கருதியது, அதன் விளைவாக இந்தத் திட்டத்தை இந்தியாவின் "பால்கனிசேஷன்" என்று கருதியது. சுதேச சமஸ்தானங்களில் காங்கிரஸ் பாரம்பரியமாக குறைவாகவே செயல்பட்டது, ஏனெனில் அவர்களின் குறைந்த வளங்கள் அங்கு ஒழுங்கமைக்கும் திறனைக் கட்டுப்படுத்தியது மற்றும் ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் என்ற இலக்கில் கவனம் செலுத்தியது, மேலும் காங்கிரஸ் தலைவர்கள், குறிப்பாக மோகன்தாஸ் காந்தி, மேலும் அனுதாபமாக இருந்தனர். முற்போக்கான இளவரசர்கள் இந்தியர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆளும் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். இந்திய அரசு சட்டம் 1935 மற்றும் சோசலிச காங்கிரஸ் தலைவர்களான ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் போன்றவர்களின் எழுச்சியின் விளைவாக 1930 களில் இது மாறியது, மேலும் காங்கிரஸ் சமஸ்தானங்களில் பிரபலமான அரசியல் மற்றும் தொழிலாளர் நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கியது. 1939 வாக்கில், காங்கிரஸின் முறையான நிலைப்பாடு, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்களைப் போன்ற அதே விதிமுறைகள் மற்றும் அதே சுயாட்சியுடன், மாநிலங்கள் சுதந்திர இந்தியாவில் நுழைய வேண்டும், மற்றும் அவர்களின் மக்களுடன் பொறுப்பான அரசாங்கத்தை வழங்க வேண்டும். இதன் விளைவாக, ஆங்கிலேயர்களுடனான அதன் பேச்சுவார்த்தைகளில் சமஸ்தானங்களை இந்தியாவுடன் இணைக்க வலியுறுத்த

முயன்றது, ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் இதை வழங்குவதற்கு தங்கள் அதிகாரத்தில் இல்லை என்று கருதினர்.

ஒரு சில பிரிட்டிஷ் தலைவர்கள், குறிப்பாக இந்தியாவின் கடைசி பிரிட்டிஷ் வைஸ்ராய் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபு, சுதந்திர இந்தியாவிற்கும் சமஸ்தானங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை உடைப்பதில் சங்கடமாக இருந்தனர். 19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் தகவல் தொடர்புகளின் வளர்ச்சியானது சுதேச அரசுகளை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுடன் ஒரு சிக்கலான நலன்களின் வலைப்பின்னல் மூலம் பிணைத்தது. ரயில்வே, சுங்கம், நீர்ப்பாசனம், துறைமுகங்களின் பயன்பாடு மற்றும் பிற ஒத்த ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள் நிறுத்தப்படும், இது துணைக் கண்டத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கைக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துகிறது. மவுண்ட்பேட்டன், வி.பி.மேனன் போன்ற இந்திய அதிகாரிகளின் வாதத்தால் சுதந்திர இந்தியாவுடன் சமஸ்தானங்களை இணைப்பது, பிரிவினையின் காயங்களை ஓரளவிற்கு தணிக்கும். இதன் விளைவாக, மவுண்ட்பேட்டன் தனிப்பட்ட முறையில் காங்கிரஸால் முன்மொழியப்பட்ட அதிகார மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து இந்தியாவிற்கு சமஸ்தானங்களை இணைத்துக்கொள்ள விரும்பினார்.

ஒருங்கிணைப்பை ஏற்றுக்கொள்வது:

இளவரசர் பதவி:

சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியாளர்கள் சுதந்திர இந்தியாவில் தங்கள் களங்களை ஒருங்கிணைப்பதில் ஒரே மாதிரியான ஆர்வத்துடன் இல்லை. ஜமகண்டி மாநிலம் முதலில் சுதந்திர இந்தியாவுடன் இணைந்தது. பிகானேர் மற்றும் ஜவஹரின் ஆட்சியாளர்கள் போன்ற சிலர், கருத்தியல் மற்றும் தேசபக்தியின் காரணமாக இந்தியாவுடன் சேர தூண்டப்பட்டனர், ஆனால் மற்றவர்கள் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானில் சேரவும், சுதந்திரமாக இருக்கவும் அல்லது சொந்தமாக ஒரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கவும் தங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று வலியுறுத்தினர். போபால், திருவிதாங்கூர், ஹைதராபாத் ஆகிய நகரங்கள் எந்த ஆட்சியிலும் சேர விரும்பவில்லை என்று அறிவித்தன. ஐரோப்பிய நாடுகளில் வர்த்தகப் பிரதிநிதிகளை நியமிப்பதற்கும், கோவாவை குத்தகைக்கு அல்லது வாங்குவதற்கு போர்த்துகீசியர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதற்கும் ஹைதராபாத் வெற்றி பெற்றது, மேலும் திருவிதாங்கூர்

தனது தோரியம் இருப்புக்களை மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு அங்கீகாரம் கோரும் போது மூலோபாய முக்கியத்துவத்தை சுட்டிக்காட்டியது. சில மாநிலங்கள் இந்தியா மற்றும் பாக்கிஸ்தானைத் தவிர மூன்றாவது நிறுவனமாக, துணைக் கண்டம் முழுவதும் சமஸ்தானங்களின் கூட்டமைப்பை முன்மொழிந்தன. காங்கிரஸால் ஆட்சியாளர்கள் மீது அழுத்தத்தை எதிர்கொள்ள போபால் சமஸ்தானங்களுக்கும் முஸ்லீம் லீக்கிற்கும் இடையே ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க முயன்றார்.

இந்த ஆரம்ப எதிர்ப்பின் சரிவுக்கு பல காரணிகள் பங்களித்தன மற்றும் கிட்டத்தட்ட அனைத்து முஸ்லீம் அல்லாத பெரும்பான்மை சுதேச அரசுகளும் இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஒப்புக்கொண்டன. இளவரசர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லாதது ஒரு முக்கியமான காரணியாகும். சிறிய மாநிலங்கள் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாக்க பெரிய மாநிலங்களை நம்பவில்லை, மேலும் பல இந்து ஆட்சியாளர்கள் முஸ்லீம் இளவரசர்களை நம்பவில்லை, குறிப்பாக ஹமிதுல்லா கான், போபால் நவாப் மற்றும் சுதந்திரத்தின் முன்னணி ஆதரவாளர், அவர்கள் பாகிஸ்தானின் முகவராக கருதினர். மற்றவர்கள், ஒருங்கிணைப்பு தவிர்க்க முடியாதது என்று நம்பி, காங்கிரஸுடன் பாலங்கள் கட்ட முற்பட்டனர். இதன் விளைவாக ஐக்கிய முன்னணியை முன்வைக்கவோ அல்லது ஒரு பொதுவான நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளவோ இயலாமை, காங்கிரஸுடனான பேச்சுவார்த்தைகளில் அவர்களின் பேரம் பேசும் சக்தியைக் கணிசமாகக் குறைத்தது. முஸ்லீம் லீக் அரசியல் நிர்ணய சபையில் இருந்து விலகி இருக்க முடிவெடுத்தது, காங்கிரஸை எதிர்கொள்வதற்காக அதனுடன் கூட்டணி அமைக்கும் இளவரசர்களின் திட்டத்திற்கு ஆபத்தானது, மேலும் 28 ஏப்ரல் 1947 அன்று மாநிலங்கள் 28 ஏப்ரல் 1947 அன்று அரசியலமைப்பு சபையை முழுவதுமாக புறக்கணிக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. பரோடா, பிகானர், கொச்சின், குவாலியர், ஜெய்ப்பூர், ஜோத்பூர், பாட்டியாலா, ரேவா ஆகிய மாநிலங்கள் சட்டசபையில் இடம் பிடித்தன.

பல இளவரசர்கள் இந்தியாவுடன் ஒருங்கிணைப்பதற்கு ஆதரவான மக்கள் உணர்வால் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டனர், இதன் பொருள் அவர்களின் சுதந்திரத்திற்கான திட்டங்களுக்கு அவர்களின் குடிமக்களிடமிருந்து சிறிய ஆதரவு இல்லை. உதாரணமாக, திருவிதாங்கூர் மகாராஜா, தனது திவானான சர்.சி.பி.ராமசுவாமி ஐயரின் கொலை முயற்சிக்குப் பிறகு, சுதந்திரத்திற்கான

தனது திட்டங்களை திட்டவட்டமாக கைவிட்டார். இருப்பினும், மவுண்ட்பேட்டன் பிரபு, சர்தார் வல்லபாய் படேல் மற்றும் வி.பி.மேனன் ஆகியோரின் முயற்சிகள், மாநிலங்கள் இந்தியாவுடன் ஒருங்கிணைப்பை ஏற்க வழிவகுத்த முக்கிய காரணிகள். பிந்தைய இருவர் முறையே மாநிலத் துறையின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத் தலைவர்களாக இருந்தனர், இது சுதேச மாநிலங்களுடனான உறவுகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தது.

மவுண்ட்பாட்டனின் பங்கு :

மவுண்ட்பேட்டன், அதிகாரத்தை மாற்றுவதற்கு காங்கிரஸுடன் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வை எட்டுவதற்கு இந்தியாவுடனான மாநிலங்களின் இணைப்பைப் பாதுகாப்பது முக்கியமானது என்று நம்பினார். பிரிட்டிஷ் மன்னரின் உறவினராக, அவர் பெரும்பாலான இளவரசர்களால் நம்பப்பட்டார் மற்றும் பலரின் தனிப்பட்ட நண்பராக இருந்தார், குறிப்பாக போபால் நவாப் ஹமிதுல்லா கான். பிரதம மந்திரி ஜவஹர்லால் நேருவும் படேலும் அவரை இந்தியாவின் டொமினியனின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக வருமாறு கேட்டுக் கொண்டதால், சுதந்திர இந்தியா ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய எந்தவொரு விதிமுறைகளையும் கடைப்பிடிப்பதை உறுதிசெய்யும் நிலையில் அவர் இருப்பார் என்றும் இளவரசர்கள் நம்பினர்.

மவுண்ட்பேட்டன் இளவரசர்களிடம் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அவர்களை அணுகலை நோக்கித் தள்ளினார். பிரித்தானிய அரசாங்கம் எந்தவொரு சமஸ்தானத்திற்கும் மேலாதிக்க அந்தஸ்தை வழங்காது, அல்லது அவற்றை பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாது என்று அவர் அறிவித்தார், இதன் பொருள் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் சேராத வரை பிரிட்டிஷ் அரசானது மாநிலங்களுடனான அனைத்து தொடர்புகளையும் துண்டித்துவிடும். இந்திய துணைக் கண்டம் ஒரு பொருளாதார நிறுவனம் என்றும், இணைப்பு உடைந்தால் மாநிலங்கள் அதிகம் பாதிக்கப்படும் என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டினார். வகுப்புவாத வன்முறை மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களின் எழுச்சி போன்ற அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்ளும் போது இளவரசர்கள் ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கு எதிர்கொள்ளும் சிரமங்களையும் அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

மவுண்ட்பேட்டன், இளவரசர்களின் உறுதிப்பாட்டின் அறங்காவலராக செயல்படுவேன் என்று வலியுறுத்தினார், ஏனெனில் அவர் 1948 ஆம் ஆண்டு வரை இந்தியாவின் அரச தலைவராக பணியாற்றுவார். அவர் போபால் நவாப் போன்ற தயக்கமற்ற இளவரசர்களுடன் தனிப்பட்ட

உரையாடலில் ஈடுபட்டார். போபாலை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாற்றுவதற்கான அணுகல் கருவியில் கையெழுத்திடுவதற்கான ரகசிய கடிதம், அதை மவுண்ட்பேட்டன் தனது பாதுகாப்பில் பூட்டி வைத்திருப்பார். அதற்கு முன் நவாப் தனது மனதை மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால் மட்டுமே ஆகஸ்ட் 15 அன்று மாநிலத் துறையிடம் ஒப்படைக்கப்படும். நவாப் ஒப்புக்கொண்டார், ஒப்பந்தத்தை கைவிடவில்லை.

அந்த நேரத்தில், பல இளவரசர்கள் தங்களை ஒரு கூட்டாளியாக கருதிய பிரிட்டனால் காட்டிக் கொடுக்கப்படுவதாக புகார் கூறினர், மேலும் சர் கான்ராட் கார்பீல்ட் மவுண்ட்பேட்டனின் கொள்கைகளுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து அரசியல் துறையின் தலைவர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். மவுண்ட்பேட்டனின் கொள்கைகள் எதிர்க்கட்சியான கன்சர்வேடிவ் கட்சியாலும் விமர்சிக்கப்பட்டது. வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் இந்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்திய மொழியை ஆஸ்திரியாவின் படையெடுப்பிற்கு முன் அடால்ஃப் ஹிட்லர் பயன்படுத்திய மொழியுடன் ஒப்பிட்டார். எவ்வாறாயினும், லும்பி மற்றும் மூர் போன்ற நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள், சமஸ்தானங்கள் இந்தியாவுடன் இணைவதை உறுதி செய்வதில் மவுண்ட்பேட்டன் முக்கிய பங்கு வகித்ததாகக் கருதுகின்றனர்.

இராஜதந்திரம்:

இந்தியாவுடன் இணைவதற்கான இளவரசர்களின் முடிவுக்கு வழிவகுத்த மிக முக்கியமான காரணி காங்கிரஸின் கொள்கை மற்றும் குறிப்பாக பதேல் மற்றும் மேனனின் கொள்கையாகும். சமஸ்தானங்கள் இறையாண்மை கொண்ட நாடுகள் அல்ல, எனவே, அதிமுகவின் முடிவில் இருந்தும் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது என்பதே காங்கிரஸின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. எனவே சமஸ்தானங்கள் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைய வேண்டும். ஜூலை 1946 இல், சுதந்திர இந்தியாவின் இராணுவத்திற்கு எதிராக எந்தவொரு சமஸ்தானமும் இராணுவ ரீதியாக வெற்றிபெற முடியாது என்பதை நேரு சுட்டிக்காட்டினார். ஜனவரி 1947 இல், சுதந்திர இந்தியா மன்னர்களின் தெய்வீக உரிமையை ஏற்காது என்று கூறினார், மேலும் மே 1947 இல், அரசியலமைப்புச் சபையில் சேர மறுக்கும் எந்தவொரு சுதேச அரசும் எதிரி நாடாகக் கருதப்படும் என்று அறிவித்தார். சி. ராஜகோபாலாச்சாரி போன்ற மற்ற காங்கிரஸ் தலைவர்கள், முதன்மையானது "உண்மையாக

உருவானது, உடன்படிக்கையால் அல்ல" என்று வாதிட்டனர், அது ஆங்கிலேயர்களின் வாரிசாக சுதந்திர இந்தியாவின் அரசாங்கத்திற்கு அவசியம் அனுப்பப்படும்.

இளவரசர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் உண்மையான வேலையில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட படேல் மற்றும் மேனன் நேருவை விட சமரச அணுகுமுறையை எடுத்தனர். ஜூலை 5, 1947 அன்று படேல் வெளியிட்ட இந்திய அரசின் அதிகாரப்பூர்வ கொள்கை அறிக்கையில் எந்த அச்சுறுத்தலும் இல்லை. மாறாக, அது இந்தியாவின் ஒற்றுமை மற்றும் இளவரசர்கள் மற்றும் சுதந்திர இந்தியாவின் பொதுவான நலன்களை வலியுறுத்தியது. காங்கிரஸின் நோக்கங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு உறுதியளித்தது. மேலும் சுதந்திர இந்தியாவில் சேர அவர்களை அழைத்தது. "அந்நியர்களாக ஒப்பந்தங்களை உருவாக்குவதை விட நண்பர்களாக ஒன்றாக அமர்ந்து சட்டங்களை உருவாக்க" . சமஸ்தானங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் உறவை நிறுவுவதற்கு மாநிலத் துறை முயற்சிக்காது என்று அவர் மீண்டும் வலியுறுத்தினார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அரசியல் துறையைப் போலல்லாமல், இது ஒரு முக்கியத்துவத்தின் கருவியாக இருக்காது. ஆனால் மாநிலங்களுக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையில் சமமாக வணிகத்தை நடத்தக்கூடிய ஒரு ஊடகம்.

சேர்க்கைக்கான கருவிகள் :

பட்டேல் மற்றும் மேனன் சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியாளர்களை ஈர்க்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒப்பந்தங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் அவர்களின் இராஜதந்திர முயற்சிகளை ஆதரித்தனர். இரண்டு முக்கிய ஆவணங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. முதலாவதாக ஸ்டான்ட்ஸ்டில் ஒப்பந்தம் ஆகும், இது ஏற்கனவே இருந்த ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் நிர்வாக நடைமுறைகளின் தொடர்ச்சியை உறுதிப்படுத்தியது. இரண்டாவது அணுகல் கருவி, இதன் மூலம் கேள்விக்குரிய சமஸ்தானத்தின் ஆட்சியாளர் தனது ராஜ்ஜியத்தை சுதந்திர இந்தியாவில் சேர ஒப்புக்கொண்டார், குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் பிந்தைய கட்டுப்பாட்டை வழங்கினார். பொருளின் தன்மை ஒத்துவரும் நிலையைப் பொறுத்து மாறுபடும். பிரிட்டிஷாரின் கீழ் உள்ளக சுயாட்சியைக் கொண்டிருந்த மாநிலங்கள், இந்திய அரசாங்கத்திற்கு மூன்று பாடங்களை மட்டுமே விட்டுக்கொடுத்தது-பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரங்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்பு, இவை ஒவ்வொன்றும் இந்திய அரசு சட்டம் 1935 இன் பட்டியல் 1 முதல் அட்டவணை VII இன் படி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. மகுடத்தால் கணிசமான நிர்வாக அதிகாரங்கள் செயல்படுத்தப்பட்ட எஸ்டேட் அல்லது

தாலுகாக்கள் நடைமுறையில் இருந்த மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள், இந்திய அரசாங்கத்திடம் அனைத்து எஞ்சிய அதிகாரங்களையும் அதிகார வரம்பையும் கொண்ட வேறுபட்ட அணுகல் கருவியில் கையெழுத்திட்டனர். இடைநிலை அந்தஸ்து கொண்ட மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் மூன்றாவது வகை கருவியில் கையெழுத்திட்டனர், இது ஆங்கிலேயர்களின் கீழ் இருந்த அதிகாரத்தின் அளவைப் பாதுகாத்தது.

அணுகல் கருவிகள் பல பிற பாதுகாப்புகளை செயல்படுத்தியது. ஓரத்து 7 இந்திய அரசியலமைப்பு வரைவு செய்யப்பட்டபோது இளவரசர்கள் அதற்குக் கட்டுப்பட மாட்டார்கள் என்று வழங்கியது. பிரிவு 8 இந்திய அரசாங்கத்திற்கு விட்டுக்கொடுக்கப்படாத அனைத்து பகுதிகளிலும் அவர்களின் சுயாட்சிக்கு உத்தரவாதம் அளித்தது. இதற்கு பல வாக்குறுதிகள் கூடுதலாக அளிக்கப்பட்டன. ஒப்புக்கொள்ள ஒப்புக்கொண்ட ஆட்சியாளர்கள், இந்திய நீதிமன்றங்களில் வழக்குத் தொடுப்பதில் இருந்து விலக்கு மற்றும் சுங்க வரியிலிருந்து விலக்கு போன்ற அவர்களது பிராந்திய உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும், அவர்கள் மெதுவாக ஜனநாயகம் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவார்கள், பதினெட்டு பெரிய மாநிலங்களில் எதுவுமில்லை. கட்டாயமாக ஒன்றிணைக்க வேண்டும், மேலும் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் மரியாதைகள் மற்றும் அலங்காரங்களுக்கு தகுதியுடையவர்களாக இருப்பார்கள். விவாதங்களில், மவுண்ட்பேட்டன் பிரபு படேல் மற்றும் மேனனின் அறிக்கைகளை வலுப்படுத்தினார், ஆவணங்கள் இளவரசர்களுக்கு அவர்களுக்குத் தேவையான அனைத்து "நடைமுறை சுதந்திரத்தையும்" அளித்தன. மவுண்ட்பேட்டன், படேல் மற்றும் மேனன் ஆகியோரும் இளவரசர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளை ஏற்கவில்லை என்றால், அவர்கள் கணிசமாக குறைவான சாதகமான நிபந்தனைகளை ஏற்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்த முயன்றனர். ஸ்டேண்ட்ஸ்டில் ஒப்பந்தம் ஒரு பேச்சுவார்த்தைக் கருவியாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஏனெனில் அணுகல் கருவியில் கையொப்பமிடாத சுதேச அரசுகளுடன் ஸ்டாண்ட்ஸ்டில் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவதை மாநிலத் துறை திட்டவாட்டமாக நிராகரித்தது.

அணுகல் கருவிகளின் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கம் மற்றும் பரந்த அளவிலான சுயாட்சிக்கான வாக்குறுதி மற்றும் அவர்கள் வழங்கிய பிற உத்தரவாதங்கள், பல ஆட்சியாளர்களுக்கு போதுமான ஆறுதலைக் கொடுத்தன, இது ஆங்கிலேயர்களின் ஆதரவின்மை காரணமாக அவர்கள் செய்யக்கூடிய சிறந்த ஒப்பந்தமாக கருதினர். மற்றும்

பிரபலமான உள் அழுத்தங்கள். மே 1947 மற்றும் 1947 ஆகஸ்ட் 15 அன்று அதிகாரப் பரிமாற்றத்திற்கு இடையில், பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இணைப்புக் கருவிகளில் கையெழுத்திட்டன. ஒரு சிலர், கைவிட்டனர். சிலர் அணுகல் கருவியில் கையொப்பமிடுவதை தாமதப்படுத்தினர். மத்திய இந்தியாவில் ஒரு சிறிய மாநிலமான பிப்லோடா, மார்ச் 1948 வரை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இருப்பினும், ஜோத்பூர் போன்ற சில எல்லை மாநிலங்களுடன் மிகப்பெரிய பிரச்சனைகள் எழுந்தன, இது பாகிஸ்தானுடன் சிறந்த ஒப்பந்தங்களைச் செய்ய முயற்சித்தது, ஜூனாகத் உடன், உண்மையில் ஒப்புக்கொண்டது. பாகிஸ்தான், மற்றும் ஹைதராபாத் மற்றும் காஷ்மீருடன் சுதந்திரமாக இருக்க முடிவு செய்தது

எல்லை கூறுகிறது:

ஜோத்பூரின் ஆட்சியாளரான ஹன்வந்த் சிங், காங்கிரஸுக்கு விரோதமாக இருந்தார், மேலும் அவருக்கு இந்தியாவில் அதிக எதிர்காலத்தையோ அல்லது அவர் வழிநடத்த விரும்பிய வாழ்க்கை முறையையோ பார்க்கவில்லை. ஜெய்சல்மேரின் ஆட்சியாளருடன் சேர்ந்து, பாகிஸ்தானுக்கு நியமிக்கப்பட்ட அரசு தலைவராக இருந்த முகமது அலி ஜின்னாவுடன் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டார். ஜின்னா சில பெரிய எல்லை மாநிலங்களை ஈர்ப்பதில் ஆர்வமாக இருந்தார், இதன் மூலம் மற்ற ராஜபுத்திர மாநிலங்களை பாகிஸ்தானுக்கு ஈர்க்கவும், வங்காள மற்றும் பஞ்சாபின் பாதி இழப்பை ஈடுகட்டவும் நம்பினார். ஜோத்பூரும் ஜெய்சால்மரும் பாகிஸ்தானுடன் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் எந்த நிபந்தனைகளின்படியும் இணைவதற்கு அனுமதி அளித்து, தங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு வெற்றுத் தாள்களைக் கொடுத்து, அவர்களது விதிமுறைகளை எழுதிக் கொள்ளச் சொன்னார், அதில் அவர் கையெழுத்திடுவார். ஜெய்சால்மர் மறுத்து, வகுப்புவாத பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டால் இந்துக்களுக்கு எதிராக முஸ்லீம்களின் பக்கம் செல்வது கடினம் என்று வாதிட்டார். ஹன்வந்த் சிங் கையெழுத்திடுவதற்கு அருகில் வந்தார். இருப்பினும், ஜோத்பூரில் உள்ள சூழ்நிலை பொதுவாக பாகிஸ்தானுடன் இணைவதற்கு விரோதமாக இருந்தது. மவுண்ட்பேட்டன் மேலும், இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பாக்கிஸ்தானுடன் இணைவது பாகிஸ்தானை அடிப்படையாகக் கொண்ட இரு தேசக் கோட்பாட்டின் கோட்பாட்டை மீறுவதாகவும், மேலும் மாநிலத்தில் வகுப்புவாத வன்முறையை

ஏற்படுத்தும் என்றும் சுட்டிக்காட்டினார். ஹன்வந்த் சிங் இந்த வாதங்களால் வற்புறுத்தப்பட்டார், மேலும் சற்றே தயக்கத்துடன் இந்தியாவுடன் சேர ஒப்புக்கொண்டார். வடகிழக்கு இந்தியாவில், மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா ஆகிய எல்லை மாநிலங்கள் முறையே ஆகஸ்ட் 11 மற்றும் ஆகஸ்ட் 13 அன்று இந்தியாவுடன் இணைந்தன.

ஜூனாகத்

கோட்பாட்டளவில் மாநிலங்கள் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைய விரும்புகிறீர்களா என்பதைத் தேர்வுசெய்ய சுதந்திரமாக இருந்தாலும், மவுண்ட்பேட்டன் "புவியியல் நிர்ப்பந்தங்கள்" என்பது அவர்களில் பெரும்பாலோர் இந்தியாவைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று சுட்டிக்காட்டினார். இதன் விளைவாக, பாகிஸ்தானுடன் எல்லையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மாநிலங்கள் மட்டுமே அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும் என்ற நிலைப்பாட்டை அவர் எடுத்தார்.

குஜராத்தின் தென்மேற்கு முனையில் அமைந்துள்ள ஒரு சமஸ்தானமான ஜூனாகத் நவாப், பாகிஸ்தானுடன் பொதுவான எல்லை இல்லாதது, மவுண்ட்பேட்டனின் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்து, பாகிஸ்தானில் இருந்து கடல் வழியாக அதை அடையலாம் என்று வாதிட்டு பாகிஸ்தானுடன் சேரத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஜூனாகத்தின் மேலாதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட இரண்டு மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் - மங்க்ரோல் மற்றும் பாபரியாவாட் - இதற்கு எதிர்வினையாற்றியதன் மூலம் ஜூனாகத்தில் இருந்து தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்து இந்தியாவுடன் இணைந்தனர். பதிலுக்கு, ஜூனாகத் நவாப் இராணுவ ரீதியாக மாநிலங்களை ஆக்கிரமித்தார். அண்டை மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் கோபமாக எதிர்வினையாற்றினர், தங்கள் படைகளை ஜூனாகத் எல்லைக்கு அனுப்பி, உதவிக்காக இந்திய அரசிடம் முறையிட்டனர். சமஸ்தாஸ் காந்தியின் தலைமையில் ஜூனாகாதி மக்கள் குழு, ஆர்ஜி ஹுகுமத் ("தற்காலிக அரசாங்கம்") என்ற நாடுகடத்தப்பட்ட அரசாங்கத்தை உருவாக்கியது.

ஜூனாகத் பாகிஸ்தானுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டால், குஜராத்தில் ஏற்கனவே குமுறிக் கொண்டிருக்கும் வகுப்புவாதப் பதற்றம் மேலும் மோசமடையும் என்று இந்தியா நம்பியது, மேலும் இணைவை ஏற்க மறுத்தது. மாநிலத்தில் 80% இந்துக்கள் இருப்பதாக

அரசாங்கம் சுட்டிக்காட்டியது, மேலும் இணைப்பு பிரச்சினையை தீர்மானிக்க பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறியது. அதே நேரத்தில், அவர்கள் ஜனாகத்திற்கு எரிபொருள் மற்றும் நிலக்கரி விநியோகத்தைத் துண்டித்தனர், வான் மற்றும் தபால் இணைப்புகளைத் துண்டித்தனர், எல்லைக்கு துருப்புக்களை அனுப்பி, இந்தியாவுடன் இணைந்த மங்கோல் மற்றும் பாபரியாவாட் சமஸ்தானங்களை மீண்டும் ஆக்கிரமித்தனர். [70] இந்திய துருப்புக்கள் வாபஸ் பெறப்படுவதற்கு உட்பட்டு வாக்கெடுப்பு பற்றி விவாதிக்க பாகிஸ்தான் ஒப்புக்கொண்டது, அதை இந்தியா நிராகரித்தது. அக்டோபர் 26 அன்று, நவாப் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் இந்திய துருப்புக்களுடன் மோதல்களைத் தொடர்ந்து பாகிஸ்தானுக்கு தப்பிச் சென்றனர். நவம்பர் 7 அன்று, ஜனாகத் நீதிமன்றம், சரிவை எதிர்கொண்டது, மாநில நிர்வாகத்தை எடுத்துக்கொள்ள இந்திய அரசாங்கத்தை அழைத்தது. இந்திய அரசு ஒப்புக்கொண்டது. [71] பிப்ரவரி 1948 இல் ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது, இது இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஆதரவாக ஏறக்குறைய ஒருமனதாகச் சென்றது.

ஜம்மு காஷ்மீர்;

அதிகார மாற்றத்தின் போது, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் (பரவலாக "காஷ்மீர்" என்று அழைக்கப்படுகிறது) ஒரு இந்து மகாராஜா ஹரி சிங்கால் ஆளப்பட்டது, இருப்பினும் அந்த மாநிலத்தில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தனர். ஹரி சிங் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைவதில் சமமாக தயங்கினார், ஏனெனில் அவரது ராஜ்ஜியத்தின் சில பகுதிகளில் பாதகமான எதிர்விளைவுகளைத் தூண்டும். [73] அவர் பாகிஸ்தானுடன் ஒரு நிலையான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார், மேலும் இந்தியாவுடனும் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முன்மொழிந்தார், ஆனால் காஷ்மீர் சுதந்திரமாக இருக்க விரும்புவதாக அறிவித்தார். இருப்பினும், அவரது ஆட்சியை காஷ்மீரின் மிகப்பெரிய அரசியல் கட்சியான தேசிய மாநாட்டின் பிரபலமான தலைவரான ஷேக் அப்துல்லா எதிர்த்தார், அவர் பதவி விலகக் கோரினார்.

பாகிஸ்தான், காஷ்மீர் இணைப்புப் பிரச்சினையை வலுக்கட்டாயமாகத் தள்ள முயன்று, விநியோகங்கள் மற்றும் போக்குவரத்து இணைப்புகளை துண்டித்தது. இந்தியாவுடனான அதன் போக்குவரத்து இணைப்புகள் பலவீனமாக இருந்தன மற்றும்

மழைக்காலத்தில் வெள்ளத்தில் மூழ்கின. ஆக, காஷ்மீர் இரண்டு ஆதிக்கங்களுடனும் எஞ்சியிருப்பது விமானம் மட்டுமே. மகாராஜாவின் படைகளால் பூஞ்ச் முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிரான அட்டுழியங்கள் பற்றிய வதந்திகள் பாகிஸ்தானில் பரவின. அதன்பிறகு, பாகிஸ்தானின் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பதான் பழங்குடியினர் எல்லையைக் கடந்து காஷ்மீருக்குள் நுழைந்தனர். படையெடுப்பாளர்கள் ஸ்ரீநகரை நோக்கி வேகமாக முன்னேறினர். காஷ்மீர் மகாராஜா இந்தியாவுக்கு ராணுவ உதவி கேட்டு கடிதம் எழுதினார். இந்தியா சேர்வதற்கான ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வேண்டும் மற்றும் அதற்கு பதிலாக ஷேக் அப்துல்லா தலைமையில் ஒரு இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைக்க வேண்டும். மகாராஜா இணங்கினார், ஆனால் நேரு அதை ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு மூலம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று அறிவித்தார், இருப்பினும் அத்தகைய உறுதிப்படுத்தலைப் பெற சட்டப்பூர்வ தேவை இல்லை.

முதல் காஷ்மீர் போரின் போது இந்திய துருப்புக்கள் ஜம்மு, ஸ்ரீநகர் மற்றும் பள்ளத்தாக்கு ஆகியவற்றைப் பாதுகாத்தன, ஆனால் குளிர்காலம் தொடங்கியவுடன் கடுமையான சண்டை கொடிகட்டிப் பறந்தது, இது மாநிலத்தின் பெரும்பகுதியை கடக்க முடியாததாக மாற்றியது. பிரதம மந்திரி நேரு, சர்ச்சையில் சர்வதேச கவனம் செலுத்தப்பட்டதை உணர்ந்து, போர்நிறுத்தத்தை அறிவித்தார் மற்றும் ஐ.நா. நடுவர் மன்றத்தை நாடினார், இல்லையெனில் இந்தியா, பழங்குடியினரின் ஊடுருவலைத் தடுக்கத் தவறியதால், பாகிஸ்தானையே ஆக்கிரமிக்க நேரிடும் என்று வாதிட்டார்.[78] வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படவே இல்லை, 26 ஜனவரி 1950 அன்று, இந்திய அரசியலமைப்பு காஷ்மீரில் நடைமுறைக்கு வந்தது, ஆனால் மாநிலத்திற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகளுடன்.[79] எவ்வாறாயினும், காஷ்மீர் முழுவதும் இந்தியா நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டைப் பெறவில்லை. காஷ்மீரின் வடக்கு மற்றும் மேற்கு பகுதிகள் 1947 இல் பாகிஸ்தானின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன, இன்று பாகிஸ்தானால் நிர்வகிக்கப்படும் காஷ்மீர் ஆகும். 1962 சீன-இந்தியப் போரில், லடாக்கின் வடகிழக்கு பகுதியான அக்சாய் சின் பகுதியை சீனா ஆக்கிரமித்தது, அதை தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்தி நிர்வகித்து வருகிறது.

ஹைதராபாத் :

ஹைதராபாத் தென்கிழக்கு இந்தியாவில் 82,000 சதுர மைல்கள் (212,000 சதுர கிலோமீட்டர்களுக்கு மேல்) பரந்த நிலப்பரப்பு மாநிலமாக இருந்தது. அதன் 17 மில்லியன்

மக்களில் 87% இந்துக்கள், அதன் ஆட்சியாளர் நிஜாம் உஸ்மான் அலி கான் ஒரு முஸ்லீம், மற்றும் அதன் அரசியலில் ஒரு முஸ்லீம் உயரடுக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது. முஸ்லீம் பிரபுக்கள் மற்றும் இத்தேஹாத்-உல்-முஸ்லிமீன், ஒரு சக்திவாய்ந்த நிஜாம் முஸ்லீம் சார்பு கட்சி, ஹைதராபாத் சுதந்திரமாக இருக்கவும், இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு சமமான நிலையில் நிற்கவும் வலியுறுத்தியது. அதன்படி, ஜூன் 1947 இல் நிஜாம் ஒரு உறுதியான அறிவிப்பை வெளியிட்டார், அதிகாரத்தை மாற்றியவுடன், தனது அரசு மீண்டும் சுதந்திரம் பெறுவதாக அறிவித்தார். [81] இந்திய அரசாங்கம் "பிரமாணை நிராகரித்தது, இது "சந்தேகத்திற்குரிய செல்லுபடியாகும் சட்டபூர்வமான கோரிக்கை" என்று குறிப்பிட்டது. ஹைதராபாத்தின் மூலோபாய இருப்பிடம், வடக்கு மற்றும் தென்னிந்தியாவிற்கு இடையேயான தகவல்தொடர்புக்கான முக்கிய வழிகளில் அமைந்திருப்பது, இந்தியாவை அச்சுறுத்துவதற்கு "வெளிநாட்டு நலன்களால்" எளிதாகப் பயன்படுத்தப்படலாம் என்றும், அதன் விளைவாக, இந்த பிரச்சினை தேசிய-பாதுகாப்பு கவலைகளை உள்ளடக்கியது என்றும் அது வாதிட்டது. மாநிலத்தின் மக்கள், வரலாறு மற்றும் இருப்பிடம் ஆகியவை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அதை இந்தியமாக்கியது, மேலும் அதன் சொந்த "பொது நலன்கள்" இந்தியாவுடன் அதன் ஒருங்கிணைப்பை கட்டாயப்படுத்தியது என்றும் அது சுட்டிக்காட்டியது.

நிஜாம் இந்தியாவுடன் வரையறுக்கப்பட்ட உடன்படிக்கையில் நுழையத் தயாராக இருந்தார். இது ஹைதராபாத்தை அணுகுவதற்கான நிலையான கருவியில் வழங்கப்படாத பாதுகாப்புகளை வழங்கியது, இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டால் ஹைதராபாத் நடுநிலைமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. இந்தியா இந்த திட்டத்தை நிராகரித்தது. மற்ற மாநிலங்களும் இதே போன்ற சலுகைகளை கோரும் என்று வாதிட்டது. இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஹைதராபாத் இன்னும் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், ஒரு இடைநிறுத்த நடவடிக்கையாக ஒரு தற்காலிக ஸ்டான்டஸ்டில் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. [83] 1947 டிசம்பரில், இந்தியா ஹைதராபாத் ஒப்பந்தத்தை மீண்டும் மீண்டும் மீறுவதாக குற்றம் சாட்டியது. அதே நேரத்தில் இந்தியா தனது மாநிலத்தை முற்றுகையிடுவதாக நிஜாம் குற்றம் சாட்டினார், இந்தியா மறுத்த குற்றச்சாட்டை மறுத்தது.

நிலப்பிரபுத்துவக் கூறுகளுக்கு எதிரான விவசாயிகள் கிளர்ச்சியாக 1946 இல் தொடங்கிய கம்யூனிஸ்டுகளின் தலைமையிலான தெலுங்கானா கலகத்தால் நிஜாமும்

ஆக்கிரமிக்கப்பட்டார்; மற்றும் நிஜாமால் அடிபணிய முடியவில்லை. [85] [86] 1948 இல் நிலைமை மேலும் மோசமடைந்தது. இத்தேஹாத்-உல்-முஸ்லிமீனுடன் இணைந்த ஒரு போராளிக் குழுவான ரஸாகர்கள் ("தன்னார்வத் தொண்டர்கள்") முஸ்லீம் தீவிரவாதியான காசிம் ரஸ்வியின் செல்வாக்கின் கீழ் அமைக்கப்பட்டனர். இந்து மக்கள், மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகளை தீவிரப்படுத்தத் தொடங்கினர் மற்றும் கிராமங்களை அச்சுறுத்த முயற்சிப்பதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸுடன் இணைந்த ஹைதராபாத் மாநில காங்கிரஸ் கட்சி அரசியல் போராட்டத்தைத் தொடங்கியது. முதலில் காங்கிரஸை ஆதரித்த கம்யூனிஸ்ட் குழுக்களால் விஷயங்கள் மோசமாகிவிட்டன, ஆனால் இப்போது பக்கங்களை மாற்றி காங்கிரஸ் குழுக்களைத் தாக்கத் தொடங்கின. பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காண மவுண்ட்பேட்டன் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன, ஆகஸ்ட் மாதம், நிஜாம், உடனடி படையெடுப்புக்கு அஞ்சுவதாகக் கூறி, ஐ.நா பாதுகாப்பு கவுன்சில் மற்றும் சர்வதேச நீதிமன்றத்தை அணுக முயன்றார். ஹைதராபாத் அதன் சுதந்திரத்தைத் தொடர அனுமதித்தால், அரசாங்கத்தின் கௌரவம் கெட்டுவிடும் என்றும், இந்துக்களோ அல்லது முஸ்லிம்களோ அதன் ஆட்சியில் பாதுகாப்பாக உணர மாட்டார்கள் என்றும் படேல் இப்போது வலியுறுத்தினார்.

1948 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 13 ஆம் தேதி, தென்னிந்தியாவின் அமைதிக்கு அச்சுறுத்தலாக உள்ள சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு நிலைமையின் அடிப்படையில் இந்திய இராணுவம் ஆபரேஷன் போலோவின் கீழ் ஹைதராபாத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. செப்டம்பர் 13 மற்றும் 18 க்கு இடையில் ரசாக்கர்களின் சிறிய எதிர்ப்பைக் கொண்ட துருப்புக்கள் மாநிலத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றின. இந்த நடவடிக்கையானது 27,000-40,000 உத்தியோகபூர்வ இறப்புகள் முதல் 200,000 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அறிஞர்கள் வரையிலான இறப்புகளின் மதிப்பீடுகளுடன் பாரிய வகுப்புவாத வன்முறைக்கு வழிவகுத்தது. இந்தியாவுடன் இணைந்த மற்ற இளவரசர்களைப் போலவே நிஜாமும் அரச தலைவராகத் தக்கவைக்கப்பட்டார். அதன்பின் அவர் ஐ.நா.விடம் கொடுக்கப்பட்ட புகார்களை நிராகரித்தார், மேலும் பாகிஸ்தானின் கடுமையான எதிர்ப்புகள் மற்றும் பிற நாடுகளின் கடுமையான விமர்சனங்கள் இருந்தபோதிலும், பாதுகாப்பு கவுன்சில் இந்த கேள்வியை மேலும் கையாளவில்லை, மேலும் ஹைதராபாத் இந்தியாவில் உள்வாங்கப்பட்டது.

ஒருங்கிணைப்பை நிறைவு செய்தல்:

அணுகல் கருவிகள் வரம்புக்குட்பட்டவை, மூன்று விஷயங்களின் கட்டுப்பாட்டை மட்டுமே இந்தியாவுக்கு மாற்றியது, மேலும் பல்வேறு மாநிலங்களில் நிர்வாகம் மற்றும் நிர்வாகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளுடன், தாங்களாகவே தளர்வான கூட்டமைப்பை உருவாக்கியிருக்கும். முழு அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு, இதற்கு நேர்மாறாக, பல்வேறு மாநிலங்களில் உள்ள அரசியல் நடிகர்கள் "தங்கள் விசுவாசம், எதிர்பார்ப்புகள் மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகளை ஒரு புதிய மையத்தை நோக்கி மாற்ற வற்புறுத்துதல்", அதாவது, இந்திய குடியரசு தேவைப்படும். இது எளிதான காரியமாக இருக்கவில்லை. மைசூர் போன்ற சில சமஸ்தானங்கள் சட்டமியற்றும் ஆட்சி முறைகளைக் கொண்டிருந்தாலும், அவை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வேறுபடாத பரந்த உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், மற்றவற்றில், அரசியல் முடிவெடுப்பது சிறிய, வரையறுக்கப்பட்ட பிரபுத்துவ வட்டங்களில் மற்றும் நிர்வாகமானது, இதன் விளைவாக, சிறந்த தந்தைவழி மற்றும் மோசமான நீதிமன்ற சூழ்ச்சியின் விளைவு. சமஸ்தானங்களின் சேர்க்கையை உறுதிசெய்த பிறகு, 1948 மற்றும் 1950 க்கு இடையில் இந்திய அரசாங்கம் ஒரே குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் மாநிலங்களையும் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்களையும் ஒரே அரசியலாக மாற்றும் பணியை மேற்கொண்டது.

விரைவான ஒருங்கிணைப்பு:

1949 மற்றும் 1950 க்கு இடையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த செயல்முறையின் முதல் படி, இந்திய அரசாங்கத்தால் சாத்தியமான நிர்வாக அலகுகளாக இருக்க முடியாத சிறிய மாநிலங்களை அண்டை மாகாணங்களிலோ அல்லது பிற சுதேச மாநிலங்களிலோ ஒன்றிணைத்து "இளவரசர் ஒன்றியத்தை" உருவாக்குவதாகும். இந்தக் கொள்கை சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்தது, ஏனெனில் இந்தியா சமீபத்தில் தான் அணுகக்கூடிய கருவிகளில் உத்தரவாதம் அளித்திருந்த மாநிலங்கள் கலைக்கப்பட்டது. ஒருங்கிணைக்கப்படாவிட்டால், மாநிலங்களின் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடையும், இளவரசர்களால் ஜனநாயகத்தை வழங்க முடியாவிட்டால் மற்றும் ஒழுங்காக ஆட்சி செய்ய முடியாவிட்டால் அராஜகம் எழும் என்று படேலும் மேனனும் வலியுறுத்தினார்கள். பல சிறிய மாநிலங்கள் மிகச் சிறியவை என்றும், அவற்றின் பொருளாதாரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும், வளர்ந்து வரும் மக்கள்தொகையை

ஆதரிப்பதற்கும் வளங்கள் இல்லை என்றும் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். ஒன்றுபட்ட இந்தியாவில் தகர்க்கப்பட வேண்டிய சுதந்திர வர்த்தகத்தைத் தடுக்கும் வகையில் பலர் வரி விதிகள் மற்றும் பிற கட்டுப்பாடுகளை விதித்தனர்.

இந்த இணைப்பு மவுண்ட்பேட்டனால் தனிப்பட்ட முறையில் வழங்கப்பட்ட உத்தரவாதங்களை மீறுவதாக இருந்ததால், ஆரம்பத்தில், படேலும் நேருவும் கவர்னர்-ஜெனரல் பதவிக்காலம் முடிவடையும் வரை காத்திருக்க விரும்பினர். 1947 இன் பிற்பகுதியில் ஒரிசாவில் ஒரு ஆதிவாசி எழுச்சி, அவர்கள் கையை கட்டாயப்படுத்தியது. டிசம்பர் 1947 இல், கிழக்கு இந்திய ஏஜென்சி மற்றும் சத்தீஸ்கர் ஏஜென்சியின் இளவரசர்கள் மேனனுடன் இரவு முழுவதும் சந்திப்புக்கு அழைக்கப்பட்டனர், அங்கு அவர்கள் 1 ஜனவரி 1948 முதல் ஒரிசா, மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் பீகாரில் தங்கள் மாநிலங்களை ஒருங்கிணைக்கும் இணைப்பு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்ட வற்புறுத்தப்பட்டனர். அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில், பெரிய மாநிலங்களான கோலாப்பூர் மற்றும் பரோடா உட்பட குஜராத் மற்றும் தக்காணத்தில் உள்ள 66 மாநிலங்கள் பம்பாயில் இணைக்கப்பட்டன. மற்ற சிறிய மாநிலங்கள் மெட்ராஸ், கிழக்கு பஞ்சாப், மேற்கு வங்காளம், ஐக்கிய மாகாணங்கள் மற்றும் அஸ்ஸாமில் இணைக்கப்பட்டன. இருப்பினும், இணைப்பு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்ட அனைத்து மாநிலங்களும் மாகாணங்களில் ஒருங்கிணைக்கப்படவில்லை. முன்னாள் பஞ்சாப் ஹில் ஸ்டேட்ஸ் ஏஜென்சியின் முப்பது மாநிலங்கள் சர்வதேச எல்லைக்கு அருகில் இருந்தன மற்றும் இணைப்பு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டன, இமாச்சலப் பிரதேசத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன, இது பாதுகாப்பு காரணங்களுக்காக ஒரு தலைமை ஆணையர் மாகாணமாக மையத்தால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்பட்டது.

இணைப்பு ஒப்பந்தங்கள் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் மாநிலத்தின் "முழு மற்றும் பிரத்தியேக அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை" தங்கள் மாநிலத்தை இந்திய டொமினியனுக்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். தங்கள் மாநிலங்களை முழுவதுமாக விட்டுக்கொடுப்பதற்கான ஒப்பந்தத்திற்கு ஈடாக, அது இளவரசர்களுக்கு பல உத்தரவாதங்களை வழங்கியது. இளவரசர்கள் தங்கள் அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதற்கும் தங்கள் மாநிலங்கள் கலைக்கப்பட்டதற்கும் இழப்பீடாக இந்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒரு தனிப்பட்ட பணப்பையின் வடிவத்தில் வருடாந்திர கொடுப்பனவைப் பெறுவார்கள். அரசு சொத்துக்கள் கையகப்படுத்தப்படும் அதே வேளையில், அவர்களின் தனிப்பட்ட சொத்துக்கள்,

தனிப்பட்ட சலுகைகள், கௌரவங்கள் மற்றும் பட்டங்கள் போன்றவை பாதுகாக்கப்படும். வழக்கப்படி வாரிசுரிமையும் உறுதி செய்யப்பட்டது. கூடுதலாக, சம ஊதியம் மற்றும் சிகிச்சைக்கான உத்தரவாதங்களுடன் சமஸ்தான மாநிலங்களின் ஊழியர்களை எடுத்துக் கொள்ள மாகாண நிர்வாகம் கடமைப்பட்டுள்ளது.

மேற்கு இந்தியாவில் கட்சி, மற்றும் வடகிழக்கு இந்தியாவில் திரிபுரா மற்றும் மணிப்பூர்: இரண்டாவது வகையான 'இணைப்பு' ஒப்பந்தம் பெரிய மாநிலங்களிலிருந்து முக்கியமான எல்லைப் பகுதிகளிலிருந்து கோரப்பட்டது. அவை மற்ற வடிவங்களில் இணைக்கப்படவில்லை, ஆனால் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்களாகத் தக்கவைக்கப்பட்டன. போபால், தனது நிர்வாகத்தின் திறமையால் பெருமைப்பட்டு, அண்டை நாடுகளான மராட்டிய மாநிலங்களுடன் இணைந்தால், அதன் அடையாளத்தை இழக்க நேரிடும் என்று அஞ்சிய போபால், பிலாஸ்பூரைப் போலவே நேரடியாக நிர்வகிக்கப்படும் தலைமை ஆணையர் மாகாணமாக மாறினார். பக்ரா அணை கட்டி முடிக்கப்பட்டால் வெள்ளம் வரும்.

நான்கு-படி ஒருங்கிணைப்பு:

இணைத்தல்:

பெரிய மாநிலங்களின் பெரும்பகுதியும், சிறிய மாநிலங்களின் சில குழுக்களும் வெவ்வேறு, நான்கு-படி செயல்முறை மூலம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. இந்த செயல்பாட்டின் முதல் படி, அருகில் உள்ள பெரிய மாநிலங்கள் மற்றும் ஏராளமான சிறிய மாநிலங்களை ஒன்றிணைத்து "இளவரசர் தொழிற்சங்கத்தை" உருவாக்குவதற்கு அவர்களின் ஆட்சியாளர்களின் இணைப்பு உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதாகும். இணைப்பு உடன்படிக்கையின் கீழ், புதிய தொழிற்சங்கத்தின் ராஜ்பிரமுக் ஆன ஒருவரைத் தவிர, அனைத்து ஆட்சியாளர்களும் தங்கள் ஆட்சி அதிகாரங்களை இழந்தனர். மற்ற ஆட்சியாளர்கள் இரண்டு அமைப்புகளுடன் தொடர்புடையவர்கள்-ஆட்சியாளர்களின் கவுன்சில், அதன் உறுப்பினர்கள் சல்யூட் மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர், மற்றும் ஒரு பிரீசிடியம், ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் வணக்கம் இல்லாத மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், மீதமுள்ளவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். சபை. ராஜ்பிரமுக் மற்றும் அவரது துணை உப்ராஜ்பிரமுக் ஆகியோர்

பிரீசிட்யத்தின் உறுப்பினர்களில் இருந்து சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். உடன்படிக்கைகள் புதிய தொழிற்சங்கத்திற்கான அரசியலமைப்புச் சபையை உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தன, அதன் அரசியலமைப்பை வடிவமைப்பதில் குற்றம் சாட்டப்படும். தனித்தனி நிறுவனங்களாக தங்கள் மாநிலங்களின் அழிவை ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஈடாக, ஆட்சியாளர்களுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட பண்பை மற்றும் இணைப்பு ஒப்பந்தங்களின் கீழ் வழங்கப்பட்டதைப் போன்ற உத்தரவாதங்கள் வழங்கப்பட்டன.

இந்த செயல்முறையின் மூலம், பட்லே ஜனவரி 1948 இல் தனது சொந்த குஜராத்தின் கத்தியவார் தீபகற்பத்தில் உள்ள 222 மாநிலங்களை சௌராஷ்டிரா சமஸ்தானமாக ஒன்றிணைத்தார், அடுத்த ஆண்டு மேலும் ஆறு மாநிலங்கள் யூனியனில் இணைந்தன. குவாலியர், இந்தூர் மற்றும் பதினெட்டு சிறிய மாநிலங்களின் ஒன்றியத்தில் இருந்து 28 மே 1948 அன்று மத்திய பாரத் உருவானது. பஞ்சாபில், பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் பாட்டியாலா, கபுர்தலா, ஜிந்த், நபா, ஃபரித்கோட், மலேர்கோட்லா, நலார்கர் மற்றும் கல்சியா ஆகிய இடங்களில் இருந்து 1948 ஜூலை 15 அன்று உருவாக்கப்பட்டது. ராஜஸ்தான் ஐக்கிய மாநிலம் தொடர்ச்சியான இணைப்புகளின் விளைவாக உருவாக்கப்பட்டது, கடைசியாக 15 மே 1949 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. திருவிதாங்கூர் மற்றும் கொச்சின் 1949 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு திருவிதாங்கூர்-கொச்சின் சமஸ்தானத்தை உருவாக்கியது. காஷ்மீர், மைசூர் மற்றும் ஹைதராபாத் ஆகிய மாநிலங்கள் இணைப்பு ஒப்பந்தங்களிலோ அல்லது இணைப்பு ஒப்பந்தங்களிலோ கையெழுத்திடாத ஒரே சமஸ்தானங்கள்

ஜனநாயகமயமாக்கல்:

ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் நிர்வாக இயந்திரத்தையும் ஒருங்கிணைத்து அவற்றை ஒரு அரசியல் மற்றும் நிர்வாக நிறுவனமாக ஒருங்கிணைப்பது எளிதானது அல்ல, குறிப்பாக இணைக்கப்பட்ட பல மாநிலங்கள் போட்டியின் வரலாற்றைக் கொண்டிருந்தன. முன்னாள் மத்திய இந்திய ஏஜென்சியில், அதன் சமஸ்தானங்கள் ஆரம்பத்தில் விந்தியப் பிரதேசம் என்று அழைக்கப்படும் சமஸ்தான யூனியனுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன, இரண்டு குழுக்களுக்கு இடையேயான போட்டி மிகவும் மோசமாகி, பழைய உடன்படிக்கைகளை ரத்து செய்யும் இணைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட இந்திய அரசாங்கம் ஆட்சியாளர்களை வற்புறுத்தியது.

இணைத்தல், மற்றும் தலைமை ஆணையர் மாநிலமாக மாநிலத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டது. எனவே, இந்த இணைப்புகள் இந்திய அரசு அல்லது மாநிலத் துறையின் எதிர்பார்ப்புகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. டிசம்பர் 1947 இல், மேனன் மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் "பிரபலமான அரசாங்கத்தை நிறுவுவதற்கான நடைமுறை நடவடிக்கைகளை" எடுக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். ஸ்டேட்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட் அவரது ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு, இணைக்கப்பட்ட சுதேச சங்கங்களின் ராஜ்பிரமுக்களால் கையெழுத்திடப்பட்ட ஒரு சிறப்பு உடன்படிக்கை மூலம் அதை செயல்படுத்தியது, அவர்களை அரசியலமைப்பு மன்னர்களாக செயல்பட பிணைத்தது. இதன் பொருள், அவர்களின் அதிகாரங்கள், முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்களின் கவர்னர்களின் அதிகாரங்களிலிருந்து நடைமுறையில் வேறுபட்டவை அல்ல, இதன் மூலம், இந்தியாவின் பிற பகுதிகளின் மக்களுக்கு இருக்கும் அதே பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் அளவை அவர்களது பிரதேச மக்களுக்கும் வழங்குகின்றன.

இந்த செயல்முறையின் விளைவு, மாநிலங்களின் மீது இந்திய அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை மிகவும் பரவலாக வலியுறுத்துவதாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது, அதே நேரத்தில் அதிகாரத்தை மாற்றும்போது அதிமுக்கியத்துவம் பறிபோகும் என்ற பிரிட்டிஷ் அறிக்கைக்கு முரணானது, காங்கிரஸ் நிலைப்பாடு. சுதந்திர இந்தியா பரம்பரை பரம்பரை சக்தியாக இருக்கும் என்று எப்போதும் இருந்தது.

மையப்படுத்தல் மற்றும் அரசியலமைப்பு மயமாக்கல்:

முன்னாள் சமஸ்தானங்களுக்கும் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்களுக்கும் இடையே ஜனநாயகமயமாக்கல் இன்னும் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டைத் திறந்து வைத்துள்ளது, அதாவது, மூன்று பாடங்களை மட்டுமே உள்ளடக்கிய வரம்புக்குட்பட்ட அணுகல் கருவிகளில் சுதேச அரசுகள் கையெழுத்திட்டதால், அவை மற்ற பகுதிகளில் அரசாங்கக் கொள்கைகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டன. சமூக நீதி மற்றும் தேசிய வளர்ச்சியைக் கொண்டுவரும் கொள்கைகளை உருவாக்கும் திறனுக்கு இது தடையாக இருப்பதாக காங்கிரஸ் கருதியது. இதன் விளைவாக, முன்னாள் பிரித்தானிய மாகாணங்கள் மீது இருந்த அதே அளவிலான அதிகாரங்களை, முன்னாள் சமஸ்தானங்கள் மீது மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வழங்க அவர்கள் முயன்றனர். மே 1948 இல், வி.பி.மேனனின் முன்முயற்சியின் பேரில்,

தில்லியில் சமஸ்தான தொழிற்சங்கங்களின் ராஜ்பிரமுக்களுக்கும் மாநிலத் துறைக்கும் இடையே ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது, அதன் முடிவில் ராஜ்பிரமுக்கள் புதிய இணைப்பு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டனர், இது இந்திய அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரத்தை வழங்கியது. இந்திய அரசு சட்டம் 1935ன் ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள அனைத்து விஷயங்களிலும் சட்டங்களை இயற்றுங்கள். அதன்பின், ஒவ்வொரு சுதேச சங்கங்களும், அதே போல் மைசூர் மற்றும் ஹைதராபாத், இந்திய அரசியலமைப்பை அந்த மாநிலத்தின் அரசியலமைப்பாக ஏற்றுக்கொள்ள ஒப்புக்கொண்டன. இதனால் அவர்கள் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்களில் இருந்த அதே சட்டப்பூர்வ நிலைப்பாட்டில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வைக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதி செய்கிறது. ஒரே விதிவிலக்கு காஷ்மீர், இந்தியாவுடனான அதன் உறவுகள், அசல் இணைப்புக் கருவி மற்றும் மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புச் சபையால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின் மூலம் தொடர்ந்து நிர்வகிக்கப்பட்டது.

1950 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைக்கு வந்த இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், இந்தியாவின் தொகுதி அலகுகளை பகுதி A, B மற்றும் C ஆகிய மூன்று வகுப்புகளாக வகைப்படுத்தியது. முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்கள், அவற்றுடன் இணைக்கப்பட்ட சமஸ்தானங்களுடன் சேர்ந்து, பகுதி A மாநிலங்களாக இருந்தன. சமஸ்தான தொழிற்சங்கங்கள், மேலும் மைசூர் மற்றும் ஹைதராபாத், பகுதி B மாநிலங்களாக இருந்தன. அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகளைத் தவிர, முன்னாள் தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்கள் மற்றும் பிற மத்திய நிர்வாகப் பகுதிகள் பகுதி C மாநிலங்களாக இருந்தன. பகுதி A மாநிலங்களுக்கும் பகுதி B மாநிலங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஒரே நடைமுறை வேறுபாடு என்னவென்றால், பகுதி B மாநிலங்களின் அரசியலமைப்புத் தலைவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்களை விட, இணைப்பு உடன்படிக்கையின் விதிமுறைகளின் கீழ் நியமிக்கப்பட்ட ராஜ்பிரமுக்கர்கள் ஆவார்கள். கூடுதலாக, அரசியலமைப்புச் சட்டம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு முன்னாள் சமஸ்தானங்களின் மீது குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான அதிகாரங்களை வழங்கியது, மற்றவற்றுடன் "அவற்றின் நிர்வாகமானது பொதுவான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கும், மேலும் அத்தகைய குறிப்பிட்ட வழிகாட்டுதல்கள் ஏதேனும் இருந்தால், காலத்திற்குக் காலம் வரலாம். ஜனாதிபதி கால

அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும்" அதுமட்டுமின்றி, இரண்டிலும் அரசாங்கத்தின் வடிவம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது.

மறுசீரமைப்பு:

பகுதி A மற்றும் பகுதி B மாநிலங்களுக்கிடையேயான வேறுபாடு ஒரு குறுகிய, இடைநிலை காலத்திற்கு மட்டுமே நீடிக்கும். 1956 ஆம் ஆண்டில், மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் மொழியின் அடிப்படையில் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்களையும் சமஸ்தானங்களையும் மறுசீரமைத்தது. அதே நேரத்தில், அரசியலமைப்பின் ஏழாவது திருத்தம் பகுதி A மற்றும் பகுதி B மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை நீக்கியது, இவை இரண்டும் இப்போது "மாநிலங்கள்" என்று மட்டுமே கருதப்படுகின்றன, பகுதி C மாநிலங்கள் "யூனியன் பிரதேசங்கள்" என மறுபெயரிடப்பட்டன. ராஜ்பிரமுகர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை இழந்து, மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்களால் அரசியலமைப்பு மாநிலத் தலைவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். இந்த மாற்றங்கள் இறுதியாக சுதேச ஒழுங்கை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தன. சட்ட ரீதியாகவும் நடைமுறை ரீதியாகவும், சமஸ்தானங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்த பிரதேசங்கள் இப்போது இந்தியாவுடன் முழுமையாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக இருந்த பகுதிகளிலிருந்து எந்த வகையிலும் வேறுபடவில்லை. இளவரசர்களின் தனிப்பட்ட சலுகைகள்-தனிப்பட்ட பணப்பை, சுங்க வரியில் இருந்து விலக்கு, மற்றும் வழக்கமான கண்ணியங்கள்-1971 இல் ஒழிக்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் சமஸ்தானங்களின் முன்னேற்றமான ஒருங்கிணைப்பு பெரும்பாலும் அமைதியானதாக இருந்தபோதிலும், எல்லா இளவரசர்களும் இதன் விளைவாக மகிழ்ச்சியடையவில்லை. பலர் அணுகல் கருவிகள் நிரந்தரமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தனர், மேலும் அவர்கள் பெற எதிர்பார்க்கும் தங்கள் மாநிலங்களின் சுயாட்சி மற்றும் உத்தரவாதமான இருப்பு ஆகியவற்றை இழப்பதில் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. சிலர் தங்கள் குடும்பத்தின் தலைமுறைகள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த மாநிலங்கள் காணாமல் போவதைப் பற்றி கவலையடைகின்றனர், மற்றவர்கள் தாங்கள் கடினமாக உழைத்து, திறமையானவை என்று நம்பிய நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள் காணாமல் போனது குறித்து மகிழ்ச்சியடையவில்லை. இருப்பினும், பெரும்பான்மையானவர்கள், தனிப்பட்ட குடிமக்களாக

வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவாறு "அழுத்தம் மற்றும் பதற்றம்" இருந்தபோதிலும், அந்தரங்கப் பண்ப்பையின் மூலம் வழங்கப்பட்ட தாராளமான ஓய்வூதியத்தில் ஓய்வு பெறுவதில் திருப்தி அடைந்தனர். பலர் மத்திய அரசின் கீழ் பொது அலுவலகங்களை நடத்துவதற்கான தகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பாவ்நகர் மகாராஜா, கர்னல். உதாரணமாக, கிருஷ்ண குமாரசிங் பவாசிங் கோஹில், மெட்ராஸ் மாநில ஆளுநரானார், மேலும் பலர் வெளிநாடுகளில் தூதரகப் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டனர்.

காலனித்துவ பகுதிகள்:

சமஸ்தானங்களின் ஒருங்கிணைப்பு, இந்தியாவில் எஞ்சியிருக்கும் காலனித்துவ பகுதிகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கேள்வியை எழுப்பியது. சுதந்திரத்தின் போது, பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால், யானம், மாஹே மற்றும் சந்திரநாகூர் பகுதிகள் இன்னும் பிரான்சின் காலனிகளாக இருந்தன, டாமன் மற்றும் டையூ, தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் கோவா ஆகியவை போர்ச்சுகலின் காலனிகளாக இருந்தன. 1948 இல் பிரான்சிற்ும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான ஒப்பந்தம், பிரான்சின் எஞ்சியிருக்கும் இந்திய உடைமைகளில் தங்கள் அரசியல் எதிர்காலத்தைத் தேர்வுசெய்ய ஒரு தேர்தலை வழங்கியது. 1949 ஜூன் 19 அன்று சந்தர்நாகூரில் நடைபெற்ற வாக்கெடுப்பில் இந்தியாவுடன் ஒருங்கிணைக்கப்படுவதற்கு ஆதரவாக 7,463 க்கு 114 என்ற வாக்குகள் கிடைத்தன. இது 14 ஆகஸ்ட் 1949 அன்று நடைமுறை அடிப்படையில் இந்தியாவிற்கும், 2 மே 1950 அன்று டி ஜூரிக்கும் வழங்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், மற்ற பகுதிகளில், எட்வார்ட் கவுபர்ட் தலைமையிலான பிரெஞ்சு சார்பு முகாம், இணைப்புக்கு ஆதரவான குழுக்களை அடக்குவதற்கு நிர்வாக இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியது. மக்கள் அதிருப்தி அதிகரித்தது, மேலும் 1954 இல் யானம் மற்றும் மாஹே ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டங்களின் விளைவாக இணைப்பு ஆதரவு குழுக்கள் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. அக்டோபர் 1954 இல் பாண்டிச்சேரி மற்றும் காரைக்காலில் நடந்த வாக்கெடுப்பு இணைப்புக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தது, மேலும் 1 நவம்பர் 1954 அன்று நான்கு என்கிளேவ்கள் மீதான நடைமுறைக் கட்டுப்பாடு இந்தியக் குடியரசிற்கு மாற்றப்பட்டது. மே 1956 இல் ஒரு பணிநீக்க ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது, மேலும் மே 1962 இல் பிரெஞ்சு தேசிய சட்டமன்றம் ஒப்புதல் அளித்ததைத் தொடர்ந்து, என்கிளேவ்களின் ஜூர் கட்டுப்பாடும் மாற்றப்பட்டது.

போர்ச்சுகல், மாறாக, இராஜதந்திர தீர்வுகளை எதிர்த்தது. அதன் இந்தியப் பகுதிகளைத் தொடர்ந்து வைத்திருப்பதை அது தேசியப் பெருமையாகக் கருதியது. மேலும், 1951 இல், இந்தியாவில் உள்ள தனது உடைமைகளை போர்த்துகீசிய மாகாணங்களாக மாற்றும் வகையில் அதன் அரசியலமைப்பைத் திருத்தியது. ஜூலை 1954 இல், தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலியில் ஒரு எழுச்சி போர்த்துகீசிய ஆட்சியை தூக்கி எறிந்தது. போர்த்துகீசியர்கள் தாமனில் இருந்து படைகளை அனுப்ப முயன்றனர், ஆனால் இந்திய துருப்புக்கள் அதைச் செய்வதிலிருந்து தடுத்தனர். போர்ச்சுகல் தனது படைகளை என்கிளேவ் பகுதிக்குள் நுழைய அனுமதிக்குமாறு இந்தியாவை நிர்பந்திக்க சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் முன் நடவடிக்கைகளை தொடங்கியது. ஆனால் நீதிமன்றம் 1960 இல் அதன் புகாரை நிராகரித்தது. 1961, தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலியை யூனியன் பிரதேசமாக இந்தியாவுடன் இணைக்க இந்திய அரசியலமைப்பு திருத்தப்பட்டது.

கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ ஆகியவை நிலுவையிலுள்ள பிரச்சினையாகவே இருந்தன. 15 ஆகஸ்ட் 1955 அன்று, எல்லையில் போர்த்துகீசியர்களுக்கு எதிராக ஐந்தாயிரம் வன்முறையற்ற ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் அணிவகுத்துச் சென்றனர், மேலும் துப்பாக்கிச் சூட்டில் 22 பேர் கொல்லப்பட்டனர். டிசம்பர் 1960 இல், ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை போர்ச்சுகலின் வெளிநாட்டு உடைமைகள் மாகாணங்கள் என்ற வாதத்தை நிராகரித்தது, மேலும் அவற்றை "சுய-ஆளுமை அல்லாத பிரதேசங்கள்" என்று முறையாக பட்டியலிட்டது. நேரு தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காண்பதை ஆதரித்த போதிலும், 1961 இல் அங்கோலாவில் போர்த்துகீசிய கிளர்ச்சியை அடக்கியது இந்திய மக்களின் கருத்தை தீவிரப்படுத்தியது, மேலும் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க இந்திய அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தத்தை அதிகரித்தது. ஆப்பிரிக்கத் தலைவர்களும், கோவாவில் நடவடிக்கை எடுக்க நேருவுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தனர், இது ஆப்பிரிக்காவை மேலும் பயங்கரங்களில் இருந்து காப்பாற்றும் என்று அவர்கள் வாதிட்டனர். 18 டிசம்பர் 1961 அன்று, பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணும் அமெரிக்க முயற்சி முறிந்ததைத் தொடர்ந்து, இந்திய இராணுவம் போர்த்துகீசிய இந்தியாவுக்குள் நுழைந்து அங்குள்ள போர்த்துகீசியப் படைகளைத் தோற்கடித்தது. போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்த விஷயத்தை பாதுகாப்பு கவுன்சிலுக்கு எடுத்துச் சென்றனர், ஆனால் இந்தியா தனது படைகளை உடனடியாக திரும்பப் பெற வேண்டும் என்ற தீர்மானம் சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீட்டோவால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 19 அன்று போர்ச்சுகல்

சரணடைந்தது. இந்த கையகப்படுத்தல் இந்தியாவில் உள்ள கடைசி ஐரோப்பிய காலனிகளை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. கோவா ஒரு மத்திய நிர்வாக யூனியன் பிரதேசமாக இந்தியாவில் இணைக்கப்பட்டு, 1987 இல், ஒரு மாநிலமாக மாறியது.

சிக்கிம்:

நேபாளம், பூடான் மற்றும் சிக்கிம் ஆகியவை இந்தியாவின் எல்லையை ஒட்டிய இமயமலை மாநிலங்களாக இருந்தன. நேபாளம் 1923 ஆம் ஆண்டு நேபாளம்-பிரிட்டன் உடன்படிக்கையின் மூலம் பிரித்தானியரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, அது ஒரு சுதேச அரசு அல்ல. பிரிட்டிஷ் காலத்தில் பூட்டான் இந்தியாவின் சர்வதேச எல்லைக்கு வெளியே ஒரு பாதுகாவலனாக கருதப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கம் 1949 இல் பூட்டானுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது, இந்த ஏற்பாட்டைத் தொடர்ந்து, பூட்டான் அதன் வெளிவிவகாரங்களை நடத்துவதில் இந்திய அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றும் என்று வழங்குகிறது. 1947 க்குப் பிறகு, இந்தியா நேபாளம் மற்றும் பூட்டானுடன் புதிய ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டது

வரலாற்று ரீதியாக, சிக்கிம் ஒரு பிரிட்டிஷ் சார்புடையது, மற்ற சமஸ்தானங்களின் நிலையைப் போன்றது, எனவே காலனித்துவ காலத்தில் இந்தியாவின் எல்லைக்குள் கருதப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், சுதந்திரத்தின் போது, சிக்கிமின் சோக்யால் இந்தியாவுடன் முழு ஒருங்கிணைப்பை எதிர்த்தார். இந்தியாவிற்கு பிராந்தியத்தின் மூலோபாய முக்கியத்துவத்தை கருத்தில் கொண்டு, இந்திய அரசாங்கம் முதலில் ஒரு ஸ்டாண்ட்ஸ்டில் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டது, பின்னர் 1950 இல் சிக்கிமின் சோக்யாலுடன் ஒரு முழு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது, இதன் விளைவாக அது இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக இல்லை. இந்தியா பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரங்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்பு மற்றும் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்குக்கான இறுதிப் பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் சிக்கிமுக்கு முழு உள் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது. 1960களின் பிற்பகுதியிலும் 1970களின் முற்பகுதியிலும், சிறுபான்மையினரான பூட்டியா மற்றும் லெப்சா உயர் வகுப்பினரால் ஆதரிக்கப்பட்ட சோக்யால் பால்டன் தோண்டுப் நம்க்யால், சிக்கிம் ஒரு சர்வதேச ஆளுமையைக் கொடுக்க, அதிக அதிகாரங்களை, குறிப்பாக வெளி விவகாரங்கள் தொடர்பாக பேச்சுவார்த்தை நடத்த முயன்றார். இந்த கொள்கைகளை காசி லெண்டுப் டோர்ஜி மற்றும் சிக்கிம் மாநில

காங்கிரஸும் எதிர்த்தனர், அவர்கள் நேபாளி நடுத்தர வர்க்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி மேலும் இந்திய சார்பு பார்வையை எடுத்தனர்.

ஏப்ரல் 1973 இல், சோக்யாலுக்கு எதிரான போராட்டம் வெடித்தது மற்றும் எதிர்ப்பாளர்கள் மக்கள் தேர்தல்களைக் கோரினர். சிக்கிம் காவல்துறையினரால் ஆர்ப்பாட்டங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை, மேலும் சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் தலையீட்டிற்கான இந்தியா தனது பொறுப்பைச் செயல்படுத்துமாறு டோர்ஜி கேட்டுக் கொண்டார். சோக்யாலுக்கும் டோர்ஜிக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகளை இந்தியா எளிதாக்கியது, மேலும் ஒரு ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கியது, இது சோக்யாலை அரசியலமைப்பு மன்னராகக் குறைக்கவும், புதிய இன அதிகாரப் பகிர்வு சூத்திரத்தின் அடிப்படையில் தேர்தல்களை நடத்தவும் திட்டமிடப்பட்டது. சோக்யாலின் எதிரிகள் அமோக வெற்றியைப் பெற்றனர், மேலும் சிக்கிம் இந்தியக் குடியரசுடன் இணைக்கப்படும் வகையில் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. 1975 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 10 ஆம் தேதி, சிக்கிம் மாநிலம் இந்தியாவுடன் முழுமையாக இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. இந்தத் தீர்மானம் 14 ஏப்ரல் 1975 அன்று நடத்தப்பட்ட வாக்கெடுப்பில் 97 சதவீத வாக்குகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து இந்திய நாடாளுமன்றம் சிக்கிமை அதன் 22வது மாநிலமாக இந்தியாவுக்குள் அனுமதிக்க அரசியலமைப்பை திருத்தியது.

பிரிவினைவாதம் மற்றும் துணை தேசியவாதம்:

இந்தியாவில் உள்வாங்கப்பட்ட பெரும்பான்மையான சமஸ்தானங்கள் முழுமையாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டாலும், சில நிலுவையிலுள்ள பிரச்சினைகள் உள்ளன. இவற்றில் மிகவும் முக்கியமானது ஜம்மு காஷ்மீர் தொடர்பானது, அங்கு 1989 முதல் பிரிவினைவாத கிளர்ச்சி பொங்கி வருகிறது. சில கல்வியாளர்கள் கிளர்ச்சியானது இந்தியாவுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட விதத்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும் என்று கூறுகின்றனர். காஷ்மீர், தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த சமஸ்தானங்களில், ஒரு இணைப்பு ஒப்பந்தம் அல்லது சேர்க்கைக்கான திருத்தப்பட்ட கருவியில் கையெழுத்திடத் தேவையில்லை, இது முதலில் வழங்கப்பட்ட மூன்றை விட அதிக எண்ணிக்கையிலான பிரச்சினைகளில் இந்தியாவுக்குக் கட்டுப்பாட்டைக் கொடுக்கும். மாறாக, காஷ்மீர் தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் ஜம்மு

மற்றும் காஷ்மீர் அரசியலமைப்பின் 5 வது பிரிவின் மூலம் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்டது மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின் கீழ், மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. 1980 களில், ஜம்மு காஷ்மீர் அரசியலில் இந்திய அரசாங்கம் அதிகளவில் தலையிடுவதாக பல காஷ்மீரி இளைஞர்கள் உணர் ஆரம்பித்ததாக Widmalm வாதிடுகிறார். 1987 தேர்தல்கள் அரசியல் செயல்பாட்டில் நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்தது மற்றும் வன்முறை கிளர்ச்சியைத் தொடங்கியது, அது இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதேபோல், கங்குலி காஷ்மீர் தொடர்பான இந்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள், இந்தியாவின் பிற பகுதிகளைப் போலல்லாமல், நவீன பல இன ஜனநாயகத்துடன் தொடர்புடைய திடமான அரசியல் அமைப்புகளை ஒருபோதும் உருவாக்கவில்லை என்று அர்த்தம் என்று கங்குலி கூறுகிறார். இதன் விளைவாக, பெருகிய முறையில் அரசியல் விழிப்புணர்வுள்ள இளைஞர்களால் உணரப்படும் அதிருப்தியின் பெருகிய அதிருப்தி, அரசியல் சாராத சேனல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது, இது காஷ்மீர் மீதான இந்தியாவின் பிடியை பலவீனப்படுத்த பாகிஸ்தான் முயன்று, தீவிர கிளர்ச்சியாக மாறியது.

திரிபுரா மற்றும் மணிப்பூர் ஆகிய வடகிழக்கு இந்தியாவில் அமைந்துள்ள மற்ற இரண்டு முன்னாள் சமஸ்தானங்களிலும் பிரிவினைவாத இயக்கங்கள் உள்ளன, இருப்பினும் திரிபுராவில் கிளர்ச்சி நசுக்கப்பட்டு மணிப்பூரும் அமைதியாக உள்ளது. எவ்வாறாயினும், இந்த பிரிவினைவாத இயக்கங்கள் பொதுவாக வடகிழக்கு இந்தியாவில் கிளர்ச்சிகளின் பரந்த பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியாக அறிஞர்களால் கருதப்படுகின்றன, மாறாக காஷ்மீர் பிரச்சனை மற்றும் குறிப்பாக, இந்தியாவில் சமஸ்தானங்களை ஒருங்கிணைப்பதில் குறிப்பிட்ட சிக்கல்களின் விளைவாகும். வடகிழக்கில் உள்ள பழங்குடியின குழுக்களின் அபிலாஷைகளை போதுமான அளவில் நிவர்த்தி செய்வதில் இந்திய அரசாங்கத்தின் தோல்வியை பிரதிபலிக்க அல்லது இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் இருந்து வடகிழக்கு பகுதிகளுக்கு மக்கள் குடியேறுவதால் எழும் பதட்டங்களை சமாளிக்க. முன்னாள் சமஸ்தானங்கள் மற்ற மாகாணங்களுடன் ஒருங்கிணைத்து புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதும் சில சிக்கல்களுக்கு வழிவகுத்தது. முன்னாள் ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் தெலுங்கு மொழி பேசும் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய தெலுங்கானா பகுதி, அவை இணைக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தெலுங்கு மொழி பேசும் பகுதிகளிலிருந்து பல வழிகளில் வேறுபட்டது. இந்த வேறுபாடுகளை அங்கீகரிப்பதற்காக, மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்பு ஆணையம்

முதலில் தெலுங்கானாவை ஒரு பரந்த தெலுங்கு மொழி பேசும் அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக இல்லாமல் தனி மாநிலமாக உருவாக்க பரிந்துரைத்தது. இந்தப் பரிந்துரையை இந்திய அரசு நிராகரித்து, தெலுங்கானா ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் இணைக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக 1960களில் தனி தெலுங்கானா மாநிலம் கோரும் இயக்கம் உருவானது. இந்தக் கோரிக்கையை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது, ஜூன் 2014 இல் இந்தியாவின் 29வது மாநிலமாக தெலுங்கானா உருவாக வழிவகுத்தது. இதேபோன்ற இயக்கம் வலிமை குறைவாக இருந்தாலும், முன்னாள் நாக்பூர் மாநிலம் மற்றும் மகாராஷ்டிராவின் விதர்பா பகுதியில் உள்ளது. முன்னாள் ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் பெரார் பகுதி.

ஒருங்கிணைப்பு செயல்முறை மீண்டும் மீண்டும் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் தலைவர்களை மோதலுக்கு கொண்டு வந்தது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது, முஸ்லீம் லீக்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஜின்னா, இந்தியாவிலோ அல்லது பாகிஸ்தானிலோ சேராமல், சமஸ்தானங்கள் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கான உரிமையை வலுவாக ஆதரித்தார், இது நேரு மற்றும் காங்கிரஸின் நிலைப்பாட்டிற்கு முற்றிலும் எதிரானது மற்றும் பாகிஸ்தானின் ஆதரவில் பிரதிபலித்தது. அல்லது ஹைதராபாத் சுதந்திரமாக இருக்க முயற்சிக்கிறது. பிரிவினைக்குப் பிறகு, ஜனாக்கத்தின் ஆட்சியாளர் பாகிஸ்தானுடன் சேருவதற்கும் - இந்தியா அங்கீகரிக்க மறுத்ததற்கும் - மற்றும் காஷ்மீர் மகாராஜா இந்தியாவுடன் இணைவதற்கும் இடையே சிறிய வித்தியாசம் இல்லை என்று பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் இந்தியாவை பாசாங்குத்தனமாகக் குற்றம் சாட்டியது. ஜனாக்கத்தை இந்தியா இணைத்ததன் சட்டபூர்வமான தன்மையை அங்கீகரிக்க பல வருடங்கள் மறுத்து, அதை பாக்கிஸ்தானியப் பிரதேசமாக கருதியது

இந்த காலகட்டத்தில் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் தலைவர்களின் வடிவமைப்புகளை விளக்க பல்வேறு கோட்பாடுகள் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன. முகமது அலி ஜின்னா இந்தியாவுக்கு ஜனாக்கத் மற்றும் ஹைதராபாத்தை அனுமதித்தால், காஷ்மீர் பாகிஸ்தானுடன் இணைவதை படேல் எதிர்க்க மாட்டார் என்பது படேலின் மனதில் வேலை செய்யும் ஒரு சிறந்த ஒப்பந்தம் என்று ராஜ்மோகன் காந்தி கூறுகிறார். ஜனாக்கத் மற்றும் ஹைதராபாத்தின் கேள்விகளை ஜின்னா ஒரே போரில் ஈடுபடுத்த முயன்றதாக காந்தி தனது படேல்: எ லைஃப் புத்தகத்தில் வலியுறுத்துகிறார். ஜனாக்கத் மற்றும் ஹைதராபாத்தில் இந்தியா பொது வாக்கெடுப்பு நடத்த வேண்டும் என்று அவர்

விரும்புவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதன்மூலம் இந்த கொள்கை காஷ்மீரில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், அங்கு முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையானவர்கள் பாகிஸ்தானுக்கு வாக்களிப்பார்கள் என்று அவர் நம்பினார். ஜனாகத்தில் உள்ள பஹாவுதீன் கல்லூரியில் பட்டேலின் பேச்சு, "ஹைதராபாத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் நாங்கள் காஷ்மீரை ஏற்றுக்கொள்வோம்" என்று அவர் கூறியது. அவர் இந்த யோசனைக்கு இணங்கியிருக்கலாம் என்று கூறுகிறது.[147] பட்டேலின் கருத்துக்கள் இந்தியாவின் கொள்கையாக இல்லாவிட்டாலும், நேருவால் பகிர்த்து கொள்ளப்படவில்லை என்றாலும், ஜின்னாவின் ஜோத்பூர், போபால் மற்றும் இந்தூர் இளவரசர்களுடன் பழகியதில் இரு தலைவர்களும் கோபமடைந்தனர், இது பாகிஸ்தானுடனான சாத்தியமான ஒப்பந்தத்தில் கடினமான நிலைப்பாட்டை எடுக்க வழிவகுத்தது.

நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் சேரும் செயல்முறையின் போது ஸ்டேட்ஸ் டிபார்ட்மென்ட் மற்றும் லார்ட் மவுண்ட்பேட்டனின் பங்கையும் மறுபரிசீலனை செய்துள்ளனர். இயன் கோப்லாண்ட் வாதிடுகையில், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அவர்கள் கையெழுத்திட்டபோதும், 1948 மற்றும் 1950 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு முழுமையான ஒருங்கிணைப்பு குறித்து தனிப்பட்ட முறையில் சிந்தித்தபோதும், இணைப்புக் கருவிகளில் உள்ள தீர்வு நிரந்தரமாக இருக்க விரும்பவில்லை என்று வாதிடுகிறார். 1948 மற்றும் 1950 க்கு இடையில் இந்திய அரசாங்கத்துடனான இணைப்புகள் மற்றும் அதிகாரங்களை விட்டுக்கொடுப்பது, அணுகல் கருவிகளின் விதிமுறைகளுக்கு முரணானது, மேலும் மவுண்ட்பேட்டன் இளவரசர்களுக்கு வழங்கிய உள் சுயாட்சி மற்றும் சுதேச அரசுகளின் பாதுகாப்புக்கான வெளிப்படையான உறுதிமொழிகளுடன் பொருந்தவில்லை. மேலும் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில், சேர்க்கைக்கான ஆரம்ப விதிமுறைகளில் மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இளவரசர்களால் வற்புறுத்தலின் கூறு இல்லாமல் சுதந்திரமாக ஒப்புக்கொண்டதாகக் கூறினார். இளவரசர்களுக்கு கையெழுத்திடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று அந்த நேரத்தில் வெளிநாட்டு இராஜதந்திரிகள் நம்பினர், மேலும் ஒரு சில இளவரசர்கள் இந்த ஏற்பாடுகளில் தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தினர் என்ற அடிப்படையில் கோப்லாண்ட் உடன்படவில்லை. மவுண்ட்பேட்டனின் பங்கையும் அவர் விமர்சிக்கிறார், அவர் சட்டத்தின் கடிதத்திற்குள் இருந்தபோது, இந்திய அரசாங்கம் சேருவதற்கான விதிமுறைகளை மாற்றப் போகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தபோது, இளவரசர்களுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டிய தார்மீகக் கடமையில் அவர் இருந்தார். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு

உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது என்று கொடுக்கப்பட்ட பேரத்திற்கு அவர் ஒருபோதும் தனது ஆதரவை வழங்கியிருக்கக்கூடாது. கோபலாண்ட் மற்றும் ராமசாக் இருவரும், இறுதிப் பகுப்பாய்வில், இளவரசர்கள் தங்கள் மாநிலங்களின் அழிவுக்குச் சம்மதித்ததற்கான காரணங்களில் ஒன்று, அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களால் கைவிடப்பட்டதாக உணர்ந்ததாகவும், வேறு வழிகள் இல்லை என்றும் வாதிடுகின்றனர். இதற்கு மாறாக, லும்பி போன்ற பழைய வரலாற்றாசிரியர்கள், அதிகார மாற்றத்திற்குப் பிறகு சுதேச அரசுகள் சுதந்திரமான நிறுவனங்களாக நிலைத்திருக்க முடியாது என்றும், அவற்றின் அழிவு தவிர்க்க முடியாதது என்றும் கருதுகின்றனர். எனவே, அனைத்து சமஸ்தானங்களையும் இந்தியாவுடன் வெற்றிகரமாக ஒருங்கிணைப்பதை, இந்திய அரசுக்கும் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபுவுக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகவும், பேரரசு முயற்சித்ததை, தோல்வியுற்ற சில மாதங்களில் கூட்டாகச் சாதித்த பெரும்பான்மை இளவரசர்களின் சாதாரணத்திற்குக் காணிக்கையாகவும் கருதுகின்றனர். , ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகச் செய்ய வேண்டும் - இந்தியா முழுவதையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இணைக்கவும் .

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1956

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1956, இந்தியாவின் மாநிலங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களின் எல்லைகளில் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தமாகும், அவற்றை மொழிவாரியாக ஒழுங்கமைத்தது. 1956 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியாவின் மாநில எல்லைகளில் கூடுதல் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டாலும், 1956 ஆம் ஆண்டின் மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு மாநில எல்லைகளில் மிக விரிவான மாற்றமாக உள்ளது. இந்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பு (ஏழாவது திருத்தம்) சட்டத்தின் அதே நேரத்தில் நடைமுறைக்கு வந்தது. , 1956, இது (மற்றவற்றுடன்) இந்தியாவின் தற்போதைய மாநிலங்களுக்கான அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பை மறுசீரமைத்தது மற்றும் மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 1956 ஐ நிறைவேற்றுவதற்கான தேவைகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி I, பிரிவு 3 இன் விதிகளின் கீழ் .

அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு சுதந்திரம்:

இன்றைய இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் மியான்மர் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய பிரிட்டிஷ் இந்தியா, இரண்டு வகையான பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது: பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்கள், இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குப் பொறுப்பான

பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்பட்டன; மற்றும் இந்திய மாநிலங்கள், உள்ளூர் பரம்பரை ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சியின் கீழ், பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை அங்கீகரித்து, தங்கள் சொந்த பகுதிகளின் மீது தொடர்ச்சியான அதிகாரத்திற்கு ஈடாக, பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் ஒப்பந்தத்தால் நிறுவப்பட்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக, பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ் மாகாணங்கள் நேரடியாக சட்டமன்றங்களையும் ஆளுநர்களையும் தேர்ந்தெடுத்தன, இருப்பினும் சில சிறிய மாகாணங்கள் கவர்னர் ஜெனரலால் நியமிக்கப்பட்ட தலைமை ஆணையரால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. 1930 களில் ஆங்கிலேயர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கிய சீர்திருத்தங்கள் கூட்டாட்சி கொள்கையை அங்கீகரித்தன, இது சுதந்திர இந்தியாவின் ஆட்சியில் முன்னோக்கி கொண்டு செல்லப்பட்டது.

1947 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 ஆம் தேதி, பிரித்தானிய இந்தியாவிற்கு இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் தனி ஆதிக்க நாடுகளாக சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. பிரித்தானியர்கள் ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட சமஸ்தானங்களுடனான தங்கள் ஒப்பந்த உறவுகளை முறித்துக் கொண்டனர், அவை இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் சேர ஊக்குவிக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில் அவ்வாறு செய்ய எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இந்தியாவுடனும், சில மாநிலங்கள் பாகிஸ்தானுடனும் இணைந்தன. பூடான், ஹைதராபாத் மற்றும் காஷ்மீர் ஆகியவை சுதந்திரத்தை விரும்பின; பூடான் சுதந்திரமாக உள்ளது, ஆனால் ஹைதராபாத் இந்தியாவால் இணைக்கப்பட்டது, மேலும் காஷ்மீரின் நிலை இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான மோதலுக்கு உட்பட்டது.

1947 மற்றும் 1950 க்கு இடையில், சமஸ்தானங்களின் பிரதேசங்கள் இந்திய யூனியனுடன் அரசியல் ரீதியாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. பல மாநிலங்கள் ஏற்கனவே உள்ள மாகாணங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன; மற்றவை ராஜ்புதானா, இமாச்சலப் பிரதேசம், மத்திய பாரத் மற்றும் விந்தியப் பிரதேசம் போன்ற பல சமஸ்தானங்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றியங்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன; மைசூர், ஹைதராபாத், போபால் மற்றும் பிலாஸ்பூர் உள்ளிட்ட சில தனி மாநிலங்களாகவே இருந்தன. இந்திய அரசு சட்டம் 1935 ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமாக இருந்தது.

1950 ஜனவரி 26 அன்று நடைமுறைக்கு வந்த புதிய இந்திய அரசியலமைப்பு, இந்தியாவை இறையாண்மை கொண்ட ஜனநாயகக் குடியரசாக மாற்றியது. புதிய குடியரசு "யூனியன் ஆஃப் ஸ்டேட்ஸ்" என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. 1950 இன் அரசியலமைப்பு மூன்று முக்கிய வகை மாநிலங்கள் மற்றும் ஒரு வகை பிரதேசங்களுக்கு இடையில் வேறுபடுகிறது: பகுதி A மாநிலங்கள் - பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முன்னாள் ஆளுநர்களின் மாகாணங்கள், குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநராலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில சட்டமன்றத்தாலும் ஆளப்பட்டன. ஒன்பது பகுதி A மாநிலங்கள் அசாம், பீகார், பம்பாய், மத்தியப் பிரதேசம் (முன்னர் மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் பெரார்), மெட்ராஸ், ஒரிசா, பஞ்சாப் (முன்னர் கிழக்கு பஞ்சாப்), உத்தரப் பிரதேசம் (முன்னாள் ஐக்கிய மாகாணங்கள்) மற்றும் மேற்கு வங்காளம்.

பகுதி B மாநிலங்கள் - அவை முன்னாள் சமஸ்தானங்கள் அல்லது சமஸ்தானங்களின் ஒன்றியங்கள், ஒரு ராஜ்பிரமுகால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது, அவர் வழக்கமாக ஒரு அரசியலமைப்பு மாநிலத்தின் ஆட்சியாளர் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றம். ராஜ் பிரமுக் இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டார். ஹைதராபாத், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர், மத்திய பாரத், மைசூர், பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் (PEPSU), ராஜஸ்தான், சவுராஷ்டிரா மற்றும் திருவாங்கூர்-கொச்சி ஆகிய எட்டு பகுதி B மாநிலங்கள். பகுதி C மாநிலங்கள் - முன்னாள் தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்கள் மற்றும் சில சமஸ்தானங்கள் இரண்டையும் உள்ளடக்கியது, மேலும் ஒவ்வொன்றும் இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு தலைமை ஆணையரால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. அஜ்மீர், போபால், பிலாஸ்பூர், கூர்க், டெல்லி, இமாச்சலப் பிரதேசம், கட்ச், மணிப்பூர், திரிபுரா மற்றும் விந்தியப் பிரதேசம் ஆகிய பத்து பகுதி C மாநிலங்கள். ஒரே பகுதி D பிரதேசம் - அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், இது மத்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட லெப்டினன்ட் கவர்னரால் நிர்வகிக்கப்பட்டது.

இந்த வகைப்பாடுகளில், பகுதி A மாநிலங்களுக்கு ஒரு கவர்னர், பகுதி B மாநிலங்களுக்கு ஒரு ராஜ்பிரமுக் மற்றும் பகுதி C மாநிலங்களுக்கு ஒரு கமிஷனர் இருந்தனர்.

மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கான இயக்கம்:

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்து இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை உருவானது. 1895 ஆம் ஆண்டில், இப்போது ஒடிசாவில் முதல்-வகையான மொழியியல் இயக்கம் தொடங்கியது. பிகார் மற்றும் ஒரிசா மாகாணத்தை இரண்டாகப் பிரித்து தனி ஒரிசா மாகாணம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் பிற்காலத்தில் இயக்கம் வேகம் பெற்றது. ஒடியா தேசியவாதத்தின் தந்தை மதுசூதன் தாளின் முயற்சியின் காரணமாக, 1936 ஆம் ஆண்டில், பொது மொழிகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட முதல் இந்திய மாநிலமாக (சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய) ஒரிசா மாகாணம் ஆனது, இயக்கம் இறுதியில் அதன் நோக்கத்தை அடைந்தது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கான அரசியல் இயக்கங்கள் மொழிவாரியாக வளர்ந்தன. மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் வடக்குப் பகுதியிலிருந்து தெலுங்கு பேசும் மாநிலத்தை உருவாக்குவதற்கான இயக்கம் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு பல ஆண்டுகளில் வலுப்பெற்றது, மேலும் 1953 இல், மதராஸ் மாநிலத்தின் பதினாறு வடக்கு தெலுங்கு மொழி பேசும் மாவட்டங்கள் ஆந்திராவின் புதிய மாநிலமாக மாறியது.

1950-1956 காலகட்டத்தில், மாநில எல்லைகளில் பிற சிறிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன: சிறிய மாநிலமான பிலாஸ்பூர் 1 ஜூலை 1954 அன்று இமாச்சலப் பிரதேசத்துடன் இணைக்கப்பட்டது; மற்றும் சந்தர்நாகூர், பிரெஞ்சு இந்தியாவின் முன்னாள் என்கிளேவ், 1955

மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையம்:

மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையத்திற்கு முன் மொழிவாரி மாகாண ஆணையம் (தார் கமிஷன்) அமைக்கப்பட்டது, இது ஜூன் 1948 இல் அமைக்கப்பட்டது. இது மாநிலங்களைப் பிரிப்பதற்கான அளவுருவாக மொழியை நிராகரித்தது. பின்னர், பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு டிசம்பர் 1953 இல் இந்திய மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்காக மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையத்தை நியமித்தார். புதிய ஆணையம் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற தலைமை நீதிபதி ஃபசல் அலி தலைமையில் இருந்தது; அதன் மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்கள் எச்.என்.குன்ஸ்ரு மற்றும் கே.எம்.பணிக்கர். கமிஷனின் முயற்சிகளை டிசம்பர் 1954 முதல் உள்துறை அமைச்சராகப் பணியாற்றிய கோவிந்த் பல்லப் பந்த் மேற்பார்வையிட்டார்.

மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையம் செப்டம்பர் 30, 1955 அன்று இந்தியாவின் மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கான பரிந்துரைகளுடன் ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது, அதன்பின் இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்வதற்கும், மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பை நிர்வகிப்பதற்கும் மசோதாக்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிற சட்டங்களால் தொடர்புடைய மாற்றங்கள்:

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்பு சட்டம் 31 ஆகஸ்ட் 1956 அன்று இயற்றப்பட்டது. நவம்பர் 1 ஆம் தேதி நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பு, இந்திய அரசியலமைப்பில் ஒரு முக்கியமான திருத்தம் செய்யப்பட்டது. ஏழாவது திருத்தத்தின் கீழ், பகுதி A, பகுதி B, பகுதி C மற்றும் பகுதி D மாநிலங்களின் தற்போதைய சொற்கள் மாற்றப்பட்டன. பகுதி A மற்றும் பகுதி B மாநிலங்களுக்கிடையேயான வேறுபாடு நீக்கப்பட்டு, "மாநிலங்கள்" என்று அறியப்பட்டது. ஒரு புதிய வகை நிறுவனம், யூனியன் பிரதேசம், பகுதி C அல்லது பகுதி D மாநிலமாக வகைப்படுத்தப்பட்டது. பீகாரில் இருந்து மேற்கு வங்காளத்திற்கு சில பகுதிகளை மாற்றும் மற்றொரு சட்டம் நவம்பர் 1 ஆம் தேதி அமலுக்கு வந்தது.

மாற்றங்களின் விளைவு:

1956 ஆம் ஆண்டின் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம் இந்தியாவை மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரிப்பதற்கான ஒரு முக்கிய படியாகும். பின்வரும் பட்டியல் இந்தியாவின் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களை 1 நவம்பர் 1956 இல் மறுசீரமைக்கப்பட்டது:

மாநிலங்களில்

1. ஆந்திரப் பிரதேசம்: ஆந்திர மாநிலம் (1953-56) ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளுடன் (1948-56) இணைப்பதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது.
2. அஸ்ஸாம்: 1956 ஆம் ஆண்டின் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின்படி அருகிலுள்ள வரைபடம் காட்சியை சித்தரிக்கிறது. இருப்பினும், அஸ்ஸாம் மாநிலம் அருணாச்சல பிரதேசம், மிசோரம், நாகாலாந்து, மேகாலயா (காலவரிசைப்படி அல்ல) என அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் பிரிக்கப்பட்டது.

3. பீகார்: சிறிய பிரதேசங்களை மேற்கு வங்காளத்திற்கு மாற்றுவதன் மூலம் சிறிது குறைக்கப்பட்டது (மன்பூம் மாவட்டத்திலிருந்து புருலியா, பூர்னியா மாவட்டத்திலிருந்து இஸ்லாம்பூர்) .
4. பம்பாய் மாநிலம்: செளராஷ்டிரா மாநிலம் மற்றும் கட்ச் மாநிலம், மராத்தி மொழி பேசும் மாவட்டங்களான பெரார் பிரிவு மற்றும் மத்திய மாகாணத்தின் நாக்பூர் பிரிவு மற்றும் ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் பெரார் மற்றும் மராத்த்வாடா பகுதி ஆகியவற்றின் மூலம் மாநிலம் விரிவடைந்தது. பம்பாய் பிரசிடென்சியின் தென்கோடி மாவட்டங்கள் மைசூர் மாநிலத்திற்கு மாற்றப்பட்டன.
5. ஜம்மு காஷ்மீர்: 1956ல் எல்லையில் மாற்றம் இல்லை.
6. கேரளா: திருவிதாங்கூர்-கொச்சி மாநிலத்தை மலபார் மாவட்டம் மற்றும் சென்னை மாகாணத்தின் தென் கனரா மாவட்டத்தின் காசர்கோடு தாலுகாவுடன் இணைப்பதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. திருவிதாங்கூர்-கொச்சியின் தெற்குப் பகுதி, கன்னியாகுமரி மாவட்டம், செங்கோட்டை தாலுகாவுடன் சேர்ந்து, சென்னை மாநிலத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. லாக்காடிவ் மற்றும் மினிகாய் தீவுகள் மலபார் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு புதிய யூனியன் பிரதேசமாக லாக்காடிவ், அமிண்டிவி மற்றும் மினிகாய் தீவுகள் அமைக்கப்பட்டன. [10]
7. மத்தியப் பிரதேசம்: மத்திய பாரதம், விந்தியப் பிரதேசம் மற்றும் போபால் மாநிலம் மத்தியப் பிரதேசத்தில் இணைக்கப்பட்டன; நாக்பூர் பிரிவின் மராத்தி மொழி பேசும் மாவட்டங்கள் பம்பாய் மாநிலத்திற்கு மாற்றப்பட்டன .
8. மதராஸ் மாநிலம்: மலபார் மாவட்டம் கேரளாவின் புதிய மாநிலத்திற்கு மாற்றப்பட்டது, தென் கனரா மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு மைசூர் மாநிலத்திற்கும் கேரளாவிடமும் மாற்றப்பட்டது மற்றும் புதிய யூனியன் பிரதேசமான லக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள் உருவாக்கப்பட்டது. திருவிதாங்கூர்-கொச்சி - கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் தெற்குப் பகுதி, செங்கோட்டை தாலுகாவுடன் சேர்த்து சென்னை மாகாணத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.
9. மைசூர் மாநிலம்: மேற்கு மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி, தெற்கு பம்பாய் பிரசிடென்சி மற்றும் மேற்கு ஹைதராபாத் மாநிலத்திலிருந்து கூர்க் மாநிலம் மற்றும் கன்னடம் பேசும் மாவட்டங்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் விரிவாக்கப்பட்டது.

10. ஓரிசா: 1956ல் எல்லையில் மாற்றம் இல்லை.
11. பஞ்சாப்: பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் சேர்த்து விரிவாக்கப்பட்டது.
12. ராஜஸ்தான்: அஜ்மீர் மாநிலம் மற்றும் பம்பாய் மற்றும் மத்திய பாரத் மாநிலங்களின் சில பகுதிகளைச் சேர்த்ததன் மூலம் விரிவாக்கப்பட்டது.
13. உத்தரபிரதேசம்: 1956ல் எல்லையில் மாற்றம் இல்லை.
14. மேற்கு வங்காளம்: முன்பு பீகாரின் ஒரு பகுதியான புருலியா மாவட்டத்தைச் சேர்த்ததன் மூலம் விரிவாக்கப்பட்டது.

யூனியன் பிரதேசங்கள்:

மற்ற மாநிலங்களில் இணைக்கப்படாத பகுதி C மற்றும் பகுதி D பிரதேசங்கள் யூனியன் பிரதேசங்களாக மாற்றப்பட்டன:

1. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள்
2. டெல்லி
3. மணிப்பூர்
4. திரிபுரா
5. ஹிமாச்சல பிரதேசம்
6. லக்கடீவ், மினிகாய் & அமிண்டிவி தீவுகள்

அலகு-II

இந்தியாவின் பிரதமர்கள் - 1

தலைமை நிர்வாகி:

இந்திய பிரதமர் இந்திய அரசாங்கத்தின் தலைமை நிர்வாகி. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அரசியலமைப்பு, பெயரளவு மற்றும் சம்பிரதாயமான மாநிலத் தலைவராக இருந்தாலும், நடைமுறையில் மற்றும் சாதாரணமாக, நிறைவேற்று அதிகாரம் பிரதமர் மற்றும் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைச்சர்கள் குழுவிடம் உள்ளது. இந்தியக் குடியரசின் முக்கிய சட்டமன்ற அமைப்பான இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் கீழ் அவையான மக்களவையில் பெரும்பான்மையுடன் கட்சியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் பிரதமர் ஆவார். பிரதமரும் அவர்களது அமைச்சரவையும் எல்லா நேரங்களிலும் மக்களவைக்கு பொறுப்பு. பிரதமர் லோக்சபா அல்லது ராஜ்யசபா, மேல்சபை உறுப்பினராக இருக்கலாம். முன்னுரிமை வரிசையில் பிரதமர் மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளார்.

பிரதம மந்திரி இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்; எவ்வாறாயினும், ஒரு பிரதமர் ராஜினாமா செய்யாவிட்டால், ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பெரும்பான்மை மக்களவை உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையை பிரதமர் அனுபவிக்க வேண்டும். மத்திய அரசின் அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைமை உறுப்பினர் பிரதமர். பிரதம மந்திரி ஒருதலைப்பட்சமாக கவுன்சிலின் உறுப்பினர்களின் தேர்வு மற்றும் நீக்கம் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துகிறார்; மற்றும் அரசாங்கத்திற்குள் உறுப்பினர்களுக்கு பதவிகள் ஒதுக்கீடு. சட்டப்பிரிவு 75(3) இன் படி மக்களவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பேற்றுள்ள இந்த கவுன்சில், பிந்தைய அதிகாரத்தின் கீழ் செயல்படும் ஜனாதிபதிக்கு உதவுகிறது; எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பின் 74 வது பிரிவின் அடிப்படையில், கவுன்சிலால் வழங்கப்படும் அத்தகைய 'உதவி மற்றும் ஆலோசனை' பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

1947 முதல், இந்தியாவில் 14 பிரதமர்கள் உள்ளனர். மே 1964. (இந்தியா சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய முதல் பொதுத் தேர்தலை 1952 இல் நடத்தியது). முன்னதாக, நேரு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது 2 செப்டம்பர் 1946 முதல் 14 ஆகஸ்ட் 1947 வரை இந்தியாவின் இடைக்கால அரசாங்கத்தின் பிரதமராக பணியாற்றினார், அவரது கட்சியான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 1946 இந்திய மாகாணத்

தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றது.) நேருவுக்குப் பிறகு லால் பகதூர் சாஸ்திரி பதவியேற்றார். அவரது 1 ஆண்டு 7 மாத பதவிக்காலம் தாஷ்கண்டில் அவரது மரணத்தில் முடிந்தது. பின்னர் சோவியத் ஒன்றியத்தில், அவர் இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டார். நேருவின் மகள் இந்திரா காந்தி 1966 இல் சாஸ்திரிக்குப் பிறகு நாட்டின் முதல் பெண் பிரதமரானார். பதினொரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அவரது கட்சியான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 1977 இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில் ஜனதா கட்சியிடம் தோல்வியடைந்தது, அதன் தலைவர் மொரார்ஜி தேசாய் முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத பிரதமரானார். தேசாய் 1979 இல் ராஜினாமா செய்த பிறகு, அவரது முன்னாள் கூட்டாளியான சரண் சிங் 1980 இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்று, இந்திரா காந்தி மீண்டும் பிரதமராகும் வரை சிறிது காலம் பதவி வகித்தார். பிரதம மந்திரியாக இருந்த அவரது இரண்டாவது பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 31 அக்டோபர் 1984 அன்று அவரது மெய்க்காவலர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது முடிவடைந்தது. அவரது மகன் ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் இளைய பிரதமராக பதவியேற்றார். நேரு-காந்தி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சுமார் 38 ஆண்டுகள் பிரதமராக இருந்துள்ளனர்.

பொதுத் தேர்தல் தோல்விக்குப் பிறகு, ராஜீவ் காந்தியின் ஐந்தாண்டு பதவிக் காலம் முடிந்தது; அவரது முன்னாள் அமைச்சரவை சகாவான ஜனதா தளத்தின் விஸ்வநாத் பிரதாப் சிங், 1989 ஆம் ஆண்டு தேசிய முன்னணி கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைத்தார். பிரதம மந்திரி சந்திரசேகர் தலைமையில் ஏழு மாத இடைவெளியைத் தொடர்ந்து, காங்கிரஸ் கட்சி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்து ஆட்சியை அமைத்தது. பி.வி. நரசிம்ம ராவ் ஜூன் 1991 இல், அந்த ஆண்டின் தொடக்கத்தில் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். ராவின் ஐந்தாண்டு பதவிக்காலத்திற்குப் பின் நான்கு குறுகிய கால அரசாங்கங்கள் - அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் பாரதிய ஜனதா கட்சியிலிருந்து (BJP) 1996 இல் 13 நாட்கள், ஐக்கிய முன்னணி பிரதமர்களான H. D. தேவகவுடா மற்றும் இந்தர் குமார் குஜரால் மற்றும் வாஜ்பாய் மீண்டும் வாஜ்பாய் ஆகியோரால் ஆட்சிக்கு வந்தனர். 1998-1999 இல் 19 மாதங்கள். 1998 ஆம் ஆண்டில், வாஜ்பாயின் தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி (என்டிஏ) பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது, அவ்வாறு செய்த முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத கூட்டணி, மேலும் அவர் பிரதமராக ஐந்தாண்டுகள் முழுமையாக பணியாற்றினார். காங்கிரஸும் அதன் ஐக்கிய முற்போக்குக்

கூட்டணியும் 2004 மற்றும் 2009 பொதுத் தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றன, மன்மோகன் சிங் 2004 மற்றும் 2014 க்கு இடையில் பிரதமராகப் பணியாற்றினார். 2014 இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில் பிஜேபி வெற்றி பெற்றது, அதன் நாடாளுமன்றத் தலைவர் நரேந்திர மோடி முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத தனிப் போட்டியை உருவாக்கினார். கட்சி பெரும்பான்மை அரசாங்கம். 2014 இந்திய பொதுத் தேர்தலில் அவரது கட்சி வெற்றி பெற்றதில் இருந்து மோடி பிரதமராக பதவி வகித்து வருகிறார்.

ஜவஹர்லால் நேரு:

ஜவஹர்லால் நேரு நவீன இந்தியாவின் கட்டிடக் கலைஞராகக் கருதப்படுகிறார். சுதந்திரத்திற்குப் பின் சில ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் கொந்தளிப்பான உள்நாட்டுச் சூழலை அவர் கவனமாகக் கையாண்டதைத் தவிர, நேருவின் முக்கிய பங்களிப்பு வெளியுறவுக் கொள்கைகளில் உள்ளது. உண்மையில், நேரு சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில், இந்தியாவின் வெளியுறவு மந்திரி என்ற நிலையில், இந்தியாவின் சர்வதேச சுயவிவரத்தை ஒரு பெரிய அளவிற்கு தீர்மானித்தார். ஜவஹர்லால் நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கையும் அவரது பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் போலவே பல சர்ச்சைகளுக்கும் விவாதங்களுக்கும் உட்பட்டது. இருப்பினும், இந்தியா ஒரு ஜனநாயகக் குடியரசாக புதிதாகக் கண்டறியப்பட்ட சூழலில், நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள் மிகவும் பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது.

சோசலிசம் நேரு மீது சர்வதேச அளவில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் கூறலாம், ஆனால் காந்தியின் சத்தியாகிரகக் கொள்கைகளும் அவரைப் பெரிதும் பாதித்தது. ஆனால் அவர் தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை வகுப்பதில் எந்தக் கண்ணோட்டத்திலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள் இரண்டு முக்கிய கருத்தியல் அம்சங்களால் வகைப்படுத்தப்பட்டன. முதலாவதாக, அதிகாரக் குழு, அமெரிக்கா அல்லது சோவியத்தின் எந்தவொரு வெளிப்படையான அர்ப்பணிப்பிலிருந்தும் சுயாதீனமான ஒரு அடையாளத்தை இந்தியா கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இரண்டாவதாக, சர்வதேச விவகாரங்களில் நல்லெண்ணத்திலும் நேர்மையிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். முதல் கொள்கையானது அணிசேரா இயக்கத்தின் (NAM) ஸ்தாபனத்திற்கு வழிவகுத்தது. 1962 ஆம் ஆண்டு சீனத் தாக்குதலால் அவரது இரண்டாவது நம்பிக்கை பயங்கரமாக அசைந்தது, பஞ்சசீல் அல்லது 1954 ஆம்

ஆண்டு புது தில்லி மற்றும் பீக்கிங்கிற்கு இடையிலான ஐந்து அம்ச ஒப்பந்தத்தின் அனைத்து உட்பிரிவுகளுக்கும் வெளிப்படையாகக் கீழ்ப்படியவில்லை. இந்த நம்பிக்கை மீறல் நேருவுக்கு ஒரு பெரிய உளவியல் அதிர்ச்சியாக இருந்தது, மேலும் அவரது மரணத்திற்கு ஓரளவு காரணம்.

நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்:

நேரு ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட வீரராக மிக நெருக்கமான இடங்களிலிருந்து போர் மற்றும் வன்முறைக் கிளர்ச்சியைக் கண்டார், அவர் எதிலும் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. நேரு தனது வெளியுறவுக் கொள்கைகளில், எந்த விதமான வன்முறை மற்றும் இராணுவவாதத்திலிருந்தும் விலகிச் செல்லும் வகையில் இந்தியாவை வழிநடத்த முயன்றார். புதிதாக காலனித்துவம் நீக்கப்பட்ட தேசம் அதன் அனைத்து பொருளாதார மற்றும் தளவாட வளங்களையும் வளர்ச்சிக்காக முதலீடு செய்ய வேண்டும், பாதுகாப்பு மற்றும் ஆயுதங்களை அல்ல என்று அவர் சரியாக நம்பினார். எந்தவொரு கருத்தியல் நிலைப்பாட்டிற்கும் உறுதியற்ற தனது பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் போலவே, நேருவும் இந்தியாவின் வெளியுறவு விவகாரங்கள் தொடர்பான தனது நடவடிக்கைகளில் ஆரோக்கியமான நடைமுறைவாதத்தைக் கொண்டுவர விரும்பினார். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு வெளிப்படும் இரண்டு பெரிய சக்திக் குழுக்களில் எதற்கும் வெளிப்படையான அர்ப்பணிப்பு இந்தியாவின் பாதைக்கு உதவாது என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார். எனவே அவர் மூன்றாவது பாதையில் செல்ல விரும்பினார், அது நடுத்தர பாதை அவசியமில்லை.

நேருவின் இந்த பிடிவாதமான அர்ப்பணிப்பை அதன் ஆரம்ப கட்டத்தில் கிழக்கு அல்லது மேற்கு எந்த வல்லரசுகளும் அனுதாபத்துடன் பார்க்கவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இது ஒரு வகையான சர்வதேச சந்தர்ப்பவாதம் என்று அடிக்கடி அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் 'நடுநிலைமை' என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது - இது சர்வதேச அரசியல் உலகில் ஆபத்தானது மட்டுமல்ல, சமமான ஒழுக்கக்கேடான நிலைப்பாடும் ஆகும். இருப்பினும், பல்வேறு ஆசிய மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளில் NAM இன் பிரபலமடைந்து வருவது மற்றும் நேருவின் வளர்ந்து வரும் அந்தஸ்து ஒரு அரசியல்வாதி நிலைமை அவர்களின் கருத்துக்களை மாற்றியது. இந்தியாவும் இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து பயனடைந்தது, ஏனெனில் இரண்டு தொகுதிகளின் உறுப்பு நாடுகளிடமிருந்து மறுகட்டமைப்பு மானியங்களைப் பெற

முடிந்தது. கொரியப் போர் மற்றும் காங்கோ பிரச்சனையில் நேருவின் வெற்றிகரமான மத்தியஸ்தத்திற்குப் பிறகு, நீண்ட மற்றும் வன்முறைப் போராட்டத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, பாராட்டுக்குரிய மற்றும் திறமையான அரசியல்வாதி என்ற அவரது நிலை புதிய உயரங்களை எட்டியது. பனிப்போரால் ஆபத்தாக மாறிய உலகில் ஜவஹர்லால் நேருவின் கருத்தியல் அர்ப்பணிப்புக் கோட்பாடு அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது.

நேரு மற்றும் அணிசேரா இயக்கம்:

ஜவஹர்லால் நேருவின் உறுதியற்ற சர்வதேச அரசியலின் மிகப்பெரிய வெற்றி அணிசேரா இயக்கத்தின் (நாம்) உருவாக்கம் ஆகும். நேரு இந்த புதிய கூட்டணியை அமைப்பதில் ஒரு பிந்தைய கட்டத்தில் டிட்டோ, நாசர், சோகர்னோ, யு நு மற்றும் என்க்ருமா ஆகியோரில் கூட்டாளிகளைக் கண்டார். புதிதாக சுதந்திரமான மற்றும் நீண்ட காலனித்துவ நாடுகளின் கூட்டணியானது கிழக்கு அல்லது மேற்கத்திய கூட்டினால் ஆரம்பத்தில் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இருப்பினும், கூட்டணியின் முக்கியத்துவம் விரைவில் உணரப்பட்டது, மேலும் ஆரம்பத்தில் உலகின் இரு பகுதிகளிலிருந்தும் ஒரு பெரிய அளவிலான சர்வதேச அழுத்தத்திற்கு வழிவகுத்தது. இருப்பினும், நேரு தயங்காமல் தனது பணியை தொடர்ந்தார். இது அவரது தைரியத்திற்கு பெரும் சோதனையாக இருந்தது மற்றும் NAM என்பது நடுநிலை மற்றும் செயலற்ற நாடுகளின் செயலற்ற தளம் மட்டுமல்ல என்பது விரைவில் கண்டறியப்பட்டது. இது உலகின் படிப்படியான காலனித்துவமயமாக்கலை உள்ளடக்கிய தெளிவான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது, மேலும் பனிப்போரின் அதிகரித்துவரும் பதட்டத்தில் உறுப்பு நாடுகள் கட்சி இல்லை என்ற வலுவான அறிக்கையையும் கொண்டிருந்தது. NAM உறுப்பு நாடுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட காலனித்துவ நீக்கத்தின் விருப்பமான செயல்முறை விவாதம் மற்றும் அமைதியான உடன்படிக்கை ஆகும். பல சமயங்களில், நேருவின் தலைமையில் NAM வெற்றியை சந்தித்தது. அதன் காரணத்தை ஆதரிப்பவர் ஒரு கூட்டாளியாகவும் நண்பராகவும் இருந்தார். நேரு அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கொள்கையை அல்ல, பிரச்சினை அடிப்படையிலான கூட்டணியை போதித்தார். அவர் ஒரு ஆசியராக இருப்பதில் பெருமிதம் கொண்டார், மேலும் ஆசிய நாடுகள் தங்கள் அரசியல்

தலைவிதியை முதன்மை நிர்ணயிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார், எப்போதும் மேற்கத்திய சக்திகளால் வழிநடத்தப்படுவதில்லை .

சர்வதேச சகோதரத்துவத்தின் சக்தியில் நேருவின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை, இந்தியாவின் காமன்வெல்த் அந்தஸ்தைத் தொடர அவர் எடுத்த முடிவால் சான்றளிக்கப்பட்டது. காமன்வெல்த் நாடுகளுக்கு அவர் அளித்த ஆதரவின் காரணமாக, குறிப்பாக இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் சுதந்திரப் பிரச்சினை சிக்கலுக்குப் பிறகு, தேவையற்ற பிரிவினைக்கு வழிவகுத்ததால், அவர் உள்நாட்டில் பல விமர்சனங்களுக்கு ஆளானார். இருப்பினும், எப்போதும் அமைதியான கூட்டணிகளிலும், சர்வதேச விவகாரங்களுக்கு விவாதங்களின் அடிப்படையில் தீர்வு காண்பதிலும் நம்பிக்கை கொண்டவர் நேரு, அவரது இலட்சியங்களுடன் சென்றார்.

நேரு மற்றும் காஷ்மீர் பிரச்சனை :

அண்டை நாடுகளை கையாளும் போது நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள் நல்லதாக இல்லை. காஷ்மீர் ஒரு நிரந்தர பிரச்சனையாக இருந்தது, மேலும் அண்டை நாடான பாகிஸ்தானுடன் காஷ்மீர் தொடர்பான எந்த ஒரு வெற்றிகரமான பேச்சுவார்த்தையையும் அவர் அடையவில்லை. நேர்மையான சக-உணர்வு மற்றும் அரசியல் பெருந்தன்மை ஆகியவற்றில் நேரு உள்ளார்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மூலம் பாகிஸ்தான் அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த அவர் முயற்சித்தார். ஆனால் பாகிஸ்தான் ராணுவ ஆட்சியாளர்கள் அமைதியான ஒப்பந்தத்தை மறுத்தனர். 1950 ஆம் ஆண்டில் சாத்தியமான வாக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கான வாய்ப்பும் கைவிடப்பட்டது. இரு தேசக் கோட்பாட்டை இந்தியா கடுமையாக மறுத்த பிறகு, முஸ்லிம்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் காஷ்மீரில் காஷ்மீருக்கு ஆதரவாக ஒரு முடிவு இந்தியாவிற்கு ஒரு மூலோபாய பேரழிவாக இருக்கும். காஷ்மீர் பிரச்சனை தீர்க்கப்படாமல் இருந்தது, நேருவின் இராஜதந்திர நுட்பத்துவம் கூட பிரச்சனைக்கு சாதகமான திசையை கொடுக்க முடியவில்லை. இது இன்னும் தெற்காசியாவின் முக்கிய சர்வதேச பிரச்சனைகளில் ஒன்றாக தொடர்கிறது.

நேரு மற்றும் சீனா நெருக்கடி:

சீனா தொடர்பான நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள் பல விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளன. இருப்பினும், இந்த விஷயத்திலும் கூட, சர்வதேச உறவுகளைக்

கையாள்வதில் வெளிப்படைத் தன்மையில் நேருவின் நம்பிக்கைதான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் மூலகாரணமாகக் கருதப்படுகிறது. நேரு இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையே மிகவும் அன்பான மற்றும் பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் உறவை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இந்த பேச்சுவார்த்தைகளின் விளைவாக 1954 இல் தொடங்கப்பட்ட ஐந்து அம்ச ஒப்பந்தம் அல்லது புது தில்லி மற்றும் பீக்கிங் இடையேயான பஞ்சசீல். இருப்பினும், 1955 முதல் இந்திய எல்லையின் சில பகுதிகளில் சீனா ரோந்துப் பணியை தொடங்கியது. அமைதியான வழியில் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண டெல்லியில் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியது. நேருவின் தலைமையில் இந்தியா, ஒரு நேரத்தில் ஒரு பிரச்சினையை எடுத்து விவாதங்களைத் தொடங்க விரும்பியது. சீன அரசு, சௌ என்-லாயின் கீழ் எல்லைப் பிரச்சினையை ஒரே நேரத்தில் முழுவதுமாக கையாள் விரும்பியது. இது ஐந்து அம்ச ஒப்பந்தத்தை முற்றிலும் மீறுவதாகும். சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் மத்தியஸ்தத்திற்கு சீன மறுப்பு பிரச்சினையை சிக்கலாக்கியது.

ஸ்ரீ லால் பகதூர் சாஸ்திரி:

ஸ்ரீ லால் பகதூர் சாஸ்திரி 1904 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள வாரணாசியிலிருந்து ஏழு மைல் தொலைவில் உள்ள முகல்சராய் என்ற சிறிய ரயில் நகரத்தில் பிறந்தார். லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கு ஒன்றரை வயதாக இருந்தபோது அவரது தந்தை ஒரு பள்ளி ஆசிரியராக இருந்து இறந்தார். அவரது தாயார், இன்னும் இருபதுகளில், தனது மூன்று குழந்தைகளையும் தனது தந்தையின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு குடியேறினார்.

லால் பகதூரின் சிறிய நகரப் பள்ளிப் படிப்பு எந்த வகையிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இல்லை, ஆனால் வறுமை அவரை வாட்டிய போதிலும் அவர் மகிழ்ச்சியான குழந்தைப் பருவத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவர் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்வதற்காக வாரணாசியில் ஒரு மாமாவுடன் வாழ அனுப்பப்பட்டார். நன்றே, அல்லது வீட்டில் அழைக்கப்படும் 'சிறுவன்', கோடையின் வெப்பத்தில் தெருக்கள் எரிந்தாலும், காலணிகள் இல்லாமல் பள்ளிக்கு பல மைல்கள் நடந்தன.

அவர் வளர்ந்தவுடன், லால் பகதூர் சாஸ்திரி வெளிநாட்டு நுகர்த்தடியிலிருந்து நாட்டின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் மேலும் மேலும் ஆர்வம் காட்டினார். இந்தியாவில்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஆதரித்ததற்காக இந்திய இளவரசர்களை மகாத்மா காந்தி கண்டனம் செய்ததால் அவர் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார். லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கு அப்போது வயது பதினொன்றுதான், ஆனால் அவரை தேசிய அரங்கிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கான இறுதி நாளாக இருந்த செயல்முறை அவரது மனதில் ஏற்கனவே தொடங்கி விட்டது.

காந்திஜி தனது நாட்டு மக்களை ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர அழைத்தபோது லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கு வயது பதினாறு. மகாத்மாவின் அழைப்பை ஏற்று படிப்பை கைவிட முடிவு செய்தார். அந்த முடிவு அவனது தாயின் நம்பிக்கையை சிதைத்தது. ஒரு பேரழிவு நடவடிக்கை என்று குடும்பத்தினரால் அவரைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஆனால் லால் பகதூர் தனது முடிவை எடுத்தார். ஒரு முறை மனம் மாறாது என்பது அவருக்கு நெருக்கமாக இருந்த அனைவருக்கும் தெரியும், ஏனென்றால் அவரது மென்மையான வெளிப்புறத்திற்குப் பின்னால் ஒரு பாறையின் உறுதி இருந்தது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை மீறி அமைக்கப்பட்ட பல தேசிய நிறுவனங்களில் ஒன்றான வாரணாசியில் உள்ள காசி வித்யா பீடத்தில் லால் பகதூர் சாஸ்திரி சேர்ந்தார். அங்கு, அவர் நாட்டின் மிகப்பெரிய அறிவுஜீவிகள் மற்றும் தேசியவாதிகளின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தார். 'சாஸ்திரி' என்பது அவருக்கு வித்யா பீடத்தால் வழங்கப்பட்ட இளங்கலை பட்டம் ஆனால் அவரது பெயரின் ஒரு பகுதியாக மக்கள் மனதில் பதிந்துவிட்டது. 1927 இல், அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவரது மனைவி லலிதா தேவி, அவரது சொந்த ஊருக்கு அருகிலுள்ள மிர்சாபூரில் இருந்து வந்தார். திருமணமானது அனைத்து உணர்வுகளிலும் பாரம்பரியமாக இருந்தது, ஆனால் ஒன்று. ஒரு நூற்பு சக்கரம் மற்றும் சில கெஜம் ஹேண்ட்ஸ்பன் துணி அனைத்தும் வரதட்சணையாக இருந்தது. மணமகன் அதற்கு மேல் எதையும் ஏற்க மாட்டார்.

1930 இல், மகாத்மா காந்தி தண்டி கடல் கடற்கரைக்கு அணிவகுத்துச் சென்று ஏகாதிபத்திய உப்புச் சட்டத்தை மீறினார். அடையாளச் சைகை முழு நாட்டையும் எரிய வைத்தது. லால் பகதூர் சாஸ்திரி காய்ச்சலுடன் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தன்னைத் தானே வீசினார். அவர் பல எதிர்மறையான பிரச்சாரங்களை வழிநடத்தினார் மற்றும் மொத்தம் ஏழு ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் சிறைகளில் கழித்தார். இந்தப் போராட்டத் தீயில்தான் அவனுடைய எஃகு தணிந்து முதிர்ச்சியடைந்தான்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, சாந்தகுணமும், அடக்கமும் இல்லாத லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் மதிப்பு தேசியப் போராட்டத் தலைவரால் ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1946-ல் காங்கிரஸ் அரசு அமைந்தபோது, இந்த 'ஒரு மனிதனின் சிறிய டைனமோ' நாட்டின் ஆட்சியில் ஆக்கப்பூர்வமான பங்கை வகிக்க அழைக்கப்பட்டது. அவர் தனது சொந்த மாநிலமான உத்தரபிரதேசத்தில் பாராளுமன்ற செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் விரைவில் உள்துறை அமைச்சராக உயர்ந்தார். அவரது கடின உழைப்பு திறன் மற்றும் அவரது திறமை ஆகியவை உத்தரபிரதேசத்தில் ஒரு சிறு வார்த்தையாக மாறியது. அவர் 1951 இல் புது தில்லிக்குச் சென்றார் மற்றும் மத்திய அமைச்சரவையில் பல இலாகாக்களை வகித்தார் - ரயில்வே அமைச்சர்; போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்பு அமைச்சர்; வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சர்; உள்துறை அமைச்சர்; நேரு நோய்வாய்ப்பட்ட காலத்தில் அமைச்சர் பதவி இல்லாமல் இருந்தார். அவர் தொடர்ந்து உயரத்தில் வளர்ந்து வந்தார். ரயில் விபத்தில் பல உயிர்கள் பலியாகியதற்கு பொறுப்பேற்று ரயில்வே அமைச்சர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். முன்னெப்போதும் இல்லாத இந்த செயலை நாடாளுமன்றம் மற்றும் நாடு பெரிதும் பாராட்டியது. அப்போதைய பிரதமர் பண்டிட். இச்சம்பவம் குறித்து நாடாளுமன்றத்தில் பேசிய நேரு, லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் நேர்மை மற்றும் உயர்ந்த கொள்கைகளைப் போற்றினார். ராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொள்கிறேன், ஏனெனில் அது அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்கும், நடந்ததற்கு லால் பகதூர் சாஸ்திரி எந்த வகையிலும் பொறுப்பு என்பதால் அல்ல. ரயில் விபத்து குறித்த நீண்ட விவாதத்திற்கு பதிலளித்த லால் பகதூர் சாஸ்திரி கூறியதாவது; "ஒருவேளை நான் அளவு சிறியவனாகவும், நாக்கு மென்மையாகவும் இருப்பதால், என்னால் மிகவும் உறுதியாக இருக்க முடியவில்லை என்று மக்கள் நம்புவதற்கு ஏற்றதாக இருக்கலாம். உடல் ரீதியாக வலுவாக இல்லாவிட்டாலும், உள்நாட்டில் நான் பலவீனமாக இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

அவரது அமைச்சர் பதவிகளுக்கு இடையில், காங்கிரஸ் கட்சியின் விவகாரங்களில் தனது அமைப்பு திறன்களை அவர் தொடர்ந்து பறைசாற்றினார். 1952, 1957 மற்றும் 1962 பொதுத் தேர்தல்களில் கட்சியின் மகத்தான வெற்றிகள் மிகப் பெரிய அளவில் அவர் காரணத்தை முழுமையாக அடையாளம் கண்டுகொண்டதன் விளைவாகவும், அவரது நிறுவன மேதைமையாகவும் இருந்தது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்குப் பின்னால் முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலான அர்ப்பணிப்பு சேவை இருந்தது. இந்த காலகட்டத்தில், அவர் ஒரு சிறந்த நேர்மையும் திறமையும் கொண்டவராக அறியப்பட்டார். அடக்கமும், சகிப்புத்தன்மையும், மிகுந்த உள் வலிமையும், உறுதியும் கொண்ட அவர், அவர்களின் மொழியைப் புரிந்துகொள்ளும் மக்களின் மனிதராக இருந்தார். நாட்டை முன்னேற்றப் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்ற தொலைநோக்குப் பார்வையும் கொண்டவர். மகாத்மா காந்தியின் அரசியல் போதனைகளால் லால் பகதூர் சாஸ்திரி ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். "கடின உழைப்பு பிரார்த்தனைக்கு சமம்," என்று அவர் ஒருமுறை கூறினார், உச்சரிப்புகளில் அவரது மாஸ்டர் ஆழமாக நினைவூட்டுகிறார். மகாத்மா காந்தியின் நேரடி பாரம்பரியத்தில், லால் பகதூர் சாஸ்திரி இந்திய கலாச்சாரத்தில் சிறந்தவர்.

அவசரநிலை (இந்தியா):

இந்தியாவில் அவசரநிலை 1975 முதல் 1977 வரை 21 மாத காலமாக இருந்தது, அப்போது பிரதமர் இந்திரா காந்தி நாடு முழுவதும் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்தார். நடைமுறையில் உள்ள "உள் குழப்பம்" காரணமாக அரசியலமைப்பின் 352 வது பிரிவின் கீழ் ஜனாதிபதி பக்ருதீன் அலி அகமது அதிகாரப்பூர்வமாக வெளியிட்டார், அவசரநிலை 25 ஜூன் 1975 முதல் அமலில் இருந்தது மற்றும் 21 மார்ச் 1977 அன்று முடிவடைந்தது. இந்த உத்தரவு ஆணைப்படி ஆட்சி செய்யும் அதிகாரத்தை பிரதமருக்கு வழங்கியது. , தேர்தல்களை ரத்து செய்ய அனுமதிப்பது மற்றும் குடிமக்கள் உரிமைகளை நிறுத்தி வைப்பது. எமர்ஜென்சியின் பெரும்பகுதிக்கு, காந்தியின் அரசியல் எதிரிகளில் பெரும்பாலானோர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர் மற்றும் பத்திரிகைகள் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. அவரது மகன் சஞ்சய் காந்தியின் தலைமையில் வாஸுக்டமிக்கான வெகுஜன பிரச்சாரம் உட்பட பல மனித உரிமை மீறல்கள் அந்தக் காலத்திலிருந்து பதிவாகியுள்ளன. எமர்ஜென்சி என்பது சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்திய வரலாற்றில் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய காலகட்டங்களில் ஒன்றாகும். அவசரநிலையை அமல்படுத்துவதற்கான இறுதி முடிவு இந்திரா காந்தியால் முன்மொழியப்பட்டது, இந்திய ஜனாதிபதியால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது, ஜூலை முதல் ஆகஸ்ட் 1975 வரை அமைச்சரவை மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இது

உடனடி உள் மற்றும் வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்கள் என்ற நியாயத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது. இந்திய மாநிலம்.

இந்திரா காந்தியின் எழுச்சி:

1967 மற்றும் 1971 க்கு இடையில், பிரதமர் இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தின் மீதும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் மீதும் கிட்டத்தட்ட முழுமையான கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார், அத்துடன் பாராளுமன்றத்தில் பெரும் பெரும்பான்மையையும் பெற்றார். முதலாவதாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களை அச்சுறுத்தலாகவும் அவநம்பிக்கையாகவும் கருதிய அமைச்சரவையைக் காட்டிலும், பிரதமரின் செயலகத்தில் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைக் குவிப்பதன் மூலம் சாதிக்கப்பட்டது. இதற்காக, இந்திராவின் உள்வட்ட ஆலோசகர்களில் ஒரு முக்கிய நபரான அவரது முதன்மைச் செயலாளரான பி.என்.ஹக்கரை அவர் நம்பியிருந்தார். மேலும், ஹக்கர் "உறுதியான அதிகாரத்துவம்" என்ற கருத்தை முன்வைத்தார், அது இதுவரை பாரபட்சமற்ற அரசாங்க அதிகாரிகள் அன்றைய ஆளும் கட்சியின் சித்தாந்தத்திற்கு "உறுதியாக" இருக்க வேண்டும்.

காங்கிரஸுக்குள், இந்திரா தனது போட்டியாளர்களை ஈவிர்க்கமின்றி 1969-ல் காங்கிரஸ் (ஜ) ("சிண்டிகேட்" என அழைக்கப்படும் பழைய காவலர்களை உள்ளடக்கியது) மற்றும் அவரது காங்கிரஸ் (ஆர்) ஆகியவற்றில் பிளவுபடும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி மற்றும் காங்கிரஸ் எம்.பி.க்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பிரதமரின் பக்கம் நின்றனர். இந்திராவின் கட்சியானது பழைய காங்கிரஸிலிருந்து வேறுபட்ட இனமாக இருந்தது, அது உள் ஜனநாயக மரபுகளுடன் வலுவான நிறுவனமாக இருந்தது. மறுபுறம், காங்கிரஸில் (ஆர்), இந்திரா காந்தி மற்றும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு அவர்கள் காட்டும் விசுவாசத்தை மட்டுமே அந்த அணிகளுக்குள் தங்கள் முன்னேற்றம் சார்ந்துள்ளது என்பதை உறுப்பினர்கள் விரைவாக உணர்ந்தனர். வரவிருக்கும் ஆண்டுகளில், இந்திராவின் செல்வாக்கு, காங்கிரஸ் சட்டமன்றக் கட்சியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதைக் காட்டிலும், கையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விசுவாசிகளை மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்களாக அவர் நிறுவ முடியும்.

இந்திராவின் ஏற்றம் வெகுஜனங்கள் மத்தியில் அவரது கவர்ச்சியான முறையீட்டால் ஆதரிக்கப்பட்டது, இது அவரது அரசாங்கத்தின் தீவிர இடதுசாரி திருப்பங்களால் உதவியது. இவற்றில் ஜூலை 1969 இல் பல முக்கிய வங்கிகளின் தேசியமயமாக்கல் மற்றும் செப்டம்பர்

1970 இல் அந்தரங்கப் பண்பை ஒழிப்பு ஆகியவை அடங்கும்; இந்த மாற்றங்கள் அடிக்கடி திடீரென்று, சட்டத்தின் மூலம், அவரது எதிர்ப்பாளர்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஏழைகள், தலித்துகள், பெண்கள் மற்றும் சிறுபான்மையினர் என பின்தங்கிய பிரிவுகளில் அவருக்கு வலுவான ஆதரவு இருந்தது. இந்திரா "பொருளாதாரத்தில் சோசலிசத்திற்காகவும், மத விஷயங்களில் மதச்சார்பின்மைக்காகவும், ஏழைகளுக்கு ஆதரவாகவும், ஒட்டுமொத்த தேசத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும்" பார்க்கப்பட்டார்.

1971 பொதுத் தேர்தலில் இந்திராவின் கரிபி ஹடாவோ என்ற ஜனரஞ்சக முழக்கத்திற்குப் பின்னால் மக்கள் திரண்டனர்! (வறுமையை ஒழிக்க!) அவருக்கு பெரும் பெரும்பான்மையை வழங்க (518 இல் 352 இடங்கள்). "அதன் வெற்றியின் விளிம்பில்," வரலாற்றாசிரியர் ராமச்சந்திர குஹா பின்னர் எழுதினார், காங்கிரஸ் (ஆர்) உண்மையான காங்கிரஸாக அறியப்பட்டது, "தகுதியான பின்னொட்டு எதுவும் தேவையில்லை." டிசம்பர் 1971 இல், அவரது முன்னோடியான போர்த் தலைமையின் கீழ், இந்தியா தோல்வியடைந்தது. பங்களாதேஷ் சுதந்திரத்திற்கு வழிவகுத்த போரில் பரம எதிரியான பாகிஸ்தான், முன்பு கிழக்கு பாகிஸ்தானாக இருந்தது. அடுத்த மாதம் பாரத ரத்னா விருது வழங்கப்பட்டது, அவள் மிகப்பெரிய உச்சத்தில் இருந்தாள்; அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் இந்தர் மல்ஹோத்ராவிடமிருந்து, "இந்தியாவின் பேரரசி" என்று பொருளாதார வல்லுநரின் விளக்கம் பொருத்தமானதாகத் தோன்றியது." அவர் ஒரு சர்வாதிகாரி என்றும் ஆளுமை வழிபாட்டு முறையை வளர்த்து வருவதாகவும் குற்றம் சாட்டிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் கூட, அவரை இந்து தெய்வமான துர்கா என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

நீதித்துறையின் கட்டுப்பாடு

1967ஆம் ஆண்டு கோலக்நாத் வழக்கில், அடிப்படை உரிமைகள் போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால், அரசியலமைப்பை நாடாளுமன்றத்தால் திருத்த முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. இந்தத் தீர்ப்பை ரத்து செய்ய, இந்திரா காந்தி காங்கிரஸ் மேலாதிக்கம் கொண்ட நாடாளுமன்றம், 1971ல் 24வது திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது. அதேபோல், முன்னாள் இளவரசர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தனியுரிமைப் பண்பையை திரும்பப் பெறுவதற்கான உச்ச நீதிமன்றத்தில் அரசாங்கம் தோல்வியடைந்த பிறகு, 26வது திருத்தத்தை நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றியது. இது அரசின் தனியுரிமை

பண்ப்பையை ரத்து செய்ததற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி செல்லுபடியாகும் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை ரத்து செய்தது.

இந்த நீதித்துறை-நிர்வாகப் போர் மைல்கல் கேசுவானந்த பாரதி வழக்கில் தொடரும், அங்கு 24வது திருத்தம் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது. 7 முதல் 6 வரையிலான மெலிதான பெரும்பான்மையுடன், உச்ச நீதிமன்றத்தின் பெஞ்ச், அரசியலமைப்பின் "அடிப்படை கட்டமைப்பை" மாற்றுவதற்குப் பயன்படுத்த முடியாது என்று கூறி பாராளுமன்றத்தின் திருத்த அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தியது. அதைத் தொடர்ந்து, பிரதமர் காந்தி, கேசுவானந்த பாரதியில் சிறுபான்மையினரில் மூத்த நீதிபதியான ஏ.என்.ரேயை இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியாக்கினார். ரே தன்னைவிட மூத்த நீதிபதிகளான ஜே. எம். ஷெலாட், கே.எஸ். ஹெக்டே மற்றும் குரோவர் - கேசுவானந்த பாரதியின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள். நீதித்துறையை கட்டுப்படுத்தும் இந்திரா காந்தியின் போக்கு, பத்திரிகைகள் மற்றும் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் ("ஜேபி") போன்ற அரசியல் எதிரிகளிடமிருந்து கடுமையான விமர்சனத்தை சந்தித்தது.

அரசியல் அமைதியின்மை:

இது சில காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்கள் மிகவும் சக்திவாய்ந்த நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிர்வாகியைக் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை நோக்கி நகர்வதைக் கோரியது. டிசம்பர் 1973 மற்றும் மார்ச் 1974 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் குஜராத்தில் நவ் நிர்மான் இயக்கம் ஆரம்பமானது போன்ற ஆரம்ப இயக்கங்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. மாநிலத்தின் கல்வி அமைச்சருக்கு எதிரான மாணவர் அமைதியின்மை இறுதியில் மாநில சட்டமன்றத்தை கலைக்க மத்திய அரசை கட்டாயப்படுத்தியது, இது முதல்வர் ராஜினாமா செய்ய வழிவகுத்தது. சிமன்பாய் படேல் மற்றும் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது. இதற்கிடையில், பொதுத் தலைவர்கள் மீது கொலை முயற்சிகள் மற்றும் ரயில்வே அமைச்சர் லலித் நாராயண் மிஸ்ரா வெடிகுண்டு மூலம் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இவையனைத்தும் முழு நாட்டிலும் வளர்ந்து வரும் சட்டம் ஒழுங்கு பிரச்சனையை சுட்டிக்காட்டியது, திருமதி காந்தியின் ஆலோசகர்கள் பல மாதங்களாக அவரை எச்சரித்தனர்.

மார்ச்-ஏப்ரல் 1974 இல், பீகார் சத்ரா சங்கர்ஷ் சமிதியின் மாணவர் போராட்டம் பீகார் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஜேபி என்று குறிப்பிடப்படும் காந்திய சோசலிஸ்ட் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் ஆதரவைப் பெற்றது. ஏப்ரல் 1974 இல், பாட்னாவில், ஜேபி "முழு புரட்சிக்கு" அழைப்பு விடுத்தார், மாணவர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர் சங்கங்கள் இந்திய சமுதாயத்தை வன்முறையற்ற முறையில் மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். மேலும் மாநில அரசை கலைக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கோரிக்கை விடுத்தார், ஆனால் அதை மத்திய அரசு ஏற்கவில்லை. ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, நாட்டின் மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கமான ரயில்வே ஊழியர் சங்கம், நாடு தழுவிய ரயில்வே வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டது. இந்த வேலைநிறுத்தத்திற்கு அகில இந்திய ரயில்வே பணியாளர்கள் சம்மேளனத்தின் தலைவர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் தலைமை தாங்கினார். சோசலிஸ்ட் கட்சியின் தலைவராகவும் இருந்தார். இந்த வேலைநிறுத்தம் இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தால் கொடுரமாக ஒடுக்கப்பட்டது, இது ஆயிரக்கணக்கான ஊழியர்களைக் கைது செய்தது மற்றும் அவர்களது குடும்பங்களை அவர்களது குடியிருப்புகளை விட்டு வெளியேற்றியது.

ராஜ் நரேன் தீர்ப்பு:

1971 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் இந்திரா காந்தியால் தோற்கடிக்கப்பட்ட ராஜ் நரேன், அவருக்கு எதிராக அலகாபாத் உயர் நீதிமன்றத்தில் தேர்தல் மோசடி மற்றும் தேர்தல் நோக்கங்களுக்காக அரசு இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்துதல் ஆகிய வழக்குகளைத் தொடர்ந்தார். நரேனுக்காக சாந்தி பூஷன் போராடினார் (இந்திராவுக்காக நானி பால்கிவாலா வழக்கு தொடர்ந்தார்). இந்திரா காந்தி உயர்நீதிமன்றத்தில் குறுக்கு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார், இது ஒரு இந்தியப் பிரதமருக்கு இது போன்ற முதல் நிகழ்வு (இந்திரா காந்தி 5 மணி நேரம் நீதிபதி முன் ஆஜராக வேண்டியிருந்தது

ஜூன் 12, 1975 அன்று, அலகாபாத் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி ஜக்மோகன்லால் சின்ஹா, தனது தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்கு அரசு இயந்திரங்களை தவறாகப் பயன்படுத்திய குற்றச்சாட்டின் பேரில் பிரதமரைக் குற்றவாளி என அறிவித்தார். அவரது தேர்தல் செல்லாது என நீதிமன்றம் அறிவித்து, மக்களவையில் அவரது இருக்கையில் இருந்து அவரை நீக்கியது. மேலும் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு அவர் எந்தத் தேர்தலில் போட்டியிடவும் நீதிமன்றம் தடை விதித்தது. வாக்காளர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்தல் மற்றும் தேர்தல் முறைகேடுகள் போன்ற கடுமையான

குற்றச்சாட்டுகள் கைவிடப்பட்டு, அரசு இயந்திரங்களை தவறாக பயன்படுத்தியதற்காக அவர் பொறுப்பேற்றார். மேலும் மாநில காவல்துறையை மேடை கட்டுவதற்கு பயன்படுத்தியது, அரசு அதிகாரியான யஷ்பால் கபூரின் சேவைகளைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற குற்றச்சாட்டுகளில் அவர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டது. அவர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்வதற்கு முன்பு நடந்த தேர்தல்கள் மற்றும் மாநில மின்சாரத் துறையிலிருந்து மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்தினார். அவரது ஆதரவாளர்கள் டெல்லியில் பிரதமர் இல்லத்திற்கு அருகில் உள்ள தெருக்களில் இந்திரா ஆதரவு பேரணிகளை ஏற்பாடு செய்தனர். பிரதமருக்கு எதிராக நீதிபதி சின்ஹா தீர்ப்பு வழங்க 4 ஆண்டுகள் ஆனதால், நரேனின் விடாமுயற்சி உலகளவில் பாராட்டப்பட்டது.

உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் இந்திரா காந்தி வழக்கு தொடர்ந்தார். நீதிபதி V. R. கிருஷ்ண ஐயர், 24 ஜூன் 1975 அன்று, உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பை உறுதிசெய்து, ஒரு எம்.பி.யாக காந்திக்கு கிடைத்த அனைத்துச் சலுகைகளையும் நிறுத்தி, அவர் வாக்களிக்கத் தடை விதித்தார். எனினும், அவரது மேல்முறையீட்டு மனு மீதான தீர்வு நிலுவையில் உள்ள நிலையில் அவர் பிரதமராக தொடர அனுமதிக்கப்பட்டார். ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் மற்றும் மொரார்ஜி தேசாய் ஆகியோர் தினமும் அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர். மறுநாள், ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் டெல்லியில் ஒரு பெரிய பேரணியை ஏற்பாடு செய்தார், அங்கு அவர் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது மகாத்மா காந்தியின் குறிக்கோள், இது ஒழுக்கக்கேடான மற்றும் ஒழுக்கக்கேடான உத்தரவு என்றால், ஒரு போலீஸ் அதிகாரி அரசாங்கத்தின் உத்தரவை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று கூறினார். இத்தகைய அறிக்கை நாட்டில் கிளர்ச்சியைத் தூண்டும் அறிகுறியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அந்த நாளின் பிற்பகுதியில், இந்திரா காந்தி இணக்கமான ஜனாதிபதி ஃபக்ருதீன் அலி அகமதுவிடம் அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்தக் கோரினார். மூன்று மணி நேரத்திற்குள், அனைத்து முக்கிய செய்தித்தாள்களுக்கும் மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது மற்றும் அரசியல் எதிர்ப்பாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். இந்த முன்மொழிவு மத்திய அமைச்சரவையுடன் விவாதிக்கப்படாமல் அனுப்பப்பட்டது, அவர்கள் அதை அறிந்து மறுநாள் காலை ஒப்புதல் அளித்தனர்.

தடுப்பு சட்டங்கள்:

எமர்ஜென்சிக்கு முன்பு, இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் கடுமையான சட்டங்களை இயற்றியது, இது அவசரநிலைக்கு முன்னும் பின்னும் அரசியல் எதிரிகளைக் கைது செய்யப் பயன்படும். இவற்றில் ஒன்று, உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (MISA), 1971, மே 1971 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது, இது CPI (M) இன் ஜோதிர்மாய் பாசு, ஜனசங்கத்தின் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய், மற்றும் தி.மு.க. ஆங்கிலோ-இந்தியன் நியமன எம்பி பிராங்க் ஆண்டனி. இந்திரா அரசாங்கம் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு விதிகளையும் புதுப்பித்தது, இது 1967 இல் திரும்பப் பெறப்பட்டது, இந்தியாவின் பாதுகாப்பு விதிகள் அவசரநிலைக்கு 5 நாட்களுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்ட ஆணையை வழங்கியது மற்றும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு மற்றும் உள் பாதுகாப்பு விதிகள் என மறுபெயரிடப்பட்டது. 1974 டிசம்பரில் நிறைவேற்றப்பட்ட அந்நியச் செலாவணி பாதுகாப்பு மற்றும் கடத்தல் நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டம், அரசியல் எதிரிகளை குறிவைக்க அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவசரநிலைப் பிரகடனம்:

பாகிஸ்தானுடனான போர் சமீபத்தில் முடிவுக்கு வந்ததால், தேசிய பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் இருப்பதாக அரசாங்கம் மேற்கோள் காட்டியது. போர் மற்றும் வறட்சியின் கூடுதல் சவால்கள் மற்றும் 1973 எண்ணெய் நெருக்கடி காரணமாக, பொருளாதாரம் மோசமான நிலையில் இருந்தது. வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் போராட்டங்கள் அரசாங்கத்தை முடக்கிவிட்டதாகவும், நாட்டின் பொருளாதாரத்தை பெரிதும் பாதித்ததாகவும் அரசாங்கம் கூறியது. நாடு முழுவதிலும், கட்சியிலும் பாரிய அரசியல் எதிர்ப்பு, விலகல் மற்றும் சீர்குலைவுகளை எதிர்கொண்ட காந்தி, ஒரு சில விசுவாசிகள் மற்றும் அவரது இளைய மகன் சஞ்சய் காந்தியின் அறிவுரைக்கு ஒட்டிக்கொண்டார், கடந்த சில ஆண்டுகளாக "கூடுதல்" ஆக தனது சொந்த சக்தி கணிசமாக வளர்ந்துள்ளது. - அரசியலமைப்பு அதிகாரம்". மேற்கு வங்காள முதல்வர் சித்தார்த்த சங்கர் ரே, பிரதமரிடம் "உள்நாட்டு அவசரநிலை"யை அமல்படுத்த முன்மொழிந்தார். "உள்நாட்டு குழப்பங்களால் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும் அபாயம் உள்ளது" என்று இந்திரா பெற்ற தகவலின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதி பிரகடனத்தை வெளியிடுவதற்கான கடிதத்தை அவர் தயாரித்தார்.

அரசியலமைப்பின் வரம்பிற்குள் இருந்துகொண்டு ஜனநாயக சுதந்திரத்தை எவ்வாறு இடைநிறுத்த முடியும் என்பதை அவர் காட்டினார்.

நடைமுறைச் சிக்கலைத் தீர்த்த பிறகு, 25 ஜூன் 1975 இரவு, கடிகாரம் நள்ளிரவைத் தாக்குவதற்கு சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு, பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதி ஃபக்ருதீன் அலி அகமது உள்நாட்டு அவசர நிலையை அறிவித்தார். அரசியலமைப்பின்படி, திருமதி காந்தி ஆலோசனை மற்றும் ஜனாதிபதி அகமது 1977 இல் தேர்தலை நடத்த முடிவு செய்யும் வரை ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் அவசரநிலை தொடர்வதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார். 1976 இல், பாராளுமன்றம் தேர்தலை தாமதப்படுத்த வாக்களித்தது, அது அரசியலமைப்பால் இடைநிறுத்தப்பட்டதை மட்டுமே செய்ய முடியும். அவசரம்.

நிர்வாகம் :

இந்திரா காந்தி விவசாய மற்றும் தொழில்துறை உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும், பொது சேவைகளை மேம்படுத்தவும், வறுமை மற்றும் கல்வியறிவின்மைக்கு எதிராகவும், "கல்லறையின் ஒழுக்கம்" மூலம் '20-புள்ளி' பொருளாதார திட்டத்தை வகுத்தார். உத்தியோகபூர்வ இருபது புள்ளிகளுக்கு மேலதிகமாக, சஞ்சய் காந்தி தனது ஐந்து அம்சத் திட்டமான எழுத்தறிவு, குடும்பக் கட்டுப்பாடு, மரம் நடுதல், சாதிய ஒழிப்பு மற்றும் வரதட்சணை ஒழிப்பு ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதாக அறிவித்தார். பின்னர் எமர்ஜென்சியின் போது, இரண்டு திட்டங்களும் இருபத்தைந்து அம்ச திட்டமாக இணைக்கப்பட்டன.

கைதுகள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 352 மற்றும் 356 வது பிரிவுகளைத் தூண்டி, இந்திரா காந்தி தனக்கு அசாதாரண அதிகாரங்களை வழங்கினார் மற்றும் சிவில் உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் எதிர்ப்பின் மீது பாரிய ஒடுக்குமுறையைத் தொடங்கினார். ஆயிரக்கணக்கான போராட்டக்காரர்கள் மற்றும் வேலைநிறுத்தத் தலைவர்களை தடுப்புக் காவலில் வைக்க அரசாங்கம் நாடு முழுவதும் பொலிஸ் படைகளைப் பயன்படுத்தியது. விஜயராஜே சிந்தியா, ஜெயபிரகாஷ் நாராயண், முலாயம் சிங் யாதவ், ராஜ் நரேன், மொரார்ஜி தேசாய், சரண் சிங், ஜீவத்ராம் கிருபலானி, ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ், அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய், லால் கிருஷ்ண அத்வானி, அருண் ஜெட்லி, ஜெய் கிஷன் குப்தா சத்யேந்திர நாராயண் தேவி, கயத்ரி சின்ஹா ஜெய்ப்பூர் மற்றும் பிற போராட்ட தலைவர்கள் உடனடியாக

கைது செய்யப்பட்டனர். ராஷ்டிரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கம் (ஆர்எஸ்எஸ்) மற்றும் ஜமாத்-இ-இஸ்லாமி போன்ற அமைப்புகளும் சில அரசியல் கட்சிகளும் தடை செய்யப்பட்டன. சிபிஐ (எம்) தலைவர்கள் வி.எஸ். அச்சதானந்தன் மற்றும் ஜோதிர்மயி பாசு மற்றும் அவர்களது கட்சியில் தொடர்புடைய பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். அவசரநிலை பிரகடனம் மற்றும் அரசியலமைப்பு திருத்தத்திற்கு எதிராக கருத்து வேறுபாடு கொண்ட காங்கிரஸ் தலைவர்கள், மோகன் தாரியா மற்றும் சந்திர சேகர் போன்றவர்கள், தங்கள் அரசு மற்றும் கட்சி பதவிகளை ராஜினாமா செய்தனர், பின்னர் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டனர். திமுக போன்ற பிராந்திய எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர்

இந்தக் கைதுகளில் பெரும்பாலானவை MISA, DISIR மற்றும் COFEPOSA போன்ற சட்டங்களின் கீழ் நடந்தவை. அவசரகாலத்தின் போது 34,988 பேர் MISA இன் கீழ் கைது செய்யப்பட்டனர், 75,818 பேர் DISIR இன் கீழ் கைது செய்யப்பட்டனர். இதில் அரசியல் கைதிகளும் சாதாரண குற்றவாளிகளும் அடங்குவர். பெரும்பாலான மாநிலங்கள் MISA இன் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர்களை பல வகைகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளன. உதாரணமாக ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் அவர்கள் மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர்- வகுப்பு A, வகுப்பு B மற்றும் C வகுப்பு C. A வகுப்பு கைதிகளில் முக்கிய அரசியல் தலைவர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அடங்குவர். B வகுப்பு கைதிகளில் குறைவான முக்கிய அரசியல் கைதிகளும் அடங்குவர். C வகுப்பில் "பொருளாதார குற்றங்கள்" மற்றும் பிற குற்றங்களுக்காக தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் அடங்குவர். மற்ற வகை கைதிகளை விட A மற்றும் B வகுப்பு கைதிகள் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டனர் மற்றும் சிறையில் சிறந்த வசதிகளைப் பெற்றனர். COFEPOSA மற்றும் DISIR இன் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர்கள், மாநிலத்தைப் பொறுத்து, சாதாரண குற்றவாளிகள், C வகுப்பு கைதிகள் அல்லது அவர்களது சொந்த பிரிவினருடன் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். பரோடா டைனமைட் வழக்கு மற்றும் ராஜன் வழக்கு போன்ற வழக்குகள் சுதந்திர இந்தியாவில் குடிமக்களுக்கு எதிரான அட்டுழியங்களுக்கு விதிவிலக்கான உதாரணங்களாக அமைந்தன.

சட்டங்கள், மனித உரிமைகள் மற்றும் தேர்தல்கள்:

நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கான தேர்தல் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. காந்தியும் அவரது நாடாளுமன்ற பெரும்பான்மையினரும் நாட்டின் சட்டங்களை மாற்றி

எழுதலாம், ஏனெனில் அவரது காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நாடாளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை இருந்தது. தற்போதுள்ள சட்டங்கள் 'மிக மெதுவாக' இருப்பதாக அவர் உணர்ந்தபோது, ஜனாதிபதியிடம் 'ஆர்டினன்ஸ்' - அவசர காலங்களில் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம், மிகக் குறைவாகவே செயல்படுத்தப்பட்டது - பாராளுமன்றத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்து, ஆணை மூலம் ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தார். மேலும், அவரது தேர்தல்-மோசடி வழக்கில் எந்தக் குற்றத்திலிருந்தும் தன்னை விடுவித்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதில் அவருக்குச் சிறிது சிரமம் இல்லை, குஜராத் மற்றும் தமிழ்நாட்டில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதித்தார், அங்கு இந்திரா எதிர்ப்புக் கட்சிகள் ஆட்சி செய்தன (மாநில சட்டமன்றங்கள் அதன் மூலம் கலைக்கப்பட்டு காலவரையின்றி இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டன), மற்றும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கான எதிரிகள். 42 வது திருத்தம், அரசியலமைப்பின் எழுத்து மற்றும் ஆவிக்கு விரிவான மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது, அவசரநிலையின் நீடித்த மரபுகளில் ஒன்றாகும். இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் முடிவில், நீதிபதி கன்னா எழுதுகிறார்.

இந்திய அரசியலமைப்பு நமது ஸ்தாபக தந்தைகளால் நமக்கு வழங்கப்பட்ட நமது பாரம்பரியம் என்றால், அதன் விதிகளுக்குள் துடிக்கும் மதிப்புகளை இந்திய மக்களும், அறங்காவலர்களும், பாதுகாவலர்களும் அல்ல! அரசியலமைப்பு என்பது காகிதத் துண்டு அல்ல, அது ஒரு வாழ்க்கை முறை மற்றும் அதற்கு ஏற்றவாறு வாழ வேண்டும். நித்திய விழிப்புணர்வு என்பது சுதந்திரத்தின் விலை மற்றும் இறுதிப் பகுப்பாய்வில், அதன் காவலர்கள் மக்கள் மட்டுமே. மனிதர்களின் இயலாமை, வரலாறு நமக்குக் கற்பிக்கிறது, அதிகாரத்தின் துடுக்குத்தனத்தை எப்போதும் அழைக்கிறது.

எமர்ஜென்சி சகாப்தத்தின் விளைவு, அரசியலமைப்பு திருத்தங்களுக்கு (இந்திரா காந்தியால் துவ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டது) ஏற்றதாக இருந்தாலும், அதன் அடிப்படைக் கட்டமைப்பில் உள்ள மாற்றங்களை பாராளுமன்றத்தால் செய்ய முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. (கேசவானந்த பாரதி எதிர் கேரள மாநிலத்தைப் பார்க்கவும்). ராஜன் வழக்கில், கோழிக்கோடு பிராந்திய பொறியியல் கல்லூரியைச் சேர்ந்த பி. ராஜன், மார்ச் 1, 1976 அன்று கேரளாவில் போலீஸாரால் கைது செய்யப்பட்டார், அவர் இறக்கும் வரை காவலில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டார், பின்னர் அவரது உடல் அப்புறப்படுத்தப்பட்டது மற்றும்

மீட்கப்படவில்லை. கேரள உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஹேபியஸ் கார்பஸ் வழக்கு காரணமாக இந்த சம்பவத்தின் உண்மைகள் வெளிவந்தன. பதின்வயதினர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பல வழக்குகள் வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளன, 16 வயதான திலீப் ஓர்மா கைது செய்யப்பட்டு 11 மாதங்களுக்கும் மேலாக சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். 29 ஜூலை 1976 இல் பாட்னா உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் அவர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

பொருளாதாரம்:

கிறிஸ்டோப் ஜாஃப்ரேலோட் அவசரகால ஆட்சியின் பொருளாதாரக் கொள்கையை கார்ப்பரேட் கொள்கையாகக் கருதுகிறார், 20 அம்ச திட்டத்தில் ஐந்து திட்டங்கள் நடுத்தர வர்க்கம் மற்றும் தொழிலதிபர்களுக்கு நன்மை பயக்கும், முதலீட்டு நடைமுறைகளை தாராளமயமாக்குதல், தொழில்துறையில் உள்ள தொழிலாளர் சங்கங்களுக்கு புதிய திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துதல், செயல்படுத்துதல். சாலைப் போக்குவரத்திற்கான தேசிய அனுமதி திட்டம், நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கு வரிச்சலுகைகள், ரூ.க்குள் வருமானம் ஈட்டும் எவருக்கும் விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. வருமான வரியிலிருந்து 8,000, மற்றும் பொதுச் செலவுகளைக் குறைக்கும் சிக்கனத் திட்டம்.

தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் தொழிலாளர் உரிமைகள்:

அவசரகால ஆட்சி தொழிற்சங்கத்தை ஒடுக்கியது, வேலைநிறுத்தங்களை தடை செய்தது, ஊதிய முடக்கங்களை திணித்தது மற்றும் ஊதிய போனஸ் படிப்படியாக நிறுத்தப்பட்டது. காங்கிரஸின் ஜன்டியூசி, சிபிஐயின் ஏஐடியூசி, சோசலிசத்துடன் இணைந்த எச்எம்எஸ் போன்ற அந்த நேரத்தில் நாட்டின் மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கங்கள் புதிய ஆட்சிக்கு இணங்கச் செய்யப்பட்டன, அதே நேரத்தில் சிபிஐ(எம்) சிஐடியூ தனது எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்தது, அதற்கு 20 பேர் இருந்தனர். அதன் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். 500-க்கும் மேற்பட்ட ஊழியர்களைக் கொண்ட நிறுவனங்களுக்கு தொழிலாளர் மற்றும் நிர்வாகத்தின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட இருதரப்பு கவுன்சில்களை மாநில அரசுகள் அமைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன, அதே சமயம் பெரிய பொதுத்துறை தொழில்களுக்கான மையத்தால் உச்ச இருதரப்புக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில் தேசிய உச்ச வாரியம் அமைக்கப்பட்டது. தனியார் தொழில்கள். இவை

முடிவெடுப்பதில் தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பை வழங்குவதாக இருந்தன, ஆனால் உண்மையில் நிர்வாகத்திற்கு ஆதரவாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டன, மேலும் விடுமுறை நாட்களை (ஞாயிறு உட்பட), போனஸ்கள், ஊதிய முடக்கத்தை ஒப்புக்கொள்வது மற்றும் பணிநீக்கங்களை அனுமதிப்பதன் மூலம் "உற்பத்தித்திறனை" அதிகரிப்பதில் பணிபுரிந்தன.

1976 ஜனவரியில் போனஸ் குறைக்கப்பட்டதை எதிர்த்து AITUC ஒரு நாள் வேலைநிறுத்தத்தை ஏற்பாடு செய்தபோது, அவசரகாலத்தின் போது தொழிலாளர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் கடுமையான அரசு அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டன, அதற்கு 30,000-40,000 தொழிலாளர்களை கைது செய்ததன் மூலம் அரசு பதிலளித்தது. இதுபோன்ற மற்றொரு நிகழ்வில், இந்தியன் டெலிபோன் இண்டஸ்ட்ரீஸின் 8,000 தொழிலாளர்கள் (பெங்களூரை தளமாகக் கொண்ட ஒரு அரசுக்கு சொந்தமான நிறுவனம்) நிர்வாகம் 20% போனஸ் என்ற வாக்குறுதியை வெறும் 8% ஆக மறுத்ததற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் அமைதியான உள்ளிருப்பு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் காவல்துறையினரால் லத்தி சார்ஜ் செய்யப்பட்டதைக் கண்டனர், அவர்களில் சில நூறு பேரையும் கைது செய்தனர்.

நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் மோசமான நிலையில் ஒழுங்கற்ற ஊதியத்துடன் பணிபுரிய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் காலியரிகள் நடத்தப்பட்டன, மேலும் மோசமான மற்றும் ஆபத்தான வேலை நிலைமைகள் குறித்து தொழிலாளர்கள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் புகார்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு அரசின் அடக்குமுறையை எதிர்கொண்டன. இந்த பயங்கரமான பணியிட நிலைமைகள் இந்திய வரலாற்றில் 27 டிசம்பர் 1975 அன்று தன்பாத் அருகே உள்ள சாஸ்னாலா நிலக்கரி சுரங்கத்தில் 100 மில்லியன் கேலன்களுக்கு மேல் தண்ணீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கியதால் 375 சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் உயிர்களைக் கொன்றது. அந்த ஆண்டில் இது 222வது விபத்து ஆகும், முந்தைய சம்பவங்களில் 288 பேர் உயிரிழந்தனர்.

அந்தோனி எச். வைன்ஃபீல்ட் நிக்கோல் கில்லெஸ்பி மற்றும் பலர். (2002). ஆஸ்திரேலிய பல்கலைக்கழகங்களில் தொழில்சார் மன அழுத்தம்: தேசிய ஆய்வு 2002, தேசிய மூன்றாம் நிலை கல்வி ஒன்றியம் ஜூலை 3. சாலி PE1, ஆனந்த் SPJ2 மற்றும் பலர். (2014) திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள மென்பொருள் வல்லுநர்கள் மற்றும் பள்ளி ஆசிரியர்களிடையே உள்ள தொழில் சார்ந்த மன அழுத்தத்தை மதிப்பீடு செய்தல், IJMDS, ஜூலை தொகுதி: 3 இதழ்: 2 4. துருப் குமார் மற்றும் ஜேஎம் டியோ. (2011) கல்லூரி ஆசிரியர்களின் மன அழுத்தம் மற்றும் பணி வாழ்க்கை, இந்தியன் அகாடமி

ஆஃப் அப்ளைடு சைக்காலஜி ஜர்னல், பிப்ரவரி, தொகுதி.37, பிபி. 78-85 5. டாக்டர் அன்சருல்ஹசன் (2014), ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் தொழில் சார்ந்த மன அழுத்தம் பற்றிய ஆய்வு, ஹசன், ஏ. / எஜுகேஷியா கான்ஃபாப் ISSN: 2320-009X, தொகுதி. 3, எண். 4, ஏப்ரல் 2014 6. டாக்டர். ஃபிகன்ஈரெஸ், டாக்டர். டாட்ஜானாஅடனாசோஸ்கா. (2011) ஆசிரியர்களின் தொழில் மன அழுத்தம்: வான்கோழிக்கும் மாசிடோனியாவுக்கும் இடையிலான ஒப்பீட்டு ஆய்வு, இன்டர்நேஷனல் ஜர்னல் ஆஃப் மனிதநேயம் மற்றும் சமூக அறிவியல் தொகுதி. 1 எண். 7, சிறப்பு வெளியீடு -ஜூன் 7. டாக்டர் எஸ்.எஸ்.ஜெயராஜ். (2013) தமிழ்நாடு, மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள மேல்நிலைப் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களிடையே தொழில் சார்ந்த மன அழுத்தம், IOSR வணிகம் மற்றும் மேலாண்மை இதழ் (IOSR-JBM) E-ISSN: 2278-487X. தொகுதி 7, வெளியீடு 5 ஜன. - பிப்ரவரி, பிபி 63-76 8. ஜி. லோகநாத ரெட்டி மற்றும் ஆர். பூர்ணிமா. (2012) தென்னிந்தியாவில் உள்ள பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் தொழில்சார் மன அழுத்தம் மற்றும் தொழில்முறை எரிப்பு, கல்வித் திட்டமிடல் மற்றும் நிர்வாகத்தின் சர்வதேச இதழ். ISSN 2249-3093 தொகுதி 2, எண் 2, PP 109-124 9. KoechJewen David. (2014) நகரு மாகாணத்தில் உள்ள குரேசோய் சப்-கவுண்டியில் உள்ள பொது ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களிடையே பணி செயல்திறன் மீதான தொழில்சார் அழுத்தத்தின் விளைவுகள், வணிக நிர்வாகத்தின் முதுகலை பட்டத்திற்கான (மனித வளம்) தேவைகளை ஓரளவு பூர்த்தி செய்யும் வகையில் வணிகப் பள்ளிக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சி திட்டம்

பணவீக்கம் மற்றும் விலை கட்டுப்பாடு:

குறைந்த பட்சம் 1975 ஆம் ஆண்டில் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் குறைந்த விலையின் காரணமாக அவசரகால அரசாங்கம் மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது. இது அவசரநிலைக்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் வருடாந்திர பண விநியோக வளர்ச்சியில் 6 சதவீத உச்சவரம்பை வைப்பது போன்ற பல காரணங்களால் இது ஏற்பட்டது. 1975 ஆம் ஆண்டு பருவமழை சாதனை படைத்தது இது தவிர, பணவீக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான கட்டாய வைப்புத் தொகையாக ஊதிய முடக்கச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக தொழிலாளர்களின் அகவிலைப்படியில் பாதி நிறுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த குறைக்கப்பட்ட விலைகள் மார்ச் 1976 வரை மட்டுமே நீடித்தது, அப்போது உணவு தானிய உற்பத்தி 7.9% குறைந்ததால், பொருட்களின் விலைகள் மீண்டும் உயரத் தொடங்கின. ஏப்ரல் 1 மற்றும் அக்டோபர் 6, 1976 க்கு இடையில் மொத்த விலைக் குறியீடு 10% உயர்ந்தது,

இதில் அரிசியின் விலை 8.3% உயர்ந்தது, நிலக்கடலை எண்ணெய் 48% உயர்ந்தது, அதே நேரத்தில் ஒரு குழுவாக தொழில்துறை மூலப்பொருட்களின் விலைகள் 29.3% உயர்ந்தன.

வரி கொள்கை

6,000-8,000 வரை வருமானம் ஈட்டுபவர்களுக்கு வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்ட அவசரகால ஆட்சி, ரூ. 8,000-15,000 வரை வருமானம் ஈட்டுபவர்களுக்கு ரூ.45-264 வரம்பில் வரிச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அந்த நேரத்தில் நாட்டில் 3.8 மில்லியன் (38 லட்சம்) வரி செலுத்துவோர் மட்டுமே இருந்தனர். சொத்து வரிகளும் 8% இலிருந்து 2.5% ஆக குறைக்கப்பட்டது, அதே சமயம் 100,000 ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் ஈட்டுபவர்கள் மீதான வருமான வரி 77% லிருந்து 66% ஆக குறைக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் வருமானம் 3.08-3.25 பில்லியன் வரை குறையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்த மறைமுக வரிகளை ஈடுகட்ட, 1976ல் மறைமுக வரிகள் மற்றும் நேரடி வரிகளின் விகிதம் 5.31 ஆக இருந்தது. இருந்த போதிலும் 400 மில்லியன் (40 கோடி ரூபாய்) வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டது. கல்வி மற்றும் சமூக நலனில் செலவு.

கட்டாய கருத்தடை:

செப்டம்பர் 1976 இல், சஞ்சய் காந்தி மக்கள்தொகை வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு பரவலான கட்டாய கருத்தடை திட்டத்தைத் தொடங்கினார். திட்டத்தை செயல்படுத்துவதில் சஞ்சய் காந்தியின் பங்கு எவ்வளவு என்பது சர்ச்சைக்குரியது, சில எழுத்தாளர்கள் காந்தியின் சர்வாதிகாரத்திற்கு நேரடியாக பொறுப்பேற்கிறார்கள், மற்ற எழுத்தாளர்கள் காந்தியை விட திட்டத்தை செயல்படுத்திய அதிகாரிகளை குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். இந்த மக்கள்தொகை கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளை செயல்படுத்துவதில் அமெரிக்கா, ஐக்கிய நாடுகள் மற்றும் உலக வங்கியின் சர்வதேச அழுத்தம் ஒரு பங்கைக் கொண்டிருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. ரூக்ஷானா சுல்தானா சஞ்சய் காந்தியின் நெருங்கிய கூட்டாளிகளில் ஒருவராக அறியப்பட்ட ஒரு சமூகப் பிரிவினர் மேலும் அவர் பழைய டெல்லியின் முஸ்லீம் பகுதிகளில் சஞ்சய் காந்தியின் கருத்தடை பிரச்சாரத்தை முன்னின்று நடத்தியதில் பெரும் புகழைப் பெற்றார். இந்த பிரச்சாரம் முதன்மையாக ஆண்களை வாஸெக்டமிக்கு உட்படுத்துவதை உள்ளடக்கியது. ஆர்வமுள்ள ஆதரவாளர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் கடினமாக உழைத்து சாதிக்கக் கோட்டாக்கள் அமைக்கப்பட்டன.

விருப்பமில்லாத வேட்பாளர்களை வற்புறுத்தியதாகவும் குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்தன. 1976-1977 இல், திட்டம் 8.3 மில்லியன் கருத்தடைகளுக்கு வழிவகுத்தது, அவற்றில் பெரும்பாலானவை கட்டாயப்படுத்தப்பட்டன, முந்தைய ஆண்டு 2.7 மில்லியனாக இருந்தது. மோசமான விளம்பரம் 1977 அரசாங்கங்கள் குடும்பக் கட்டுப்பாடு முற்றிலும் தன்னார்வமானது என்பதை வலியுறுத்த வழிவகுத்தது.

செருப்புத் தொழிலாளியான கர்தாரை, ஆறு காவலர்கள் தொகுதி மேம்பாட்டு அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர், அங்கு அவருக்கு எத்தனை குழந்தைகள் என்று கேட்டனர். ஜீப்பில் பலவந்தமாக கருத்தடைக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். வழியில், கருத்தடை செய்யப்படாததால், சைக்கிளில் வந்த ஒருவரை போலீஸார் வலுக்கட்டாயமாக ஜீப்பில் ஏற்றினர். செயல்முறை காரணமாக கர்தாருக்கு தொற்று மற்றும் வலி இருந்தது மற்றும் பல மாதங்கள் வேலை செய்ய முடியவில்லை

மகாராஷ்டிராவில் உள்ள பார்சியை சேர்ந்த ஷாஹு கலகே என்ற விவசாயி கருத்தடைக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். ஏற்கனவே கருத்தடை செய்யப்பட்டதாக குறிப்பிட்டு, அடித்துள்ளனர். அவருக்கு இரண்டாவது முறையாக கருத்தடை அறுவை சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டது. பிப்லியைச் சேர்ந்த ஹவா சிங் என்ற இளம் விதவை, அவரது விருப்பத்திற்கு மாறாக பேருந்தில் இருந்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டு கருத்தடை செய்யப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தொற்று அவரது உயிரைப் பறித்தது.⁷⁰ வயதான ஹரிஜன், பற்கள் இல்லாத மற்றும் மோசமான கண்பார்வை, வலுக்கட்டாயமாக கருத்தடை செய்யப்பட்டார்.

டெல்லிக்கு தெற்கே 80 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள ஒட்டாவா என்ற கிராமம், 03:00 மணிக்கு போலீஸ் ஒலிபெருக்கியில் எழுந்தது. பஸ் நிறுத்தத்தில் 400 பேரை போலீசார் குவித்தனர். மேலும் கிராம மக்களை கண்டுபிடிக்கும் பணியில் போலீசார் வீடுகளை உடைத்து கொள்ளையடித்தனர். மொத்தம் 800 கட்டாய கருத்தடைகள் செய்யப்பட்டன. உத்தரபிரதேசத்தில் உள்ள முசாபர்நகரில், 18 அக்டோபர் 1976 அன்று, 17 பேரை போலீசார் கைது செய்தனர், அதில் இருவர் 75 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் மற்றும் இருவர் 18 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள். சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களை விடுவிக்கக் கோரி நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காவல் நிலையத்தை தூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களை விடுவிக்க மறுத்த போலீசார், கண்ணீர்

புகை குண்டுகளை வீசினர். இதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் வகையில் பொதுமக்கள் கற்களை வீசி தாக்குதல் நடத்தியதையடுத்து நிலைமையை கட்டுக்குள் கொண்டுவர போலீசார் துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தினர். இதனால் 30 பேர் உயிரிழந்தனர்.

இடிப்புகள்:

டெல்லியில் நடந்த இடிப்புகள்:

சஞ்சய் காந்தியின் "நகர்ப்புற புதுப்பித்தல்" திட்டத்தின் மையமாக தில்லி செயல்பட்டது, DDA துணைத் தலைவர் ஜக்மோகன் மல்ஹோத்ரா அவர்களால் நகரத்தை "அழகுபடுத்த" விரும்பினார். எமர்ஜென்சியின் போது ஜக்மோகன் டிடிஏவில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த நபராக உருவெடுத்தார், மேலும் சஞ்சய் காந்தியின் ஏலத்தைச் செய்ய அசாதாரணமான முயற்சிகளைச் செய்தார், ஷா கமிஷன் குறிப்பிடுவது போல் - "எமர்ஜென்சியின் போது ஸ்ரீ ஜக்மோகன் தனக்குத்தானே ஒரு சட்டமாகி, அதைச் செய்துகொண்டார். ஸ்ரீ சஞ்சய் காந்தியின் ஏலம், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் துயரங்களைப் பற்றி அக்கறையோ அக்கறையோ இல்லாமல்". டெல்லியில் நடத்தப்பட்ட இடிப்புகளால் டெல்லியில் மொத்தம் 700,000 பேர் இடம்பெயர்ந்தனர்.

டெல்லிக்கு வெளியே இடிப்புகள்:

எமர்ஜென்சியின் போது, பல்வேறு மாநில அரசுகளும் சஞ்சய் காந்தியை மகிழ்விப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட "ஆக்கிரமிப்புகளை" அகற்றுவதற்காக இடிப்புகளை மேற்கொண்டன. இந்த வழக்குகளில் பலவற்றில், குடியிருப்பாளர்களுக்கு மிகக் குறுகிய அறிவிப்புகள் வழங்கப்பட்டன, பீகார் மற்றும் ஹரியானா போன்ற மாநில அரசுகள் சிவில் நீதிமன்றத்தில் வழக்கைத் தவிர்ப்பதற்காக "ஆக்கிரமிப்பு" குடியிருப்பாளர்களுக்கு அதிகாரப்பூர்வ அறிவிப்புகளை வழங்குவதைத் தவிர்த்தன, அதற்கு பதிலாக, அவர்கள் பொது சேனல்கள் மூலம் அவர்களுக்கு அறிவித்தனர். அல்லது ஹரியானா விஷயத்தில் டிரம் பீட் மூலம், மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் முன் தகவல் கொடுக்கவில்லை. மகாராஷ்டிரா காலி மனை சட்டம் 1975, பீகார் பொது அத்துமீறல் சட்டம் 1975 மற்றும் மத்திய பிரதேச நில வருவாய் குறியீடு (திருத்தம்) சட்டம் போன்ற பல்வேறு சட்டங்களை மாநிலங்கள் இயற்றியது. MISA அல்லது DIR இன் கீழ் கைது செய்யப்படுவார்கள் என்று

குடியிருப்பாளர்களை அச்சுறுத்துவதற்காக இந்த இடிப்புகள் பெரும்பாலும் காவல்துறையினருடன் சேர்ந்து இருந்தன. மகாராஷ்டிராவில், மும்பையில் மட்டும் 12,000 குடிசைகள் இடிக்கப்பட்டுள்ளன, புனையில் 1285 குடிசைகள் மற்றும் 29 கடைகள் இடிக்கப்பட்டுள்ளன.

1977 தேர்தல்கள்:

18 ஜனவரி 1977 அன்று, காந்தி புதிய தேர்தல்களை மார்ச் மாதத்திற்கு அழைத்தார் மற்றும் பல எதிர்க்கட்சி தலைவர்களை விடுவித்தார்; எவ்வாறாயினும், அவர் பதவியில் இருந்து வெளியேறிய பின்னரும் பலர் சிறையில் இருந்தனர், அவசரநிலை அதிகாரப்பூர்வமாக 21 மார்ச் 1977 அன்று முடிவடைந்த போதிலும். எதிர்க்கட்சியான ஜனதா இயக்கத்தின் பிரச்சாரம், "ஜனநாயகம் மற்றும் சர்வாதிகாரத்திற்கு" இடையே தேர்வு செய்வதற்கான கடைசி வாய்ப்பாக இந்தியர்களை எச்சரித்தது. 1977 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பொதுத் தேர்தல் மார்ச் 16 முதல் 20 வரை நடைபெற்றது, இதன் விளைவாக ஜனதா கட்சி மற்றும் CDF க்கு மகத்தான வெற்றியை அளித்தது, மக்களவையில் 298 இடங்களைப் பெற்றது, அதேசமயம் ஆளும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் 154-ல் மட்டுமே வெற்றி பெற முடிந்தது. முந்தைய தேர்தலுடன் ஒப்பிடும்போது 198. இந்திரா காந்தியே ரேபரேலி தொகுதியில் பதவியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார், தேர்தல் போட்டியாளரான ராஜ் நரேனிடம் 55,000 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் தோல்வியடைந்தார். பீகார் மற்றும் உத்தரபிரதேசம் போன்ற பல வட மாநிலங்களின் தொகுதிகளில் INC வேட்பாளர்கள் ஒரு இடத்தில் கூட வெற்றி பெறவில்லை. ஜனதா கட்சியின் 298 இடங்கள் அதன் பல்வேறு அரசியல் கூட்டாளிகளால் கூடுதலாக 47 இடங்களைப் பெற்றதன் மூலம் மேலும் அதிகரிக்கப்பட்டது, இதன் மூலம் அவர்களுக்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை கிடைத்தது. மொரார்ஜி தேசாய் இந்தியாவின் முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத பிரதமரானார்.

தேர்தல் ரீதியாக மிகப் பெரிய மாநிலமான உத்தரப் பிரதேசத்தில், வரலாற்று ரீதியாக காங்கிரஸின் கோட்டையாக இருந்த வாக்காளர்கள் காந்திக்கு எதிராகத் திரும்பினர், மேலும் அவரது கட்சி மாநிலத்தில் ஒரு இடத்தில் கூட வெற்றி பெறவில்லை. அரசாங்கத்திற்கு எதிரான அதிருப்தியின் பின்னணியில் உள்ள கட்டமைப்புக் காரணங்கள், காங்கிரஸிற்குள் வலுவான மற்றும் ஒன்றிணைந்த எதிர்க்கட்சியின் தோற்றம்,

ஒற்றுமையின்மை மற்றும் சோர்வு, ஒரு பயனுள்ள பாதாள எதிர்ப்பு, மற்றும் நம்பகத்தன்மையை இழந்த காந்தியின் வெகுஜன ஊடகங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டின் திறமையின்மை ஆகியவை அடங்கும் என்று தனகரே கூறுகிறார். கட்டமைப்பு காரணிகள் வாக்காளர்கள் தங்கள் குறைகளை வெளிப்படுத்த அனுமதித்தன, குறிப்பாக அவசரநிலை மற்றும் அதன் சர்வாதிகார மற்றும் அடக்குமுறை கொள்கைகள் மீதான அவர்களின் வெறுப்பு. கிராமப்புறங்களில் 'நஸ்பந்தி' (வாசெக்டமி) பிரச்சாரம் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் ஒரு குறை. நடுத்தர வர்க்கத்தினர் மாநிலம் மற்றும் இந்தியா முழுவதும் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துவதை வலியுறுத்தினர். இதற்கிடையில், காங்கிரஸ் செயல்பாட்டாளர்களிடையே மோசமான ஒழுக்கம் மற்றும் கோஷ்டி பூசல் மற்றும் கட்சியை பலவீனப்படுத்திய ஏராளமான விலகல்கள் காரணமாக மேற்கு வங்கத்தில் காங்கிரஸ் வரலாறு காணாத வீழ்ச்சியை அடைந்தது. எதிர்ப்பாளர்கள் காங்கிரஸில் ஊழல் பிரச்சினைகளை வலியுறுத்தினர் மற்றும் புதிய தலைமைக்கான வாக்காளர்களின் ஆழ்ந்த விருப்பத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

தீர்ப்பாயம்:

அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் காங்கிரஸ் அரசியல்வாதிகளை அவசரகால முறைகேடுகள் மற்றும் குற்றங்களுக்கு முயற்சி செய்ய ஜனதா நிர்வாகம் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், ஒழுங்கற்ற, அதிக சிக்கலான மற்றும் அரசியல் ரீதியாக தூண்டப்பட்ட வழக்குகளின் காரணமாக பெரும்பாலும் தோல்வியடைந்தன. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் முப்பத்தி எட்டாவது திருத்தம், அவசரநிலையின் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு நடைமுறைக்கு வந்தது, மற்றவற்றுடன் அவசர நிலைகள் மற்றும் அவற்றின் போது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றிய நீதித்துறை மறுஆய்வுகளைத் தடைசெய்தது, இந்த வெற்றியின் பற்றாக்குறையில் ஒரு பங்கைக் கொண்டிருந்தது. சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, காங்கிரஸ் கட்சியின் மூத்த அதிகாரிகள் மற்றும் திருமதி காந்தி மற்றும் சஞ்சய் காந்தி உட்பட ஏராளமான அரசு அதிகாரிகள் கைது செய்யப்பட்டு குற்றம் சாட்டப்பட்ட போதிலும், பெரும்பாலான வழக்குகளுக்கு போதிய ஆதாரங்களை காவல்துறையால் சமர்ப்பிக்க முடியவில்லை, மேலும் ஒரு சில கீழ்மட்ட அதிகாரிகள் மட்டுமே எந்த முறைகேடுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

மரபு:

எமர்ஜென்சி 21 மாதங்கள் நீடித்தது, அதன் பாரம்பரியம் தீவிரமான சர்ச்சைக்குரியதாகவே உள்ளது. எமர்ஜென்சி விதிக்கப்பட்ட சில நாட்களுக்குப் பிறகு, திடைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியாவின் பம்பாய் பதிப்பில் ஜனநாயகம், சத்தியத்தின் அன்பான கணவர், சுதந்திரத்தின் அன்பான தந்தை, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் நீதியின் சகோதரர், ஜூன் 26 அன்று காலாவதியானது. பின்னர் செய்தித்தாள்கள் மீது தணிக்கை விதிக்கப்பட்டது. ஜூன் 28 அன்று இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸின் டெல்லி பதிப்பில் வெற்று தலையங்கம் இருந்தது, அதே நேரத்தில் ஃபைனான்சியல் எக்ஸ்பிரஸ் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் "எங்கே மனம் பயமில்லாமல் இருக்கிறது" என்ற பெரிய வகை கவிதையில் மறுபதிப்பு செய்தது. இருப்பினும், அவசரநிலை பல பிரிவுகளின் ஆதரவையும் பெற்றது, சமூக சீர்திருத்தவாதி வினோபா பாவே (அனுஷாசன் பர்வா, ஒழுக்கத்திற்கான நேரம் என்று அழைத்தார்), தொழிலதிபர் ஜே. ஆர்.டி. டாடா, எழுத்தாளர் குஷ்வந்த் சிங் மற்றும் இந்திரா காந்தியின் நெருங்கிய நண்பரும் ஒடிசா முதல்வருமான நந்தினி சத்பதி ஆகியோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், டாடாவும் சத்பதியும் அவசரநிலைக்கு ஆதரவாகப் பேசியதற்காக பின்னர் வருத்தப்பட்டனர்.

ஜேபி இயக்கமும் அவசரநிலையும் என்ற புத்தகத்தில், வரலாற்றாசிரியர் பிபன் சந்திரா எழுதினார், "சஞ்சய் காந்தி மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த பன்சி லால் போன்ற அவரது கூட்டாளிகள், தேர்தலை ஒத்திவைப்பதிலும், எமர்ஜென்சியை பல ஆண்டுகள் நீட்டிப்பதிலும் ஆர்வமாக இருந்தனர். அக்டோபர்-நவம்பர் 1976 இல், இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை சிவில் சுதந்திரக் கட்டமைப்பை 42 வது திருத்தத்தின் மூலம் மாற்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ... மிக முக்கியமான மாற்றங்கள் நீதித்துறையின் விலையில் நிர்வாகத்தை வலுப்படுத்த வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன, இதனால் கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட அமைப்பை சீர்குலைக்கும். அரசியலமைப்பு சோதனைகள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளுக்கு இடையிலான சமநிலை."

வங்கதேசத்தின் பிறப்பு:

ஒன்பது மாத விடுதலைப் போருக்குப் பிறகு, 1971 இல், வங்கதேசம் உலக வரைபடத்தில் ஒரு சுதந்திர நாடாகத் தோன்றியது, அதில் கிட்டத்தட்ட ஒரு மில்லியன் மக்கள் இறந்தனர். கிழக்கு பாகிஸ்தானில் (இப்போது வங்காளதேசம்) உள்நாட்டுப் போர்

மார்ச் 1971 இல் எதிர்ப்பு தெரிவித்த வங்காள மக்களுக்கு எதிராக பாக்கிஸ்தானிய இராணுவம் இராணுவத் தாக்குதலை நடத்தியபோது தொடங்கியது. போரும் கிழக்கு பாகிஸ்தானின் சுதந்திரமும் மேற்கில் அடிப்படையாக கொண்ட ஸ்தாபனத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளின் நேரடி விளைவாகும். பாகிஸ்தான் மற்றும் அது பெங்களாலி மக்களுக்கு அளித்த சிகிச்சை.

வங்காளிகள் பாகிஸ்தானின் இரண்டாம் தர குடிமக்கள் என்றும், மேற்கு பாகிஸ்தானில் ஆளும் உயரடுக்கு அவர்களுக்கு உரிய பங்கை வழங்க மாட்டார்கள் என்றும் வலுவான கருத்து இருந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சியின்மை, அதிகரித்து வரும் வறுமை மற்றும் வேலையின்மை ஆகியவை அடிப்படை ஜனநாயக மற்றும் மனித உரிமைகள் மறுப்புடன் இருந்தன. மேற்கு பாக்கிஸ்தானின் ஆளும் உயரடுக்கின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக மற்றும் கலாச்சார மேலாதிக்கத்துடன் இணைந்து, இது கிழக்கு பாக்கிஸ்தானின் மக்களிடையே தேசியவாத உணர்வுகளையும் மனநிலையையும் ஏற்படுத்தியது. மேற்கு பாகிஸ்தான் ஸ்தாபனம் கிழக்கு பாக்கிஸ்தானில் பெற்ற பாராளுமன்ற பெரும்பான்மை மற்றும் கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு தலைமை தாங்கும் உரிமையை அங்கீகரிக்க மறுத்தபோது இது உச்சத்தை எட்டியது.

பிரிட்டிஷ் நேரடி காலனித்துவ ஆட்சியின் முடிவைத் தொடர்ந்து, இந்தியா பிரிக்கப்பட்டு 1947 இல் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய சுதந்திர மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. வங்காளத்தின் பகுதி மத அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டது. முக்கியமாக முஸ்லீம்களின் கிழக்குப் பகுதியானது பாகிஸ்தானின் கிழக்கு வங்காள மாநிலமாக (பின்னர் கிழக்கு பாகிஸ்தான் என மறுபெயரிடப்பட்டது) ஆனது, மேலும் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள மேற்குப் பகுதி இந்தியாவின் மேற்கு வங்க மாநிலமாக மாறியது. பாகிஸ்தானே, கிழக்கு மற்றும் மேற்கு என இரண்டு பகுதிகளால் ஆனது, அவை 1,000 மைல்களுக்கு மேல் இந்திய நிலப்பரப்பால் பிரிக்கப்பட்டன. பாகிஸ்தானின் மொத்த மக்கள்தொகையில் சிறுபான்மையினரை மேற்கு நாடுகள் கொண்டிருந்தாலும், அது வருவாய் ஒதுக்கீடு மற்றும் தொழில்துறை, விவசாயம் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாட்டின் மிகப்பெரிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது. பஞ்சாபிகள், முஹாஜிர்கள் மற்றும் பஷ்டூன்கள் இராணுவம் மற்றும் சிவில் அதிகாரத்துவத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர், பலவீனமான அரசியல் தலைமை மற்றும்

முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட நாட்டின் உண்மையான சக்தி. மாநில கட்டமைப்புகளில் வங்காளிகள் குறைவாகவே இருந்தனர். பாகிஸ்தான் ராணுவத்தில் ஒரே ஒரு படைப்பிரிவு பெங்காலி. மேலும் பல வங்காளிகள் காஷ்மீர் தொடர்பாக இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையேயான கசப்பான தகராறு கிழக்கு பாகிஸ்தானை பெருகிய முறையில் பாதிக்கப்படுவதாகவும் அச்சுறுத்துவதாகவும் கருதினர்.

அரசியல் ஸ்திரமின்மை மற்றும் பொருளாதார சிக்கல்கள் பாகிஸ்தானின் வரலாற்றை அதன் உருவாக்கத்திலிருந்து அடையாளப்படுத்தியது. 1956 ஆம் ஆண்டில், ஒரு அரசியலமைப்பு இறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது நாட்டை 'காமன்வெல்த் உள்ள இஸ்லாமிய குடியரசு' என்று விவரிக்கிறது. 1958 இல் ஜெனரல் அயூப் கான் இராணுவச் சட்டத்தை விதிக்கும் வரை அரசியல் இசை நாற்காலிகள் தொடர்ந்தன. இது 1962 ஆம் ஆண்டு வரை பராமரிக்கப்பட்டது, கான் தன்னை ஜனாதிபதியாக (மற்றும் பீல்ட் மார்ஷல்) அறிவித்தார் - மார்ச் 1969 இல் அவர் பதவியில் இருந்து விலகினார். 1969 ஆம் ஆண்டு ஜெனரல் யஹ்யா கான் பொறுப்பேற்றபோது மற்றும் 1971 க்கு இடையில் இராணுவச் சட்டம் மீண்டும் விதிக்கப்பட்டது. நீடித்த இராணுவ ஆட்சி வங்காள மக்களை மேலும் அந்நியப்படுத்தியது. . பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுகளை எட்டியது, வர்க்க பதட்டங்களை அதிகப்படுத்தியது, ஆனால் மேற்கு மற்றும் கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு இடையேயான ஏற்றத்தாழ்வு புதிய உச்சத்தை எட்டியது.

மொழி இயக்கம்:

1948 ஆம் ஆண்டில், பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் உருதுவை ஒரே தேசிய மொழியாக நியமித்தது, கிழக்கு பாகிஸ்தானின் வங்காள மொழி பேசும் பெரும்பான்மையினரிடையே விரிவான எதிர்ப்புகளைத் தூண்டியது. அதிகரித்து வரும் குறுங்குழுவாத பதட்டங்கள் மற்றும் வெகுஜன அதிருப்தியை எதிர்கொண்ட அரசாங்கம், பொதுக் கூட்டங்கள் மற்றும் பேரணிகளை சட்டவிரோதமாக்கியது. டாக்கா பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மற்றும் பிற அரசியல் ஆர்வலர்கள் சட்டத்தை மீறி, 21 பிப்ரவரி 1952 அன்று ஒரு போராட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தனர், அப்போது ஏராளமான மாணவர்கள் காவல்துறையால் கொல்லப்பட்டனர். இந்த மரணங்கள் அவாமி முஸ்லீம் லீக் தலைமையிலான பரவலான உள்நாட்டு

அமைதியின்மையைத் தூண்டின, பின்னர் அவாமி லீக் என மறுபெயரிடப்பட்டது. பல வருட மோதல்களுக்குப் பிறகு, மத்திய அரசாங்கம் 1956 இல் வங்காள மொழிக்கு உத்தியோகபூர்வ அந்தஸ்தை வழங்கியது. இந்த மொழி இயக்கம் வங்காள தேசிய அடையாளத்தை வலியுறுத்துவதற்கு ஊக்கியாக இருந்தது, தேசியவாத இயக்கங்களின் முன்னோடி - அவாமியின் ஆறு அம்ச இயக்கம் உட்பட. லீக், ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் தலைமையிலானது, இது உயர்மட்ட சுயாட்சியுடன் கூடிய கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தது - மற்றும் விடுதலைப் போரையே.

கிழக்கு வங்காள மாகாண சட்டசபைக்கான முதல் தேர்தல் 1954 மார்ச் 8-12 வரை நடைபெற்றது. அவாமி முஸ்லீம் லீக், கிரிஷாக்-ஸ்ராமிக் கட்சி மற்றும் நெஜாம்-இ-இஸ்லாம் ஆகியவை ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கின, இது 237 முஸ்லிம் இடங்களில் 215 இடங்களை வென்றது. ஆளும் முஸ்லிம் லீக்கிற்கு ஒன்பது இடங்களும், கிலாபத்-இ-ரப்பானி கட்சிக்கு ஒரு இடமும், சுயேச்சைகள் 12 இடங்களும் பெற்றனர். பின்னர், ஏழு சுயேச்சைகள் ஐக்கிய முன்னணியிலும், ஒருவர் முஸ்லிம் லீக்கிலும் இணைந்தனர். முஸ்லீம் லீக் வங்காளத்தை மாநில மொழிகளில் ஒன்றாக அங்கீகரிப்பதற்கான கோரிக்கையை எதிர்த்ததற்காக கோபத்தைத் தூண்டியது மற்றும் 1952 படுகொலைக்கு உத்தரவிட்டதன் மூலம், அதன் ஆதரவில் சரிவுக்கான முக்கிய காரணங்கள்.

இந்த அமைச்சரவை 14 நாட்கள் மட்டுமே நீடித்தது. ஐக்கிய முன்னணியைக் குழிதோண்டிப் புதைக்க முஸ்லிம் லீக் தன்னால் இயன்ற அனைத்தையும் செய்தது. மே மூன்றாவது வாரத்தில், கிழக்கு வங்காளத்தின் ஆலைகள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் பெங்காலி மற்றும் வங்காளி அல்லாத தொழிலாளர்களுக்கு இடையே இரத்தக்களரி கலவரங்கள் நடந்தன. ஐக்கிய முன்னணி நிலைமையை கட்டுப்படுத்த தவறியதாக குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. கூட்டாட்சி நிர்வாகம் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தை பதவி நீக்கம் செய்தது, கூட்டாட்சி தலைநகரில் இருந்து கிழக்கு வங்காளத்தின் நேரடி கூட்டாட்சி ஆட்சிக்கு வழி வகுத்தது, மேலும் தேசியவாத உணர்வுகளை தூண்டியது.

அவாமி லீக்கின் எழுச்சி:

அவாமி முஸ்லீம் லீக் 1955 ஆம் ஆண்டில் ஸ்தாபனத்திற்கு ஆதரவான வலதுசாரியாகவும், ஸ்தாபனத்திற்கு எதிரான, இடதுசாரி சாய்வு, தீவிர தேசியவாதக்

குழுவாகவும் பிரிந்தபோது உருவாக்கப்பட்டது, இது 1960களின் பிற்பகுதியில் வெகுஜன சக்தியாக மாறியது. ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் அதன் முக்கிய தலைவராக உருவெடுத்தார்.

உழைக்கும் மக்களின் புரட்சிகர எழுச்சி அய்யப் கானின் இராணுவ ஆட்சியை உலுக்கியது, அவர் மார்ச் 1969 இல் ஜெனரல் யஹ்யா கான் என்பவரால் மாற்றப்பட்டார். தொழிலாளர்கள் தலைமையிலான ஒரு சோசலிசப் புரட்சிக்கான சூழ்நிலை கனிந்தது. தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், நகர்ப்புற ஏழைகள், மாணவர்கள், நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற நடுத்தர வர்க்கங்களின் அடுக்குகள் மற்றும் இளைஞர்கள் தங்கள் உறுதியையும், தைரியத்தையும், அதிகாரத்தையும் வெளிப்படுத்தி, முதலாளித்துவத்தையும் நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் தூக்கியெறிவதற்கான போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தனர். சோசலிசத்தின் கருத்துக்கள் காட்டுத்தீ போல் பரவின. மாபெரும் பொது வேலைநிறுத்தம் மற்றும் வெகுஜன ஆர்ப்பாட்டங்கள் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாக அரசு எந்திரத்தை முடக்கியது.

எவ்வாறாயினும், உண்மையான சோசலிச புரட்சிகர கட்சி மற்றும் தலைமை இல்லாத நிலையில், ஸ்ராலினிச மற்றும் மாவோயிஸ்ட் இடதுசாரிகள் ஒரு தொழிலாள வர்க்க மாற்றீட்டைக் கட்டியெழுப்பத் தவறிவிட்டனர். மாறாக, தேசிய 'விடுதலையைத் தொடர்ந்து, ஒரு காலவரையற்ற முதலாளித்துவ பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் பாராளுமன்ற ஆட்சியின் காலவரையறையற்ற காலகட்டம் தேவை என்ற நிலைக் கோட்பாட்டின் பிற்போக்குத்தனமான மற்றும் திவாலான ஸ்ராலினிச யோசனையை அவர்கள் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றினர்.

நிலைமையின் கட்டுப்பாட்டை முற்றாக இழக்க நேரிடும் என்ற அச்சத்தில், ஆளும் வர்க்கமும் இராணுவ ஸ்தாபனமும் 1970 இல் நாட்டில் முதல் பொதுத் தேர்தலை அறிவித்து, நிலைமையைத் தணித்து உழைக்கும் மக்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டன.

12 நவம்பர் 1970 மாலையில் கிழக்கு பாகிஸ்தான் கடற்கரையில் கரையைக் கடந்த போலா சூறாவளியின் விளைவுகளால் ஆளும் உயரடுக்கையும் தாக்கியது. உள்ளூர் உயர் அலையுடன் இணைந்து, 300,000 முதல் 500,000 மக்களைக் கொன்று பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தியது. சரியான இறப்பு எண்ணிக்கை தெரியவில்லை என்றாலும், பதிவு செய்யப்பட்ட மிக மோசமான வெப்பமண்டல சூறாவளியாக இது கருதப்படுகிறது. ஒரு வாரம் கழித்து,

பேரழிவின் அளவைக் குறைத்து மதிப்பிட்டதன் காரணமாக, நிவாரணப் பணிகளைக் கையாள்வதில் தனது அரசாங்கம் 'தவறுகளை' செய்ததாக யாஹ்யா கான் ஒப்புக்கொண்டார். புயல் தாக்கி பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு கிழக்கு பாகிஸ்தானில் பதினொரு அரசியல் தலைவர்களால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை, அரசாங்கத்தை "மோசமான புறக்கணிப்பு, இரக்கமற்ற மற்றும் முற்றிலும் அலட்சியம்" என்று குற்றம் சாட்டியது. நவம்பர் 19 அன்று, மாகாணத் தலைநகரான டாக்காவில் மாணவர்கள் அணிவகுப்பு நடத்தினார்கள், அரசாங்கத்தின் பதில் தாமதத்தை எதிர்த்து. தீவிர, இடதுசாரி தேசிய அவாமி கட்சியின் (NAP) விவசாயத் தலைவரான மௌலானா அப்துல் ஹமித் கான் பஷானி நவம்பர் 24 அன்று 50,000 பேர் கொண்ட பேரணியில் உரையாற்றினார், அங்கு அவர் ஜனாதிபதியின் பதவி விலகலைக் கோரினார்.

பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள் சமூகத்தில் உள்ள மனநிலையையும் உணர்வையும் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தன. சுல்பிகுர் அலி பூட்டோ தலைமையிலான பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சி (PPP) மற்றும் அவாமி லீக் ஆகிய இரண்டும் சோசலிசம், மதச்சார்பின்மை மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் முழுக்கங்களில் முன்னணி கட்சிகளாக உருவெடுத்தன. உழைக்கும் மக்கள் சோசலிசத்திற்கு எதிரான தீய பிரச்சாரத்தை நிராகரித்து, சமூக மாற்றத்திற்கு அதிக அளவில் வாக்களித்தனர். அனைத்து மத மற்றும் ஸ்தாபன சார்பு கட்சிகளும் முறியடிக்கப்பட்டன.

அவாமி லீக் தேசியவாதத்தை ஒரு முக்கிய முழுக்கமாகப் பயன்படுத்தியது, தீவிரமான தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு வர்க்கப் பிரச்சினைகளுடன் இதைத் தந்திரமாகக் கலந்து பேசினார். கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 167 தேசிய சட்டமன்ற இடங்களில் 165 இடங்களை அவாமி லீக் வென்றது. மற்ற இரண்டு இடங்களில் சுயேச்சைகள் வெற்றி பெற்றனர். மேற்கு பாகிஸ்தானில் PPP 81 இடங்களில் வெற்றி பெற்று அங்கு முன்னணி சக்தியாக மாறியது. தேசிய அளவில், 313 இடங்களைக் கொண்ட நாடாளுமன்றத்தில் அவாமி லீக் தனிப்பெரும் கட்சியாகவும் இருந்தது. தேர்தல் முடிவுகள் நிர்வாகத்தை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. இடைக்கால இராணுவ ஆட்சியாளர்/ஜனாதிபதி யாஹ்யா கான் பாராளுமன்றத்தை கூட்ட மறுத்துவிட்டார். மாறாக, மத்திய அரசுக்கும் மாகாணங்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் அவாமி லீக் தலைமையிலான தேசிய அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் பற்றிய

அரசியலமைப்பு கேள்விகள் குறித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது. பேச்சு வார்த்தை தோல்வியில் முடிந்தது. மார்ச் 1, 1971 அன்று, கிழக்கு பாகிஸ்தானில் பாரிய சிவில் ஒத்துழையாமையைத் தூண்டி, நிலுவையில் இருந்த நாடாளுமன்ற அமர்வை காலவரையின்றி ஒத்திவைத்தார்.

பூட்டோ ஏழை மக்களுக்கு 'ரொட்டி, துணி மற்றும் தங்குமிடம்' மற்றும் முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்கு தனது ஆதரவை அறிவித்தார். ஆனால் கிழக்கு பாகிஸ்தானின் வங்காளிகளின் சுயநிர்ணய உரிமையை அவர் முற்றிலும் எதிர்த்தார். அவாமி லீக் ஒட்டுமொத்தப் பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருந்தாலும், கிழக்கின் உண்மையான சுயாட்சியை அவர் எதிர்த்த போதிலும், முஜிபுர் ரஹ்மான் கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு பூட்டோ உடன்பட மாட்டார். நிகழ்வுகள் வெளிவருகையில், சுதந்திர இயக்கத்தை நசுக்குவதற்கான உறுதியுடன் யாஹ்யா கான் மற்றும் ஜெனரல்களுக்கு பூட்டோ தனது ஆதரவை வழங்கினார், பின்னர் 1971 டிசம்பரில் ஜனாதிபதியாகவும் இராணுவ சட்ட நிர்வாகியாகவும் பொறுப்பேற்றார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பம்

மார்ச் மாதம் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு இடையே மோதல் உருவானதால், போலா புயல் நிவாரண முயற்சியில் நேரடியாக ஈடுபட்டுள்ள இரு அரசு நிறுவனங்களின் டாக்கா அலுவலகங்கள் குறைந்தது இரண்டு வாரங்களுக்கு மூடப்பட்டன, முதலில் ஒரு பொது வேலைநிறுத்தம் மற்றும் பின்னர் அரசாங்க பணிக்கு தடை விதிக்கப்பட்டது. அவாமி லீக்கால் திணிக்கப்பட்ட கிழக்கு பாகிஸ்தான். இந்த பதற்றம் அதிகரித்ததால், வன்முறை அச்சம் காரணமாக வெளிநாட்டு பணியாளர்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர். களத்தில் நிவாரணப் பணிகள் தொடர்ந்தன, ஆனால் நீண்டகால திட்டமிடல் குறைக்கப்பட்டது. இந்த மோதல் பங்களாதேஷ் விடுதலைப் போராக விரிவடைந்து பங்களாதேஷின் உருவாக்கத்துடன் முடிந்தது.

2 மார்ச் 1971 அன்று, டாக்கா பல்கலைக்கழக மத்திய மாணவர் சங்கத்தின் துணைத் தலைவரும், நன்கு அறியப்பட்ட இடதுசாரித் தலைவருமான ஏ.எஸ்.எம். அப்துர் ராப் தலைமையிலான மாணவர்கள் குழு, சுவாதினின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் வங்காளதேசத்தின் புதிய (முன்மொழியப்பட்ட) கொடியை உயர்த்தியது. பங்களா நியூக்ளியஸ், விடுதலைப்

போராட்டத்தின் தலைமையில் ஒரு நிலத்தடி அமைப்பு. மறுநாள், மாணவர் தலைவர், சஹஜஹான் சிராஜ், மீண்டும் ஸ்வாதின் பங்களா நியூக்ளியஸ் ஏற்பாடு செய்திருந்த பொதுக்கூட்டத்தில், பல்தான் மைதானத்தில் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை (சதினோடர் இஷ்தேஹர்) வாசித்தார்.

மார்ச் 7 அன்று, முஜிபுர் ரஹ்மான் புரட்சி மற்றும் சுதந்திரத்தின் அவசியத்தை கோடிட்டுக் காட்ட பல்தான் மைதானத்தில் ஒரு வரலாற்றுப் பொதுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அவர் சுதந்திரத்திற்கான நேரடி அழைப்பைத் தவிர்த்தாலும், இன்னும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருப்பதால், இந்த பேச்சு போருக்கான தயாரிப்பில் ஒரு முக்கிய தருணமாக கருதப்படுகிறது. இது ரஹ்மானின் அழைப்புக்காக நினைவுகூரப்படுகிறது: "இந்த முறை புரட்சி சுதந்திரத்திற்கானது. இந்த முறை, புரட்சி விடுதலைக்கானது". (ஏபரேர் ஷோங்க்ராம் முக்திர் ஷோங்க்ராம். எபரேர் ஷோங்க்ராம் ஷதினோடர் ஷோங்க்ராம்.)

மார்ச் 25, 1971 மாலை, கிழக்கு பாகிஸ்தானில் அரசியல் அதிருப்தி மற்றும் கலாச்சார தேசியவாதம் அதிகரித்து வருவதை மேற்கு பாகிஸ்தான் ஸ்தாபனத்தின் ஆளும் உயரடுக்கின் மிருகத்தனமான அடக்குமுறையால் எதிர்கொண்டது, இது ஆபரேஷன் சர்ச்சலைட் என்ற குறியீட்டு பெயர்.

ரஹ்மான் கைது செய்யப்பட்டார் மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் கலைந்து சென்றனர், பெரும்பாலும் அண்டை நாடான இந்தியாவிற்கு தப்பி ஓடினர், பின்னர் அவர்கள் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஏற்பாடு செய்தனர். இராணுவத்தால் பிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, ரஹ்மான் சுதந்திரப் பிரகடனத்தின் கையால் எழுதப்பட்ட குறிப்பை அனுப்பினார், அது மக்களிடையே பரப்பப்பட்டது. பெங்காலி ராணுவ மேஜர், ஜியாருர் ரஹ்மான், சிட்டகாங்கில் உள்ள கலூர்காட் வானொலி நிலையத்தைக் கைப்பற்றி, பங்களாதேஷின் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வாசித்தார்.

ஆபரேஷன் தேடல் விளக்கு

ஆபரேஷன் சர்ச்சலைட்டின் நோக்கம், முக்கிய நகரங்களின் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வங்காள தேசியவாத இயக்கத்தை நசுக்கி, பின்னர் ஒரு மாதத்திற்குள் அனைத்து எதிர்ப்புகளையும், அரசியல் அல்லது இராணுவத்தையும் அகற்றுவதாகும். நடவடிக்கை தொடங்கும் முன், அனைத்து வெளிநாட்டு பத்திரிகையாளர்களும் கிழக்கு பாகிஸ்தானில்

இருந்து திட்டமிட்டு நாடு கடத்தப்பட்டனர். மே மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் பெங்காலியின் கடைசி பெரிய நகரத்தின் வீழ்ச்சியுடன் இந்த நடவடிக்கையின் முக்கிய கட்டம் முடிந்தது.

கொடுமைகள் நடந்தன. இந்த முறையான கொலைகள் வங்காளிகளை கோப்படுத்த மட்டுமே உதவியது - இறுதியில், அதே ஆண்டின் பிற்பகுதியில் கிழக்கு பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு வழிவகுத்தது. சர்வதேச ஊடகங்கள் மற்றும் குறிப்புப் புத்தகங்கள், டாக்காவில் 5,000 முதல் 35,000 வரை வேறுபடும் உயிரிழப்பு புள்ளிவிவரங்களை வெளியிட்டுள்ளன; மற்றும் பங்களாதேஷுக்கு 200,000 முதல் மூன்று மில்லியன் வரை. அட்டுழியங்கள் இனப்படுகொலைச் செயல்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஏசியா டைம்ஸ் செய்தியின்படி, இராணுவ உயர்மட்ட அதிகாரிகளின் கூட்டத்தில், யாஹ்யா கான் அறிவித்தார்: "அவர்களில் மூன்று மில்லியனைக் கொன்று விடுங்கள், மீதமுள்ளவர்கள் நம் கைகளில் இருந்து சாப்பிடுவார்கள்". போராளிகள் நிராயுதபாணியாக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர், மாணவர்களும் புத்திஜீவிகளும் திட்டமிட்ட முறையில் கலைக்கப்பட்டனர், மேலும் திறமையான பெங்காலி ஆண்களை தனிமைப்படுத்தி சுட்டுக் கொன்றனர்.

வன்முறை டாக்காவை மையமாகக் கொண்டிருந்தாலும், அது கிழக்கு பாகிஸ்தானின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் பாதித்தது. டாக்கா பல்கலைக்கழகத்தின் குடியிருப்பு அரங்குகள் குறிப்பாக குறிவைக்கப்பட்டன. ஒரே ஒரு இந்து குடியிருப்பு மண்டபம் - ஜகன்னாத் ஹால் - பாகிஸ்தான் ஆயுதப் படைகளால் அழிக்கப்பட்டது, மேலும் அதில் 600-700 பேர் கொல்லப்பட்டனர். பாக்கிஸ்தானில் உள்ள ஹமூத்-உர்-ரஹ்மான் கமிஷன், அங்கு பெரும் படை பயன்படுத்தப்பட்டதாக முடிவு செய்த போதிலும், பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த கொலைகளை இராணுவம் மறுக்கிறது. இந்த நிகழ்வுகள் கிழக்கு பாகிஸ்தான் பொறியியல் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் நூருல் உல்லாவால் ரகசியமாக படம்பிடிக்கப்பட்ட வீடியோ டேப் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, அவருடைய குடியிருப்பு மாணவர் விடுதிகளுக்கு நேர் எதிரே இருந்தது.

முதலில், எதிர்ப்பு தன்னிச்சையாகவும் ஒழுங்கற்றதாகவும் இருந்தது. ஆனால், அடக்குமுறை தீவிரமடைந்ததால், எதிர்ப்பு அதிகரித்தது. முக்தி பாஹினி சுதந்திரப் போராளிகள் அதிக அளவில் செயல்பட்டனர். இந்த நிலத்தடி பங்களாதேஷ் இராணுவத்தில் வங்காள வீரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது, இந்தியாவிடமிருந்து வரும்

பொருட்களை கொண்டு அவர்களின் ஆயுதங்களை வலுப்படுத்தியது. பாகிஸ்தான் இரண்டு காலாட்படை பிரிவுகளில் விமானம் மூலம் பதிலடி கொடுத்தது மற்றும் அதன் படைகளை மறுசீரமைத்தது. இது ரஸாகர்கள், அல்-பத்ர்கள் மற்றும் அல்-ஷாம்களின் துணை ராணுவப் படைகளையும் எழுப்பியது - பெரும்பாலும் ஜமாதி இஸ்லாமியின் (முக்கிய மத அடிப்படைவாத அமைப்பு) மற்றும் பிற இஸ்லாமிய குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் - அத்துடன் சுதந்திரத்தை எதிர்த்த பிற வங்காளிகள் மற்றும் பீஹாரி முஸ்லிம்கள். பிரிவினையின் நேரம் .

ஏப்ரல் 17 அன்று, மேற்கு வங்காளதேச எல்லையில் உள்ள மெஹர்பூரில் (பின்னர் முஜிப்நகர் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது) இந்தியாவின் எல்லையில் உள்ள மக்கள் குடியரசின் தற்காலிக அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. பாகிஸ்தானில் சிறையில் இருந்த ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான், அதிபராகவும், சையத் நஸ்ருல் இஸ்லாம், செயல் தலைவராகவும், தாஜுதீன் அகமது, பிரதமராகவும், ஜெனரல் முஹம்மது அதாவூல் காணி உஸ்மானி, தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

இந்திய தலையீடு

இந்தப் போர் அகதிகளின் கடலுக்கு வழிவகுத்தது - அந்த நேரத்தில் சுமார் பத்து மில்லியனாக மதிப்பிடப்பட்டது - கிழக்கு இந்திய மாகாணங்களான அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்கத்தில் வெள்ளம் புகுந்தது. பெருகிவரும் மனிதாபிமான மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது - மற்றும் பெருகிய முறையில் தீவிரமயமாக்கப்பட்ட விடுதலை இயக்கத்தின் மீது செல்வாக்கைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முயல்கிறது - இந்தியா முக்தி பாஹினிக்கு தீவிரமாக உதவவும் ஒழுங்கமைக்கவும் தொடங்கியது, மேலும் 1971 டிசம்பரில் துருப்புக்களை அனுப்பியது.

மேற்கு பாகிஸ்தானின் ஆளும் உயரடுக்கு போரில் இந்தியாவின் நுழைவு நிச்சயமான தோல்வியை உச்சரித்தது என்று சரியாக அஞ்சியது. 1967 ஆம் ஆண்டு ஆறு நாள் போரின் போது இஸ்ரேலிய விமானப்படையின் ஆபரேஷன் ஃபோகஸ் மாதிரியாக - இந்திய விமானப்படை தளங்கள் மீது டிசம்பர் 3 ஆம் தேதி முன்கூட்டிய தாக்குதலைத் தொடங்கியது - இது தரையில் இந்திய விமானங்களை நடுநிலையாக்கும் நோக்கம் கொண்டது. அத்தகைய நடவடிக்கையை இந்தியா எதிர்பார்த்திருந்ததால், அந்தத் திட்டம்

விரும்பிய பலனை அடையத் தவறிவிட்டது. எவ்வாறாயினும், இது ஒரு வெளிப்படையான ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையாக இந்தியாவால் பார்க்கப்பட்டது மற்றும் இந்திய-பாகிஸ்தான் போரின் அதிகாரப்பூர்வ தொடக்கத்தைக் குறித்தது.

பாகிஸ்தானின் ஆட்சி ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு அவசர வேண்டுகோள் விடுத்து, இந்தியாவை போர்நிறுத்தத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. ஐநா பாதுகாப்பு கவுன்சில் 4 டிசம்பர் 1971 அன்று நிலைமையை விவாதிக்க கூடியது. நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பிறகு, டிசம்பர் 7 அன்று, அமெரிக்கா "உடனடியான போர்நிறுத்தம் மற்றும் துருப்புக்களை திரும்பப் பெறுதல்" என்ற தீர்மானத்தை முன்வைத்தது. ஸ்ராலினிச ரஷ்யா தீர்மானத்தை இரண்டு முறை வீட்டோ செய்தது. பாகிஸ்தானின் அட்டூழியங்களின் வெளிச்சத்தில், பிரிட்டனும் பிரான்சும் வாக்களிக்கவில்லை. மூன்று இந்தியப் படைகள் கிழக்கு பாகிஸ்தானின் படையெடுப்பில் ஈடுபட்டன. முக்தி பாவ்நியின் கிட்டத்தட்ட மூன்று படைப்பிரிவுகளால் அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்கப்பட்டது, மேலும் பலர் ஒழுங்கற்ற முறையில் சண்டையிட்டனர். இது பாகிஸ்தானின் 90,000 துருப்புக்களை விட மிக அதிகமாக இருந்தது. இந்தியாவின் வெளியுலக உளவு நிறுவனமான RAW, தெற்காசியாவின் வரலாற்றில் மிகப் பெரிய இரகசிய நடவடிக்கையைத் திரட்டியது. போரின் ஆரம்ப கட்டங்களில் முக்தி பாவ்நிக்கு முக்கியமான தளவாட ஆதரவை வழங்கியது.

இந்திய இராணுவம் விரைவாக நாட்டைக் கைப்பற்றியது, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஈடுபாடு அல்லது பெரிதும் பாதுகாக்கப்பட்ட கோட்டைகளைத் தவிர்த்து. முக்தி பாவ்நியின் கெரில்லா தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ள எல்லையைச் சுற்றி சிறிய பிரிவுகளாக நிறுத்தப்பட்டிருந்ததால், பாகிஸ்தானிய படைகளால் தாக்குதலை திறம்பட எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. டாக்காவைக் காக்க முடியாமல், பாகிஸ்தானியர்கள் 16 டிசம்பர் 1971 அன்று சரணடைந்தனர், இது இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு மிகப்பெரிய சரணடைதல். பங்களாதேஷ் தனது ஆதரவில் அதிக வாக்குகளுடன் ஐ.நா.வில் அனுமதி கோரியது, ஆனால் பங்களாதேஷ் அங்கீகாரத்தை வழங்கிய கடைசி நாடுகளில் ஒன்றாக இருந்த அமெரிக்காவைப் போலவே, பாகிஸ்தான் அதன் முக்கிய கூட்டாளியாக இருந்ததால் சீனா இதை வீட்டோ செய்தது.

புவிசார் அரசியல் நிலை

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரிச்சர்ட் நிக்சன், இது பாகிஸ்தானின் உள்விவகாரம் என்று கூறி, இந்த சூழ்நிலையில் தலையிடமாட்டேன் என்று கூறிய போதிலும், அவரது நிர்வாகம் கொந்தளிப்பு முழுவதும் யாஹ்யா காணுக்கு அரசியல் மற்றும் பொருள் ஆதரவை வழங்கியது. நிக்சனும் அவரது தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் ஹென்றி கிஸ்ஸிங்கரும் ரஷ்ய செல்வாக்கு தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் விரிவடையும் என்று அஞ்சினார்கள். பாக்கிஸ்தான் மாவோயிஸ்ட் சீனாவின் நெருங்கிய நட்பு நாடாக இருந்தது, அவருடன் நிக்சன் ஒரு நல்லிணக்கத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தி வந்தார், பிப்ரவரி 1972 இல் அவர் அங்கு செல்ல விரும்பினார்.

மேற்கு பாக்கிஸ்தானின் மீதான இந்தியப் படையெடுப்பு என்பது ஸ்ராலினிச ரஷ்யாவால் பிராந்தியத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் என்று அமெரிக்க நிர்வாகம் அஞ்சியது. அது, அமெரிக்காவின் உலகளாவிய நிலைப்பாட்டையும், அமெரிக்காவின் புதிய மறைமுக நட்பு நாடான சீனாவின் பிராந்திய நிலைப்பாட்டையும் தீவிரமாகக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தும். அமெரிக்காவின் நட்பு நாடாக இருக்கும் நம்பகத்தன்மையை சீனாவுக்கு நிரூபிப்பதற்காகவும், பாக்கிஸ்தான் மீது அமெரிக்க காங்கிரஸ் விதித்த பொருளாதாரத் தடைகளை நேரடியாக மீறியதற்காகவும், நிக்சன் பாகிஸ்தானுக்கு இராணுவத் தளவாடங்களை அனுப்பி, ஜோர்டான் மற்றும் ஈரான் வழியாக அனுப்பினார். பாகிஸ்தானுக்கு ஆயுத விநியோகத்தை அதிகரிக்க சீனா ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

கிழக்கு பாகிஸ்தானில் பாக்கிஸ்தானிய இராணுவத்தின் இனப்படுகொலை நடவடிக்கைகள் குறித்து பெற்ற அறிக்கைகளை நிக்சன் நிர்வாகம் புறக்கணித்தது, குறிப்பாக பிரபலமற்ற 'இரத்த தந்தி' யில். இது அமெரிக்க இராஜதந்திரி, ஆர்ச்சர் பிளட் என்பவரால் 6 ஏப்ரல் 1971 அன்று அனுப்பப்பட்டது மற்றும் விடுதலைப் போரின் போது நடந்த அட்டுழியங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பங்களாதேஷின் சுதந்திரம் அதன் உலகளாவிய மற்றும் பிராந்திய போட்டியாளர்களின் நிலையை பலவீனப்படுத்தும் என்பதை உணர்ந்து, ஸ்ராலினிச ரஷ்யா போரின் போது இந்திய இராணுவத்தையும் முக்தி பாஹினியையும் ஆதரித்தது. அமெரிக்கா அல்லது சீனாவுடன் மோதல் ஏற்பட்டால், ரஷ்யா எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று இந்தியாவுக்கு

உறுதி அளித்தது. ஆகஸ்ட் 1971 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட இந்தோ-சோவியத் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தில் இது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாக்கிஸ்தானின் தோல்வி உறுதியாகத் தோன்றியபோது, நிக்சன், யுஎஸ்எஸ் எண்டர்பிரைஸ் என்ற விமானம் தாங்கி கப்பலை வங்காள விரிகுடாவிற்கு அனுப்பினார், இது இப்பகுதியில் அணுசக்தி பட்டங்களைத் தூண்டியது. யுஎஸ்எஸ் எண்டர்பிரைஸ் 11 டிசம்பர் 1971 அன்று நிலையத்தை வந்தடைந்தது. டிசம்பர் 6 மற்றும் 13 தேதிகளில், ரஷ்ய கடற்படை அணு ஆயுத ஏவுகணைகளுடன் கூடிய இரண்டு குழுக்களான கப்பல்களை விளாடிவோஸ்டாக்கில் இருந்து அனுப்பியது. அவர்கள் டிசம்பர் 18 முதல் 1972 ஜனவரி 7 வரை இந்தியப் பெருங்கடலில் அமெரிக்க பணிக்குழுவை பின்தொடர்ந்தனர்.

போரின் முடிவில், மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் வார்சா ஒப்பந்த நாடுகள் முதலில் பங்களாதேஷை அங்கீகரித்தன. ஸ்ராலினிச ரஷ்யா வங்காளதேசத்திற்கு 25 ஜனவரி 1972 அன்று அங்கீகாரம் வழங்கியது. இறுதியில் அமெரிக்கா ஏப்ரல் மாதம் அவ்வாறு செய்தது. 1972 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 2 ஆம் தேதி, இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே சிம்லா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது, பாகிஸ்தான் போர்க் கைதிகள் திரும்புவது உட்பட இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகளை இயல்பாக்குவது இதன் நோக்கமாகும். பாகிஸ்தான் 1974 இல் வங்காளதேசத்தை அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தது.

ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பு

முக்தி பாஹினி 25 மார்ச் 1971 அன்று பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் இராணுவ ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராடுவதற்காகவும், பங்களாதேஷ சுதந்திர இயக்கத்தின் இறுதி உந்துதலின் ஒரு பகுதியாகவும் உருவாக்கப்பட்டது. 1969 ஆம் ஆண்டு அய்யப் எதிர்ப்பு எழுச்சியிலிருந்து மற்றும் ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானின் ஆறு-புள்ளி பிரச்சாரத்தின் உச்சத்தின் போது, கிழக்கு பாகிஸ்தானில் தேசியவாதிகள், தீவிரவாதிகள் மற்றும் இடதுசாரிகளால் உந்தப்பட்ட வங்காள சுதந்திரத்திற்கான இயக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. முக்தி பாஹினியைத் தவிர, தனிப்பட்ட தலைவர்கள் தலைமையிலான சுதந்திர கெரில்லா குழுக்கள் பல பகுதிகளை வெற்றிகரமாகக் கட்டுப்படுத்தின. பின்னர் நியோமிதா பாஹினி என்று அழைக்கப்படும் வழக்கமான படைகள், கிழக்கு வங்காளப் படைப்பிரிவுகள், கிழக்கு பாகிஸ்தான் ரைபிள்ஸ், காவல்துறை, பிற துணை ராணுவப் படைகள் மற்றும்

வங்கதேசத்தின் பதினொரு பிரிவுகளில் இராணுவத் தளபதிகளால் வழிநடத்தப்பட்ட பொது மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்டது. மேஜர் ஜியாருர் ரஹ்மானின் கீழ் இசட்-ஃபோர்ஸ், மேஜர் கலீத் மொஷரப்பின் கீழ் கே-ஃபோர்ஸ், மேஜர் கே.எம். ஷஃபியுல்லாவின் கீழ் எஸ்-ஃபோர்ஸ் ஆகிய மூன்று பெரிய படைகள் பின்னர் நிறுவப்பட்டன.

கோனோ பாஹினி (மக்கள் இராணுவம்) என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும் ஒழுங்கற்ற படைகள், வழக்கமான போரை விட கொரில்லா போரில் அதிக பயிற்சி பெற்றவர்கள். அவர்கள் மாணவர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் மற்றும் அரசியல் ஆர்வலர்களைக் கொண்டிருந்தனர். மற்ற ஆயுதக் குழுக்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட உள்ளூர் போராட்டம், அவாமி லீக், தேசிய அவாமி கட்சி (NAP), இடதுசாரி-கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் மற்றும் தீவிரக் குழுக்களின் இளைஞர்கள் மற்றும் மாணவர் பிரிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. முக்தி பாஹினி பல பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. முதன்மையானது வழக்கமான ஆயுதப் படைகளின் உறுப்பினர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவாமி லீக்கின் அரசியல் பிரிவின் நான்கு இளைஞர் தலைவர்களால் பங்களாதேஷ் விடுதலைப் படைகள் வழிநடத்தப்பட்டன. சிறப்பு கொரில்லா படைகள் பங்களாதேஷ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, என்ஏபி மற்றும் பங்களாதேஷ் மாணவர் சங்கம் தலைமையில் இருந்தன.

கூடுதலாக, வங்காளதேசத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் போரிட்டு பல பகுதிகளை விடுவித்த பிற சுதந்திரப் படைகளும் இருந்தன. மற்றவற்றுடன், சிராஜ் சிக்தர் ஒரு வலுவான கொரில்லா படையை உருவாக்கினார், இது பாரிசாலின் பயராபகனில் பாக்கிஸ்தான் வீரர்களுடன் பல போர்களை நடத்தியது. முஜிப் பாஹினி இந்தியாவில் இந்திய இராணுவத்தின் மேஜர் ஜெனரல் ஓபன் மற்றும் பல மாணவர் லீக் தலைவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. முக்தி பாஹினியின் பல தனிநபர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் பொதுவாக இடதுசாரி சித்தாந்தத்தால் ஆழமாக தாக்கப்பட்டனர். தெளிவாக, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கு இடையே ஆழமான மோதல்கள் இருந்தன - குறிப்பாக, ரஷ்யா மற்றும் சீன சார்பு பிரிவுகளாக பிளவுபட்டன, மற்றும் சீன சார்பு பிரிவுக்குள் கடுமையான மோதல்கள். இதையும் மீறி, முக்தி பாஹினியின் முக்கிய கருவைச் சுற்றி விடுதலைப் போரில் பலர் தீவிரமாக பங்கேற்றனர். உண்மையில், இந்திய அதிகாரிகளும், அவாமி லீக் தலைமையிலான

இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களும், விடுதலைப் போரின் கட்டுப்பாட்டை இடதுசாரிகளிடம் இழக்க நேரிடும் என்ற கடுமையான கவலைகள் இருந்தன.

சுதந்திரத்திற்கு பின்:

ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் ஒரு தேசிய வீராங்கனை, மக்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரபலமானவர். பாகிஸ்தான் சிறையில் இருந்து விடுதலையான பிறகு சுதந்திர வங்கதேசத்தின் பிரதமரானார். ரஹ்மான் 1970 தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது மக்களுக்கு பல வாக்குறுதிகளை அளித்தார். எல்லாம் விரைவில் மேம்படும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ரஹ்மானின் நிர்வாகம் தேசியமயமாக்கல் உள்ளிட்ட சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. தேசியவாதம், சோசலிசம், மதச்சார்பின்மை மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகிய அடிப்படைக் கொள்கைகளில் புதிய அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

வங்கதேசத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு உள்நாட்டுப் போர் அல்லது பேரழிவுகரமான சூறாவளியால் அழிக்கப்பட்டது. மறுகட்டமைப்பு செயல்முறை தொடங்கியது ஆனால் மிகவும் மெதுவான வேகத்தில் தொடர்ந்தது. உணவுப் பொருட்களின் விலை உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த புதிய அரசாங்கம் தவறிவிட்டது. அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் மற்றும் மூத்த அரச அதிகாரிகள் மீது கடுமையான ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டன. ஊழல், உறவுமுறை மற்றும் தவறான நிர்வாகம் ஆகியவை நிறைந்திருந்தன. ரஹ்மான் ஒரு சில அமைச்சர்களை பதவி நீக்கம் செய்வதன் மூலம் மக்களை சமாதானப்படுத்த முயன்றார், ஆனால் இந்த அரை மனதுடன் அதிகரித்த கோபத்தையும் அதிருப்தியையும் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை.

முதல் பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் மார்ச் 1973 இல் நடத்தப்பட்டன, அவாமி லீக் 315 தேசிய சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் 307 இடங்களில் பெரும் பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. ஆனால் இராணுவப் பகுதிகளில் 20% வாக்குகள் மட்டுமே கிடைத்ததால், இராணுவத்தில் அது பிரபலமடைந்து வந்தது. 1974 டிசம்பரில், தொடரும் பொருளாதாரச் சரிவு மற்றும் பெருகிவரும் சிவில் சீர்கேட்டை எதிர்கொண்டு, ரஹ்மான் அவசரகால நிலையை அறிவித்தார், சட்டமன்ற மற்றும் நீதித்துறை கிளைகளின் அதிகாரங்களை மட்டுப்படுத்தினார், மேலும் நான்கு அரசாங்க ஆதரவு தாள்களைத் தவிர அனைத்து செய்தித்தாள்களையும் தடை செய்தார். அவர் ஒரு கட்சி முறையை அறிமுகப்படுத்தினார், மற்ற அனைத்து கட்சிகளையும் தடை செய்தார்.

ரஹ்மானின் அரசாங்கம் ஒவ்வொரு எதிர்ப்புக் குரலையும் அடக்க முயன்றது. எதிர்க்கட்சி நசுக்கப்பட்டது. ஆனால் அவர் மக்களுக்கு வழங்கிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை. முதலாளித்துவ அடிப்படையில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் திட்டம் தோல்வியடைந்தது. இந்தியப் பாதுகாப்புப் படைகளின் செல்வாக்கு அதிகரித்து வருவதைப் பார்த்து நடுத்தர அதிகாரிகளிடையே கடும் அதிருப்தியுடன், ராணுவத்தின் ஆதரவு வேகமாக ஆவியாகி வந்தது.

அலகு- III

இந்தியப் பிரதமர்கள் - 2

ஸ்ரீ ராஜீவ் காந்தி

திரு. ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் இளைய பிரதமராக இருந்தார், ஒருவேளை உலகின் மிக இளம் வயதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத் தலைவர்களில் ஒருவராகவும் இருக்கலாம். அவரது தாயார் ஸ்ரீமதி. இந்திரா காந்தி, 1966ல் முதல்முறையாக பிரதமரானபோது எட்டு வயது மூத்தவர். அவரது புகழ்பெற்ற தாத்தா பண்டிட். ஜவஹர்லால் நேரு, சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக 17 ஆண்டுகள் நீண்ட இன்னிங்ஸைத் தொடங்கியபோது அவருக்கு வயது 58.

நாட்டில் ஒரு தலைமுறை மாற்றத்தின் முன்னோடியாக, ஸ்ரீ காந்தி நாட்டின் வரலாற்றில் மிகப்பெரிய ஆணையைப் பெற்றார். கொல்லப்பட்ட தனது தாயாருக்கான துக்கம் முடிந்தவுடன், இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களவைக்கு தேர்தல் நடத்த உத்தரவிட்டார். அந்தத் தேர்தலில், முந்தைய ஏழு தேர்தல்களைக் காட்டிலும், காங்கிரஸ் அதிக மக்கள் வாக்குகளைப் பெற்று, 508-ல் 401 இடங்களைக் கைப்பற்றி சாதனை படைத்தது.

700 மில்லியன் இந்தியர்களின் தலைவரான இத்தகைய அற்புதமான தொடக்கம் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்திருக்கும். சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் - நான்கு தலைமுறைகளாக இந்தியாவுக்குச் சேவை செய்த தீவிர அரசியல் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், ஸ்ரீ காந்தி அரசியலில் தாமதமாகவும் தயக்கத்துடனும் நுழைந்தார் என்பது இன்னும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

ஸ்ரீ ராஜீவ் காந்தி ஆகஸ்ட் 20, 1944 அன்று பம்பாயில் பிறந்தார். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபோது அவருக்கு மூன்று வயதுதான், அவருடைய தாத்தா பிரதமரானார். அவரது பெற்றோர் லக்னோவில் இருந்து புது டெல்லிக்கு குடிபெயர்ந்தனர். அவரது தந்தை, பெரோஸ் காந்தி, ஒரு எம்.பி., ஆனார், மேலும் அச்சமற்ற மற்றும் கடினமாக உழைக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக நற்பெயரைப் பெற்றார்.

ராஜீவ் காந்தி தனது குழந்தைப் பருவத்தை தனது தாத்தாவுடன் இந்திரா காந்தி பிரதமரின் தொகுப்பாளினியாக பணியாற்றிய தீன் மூர்த்தி இல்லத்தில் கழித்தார். அவர் சுருக்கமாக டெஹ்ரா டன்னில் உள்ள வெல்ஹாம் ப்ரெப்பில் பள்ளிக்குச் சென்றார், ஆனால் விரைவில் இமயமலை அடிவாரத்தில் உள்ள குடியிருப்பு டூன் பள்ளிக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் பல வாழ்நாள் நட்பை உருவாக்கினார், மேலும் அவரது இளைய சகோதரர் சஞ்சய் அவர்களுடன் இணைந்தார்.

பள்ளியை விட்டு வெளியேறிய பிறகு, ஸ்ரீ காந்தி கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள டிரினிட்டி கல்லூரிக்குச் சென்றார், ஆனால் விரைவில் இம்பீரியல் கல்லூரிக்கு (லண்டன்) மாறினார்.

மெக்கானிக்கல் இன்ஜினியரிங் படிப்பு படித்தார். பின்னர் ஒப்புக்கொண்டது போல், அவர் உண்மையில் 'தன் தேர்வுகளுக்கான கப்பலில்' ஆர்வம் காட்டவில்லை.

அரசியல் அவருக்கு ஒரு தொழிலாக ஆர்வம் காட்டவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவரது வகுப்பு தோழர்களின் கூற்றுப்படி, அவரது புத்தக அலமாரிகள் அறிவியல் மற்றும் பொறியியல் பற்றிய தொகுதிகளுடன் வரிசையாக இருந்தன, தத்துவம், அரசியல் அல்லது வரலாறு பற்றிய படைப்புகள் அல்ல. இருப்பினும், அவரது ஆர்வங்களில் இசைக்கு ஒரு பெருமை இருந்தது. அவர் மேற்கத்திய மற்றும் ஹிந்துஸ்தானி கிளாசிக்கல் மற்றும் நவீன இசையை விரும்பினார். மற்ற ஆர்வங்களில் புகைப்படம் எடுத்தல் மற்றும் அமெச்சூர் வானொலி ஆகியவை அடங்கும்.

இருப்பினும், அவரது மிகப்பெரிய ஆர்வம் பறப்பதுதான். இங்கிலாந்தில் இருந்து தாயகம் திரும்பிய அவர் டெல்லி ஃப்ளையிங் கிளப் நுழைவுத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்று வணிக விமானி உரிமம் பெறச் சென்றதில் ஆச்சரியமில்லை. விரைவில், அவர் உள்ளூட்டு தேசிய விமான நிறுவனமான இந்தியன் ஏர்லைன்ஸில் விமானியாக ஆனார். கேம்பிரிட்ஜில் இருந்தபோது, ஆங்கிலம் படிக்கும் இத்தாலியைச் சேர்ந்த சோனியா மைனோவைச் சந்தித்தார். அவர்கள் 1968 இல் புது தில்லியில் திருமணம் செய்து கொண்டனர். அவர்கள் ஸ்ரீமதியில் தங்கினார். புதுதில்லியில் உள்ள இந்திரா காந்தியின் இல்லத்தில் அவர்களது இரண்டு குழந்தைகளான ராகுல் மற்றும் பிரியங்கா. அரசியல் நடவடிக்கைகளின் சூழ்ச்சி மற்றும் சலசலப்பு இருந்தபோதிலும் அவர்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை இருந்தது.

ஆனால் அவரது சகோதரர் சஞ்சய் 1980 இல் விமான விபத்தில் இறந்தது அதை மாற்றியது. ஸ்ரீ காந்தி அரசியலில் பிரவேசிக்கவும், அவரது தாயாருக்கு உதவவும் அழுத்தம் கொடுத்தார், பின்னர் பல உள் மற்றும் வெளிப்புற சவால்களால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அவர் முதலில் இந்த அழுத்தங்களை எதிர்த்தார், ஆனால் பின்னர் அவர்களின் தர்க்கத்திற்கு பணிந்தார். அவர் உ.பி.யின் அமேதியில் இருந்து தனது சகோதரரின் மரணத்தால் ஏற்பட்ட நாடாளுமன்ற இடைத்தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். 1982 நவம்பரில், ஆசிய விளையாட்டுப் போட்டிகளை இந்தியா நடத்தியபோது, ஸ்டேடியா மற்றும் பிற உள்கட்டமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன் செய்த உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்பட்டது. அனைத்து வேலைகளையும் சரியான நேரத்தில் முடிக்கவும், விளையாட்டுகள் எந்த தடையும் குறைபாடுகளும் இல்லாமல் நடத்தப்படுவதை உறுதிசெய்யும் பணி ஸ்ரீ காந்தியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்த சவாலான பணியை நிறைவேற்றுவதில், அவர் முதலில் அமைதியான செயல்திறன் மற்றும் மென்மையான ஒருங்கிணைப்புக்கான தனது திறமையை வெளிப்படுத்தினார். அதே நேரத்தில், காங்கிரஸின் பொதுச் செயலாளராக, அவர் சமமான விடாமுயற்சியுடன் கட்சி அமைப்பை நெறிப்படுத்தவும், உற்சாகப்படுத்தவும் தொடங்கினார். இந்த குணங்கள் அனைத்தும் பின்னர் மிகவும் சோதனை மற்றும் சோதனை காலங்களில் முன்னுக்கு வந்தன.

1984 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 31 ஆம் தேதி தனது தாயாரின் கொடுமான படுகொலையை அடுத்து ஸ்ரீ காந்தி செய்ததை விடவும் மிகவும் சோகமான மற்றும் வேதனையான சூழ்நிலைகளில் - பிரதமராகவும், காங்கிரஸ் தலைவராகவும் - யாரும் பதவிக்கு ஏறியிருக்க முடியாது. மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க சமநிலை, கண்ணியம் மற்றும் கட்டுப்பாடுடன் தேசிய பொறுப்பு. ஒரு மாத கால தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது, ஸ்ரீ காந்தி நாட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு அயராது பயணம் செய்தார், பூமியின் சுற்றளவை விட ஒன்றரை மடங்கு தூரத்தை கடந்து, பல இடங்களில் 250 கூட்டங்களில் பேசினார் மற்றும் மில்லியன் கணக்கானவர்களை நேருக்கு நேர் சந்தித்தார். நவீன எண்ணம் கொண்ட, தீர்க்கமான ஆனால் வெளிப்படுத்தாத மனிதரான ஸ்ரீ காந்தி, உயர் தொழில்நுட்ப உலகில் வீட்டில் இருந்தார். மேலும், அவர் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னது போல், இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பது தவிர, இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிற்குச் செல்வதே அவரது முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

984 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 31 ஆம் தேதி இந்திரா காந்தி அவரது பாதுகாவலர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். படுகொலை செய்யப்பட்ட சில மணி நேரங்களிலேயே இந்தியாவின் புதிய பிரதமராக ராஜீவ் காந்தி பதவியேற்றார். நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு, புதிய தேர்தல் நடத்தப்பட்டு காங்கிரசுக்கு அமோக வெற்றி கிடைத்தது. அவரது பதவிக்காலத்தில், இந்தியாவின் ஆரம்ப இடையூறுகள் இருந்தபோதிலும், இந்திய-அமெரிக்க உறவுகள் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு துறையிலும்-அரசியல், பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் மற்றும் சமூகம் ஆகியவற்றில் பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டன. பொருளாதார உறவுகள் குறிப்பாக வலுவாக இருந்தன. அவர் தனது அண்டை நாடுகளான இலங்கை மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கான இந்தியாவின் கொள்கைக்கு முன்னுரிமை அளித்தார். பாகிஸ்தானின் வளர்ந்து வரும் அணுசக்தித் திறனைக் கருத்தில் கொண்டு, நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கையாக ஜியா-உல்-ஹக் குடன் ராஜீவ் காந்தி ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இதன் மூலம் இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் அணுசக்தி நிறுவல்களைத் தாக்க வேண்டாம் என்று ஒப்புக்கொண்டன. ராஜீவ் காந்தி-பெனாசிர் பூட்டோ காலத்தில் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவில் நம்பிக்கையின் உணர்வு இருந்தது. இருப்பினும், உண்மையில் பெனாசிர் பூட்டோ தனது சொந்த முடிவுகளை எடுக்க சுதந்திரமாக இல்லை, ஏனெனில் இராணுவம் பாகிஸ்தானின் உண்மையான ஆட்சியாளராக இருந்தது. தவிர, பாகிஸ்தானின் வளர்ந்து வரும் அணுசக்தித் திறன் இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் எரிச்சலை உண்டாக்கியது.

இலங்கையின் பக்கம் திரும்பி, அதன் சீரழிந்து வரும் இனச் சூழல் இந்தியத் தமிழர்களின் உணர்வுகளை துரிதப்படுத்தியது. இலங்கையில் துயரத்தில் இருக்கும் தமிழ்ச் சகோதரர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற தமிழ்நாட்டு உணர்வுகளால் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்ட ராஜீவ் காந்தி அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள மக்களுக்கு அத்தியாவசியப் பொருட்களை விமானத்தில் கொண்டு செல்ல முடிவு செய்தது. இது இலங்கை தனது வான்வெளியில் தனது இறையாண்மையை அத்துமீறலாகக் கருதியது. எவ்வாறாயினும், அது கொழும்பில் மறுபரிசீலனை செய்யத் தூண்டியது மற்றும்

ஆகஸ்ட் 1987 இல் இந்தியா-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை கொண்டு வந்தது. ஒப்பந்தத்தின் கீழ் போர் நிறுத்தம், ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தல் மற்றும் அமைதி ஏற்பாடுகளை மேற்பார்வையிட இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் உள்ள தமிழர் பிரதேசங்கள் திட்டமிடப்பட்டது.

எனினும், இலங்கை மண்ணில் இந்தியப் படைகள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத காரணத்தால், சிங்களத் தேசியவாதிகள் உடன்படிக்கையை கடைப்பிடிக்கும் எண்ணம் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்திய துருப்புக்களை திரும்பப் பெறுவதற்கான பிரேம்தாசாவின் அழைப்பு, கொழும்பின் விதிகளுக்கு IPKF ஆல் மீட்டெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளை புலிகளால் மீண்டும் கைப்பற்ற வழிவகுத்தது. ராஜீவ் காந்தியின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் தனிச்சிறப்பு இந்திய-சீன உறவுகளை மேம்படுத்துவதாகும். அவர் இரண்டு வல்லரசுகளான அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியனில் சமமாக கவனம் செலுத்தினார். 1988 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அமெரிக்காவுடன் இந்தியா உயர் தொழில்நுட்ப பரிமாற்றம் மற்றும் துப்பர் கம்ப்யூட்டர்களை கையகப்படுத்துவதற்கான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. வளர்ந்து வரும் இந்தியச் சந்தையின் பெரும்பகுதியைப் பிரித்தெடுக்க அமெரிக்கா முயற்சித்தாலும், அதே நேரத்தில் பாகிஸ்தானுடனான அதன் வலுவான இராணுவ உறவுகளைப் பாதுகாத்தது.

ராஜீவ் காந்தியின் காலத்தில் இந்தோ-சோவியத் நட்புறவு பதிவாகியது. சீனாவிடமிருந்து, பாகிஸ்தானிலிருந்து, மேற்குலகில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக பல விரோத சவால்களைத் தடுக்க இது இந்தியாவுக்கு உதவியது. இது சோவியத் யூனியனுக்கு நன்மை பயக்கும் அதே வேளையில் மேற்கு நாடுகள் அதன் மீது சமத்த முயன்ற தனிமையுடன் போராடவும் உதவியது. பிரதமராக ராஜீவ் காந்தியின் முதல் வெளிநாட்டுப் பயணம் 1985 மே 21 முதல் 26 வரை மாஸ்கோவிற்கு இருந்தது. இது ஆரோக்கியமான இந்திய-சோவியத் உறவுகளின் அடையாளமாகும். 1986 நவம்பரில் கோர்ப்ச்சேவ் மற்றும் ராஜீவ் காந்தியின் இந்தியப் பயணத்தின் போது வந்த டெல்லி பிரகடனம், சர்வதேச உறவுகளில் வழிகாட்டும் கொள்கையாக காந்தியத் தத்துவமான அகிம்சையை அங்கீகரித்தது. இந்தியா மற்றும் சோவியத் ஒன்றியம் இடையே பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பு தொடர்பாக புதிய ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தாகின. இந்த ஒத்துழைப்பு அணுசக்தி, விண்வெளி தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் உயர் வெப்பநிலை இயற்பியல் ஆகியவற்றின் தொழில்நுட்பங்களை மையமாகக் கொண்டது.

ஆப்கானிஸ்தானின் புவிசார் அரசியல் முக்கியத்துவம், செளர் புரட்சியை முறியடித்து தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற டாக்டர் நஜிபுல்லாவுக்கு இந்தியா ஆதரவை ஏற்படுத்தியது. நஜிபுக்கும் அவரது கட்சிக்கும் உறுதியான ஆதரவைத் தொடருமாறு சோவியத் யூனியனை இந்தியா வலியுறுத்தியது. தென்மேற்கு ஆபிரிக்க மக்கள் அமைப்பு மற்றும் இனவெறிக்கு எதிரான அவரது போராட்டத்தில் இந்தியாவின் முழு இராஜதந்திர அங்கீகாரம் ஆகியவற்றில் ராஜீவ் காந்தி ஆப்பிரிக்காவுடன் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார். பாலஸ்தீன மக்கள் தாயகம் கோரி நடத்தும் போராட்டத்திற்கு அவர் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார். ராஜீவ் காந்தியின் கீழ் இந்திய

வெளியுறவுக் கொள்கை இந்தியாவின் பாரம்பரியத்தை உறுதிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், மாறிவரும் காலத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய அறிவொளி சுயநல உணர்வில் வெளியுறவுக் கொள்கையை மறுசீரமைத்தது.

1989க்கு முந்தைய கூட்டணி: மூன்றாம் அணி

இந்திய அரசியலில் மூன்றாவது முன்னணி என்பது இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC) மற்றும் பாரதிய ஜனதா கட்சி (BJP) க்கு சவால் விடும் வகையில் இந்திய வாக்காளர்களுக்கு மூன்றாவது விருப்பத்தை வழங்குவதற்காக 1989 முதல் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சிறிய கட்சிகளால் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு கூட்டணிகளைக் குறிக்கிறது. வி.பி. சிங், முதலில் நிதியமைச்சராகவும் பின்னர் ராஜீவ் பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும் பணியாற்றினார். HDW நீர்மூழ்கிக் கப்பல் (இந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் 1981 இல் திருமதி. இந்திரா காந்தி பிரதமராகவும், நாட்டின் பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும் இருந்தபோது வாங்கப்பட்டவை) ஊழல் தொடர்பான விசாரணையில் ராஜீவ் காந்தியுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக, பாதுகாப்பு அமைச்சர் பதவியில் இருந்து காந்தி அரசு ராஜினாமா செய்தது. இது 1987 இல் வெடித்தது. அவர் ராஜினாமா செய்த பிறகு, போ.பர்ஸ் ஊழல் வெடித்தது. வி .பி. சிங், பின்னர் காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு வெளியேறி, இந்த இரண்டு ஊழல்களையும் பயன்படுத்தி ஊழலுக்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் எதிரான அறப்போரை வழிநடத்தினார். அதே ஆண்டில் வி.பி. சிங் தனது கூட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து ஜன் மோர்ச்சாவை உருவாக்கினார், அது பாஜக மற்றும் இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் இணைந்து காங்கிரஸுக்கு எதிரான அரசியல் அணியை உருவாக்கத் தொடங்கியது. அதன் பிறகு ஆகஸ்ட் 1988 இல் சில பிராந்திய கட்சிகளுடன் இணைந்து தேசிய முன்னணியை (NF) உருவாக்கினார்.

1988 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 11 ஆம் தேதி, காங்கிரஸுக்கு எதிராக தேர்தலில் போட்டியிட ஜன் மோர்ச்சா, காங்கிரஸ்(கள்), ஜனதா மற்றும் லோக்தளம் ஆகியவற்றின் இணைப்புடன் ஜனதா தளம் உருவாக்கப்பட்டது. பாஜகவுக்கும், வி.பி.க்கும் இடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது. சிங் தலைமையிலான NF, அதன்படி BJP மற்றும் NF இரண்டும் 85% இடங்களில் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியிடுவதில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டன, மேலும் இதேபோன்ற ஏற்பாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுடன் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான இடங்களுக்கு செய்யப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், பல்வேறு கட்சிகளுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பு கருத்தியல் முன்னணியில் அல்ல, மாறாக காங்கிரஸுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டில் இருந்தது. இந்த காரணம் 1989 தேர்தலுக்குப் பிறகு அரசாங்கத்தை அமைத்த கூட்டணியின் சுமுகமான இயக்கத்தைத் தடை செய்தது.

1989 தேர்தல்

1989 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியல் அமைப்பில் காங்கிரஸின் ஆதிக்கத்தின் முடிவைக் குறிக்கிறது. 1989 பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் பெரும்பான்மை பெறத் தவறியது, சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு எந்த ஒரு கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத முதல் மக்களவைத் தேர்தல் இதுவாகும்.

காங்கிரஸ், 1989 தேர்தலில் தனிப்பெரும் கட்சியாக இருந்தும், கூட்டணி ஆட்சி அமைப்பதைத் தடுத்து, நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியாக அமரத் தேர்வு செய்தது. வி.பி. இடதுசாரிகள் மற்றும் பாஜகவின் வெளிப்புற ஆதரவுடன் தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் தலைவராக சிங் பதவியேற்றார். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இது இரண்டாவது காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கம்.

கூட்டணி ஆட்சி ஆரம்பம்

1977 இல் மொராஜி தேசாய் முதல் கூட்டணி ஆட்சியை அமைத்தாலும், 1989 தேர்தல்கள் இந்திய அரசியலில் பல கட்சி சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது, இது 2014 வரை தொடர்ந்தது, நரேந்திர மோடி தலைமையிலான பாஜக பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றது. அதன்பிறகு இந்திய அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திய பல கட்சி சகாப்தம், பல கட்சிகளின் தோற்றம் மற்றும் காங்கிரஸின் வீழ்ச்சியின் விளைவாக ஒன்று அல்லது இரண்டு கட்சிகள் அதிக வாக்குகளைப் பெறவில்லை. 1989 முதல் 2014 வரையிலான காலகட்டத்தின் முக்கிய அம்சம், மத்தியில் ஆளும் கூட்டணிகளை உருவாக்கி நிலைநிறுத்துவதில் பிராந்தியக் கட்சிகள் ஆற்றிய முக்கிய பங்கு ஆகும்.

தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் போது நடந்த நிகழ்வுகள்

கூட்டணிக் கட்சிகளுக்கிடையே நிலவும் கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்ப்பதில் பெரும்பகுதி நேரத்தையும் ஆற்றலையும் செலவழித்ததால் அரசாங்கத்தை நடத்துவது சீராக இல்லை. கூட்டணி உறுப்பினர்களுக்கிடையேயான கருத்தியல் வேறுபாடுகளும், முரண்பட்ட லட்சியங்களும் ஆரம்பத்திலிருந்தே முன்னணிக்கு வந்தன. சந்திரசேகர் வி.பி.யின் நியமனத்தை எதிர்த்தார். சிங் பிரதமராக. துணைப் பிரதமராகப் பதவியேற்ற தேவி லாய், பெரும்பாலான கட்சி உறுப்பினர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பின்னர், தேவி லாய் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார், இந்த அச்சுறுத்தலால் தத்தளித்து, கவனத்தை திசை திருப்பும் நோக்கில், 1990 ஆகஸ்ட் 9 ஆம் தேதி, ஒரு பெரிய விவசாயிகள் பேரணிக்கு அழைப்பு விடுத்தார், வி.பி. சிங், மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்துவது குறித்து நாடாளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். பஞ்சாபின் நிலைமைகளில் எந்த மாற்றத்தையும் அரசாங்கத்தால் கொண்டு வர முடியவில்லை மற்றும் காஷ்மீரின் நிலைமை காலப்போக்கில் மோசமடைந்தது. அத்வானி தனது ரத யாத்திரைக்கான திட்டங்களை அறிவித்தது வகுப்புவாத உணர்வுகளைத் தூண்டியது மற்றும் எதிர்கால வகுப்புவாத பதட்டங்களுக்கு தொனியை அமைத்தது. ராமர் கோயிலுக்கு அடிக்கல் நாட்டுவதற்காக அவர் சோம்நாத்தில் இருந்து அயோத்தி வரை ரத யாத்திரையைத் தொடங்கினார், ஆனால் பீகாரில் உள்ள சமஸ்திபூரில் கைது செய்யப்பட்டார், இது மத்திய அரசுக்கு பாஜக ஆதரவைத் திரும்பப் பெற வழிவகுத்தது.

மண்டல் கமிஷன்

1978-ல் மத்திய அரசு, பிந்தேஸ்வரி பிரசாத் மண்டல் கீழ் ஒரு குழுவை அமைத்து, 'பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரை' அடையாளம் கண்டு, அவர்களின் பின்தங்கிய நிலைக்கு

முடிவுகட்டுவதற்கான வழிகளைக் கண்டறிந்து பரிந்துரை செய்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசாங்கம் இவ்வாறானதொரு ஆணைக்குமுனைவைய நியமிப்பது இது இரண்டாவது தடவையாகும். கமிஷன் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு 1980 இல் அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது, ஆனால் அந்த நேரத்தில் ஜனதா அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடைந்ததால் அதன் பரிந்துரைகளை செயல்படுத்த முடியவில்லை.

பரிந்துரை

"பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்" என்றால் "பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகள்" என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆணையம் அறிவுறுத்தியது. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் சாதிப் படிநிலையில் கீழ் அடுக்குகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற அனுமானத்தின் அடிப்படையில் இந்தப் பரிந்துரை இருந்தது. கமிஷன் தனது ஆய்வின் போது, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் பொது சேவைகள் மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களில் மிகக் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டறிந்தது. இதனால், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு வேலைகளில் 27 சதவீத இடங்களைப் பரிந்துரைத்தது. இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் (ஓபிசி) நிலைமைகளை மேம்படுத்த நிலச் சீர்திருத்தங்கள் போன்ற பிற பரிந்துரைகளையும் அது செய்தது. தேசிய முன்னணி அரசாங்கம், 1990 இல், மத்திய அரசு மற்றும் அதன் நிறுவனங்களில் வேலைகளில் OBCகளுக்கான இடஒதுக்கீடு தொடர்பான மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகளில் ஒன்றை அமல்படுத்த முடிவு செய்தது. பரிந்துரைகளில் ஒன்றை அமல்படுத்துவதற்கான அரசாங்கத்தின் முடிவு, அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் பொதுமக்களிடமிருந்து பரவலான அதிருப்தி மற்றும் எதிர்ப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது, எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளைப் போலல்லாமல், ஓபிசிகள் பின்தங்கியதற்கான உறுதியான சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. சாதி அடிப்படையிலான இடஒதுக்கீடு திட்டம் மாணவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. சிபிஎம் அதற்கு பதிலாக பொருளாதார அளவுகோல்களை ஆதரித்தது. அரசின் நடவடிக்கைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து டெல்லி பல்கலைக்கழக மாணவர் ராஜீவ் கோஸ்வாமி தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

விளைவுகள்

பல முற்போக்கு சாதியினர் சாதி அடிப்படையிலான சங்கங்களை உருவாக்கினர் மற்றும் சாதி அடையாளங்கள் மீண்டும் ஒருமுறை முன்னுக்கு வந்தன. சமூக நீதியின் பெயரால் ஒரு சாதியை மற்றொரு சாதியை எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு சமூக பிளவு முடிவு. ஓபிசிகளுக்கான இடஒதுக்கீடு குறித்த தீவிர விவாதங்கள், அந்தச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்களை, ஓபிசிகளாகச் சேர்த்து, அவர்களின் அடையாளத்தைப் பற்றி அதிக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. அரசியலில் இந்தக் குழுக்களை அணிதிரட்ட விரும்பியவர்களுக்கு இது உதவியது. பல சாதி அடிப்படையிலான குழுக்கள் தோன்றின, அவை OBC களுக்கு கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு ஆகிய இரண்டிலும் சிறந்த வாய்ப்புகளைத் தேடித் தந்தன. மண்டல் கமிஷனின் இந்தப் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, ஒட்டுமொத்த ஒதுக்கீடு 49.5 சதவீதமாக அதிகரித்தது. பின்னர், அது உச்ச நீதிமன்றத்தில் சவாலுக்கு

உட்படுத்தப்பட்டது. இது வழக்கில் உள்ள ஒரு வழக்கறிஞரின் பெயரால் அறியப்படும் "இந்திரா சாவ்னி வழக்கில்" பரிந்துரையை அமல்படுத்துவதற்கான முடிவை உறுதி செய்தது. வி.பி. சிங் அரசாங்கம் இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து எந்த அரசியல் ஆதாயத்தையும் பெறத் தவறிவிட்டது. அடுத்த ஆண்டு, அயோத்தி பிரச்சினையில் பாஜக தனது ஆதரவை வாபஸ் பெற்றதையடுத்து, பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை இழந்தது.

பகுப்பாய்வு

மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகளால் உருவாக்கப்பட்ட சர்ச்சையானது ஆழமான பகுப்பாய்வு தேவைப்படும் பல பிரச்சினைகளை குழப்பி விட்டது. முக்கியப் பரிந்துரைகளும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான கோரிக்கையும் இந்திய சமூகத்தின் ஜனநாயகக் கண்ணோட்டத்தில் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எவ்வாறாயினும், இந்த பரிந்துரைகள் பின்தங்கிய நிலையை ஆய்வு செய்ய சாதி/சமூக அளவுகோல்களைப் பயன்படுத்தியதற்காக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் தாங்கள் பிறந்த சாதி அல்லது சமூகத்துடன் நெருக்கமாக பிணைக்கப்பட்டுள்ளனர், அவர்கள் செய்யும் வேலை மற்றும் கலாச்சார மற்றும் பாரம்பரிய நடைமுறைகளுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு கட்டமைப்பில் பல நூற்றாண்டுகளாக கடந்து வந்துள்ளனர். இடஒதுக்கீடுகளுக்கு பொருளாதார அளவுகோல் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற முற்போக்கான வாத்ததை முன்வைப்பவர்கள் யதார்த்தத்தின் இந்த அம்சத்தை மறந்துவிட்டனர். சாதியை அளவுகோலாகக் கொண்ட விமர்சகர்கள் ஒருபுறம், மறுபுறம், கமிஷனின் பரிந்துரைகளுக்கு தகுதியற்ற ஆதரவைக் குரல் கொடுப்பவர்கள் புரட்சிகரமானவர்கள். எப்படியோ, கமிஷனின் அணுகுமுறை மற்றும் பரிந்துரைகளின் உண்மையான அடிப்படை மற்றும் வரம்புகளை இருவரும் கவனிக்கத் தவறிவிட்டனர். இந்திய சமூகத்தின் ஜனநாயகமற்ற தன்மை நமது அடிப்படை உரிமைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் அல்லது அவை செயல்படுத்தப்படாமல் இருப்பது மட்டுமல்ல, நமது சமூகத்தின் பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் அமைப்புடன் தொடர்புடையது. ஏனெனில், கண்ணியமான வாழ்க்கைக்கான அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமல், அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியாது. இந்தியாவில் நிலம் ஒரு சில கைகளில் குவிந்துள்ளது. தொழில்துறையும் உயர்மட்டத்தினரின் கைகளில் அதிக அளவில் குவிந்துள்ளது

வணிக வீடுகள், சமூக மற்றும் பொருளாதார அதிகாரம் மக்கள் தொகையில் ஒரு சிறிய பகுதியினரால் ஏகபோகமாக இருக்கும் வகையில் சாதி அமைப்பு செயல்படுகிறது. பட்டியல் சாதியினர், பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும் ஓபிசிகள் முக்கியமாக கிராமங்களில் வாழ்கின்றனர், அவர்களுக்கு சொந்தமாகவோ அல்லது சிறிய நிலமோ இல்லை. அவர்களில் பலர் வாழ்வதற்காக தங்கள் உழைப்பை விற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தங்கள் பாரம்பரிய தொழில்களை இன்னும் பணக்காரர்களுக்கு அடிமைப்படுத்தும் சூழ்நிலையில் செய்கிறார்கள். வாக்கு வங்கிகளாகவே தவிர அவர்களுக்கு சமூகப் பெருமையோ, அரசியல் குரலோ

கிடையாது. நகரங்களில், அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஒழுங்கமைக்கப்படாதவர்களில் காணப்படுகிறார்கள்

சிறு தொழில்களில் தொழிலாளிகளாக பணிபுரியும் அல்லது அவர்களின் பாரம்பரிய தொழில்களை மேற்கொள்வது, நல்ல ஊதியம், பாதுகாப்பான, அரசு வேலைகள் மற்றும் பிற தொழில்கள் உயர் சாதியினரின் ஏகபோகமாகும். நமது சமூகத்தின் இந்தக் கட்டமைப்பின் பின்னணியில் தான் பரிந்துரைகளை மதிப்பீடு செய்து அவற்றின் வரம்புகளை ஏற்க வேண்டும். பரிந்துரைகள் அனைத்து மத்திய அரசு வேலைகள் அல்லது OBC களில் 27% இடஒதுக்கீட்டை மையமாகக் கொண்டுள்ளன. மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்துவதற்கான பிரச்சாரங்களும் இந்தக் கோரிக்கையில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துகின்றன. எனவே, அறிக்கையில் மற்ற பரிந்துரைகள் இருந்தாலும், உதாரணமாக, நிலச் சீர்திருத்தங்கள், கைவினைஞர்களுக்கான கூட்டுறவு போன்றவை அதிகம் விவாதிக்கப்படவில்லை, மேலும் முக்கிய விவாதம், வேலை வாய்ப்பு மற்றும் இட ஒதுக்கீட்டை மையமாகக் கொண்டது. கல்வி நிறுவனங்கள். ஆனால் இந்தப் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது நமது சமூகத்தில் உள்ள பின்தங்கிய நிலையின் வேர்களைக் கையாள்வதில்லை. பின்தங்கிய நிலையை வரையறுப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவுகோல்கள், அதிக உடல் உழைப்பு, கல்வியறிவின்மை, குடிநீர் ஆதாரங்கள் இல்லாமை போன்றவை உண்மையான பிரச்சனைகள் மற்றும் வேலை இடஒதுக்கீட்டை அமல்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றைத் தீர்க்க முடியாது. இந்த சாதிகள் மற்றும் சமூகங்களின் பின்தங்கிய நிலை, முன்னர் சுட்டிக்காட்டப்பட்டபடி, கிராம மட்டத்தில் உள்ள படிநிலை உறவுகளின் சமூக-பொருளாதார கட்டமைப்பில் வேரூன்றியுள்ளது. இவற்றைத் தீர்க்காமல், பின்தங்கிய நிலையையும் வறுமையையும் ஒழிக்க முடியாது.

தீவிரமான நிலச் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்துவதற்கு மக்களின் பங்கேற்பு மற்றும் அணிதிரட்டல் தேவைப்படுகிறது. பெரும்பான்மையான பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள், பழங்குடியினர் மற்றும் பிறரைச் சேர்க்க சாதிக் கோடுகளைக் கடந்து ஒரு அணிதிரட்டல். இந்த அணிதிரட்டல் இல்லாமல், மேலே இருந்து நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அத்தகைய பரிந்துரைகள் (இதுவரை உள்ளது போல்) சிலருக்கு மட்டுமே பயனளிக்கும் வகையில் சிதைக்கப்படும்; இதனால், ஜனநாயகமையமாக்கல் செயல்முறையே மறுக்கப்படுகிறது. இடஒதுக்கீடு, அவசியம் என்றாலும், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த சிலருக்கு மட்டுமே உதவ முடியும். எவ்வாறாயினும், உயர் அந்தஸ்து, வெள்ளை காலர் வேலைகள் மற்றும் தொழில்களின் உயர் சாதி ஏகபோகத்தை எதிர்ப்பதற்கும், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர் இந்த சிறந்த சமூகங்கள்/குழுக்களிடமிருந்து எதிர்கொள்ள வேண்டிய போட்டி ஆகியவற்றை எதிர்ப்பதற்கும் இட ஒதுக்கீடு முக்கியமானது. மேலும், ஏற்கனவே பள்ளிக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும், அட்டவணை சாதியினருக்கான இடஒதுக்கீடு செய்ததைப் போல மேலும் படிக்க விரும்புவவர்களும் வேலைகளில் இடஒதுக்கீடு உந்துதலைக் கொடுத்துள்ளது. ஆனால் நமது பொருளாதாரத்தின் மெதுவான வளர்ச்சியின் காரணமாக இந்த வேலைகளின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட விரிவாக்கம், பெரும்பான்மையான

படித்தவர்கள் கூட அவற்றைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பைக் குறைக்கும். பின்னடைவை எதிர்த்துப் போராடும் பரந்த பணி இன்னும் உள்ளது. இது சமூக மற்றும் பொருளாதார அம்சங்களை உள்ளடக்கியது மற்றும் இந்த அடிப்படை கேள்விகளுக்கு தீர்வு காண்பதற்கான மக்கள் போராட்டங்கள் மூலம் மட்டுமே நமது சமூகத்தின் உண்மையான ஜனநாயகத்தை நிறைவு செய்ய முடியும்.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம்

உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டுதலின்படி, தேசிய அளவில் ஒரு ஆணையத்தை அமைப்பதற்காக, இந்திய அரசு பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையச் சட்டம், 1993 (சட்டம் எண். 27, 1993) இயற்றியது. "தேசிய பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம்" நிரந்தர அமைப்பாக. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் பட்டியலில் சேர்ப்பதற்கான கோரிக்கைகள் மற்றும் அதிகமாகச் சேர்த்தல் அல்லது குறைத்துச் சேர்க்கப்படுவது பற்றிய புகார்களை பரிசீலிக்கும் பொறுப்பும் அதிகாரமும் இந்த ஆணையத்திற்கு உண்டு. செயல்பாட்டில், ஒரு பட்டியலில் இருந்த சில சமூகங்கள், மற்றொன்றில் சேர்க்கப்படவில்லை. இரண்டு பட்டியலிலும் இல்லாதவர்களும் வந்தனர். அவற்றில் பல நிராகரிக்கப்பட்டன. ஆணையம் அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறது மற்றும் அரசாங்கம் எப்போதும் கமிஷனின் அறிவுரைக்கு இணங்குகிறது, ஏனெனில் ஆணையத்தின் ஆலோசனையானது சாதாரணமாக அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்படும் என்று சட்டம் கூறுகிறது. இதைத்தான் உச்ச நீதிமன்றமும் வகுத்துள்ளது. சமீபத்தில், மத்திய அமைச்சரவையின் முடிவு, தேசிய தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான ஆணையம் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் செய்யும் விதத்தில், OBC களின் குறைகளைக் கேட்க அனுமதிக்கும் வகையில், தேசிய பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து கோரிக்கையைத் தொடர்ந்து . பிந்தைய இரண்டும் ஏற்கனவே அரசியலமைப்பு அமைப்புகளாக உள்ளன மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையத்தைப் போல சட்டப்பூர்வ நிறுவனங்கள் அல்ல

பி.வி.நரசிம்ம ராவ்

பி.வி. நரசிம்ம ராவ், முழு பாமுலபர்டி வெங்கட நரசிம்ம ராவ், (பிறப்பு ஜூன் 28, 1921, கரீம்நகர், இந்தியா - டிசம்பர் 23, 2004, புது தில்லி) இறந்தார், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் (காங்கிரஸ் கட்சி) காங்கிரஸ் (ஐ) கட்சிப் பிரிவின் தலைவர் மற்றும் 1991 முதல் 1996 வரை இந்தியாவின் பிரதமர். ராவ் கரீம்நகர் அருகே ஒரு சிறிய கிராமத்தில் பிறந்தார் (தற்போது இந்தியாவின் தெலுங்கானாவில்). அவர் புனேவில் உள்ள பெர்குசன் கல்லூரியிலும், பம்பாய் (இப்போது மும்பை) மற்றும் நாக்பூர் பல்கலைக்கழகங்களிலும் பயின்றார், இறுதியில் பிந்தைய நிறுவனத்தில் சட்டப் பட்டம் பெற்றார். அவர் பிரிட்டனில் இருந்து சுதந்திரம் பெறுவதற்காக காங்கிரஸ் கட்சியின் செயல்பாட்டாளராக அரசியலில் நுழைந்தார். அவர் 1957 முதல் 1977 வரை ஆந்திரப் பிரதேச மாநில சட்டமன்றத்தில் பணியாற்றினார், 1969 இல் காங்கிரஸ் கட்சி அமைப்பில் இருந்து பிரிந்த இந்திரா

காந்தியை ஆதரித்தார்; ஆரம்பத்தில் புதிய காங்கிரஸ் கட்சி என்று அழைக்கப்பட்டது, பிளவுபட்ட குழு 1978 இல் காங்கிரஸ் (ஐ) கட்சி என்ற பெயரைப் பெற்றது. 1971 முதல் முதலமைச்சர் (அரசாங்கத்தின் தலைவர்) உட்பட 1962 முதல் 1973 வரை ஆந்திரப் பிரதேச அரசாங்கத்தில் பல்வேறு அமைச்சர் பதவிகளை வகித்தார்.

அந்த பிந்தைய பதவியில் அவர் ஒரு புரட்சிகர நிலச் சீர்திருத்தக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தினார் மற்றும் கீழ் சாதியினருக்கு அரசியல் பங்களிப்பைப் பெற்றார். அவர் 1972 ஆம் ஆண்டில் மக்களவையில் (இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் கீழ் அறை) ஆந்திரப் பிரதேச மாவட்டங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் காந்தி மற்றும் அவரது மகனும் வாரிசுமான ராஜீவ் காந்தியின் கீழ் பல்வேறு அமைச்சகங்களில் பணியாற்றினார், குறிப்பாக வெளியுறவு அமைச்சராக (1980-84, 1988) -89). அவரது அரசியல் வாழ்க்கையைத் தவிர, ராவ் ஒரு புகழ்பெற்ற அறிஞர்-அறிவுஜீவியாக அறியப்பட்டார், அவர் ஒரு காலத்தில் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் (1968-74) தெலுங்கு அகாடமியின் தலைவராக இருந்தார். அவர் ஆறு மொழிகளில் சரளமாக இருந்தார், இந்தி வசனங்கள் மற்றும் புத்தகங்களை மொழிபெயர்த்தார், மேலும் இந்தி, மராத்தி மற்றும் தெலுங்கு மொழிகளில் புனைகதைகளை எழுதினார்.

மே 1991 இல் ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலைக்குப் பிறகு, காங்கிரஸ் (I) கட்சி அதன் தலைவராக ராவைத் தேர்ந்தெடுத்தது, மேலும் ஜூன் மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அவர் இந்தியாவின் 10 வது பிரதமரானார். ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் காந்தியடிகள் விட்டுச் சென்ற திறமையற்ற அரை-சோசலிச கட்டமைப்பை ஒரு தடையற்ற சந்தை அமைப்பாக மாற்றுவதன் மூலம் இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தை மறுகட்டமைப்பதற்கான முயற்சிகளை ராவ் உடனடியாகத் தொடங்கினார். அவரது திட்டத்தில் அரசாங்க விதிமுறைகள் மற்றும் சிவப்பு நாடாளை வெட்டுதல், மானியங்கள் மற்றும் நிலையான விலைகளை கைவிடுதல் மற்றும் அரசு நடத்தும் தொழில்களை தனியார்மயமாக்குதல் ஆகியவை அடங்கும். பொருளாதாரத்தை தாராளமயமாக்குவதற்கான அந்த முயற்சிகள் தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டைத் தூண்டின, ஆனால் அவை வரவு செலவுத் திட்டம் மற்றும் வர்த்தகப் பற்றாக்குறை மற்றும் பணவீக்கத்தை அதிகரித்தன. ராவின் ஆட்சிக் காலத்தில், பாரதிய ஜனதா கட்சி மற்றும் பிற வலதுசாரி அரசியல் குழுக்களின் வளர்ந்து வரும் தேர்தல் பலத்தில் வெளிப்பட்டபடி, முதன்முறையாக இந்து அடிப்படைவாதம் தேசிய அரசியலில் குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக மாறியது. 1992 இல் இந்து தேசியவாதிகள் ஒரு மதூதியை அழித்து, இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே மதவெறி வன்முறைக்கு வழிவகுத்தது, இது ராவ் பிரதமராக இருந்த காலம் முழுவதும் நீடித்தது. ஊழல் மோசடிகள் காங்கிரஸ் (ஐ) கட்சியை உலுக்கியது, அது பிரபலத்தில் அதன் நீண்ட சரிவைத் தொடர்ந்தது மற்றும் 1995 இல் எதிர்க்கட்சிகளிடம் பல முக்கிய மாநில அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது.

1996 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் காங்கிரஸ் கட்சி - அதற்குள் "(1)" என்ற பெயர் நீக்கப்பட்டிருந்ததால் - நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அது மக்கள் வாக்குகளில் எப்போதும் இல்லாத

அளவிற்கு மிகக் குறைந்த பங்கைப் பெற்றதால், ராவ் பிரதம மந்திரி பதவியில் இருந்து விலகினார். அந்த செப்டம்பரில் ராவ் கட்சித் தலைவர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். அடுத்த ஆண்டு அவர் மீது ஊழல் மற்றும் லஞ்சம் கொடுத்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 1993 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியப் பிரதமர் (அலுவலகத்திலோ அல்லது பதவியிலோ) கிரிமினல் குற்றச்சாட்டுகளை எதிர்கொண்ட முதல் பிரதமர் ராவ். , 2000 ஆம் ஆண்டில் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டது, ஆனால் அவரது தண்டனை பின்னர் ரத்து செய்யப்பட்டது.

அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய்

அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் ஒரு இந்திய அரசியல்வாதி ஆவார், அவர் இந்தியாவின் 10 வது பிரதமராக மூன்று முறை பணியாற்றினார். முதலில் 1996 இல் 13 நாட்கள், பின்னர் 1998 முதல் 1999 வரை 13 மாதங்கள், அதைத் தொடர்ந்து 1999 முதல் 2004 வரை முழு பதவிக்காலம். பா.ஜ.க.வின் இணை நிறுவனர்களில் ஒருவராகவும் மூத்த தலைவராகவும் இருந்தவர் வாஜ்பாய். அவர் இந்து தேசியவாத தன்னார்வ அமைப்பான ஆர்.எஸ்.எஸ். INC யில் இல்லாத முதல் இந்தியப் பிரதமர் இவர்தான். அவர் ஒரு புகழ்பெற்ற கவிஞர் மற்றும் எழுத்தாளர் ஆவார். அவர் ஐந்து தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் உறுப்பினராக இருந்தார், மக்களவை, கீழ்சபைக்கு பத்து முறையும், மேல்சபையான ராஜ்யசபாவிற்கு இரண்டு முறையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் லக்னோவின் எம்.பி.யாக (எல்.எஸ்) பணியாற்றினார், உடல்நலக் கவலைகள் காரணமாக தீவிர அரசியலில் இருந்து 2009 இல் ஓய்வு பெற்றார். 1968 முதல் 1972 வரை அவர் தலைவராக இருந்த BJS இன் நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இருந்தார். BJS பல கட்சிகளுடன் ஒன்றிணைந்து ஜேபியை உருவாக்கியது, இது 1977 பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. மார்ச் 1977 இல், வாஜ்பாய் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் அமைச்சரவையில் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சரானார். 1979 இல் அவர் ராஜினாமா செய்தார், விரைவில் ஜனதா கூட்டணி சரிந்தது. BJS இன் முன்னாள் உறுப்பினர்கள் 1980 இல் பாஜகவை உருவாக்கினர், அதன் முதல் ஜனாதிபதி வாஜ்பாய்.

அவர் பிரதமராக இருந்த காலத்தில், இந்தியா 1998 இல் பொக்ரான்-II அணு ஆயுத சோதனைகளை நடத்தியது. வாஜ்பாய் பாகிஸ்தானுடன் தூதரக உறவுகளை மேம்படுத்த முயன்றார், பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப்பை சந்திப்பதற்காக பேருந்தில் லாகூர் சென்றார். பாகிஸ்தானுடனான 1999 கார்கில் போருக்குப் பிறகு, அவர் ஜனாதிபதி பர்வேஸ் முஷாரப்புடன் நிச்சயதார்த்தத்தின் மூலம் உறவுகளை மீட்டெடுக்க முயன்றார், ஆக்ராவில் உச்சிமாநாட்டிற்கு அவரை இந்தியாவுக்கு அழைத்தார். வாஜ்பாயின் அரசாங்கம் பல உள்நாட்டு பொருளாதார மற்றும் உள்கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தியது, இதில் தனியார் துறை மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீடுகளை ஊக்குவித்தல், அரசாங்க கழிவுகளை குறைத்தல், ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாடுகளை ஊக்குவித்தல் மற்றும் அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான சில நிறுவனங்களை தனியார்மயமாக்குதல் ஆகியவை அடங்கும். வாஜ்பாயின் திட்டங்களில் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள்

மேம்பாட்டுத் திட்டம், பிரதான் மந்திரி கிராம் சதக் யோஜனா மற்றும் சர்வ சிசூஷா அபியான் பிரச்சாரம் ஆகியவை ஆரம்ப மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளிகளின் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

இந்தியாவின் மிகவும் மரியாதைக்குரிய பிரதமர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் வாஜ்பாய், எதிர்க்கட்சிகளின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றவர். அவர் இந்தியாவின் முதன்மையான பிரதமர்களில் அதிக மதிப்பெண்களைப் பெற்றுள்ளார் மற்றும் இந்திய வரலாற்றில் சிறந்த பிரதமர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். வாஜ்பாயின் பிறந்த நாளான டிசம்பர் 25ஆம் தேதியை நல்லாட்சி தினமாகக் கொண்டாடப்படும் என்று 2014ஆம் ஆண்டு நேரந்திர மோடியின் நிர்வாகம் அறிவித்தது. 2015 ஆம் ஆண்டில், அவருக்கு இந்தியாவின் மிக உயர்ந்த குடிமகன் விருதான பாரத ரத்னா இந்திய ஜனாதிபதி பிரணாப் முகர்ஜியால் வழங்கப்பட்டது. 2018 இல் வயது தொடர்பான நோயால் இறந்தார்.

ஆரம்ப வாழ்க்கை மற்றும் கல்வி

வாஜ்பாய் 1924 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 25 ஆம் தேதி மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள குவாலியரில் ஒரு இந்து பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவரது தாயார் கிருஷ்ணா தேவி மற்றும் தந்தை கிருஷ்ண பிஹாரி வாஜ்பாய். அவரது தந்தை அவர்கள் சொந்த ஊரில் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தார். அவரது தாத்தா, வியாம் லால் வாஜ்பாய், உத்தரபிரதேசத்தின் ஆக்ரா மாவட்டத்தில் உள்ள அவரது பூர்வீக கிராமமான படேஷ்வரில் இருந்து குவாலியருக்கு அருகிலுள்ள மொரேனாவுக்கு குடிபெயர்ந்தார். வாஜ்பாய் குவாலியரில் உள்ள சரஸ்வதி சிசு மந்திரில் பள்ளிப்படிப்பை மேற்கொண்டார். 1934 ஆம் ஆண்டில், உஜ்ஜைன் மாவட்டத்தில் உள்ள பர்நகரில் உள்ள ஆங்கிலோ-வெர்னாகுலர் மிடில் (ஏவிஎம்) பள்ளியில் அவரது தந்தை தலைமை ஆசிரியராகச் சேர்ந்த பிறகு சேர்க்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் குவாலியரின் விக்டோரியா கல்லூரி, ஆக்ரா பல்கலைக்கழகத்தில் (இப்போது மகாராணி லக்ஷ்மி பாய் அரசு சிறப்புக் கல்லூரி) பயின்றார், அங்கு அவர் ஹிந்தி, ஆங்கிலம் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். ஆக்ரா பல்கலைக்கழகத்தின் கான்பூரில் உள்ள டிஏவி கல்லூரியில் அரசியல் அறிவியலில் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பை முடித்தார்.

ஆர்ய சமாஜ் இயக்கத்தின் இளைஞர் பிரிவான ஆர்ய குமார் சபாவுடன் குவாலியரில் அவரது செயல்பாடு தொடங்கியது, அதில் அவர் 1944 இல் பொதுச் செயலாளராக ஆனார். மேலும் அவர் 1939 இல் ராஷ்டிரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கத்தில் (RSS) சுயம்சேவக் அல்லது தன்னார்வத் தொண்டராக சேர்ந்தார். பாபாசாஹேப் ஆப்தேவின் தாக்கத்தால், 1940 முதல் 1944 வரை ஆர்எஸ்எஸ் அதிகாரிகள் பயிற்சி முகாமில் கலந்து கொண்டார், 1947ல் பிரசாரக் ஆனார் (முழுநேர ஊழியருக்கான ஆர்எஸ்எஸ் சொற்கள்) பிரிவினைக் கலவரங்களால் சட்டப் படிப்பை கைவிட்டார். அவர் உத்தரபிரதேசத்திற்கு விஸ்தராக (ஒரு தகுதிகாண் பிரசாரக்) ஆக அனுப்பப்பட்டார் மற்றும் விரைவில் தீன்தயாள் உபாத்யாயாவின் செய்தித்தாள்களில் பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

ராஷ்ட்ரதர்மா (ஒரு இந்தி மாத இதழ்), பாஞ்சன்யா (ஒரு இந்தி வார இதழ்), மற்றும் நாளிதழ்கள் சுதேஷ மற்றும் வீர் அர்ஜுன்.

1942 வாஜ்பாய் தனது 16வது வயதில் ராஷ்ட்ரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கத்தின் (ஆர்எஸ்எஸ்) தீவிர உறுப்பினரானார். வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ் கலந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று முடிவு செய்திருந்தாலும், ஆகஸ்ட் 1942 இல், வாஜ்பாய் மற்றும் அவரது மூத்த சகோதரர் பிரேம் ஆகியோர் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் போது 24 நாட்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். 1942 ஆகஸ்டு 27 அன்று படேஷ்வரில் நடந்த தீவிரவாத நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்ளவில்லை என்று எழுத்துப்பூர்வமாக அறிக்கை அளித்த பிறகு அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். வாஜ்பாய் பிரதமரான பிறகும் அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் பங்கேற்றது தவறான வதந்தி.

ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்க்கை (1947-1975)

1951 ஆம் ஆண்டில், ஆர்எஸ்எஸ்ஸுடன் தொடர்புடைய இந்து வலதுசாரி அரசியல் கட்சியான புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட பாரதிய ஜனசங்கத்திற்காக தீன்தயாள் உபாத்யாயாவுடன் இணைந்து வாஜ்பாய் ஆர்எஸ்எஸ்ஸால் ஆதரிக்கப்பட்டார். டெல்லியை தளமாகக் கொண்ட வடக்கு பிராந்தியத்தின் பொறுப்பாளர் கட்சியின் தேசிய செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் விரைவில் கட்சியின் தலைவர் சியாமா பிரசாத் முகர்ஜியின் ஆதரவாளராகவும் உதவியாளராகவும் ஆனார். 1957 இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில், வாஜ்பாய் இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் கீழ்வையான மக்களவைக்குத் தேர்தலில் போட்டியிட்டார். அவர் மதுராவில் ராஜா மகேந்திர பிரதாப்பிடம் தோற்றார், ஆனால் பல்ராம்பூரிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். லோக்சபாவில் அவரது பேச்சுத்திறன் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவை மிகவும் கவர்ந்தது, வாஜ்பாய் என்றாவது ஒரு நாள் இந்தியாவின் பிரதமராக வருவார் என்று அவர் கணித்தார். வாஜ்பாயின் சொற்பொழிவுத் திறன், ஜனசங்கத்தின் கொள்கைகளை மிகத் திறமையான பாதுகாவலர் என்ற புகழை அவருக்குப் பெற்றுத் தந்தது. தீன்தயாள் உபாத்யாயாவின் மறைவுக்குப் பிறகு, ஜனசங்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு வாஜ்பாய்க்குக் கிடைத்தது. அவர் 1968 இல் ஜனசங்கத்தின் தேசியத் தலைவரானார், நானாஜி தேஷ்முக், பால்ராஜ் மதோக் மற்றும் எல்.கே. அத்வானி ஆகியோருடன் இணைந்து கட்சியை நடத்தினார்.

ஜனதா மற்றும் பிஜேபி (1975-1995)

1975 இல் பிரதமர் இந்திரா காந்தியால் விதிக்கப்பட்ட உள்நாட்டு அவசரநிலையின் போது வாஜ்பாய் பல எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுடன் கைது செய்யப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் பெங்களூரில் அடைக்கப்பட்டிருந்த வாஜ்பாய், உடல்நலக் குறைவு காரணமாக சிறையில் அடைக்கப்பட்டதை எதிர்த்து மேல்முறையீடு செய்து டெல்லியில் உள்ள மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டார். 1976 டிசம்பரில், வன்முறை மற்றும் ஒழுங்கீனத்தை ஏற்படுத்தியதற்காக இந்திரா காந்தியிடம்

நிபந்தனையற்ற மன்னிப்பு கேட்குமாறு ஏபிவிபியின் மாணவர் ஆர்வலர்களுக்கு வாஜ்பாய் உத்தரவிட்டார். ஏபிவிபி மாணவர் தலைவர்கள் அவரது உத்தரவை ஏற்க மறுத்தனர்.

காந்தி 1977ல் அவசர நிலையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். பிஜேஎஸ் உள்ளிட்ட கட்சிகளின் கூட்டணி ஒன்று சேர்ந்து ஜனதா கட்சியை உருவாக்கி, 1977 பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. கூட்டணியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவரான மொரார்ஜி தேசாய் பிரதமரானார். தேசாய் அமைச்சரவையில் வெளிவிவகார அமைச்சராக அல்லது வெளியுறவு அமைச்சராக வாஜ்பாய் பணியாற்றினார். வெளியுறவு அமைச்சராக, 1977ல் ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச் சபையில் இந்தியில் உரை நிகழ்த்திய முதல் நபர் வாஜ்பாய் ஆவார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜிம்மி கார்டரின் 1978 இந்தியா விஜயத்தின் போது வெளியுறவு அமைச்சர் வாஜ்பாய் (வலதுபுறம்) மற்றும் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் (வலமிருந்து மூன்றாவது, முன் வரிசையில்). 1979 இல், தேசாய் மற்றும் வாஜ்பாய் ராஜினாமா செய்தனர், ஜனதா கட்சியின் வீழ்ச்சியைத் தூண்டியது. பாரதிய ஜனசங்கத்தின் முன்னாள் உறுப்பினர்கள் 1980 இல் பாரதிய ஜனதா கட்சியை (BJP) உருவாக்கி, அதன் முதல் ஜனாதிபதியாக வாஜ்பாய் இருந்தார்.

ஆபரேஷன் புளூஸ்டாருக்கு முன், சங்பரிவாரால் பல போராட்டங்கள் நடந்தன, இதில் அரசாங்க நடவடிக்கை எடுக்காததற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தும், இந்திய ராணுவத்தை பொற்கோயிலுக்குள் அனுப்பக் கோரியும் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் எல்.கே. அத்வானி மற்றும் வாஜ்பாய் தலைமையிலான அணிவகுப்பு உட்பட. பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் சீக்கிய பாதுகாவலர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டதை அடுத்து 1984 பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. 1977 மற்றும் 1980 தேர்தல்களில் புதுதில்லியில் இருந்து வெற்றி பெற்ற நிலையில், வாஜ்பாய் தனது சொந்த ஊரான குவாலியருக்கு தேர்தலுக்காக மாறினார். வித்யா ரஸ்தான் முதலில் காங்கிரஸ் (ஐ) வேட்பாளராக அறிவிக்கப்பட்டார். அதற்கு பதிலாக, குவாலியர் அரச குடும்பத்தின் வாரிசான மாதவராவ் சிந்தியா, வேட்புமனு தாக்கல் செய்யும் கடைசி நாளில் அழைத்து வரப்பட்டார். வாஜ்பாய் சிந்தியாவிடம் தோற்றார், 29% வாக்குகளை மட்டுமே பெற முடிந்தது.

வாஜ்பாயின் கீழ், பிஜேபி ஜனசங்கத்தின் இந்து-தேசியவாத நிலைப்பாட்டை மிதப்படுத்தியது, ஜனதா கட்சியுடன் அதன் தொடர்பை வலியுறுத்தியது மற்றும் காந்திய சோசலிசத்திற்கு ஆதரவை வெளிப்படுத்தியது. கருத்தியல் மாற்றம் வெற்றியைத் தரவில்லை: இந்திரா காந்தியின் படுகொலை காங்கிரஸுக்கு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது, இது தேர்தலில் மகத்தான வெற்றிக்கு வழிவகுத்தது. நாடாளுமன்றத்தில் பாஜக இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே வெற்றி பெற்றது. வாஜ்பாய் தேர்தலில் பிஜேபியின் மோசமான செயல்பாட்டைத் தொடர்ந்து கட்சித் தலைவர் பதவியில் இருந்து விலக முன்வந்தார், ஆனால் 1986 வரை அப்பதவியில் இருந்தார். அவர் 1986 ஆம் ஆண்டு மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்து ராஜ்யசபாவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் சிறிது காலம் பிஜேபியின் நாடாளுமன்றத் தலைவராக இருந்தார்.

1986-ல் எல்.கே.அத்வானி பாஜக தலைவராகப் பதவியேற்றார். அவரது கீழ், பாஜக கடுமையான இந்து தேசியவாத கொள்கைக்கு திரும்பியது. இது ராம ஜென்மபூமி மந்திர் இயக்கத்தின் அரசியல் குரலாக மாறியது. இது அயோத்தியில் இந்துக் கடவுளான ராமருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கோயிலைக் கட்ட முயன்றது. ராமர் பிறந்த இடம் என்று நம்பப்படும் இடத்தில் பாபர் மசூதி என்று அழைக்கப்படும் 16 ஆம் நூற்றாண்டின் மசூதியை இடித்துவிட்டு கோவில் கட்டப்படும். வியூகம் பா.ஜ.க.வுக்கு பலித்தது; 1989 பொதுத் தேர்தலில் லோக்சபாவில் 86 இடங்களை வென்றது. அதன் ஆதரவை V. P. சிங்கின் அரசாங்கத்திற்கு முக்கியமானதாக மாற்றியது. 1992 டிசம்பரில், பாஜக, ராஷ்ட்ரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கம் (ஆர்எஸ்எஸ்) மற்றும் விஷ்வ ஹிந்து பரிஷத் (விஎஃப்) உறுப்பினர்கள் தலைமையிலான மதத் தொண்டர்கள் குழு மசூதியை இடித்தது.

அவர் 1957-1962 வரை பல்ராம்பூரில் தொடங்கி பல்வேறு பதவிகளுக்கு மக்களவையின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக பணியாற்றினார். அவர் மீண்டும் 1967-1971 வரை பல்ராம்பூரிலிருந்தும், பின்னர் 1971-1977 வரை குவாலியரிலிருந்தும், பின்னர் 1977-1984 வரை புது தில்லியிலிருந்தும் பணியாற்றினார். இறுதியாக, அவர் 1991-2009 வரை லக்னோவில் இருந்து பணியாற்றினார்.

பிரதமர்

1995 நவம்பரில் மும்பையில் நடைபெற்ற பாஜக மாநாட்டின் போது, பாஜக தலைவர் அத்வானி, வரும் தேர்தலில் வாஜ்பாய்தான் கட்சியின் பிரதமர் வேட்பாளர் என்று அறிவித்தார். இந்த அறிவிப்பால் வாஜ்பாய் அதிருப்தி அடைந்ததாகவும், தேர்தலில் கட்சி முதலில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்றும் பதிலளித்தார். 1996 பொதுத் தேர்தலில் பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்டதன் விளைவாக நாடு முழுவதும் ஏற்பட்ட மத துருவமுனைப்பினால் பாஜக தனிப்பெரும் கட்சியாகத் திகழ்ந்தது. இந்திய ஜனாதிபதி சங்கர் தயாள் சர்மா வாஜ்பாயை ஆட்சி அமைக்க அழைத்தார். இந்தியாவின் 10வது பிரதமராக வாஜ்பாய் பதவியேற்றார், ஆனால் மக்களவை உறுப்பினர்களிடையே பெரும்பான்மையை பாஜக திரட்ட முடியவில்லை. 16 நாட்களுக்குப் பிறகு வாஜ்பாய் ராஜினாமா செய்தார், அரசாங்கத்தை அமைக்க அவருக்கு போதுமான ஆதரவு இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இந்த குறுகிய காலத்தில், அவர் நுகர்வோர் விவகாரங்கள், உணவு மற்றும் பொது விநியோக அமைச்சகத்தையும் உருவாக்கி நிர்வகிக்கிறார்.

இரண்டாவது பதவிக்காலம்: 1998–1999

1996 மற்றும் 1998 க்கு இடையில் இரண்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கங்கள் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர், மக்களவை கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. 1998 பொதுத் தேர்தல் மீண்டும் பாஜகவை மற்றவர்களை விட முன்னிலைப்படுத்தியது. தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணியை (NDA) உருவாக்க பல அரசியல் கட்சிகள் பாஜகவில் இணைந்தன, மேலும் வாஜ்பாய் பிரதமராகப் பதவியேற்றார். சிவசேனாவைத் தவிர, மற்ற கட்சிகள் எதுவும் பாஜகவின் இந்து-தேசியவாத சித்தாந்தத்தை ஆதரிக்காததால், இந்தக் கூட்டணி ஒரு சங்கடமான ஒன்றாக இருந்தது. கட்சியின்

கடுமையான பிரிவினரிடமிருந்தும் ஆர்எஸ்எஸ்ஸிடமிருந்தும் சித்தாந்த அழுத்தத்தை எதிர்கொண்ட அதேவேளையில், இந்தக் கூட்டணியை வெற்றிகரமாக நிர்வகித்த பெருமை வாஜ்பாய்க்கு உண்டு. ஜெ.ஜெயலலிதாவின் கீழ் இருந்த அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (அதிமுக) தனது ஆதரவை வாபஸ் பெறும் வரை 1999 நடுப்பகுதி வரை வாஜ்பாயின் அரசாங்கம் 13 மாதங்கள் நீடித்தது. ஏப்ரல் 17, 1999 அன்று மக்களவையில் நம்பிக்கைத் தீர்மானத்தின் மீதான வாக்கெடுப்பில் அரசாங்கம் தோல்வியடைந்தது. புதிய அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான எண்ணிக்கையை எதிர்க்கட்சிகளால் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போனதால், மக்களவை மீண்டும் கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன.

அணு சோதனைகள்

மே 1998 இல், இந்தியா ராஜஸ்தானில் உள்ள பொக்ரான் பாலைவனத்தில் ஐந்து நிலத்தடி அணுசக்தி சோதனைகளை நடத்தியது, அதன் முதல் அணுகுண்டு சோதனை (புன்னகை புத்தர்) 1974 இல் 24 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு. இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, பாகிஸ்தான் தனது சொந்த அணுசக்தி சோதனைகள் மூலம் பதிலடி கொடுத்தது. திறன். பிரான்ஸ் போன்ற சில நாடுகள், தற்காப்பு அணுசக்திக்கான இந்தியாவின் உரிமையை ஆமோதித்தாலும், அமெரிக்கா, கனடா, ஜப்பான், பிரிட்டன் மற்றும் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் உள்ளிட்ட நாடுகள் இந்தியாவிற்கு தகவல், வளங்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் மீது தடைகளை விதித்தன. கடுமையான சர்வதேச விமர்சனங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீடு மற்றும் வர்த்தகத்தில் நிலையான சரிவு இருந்தபோதிலும், அணுசக்தி சோதனைகள் உள்நாட்டில் பிரபலமாக இருந்தன. இதன் விளைவாக, விதிக்கப்பட்ட சர்வதேச தடைகள் இந்தியாவை அதன் அணுசக்தி திறனை ஆயுதமாக்குவதில் இருந்து திசை திருப்பத் தவறிவிட்டது. இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான அமெரிக்கத் தடைகள் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு இறுதியில் நீக்கப்பட்டன.

லாகூர் உச்சி மாநாடு

1998 இன் பிற்பகுதியிலும், 1999 இன் முற்பகுதியிலும், வாஜ்பாய் பாகிஸ்தானுடன் முழு அளவிலான இராஜதந்திர அமைதி செயல்முறைக்கான உந்துதலைத் தொடங்கினார். பிப்ரவரி 1999 இல் டெல்லி-லாகூர் பேருந்து சேவையின் வரலாற்று தொடக்கத்துடன், வாஜ்பாய் காஷ்மீர் தகராறு மற்றும் பாகிஸ்தானுடனான பிற மோதல்களை நிரந்தரமாக தீர்க்கும் நோக்கில் ஒரு புதிய அமைதி செயல்முறையைத் தொடங்கினார். இதன் விளைவாக உருவான லாகூர் பிரகடனம், உரையாடல், வர்த்தக உறவுகள் மற்றும் பரஸ்பர நட்புறவை விரிவுபடுத்துவதற்கான உறுதிப்பாட்டை வலியுறுத்தியது மற்றும் தெற்காசியாவை அணுவாயுதமாக்குவதற்கான இலக்கை முன்வைத்தது. 1998 அணு ஆயுத சோதனைகளால் இரு நாடுகளுக்குள் மட்டுமின்றி தெற்காசியா மற்றும் உலகின் பிற பகுதிகளிலும் ஏற்பட்ட பதற்றத்தை இது தணித்தது.

அதிமுக கூட்டணியில் இருந்து விலகியது

அ.தி.மு.க., கூட்டணியில் இருந்து விலகுவதாக, தொடர்ந்து மிரட்டல் விடுத்து வந்த நிலையில், அ.தி.மு.க., பொதுச் செயலர் ஜெ.ஜெயலலிதாவை சமாதானப்படுத்த, தேசிய தலைவர்கள், டில்லியில் இருந்து, சென்னைக்கு விமானம் மூலம் பலமுறை வந்தனர். இருப்பினும், மே 1999 இல், அதிமுக என்.டி.ஏ-வை இழுத்துச் சென்றது. மேலும் வாஜ்பாய் நிர்வாகம் 1999 அக்டோபரில் நடைபெறவிருந்த புதிய தேர்தல்கள் நிலுவையில் உள்ள ஒரு கேர்டேக்கர் நிலைக்கு குறைக்கப்பட்டது.

கார்கில் போர்

மே 1999 இல், சில காஷ்மீரி மேய்ப்பர்கள் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் தீவிரவாதிகள் மற்றும் சீருடை அணியாத பாகிஸ்தான் வீரர்கள் (அதிகாரப்பூர்வ அடையாளங்கள் மற்றும் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் விருப்ப ஆயுதங்களுடன் பலர்) இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தனர். ஊடுருவல் கார்கில் நகரத்தை மையமாகக் கொண்டது, ஆனால் படலிக் மற்றும் அக்னூர் பகுதிகள் மற்றும் சியாச்சின் பனிப்பாறையில் உள்ள பீரங்கி பரிமாற்றங்கள் ஆகியவையும் அடங்கும். 1999 ஆம் ஆண்டு மே 26 ஆம் தேதி தொடங்கப்பட்ட ஆபரேஷன் விஜய்யுடன் இந்திய இராணுவம் பதிலடி கொடுத்தது. பலத்த பீரங்கித் தாக்குதலுக்கு மத்தியிலும், அதிக உயரத்தில் மிகக் குளிர்ந்த காலநிலை, பனி மற்றும் துரோக நிலப்பரப்புகளுக்கு மத்தியிலும் இந்திய இராணுவம் ஆயிரக்கணக்கான போராளிகள் மற்றும் வீரர்களுடன் சண்டையிட்டதைக் கண்டது. மூன்று மாத கால கார்கில் போரில் 500க்கும் மேற்பட்ட இந்திய வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் சுமார் 600-4,000 பாகிஸ்தான் போராளிகள் மற்றும் வீரர்களும் கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாகிஸ்தான் தீவிரவாதிகளையும், வடக்கு காலாட்படை வீரர்களையும் இந்தியா பின்னுக்குத் தள்ளியது. கிட்டத்தட்ட 70% நிலப்பரப்பு இந்தியாவால் மீட்கப்பட்டது. வாஜ்பாய் அமெரிக்க அதிபர் பில் கிளிண்டனுக்கு ஒரு "ரகசியக் கடிதம்" அனுப்பினார், "பாகிஸ்தான் ஊடுருவல்காரர்கள் இந்தியப் பகுதியிலிருந்து வெளியேறாவிட்டால், "ஒரு வழி அல்லது வேறு அவர்களை வெளியேற்றுவோம்" - அதாவது எல்லைக் கோட்டைக் கடப்பதை அவர் நிராகரிக்கவில்லை. எல்ஓசி), அல்லது அணு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியது.

பாக்கிஸ்தான் பெரும் இழப்புகளைச் சந்தித்த பின்னர், அமெரிக்காவும் சீனாவும் ஊடுருவலை மன்னிக்க மறுத்ததால் அல்லது இந்தியா தனது இராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்துமாறு அச்சுறுத்தியதால், ஜெனரல் பர்வேஸ் முஷாரஃப் பின்வாங்கினார், மேலும் நவாஸ் ஷெரீப் மீதமுள்ள போராளிகளை எல்லைக் கட்டுப்பாட்டு கோட்டிலுள்ள நிலைகளில் நிறுத்தவும் பின்வாங்கவும் கேட்டுக் கொண்டார். போராளிகள் ஷெரீப்பின் உத்தரவுகளை ஏற்கத் தயாராக இல்லை ஆனால் என்னவென்ற வீரர்கள் பின்வாங்கினர். தீவிரவாதிகள் இந்திய ராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது பாகிஸ்தான் வாபஸ் பெறுவதாக அறிவித்த பிறகும் தொடர்ந்த சண்டையில் பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

மூன்றாவது பதவிக்காலம்: 1999–2004

1999 பொதுத் தேர்தல்கள் கார்ப்கில் நடவடிக்கைகளுக்குப் பிறகு நடத்தப்பட்டன. மக்களவையில் மொத்தமுள்ள 543 இடங்களில் பாஜக தலைமையிலான தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி 303 இடங்களை வென்று, வசதியான மற்றும் நிலையான பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. 13 அக்டோபர் 1999 அன்று, வாஜ்பாய் மூன்றாவது முறையாக இந்தியாவின் பிரதமராகப் பதவியேற்றார். 1999 டிசம்பரில் காத்தமாண்டுவில் இருந்து புது டெல்லிக்கு இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் விமானம் IC 814 ஐ பயங்கரவாதிகளால் கடத்தப்பட்டு தலிபான்கள் ஆளும் ஆப்கானிஸ்தானுக்கு பறந்தபோது ஒரு தேசிய நெருக்கடி உருவானது. மசூத் அசார் போன்ற சில பயங்கரவாதிகளை சிறையில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்பது உட்பட பல கோரிக்கைகளை கடத்தல்காரர்கள் முன்வைத்தனர். அழுத்தத்தின் கீழ், அரசாங்கம் இறுதியில் தலைகீழாக மாறியது. அந்த நேரத்தில் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சராக இருந்த ஜஸ்வந்த் சிங், பயங்கரவாதிகளுடன் ஆப்கானிஸ்தானுக்கு பறந்து சென்று பயணிகளுக்கு பரிமாறினார்.

மார்ச் 2000 இல், அமெரிக்க ஜனாதிபதியான பில் கிளிண்டன், இந்தியாவிற்கு அரசுமுறைப் பயணம் மேற்கொண்டார். 1978 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ஜிம்மி கார்டரின் வருகைக்குப் பின்னர், 22 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அமெரிக்க அதிபர் ஒருவர் இந்தியாவிற்கு வரும் முதல் அரசுமுறைப் பயணம் இதுவாகும். ஜனாதிபதி கிளிண்டனின் வருகை இரு நாடுகளுக்கு இடையிலான உறவில் குறிப்பிடத்தக்க மைல்கல்லாகப் பாராட்டப்பட்டது. வாஜ்பாய் மற்றும் கிளிண்டன் இருதரப்பு, பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச வளர்ச்சிகள் குறித்து பரந்த அளவிலான விவாதங்களை நடத்தினர். இந்தப் பயணம் இந்தியாவிற்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையிலான வர்த்தக மற்றும் பொருளாதார உறவுகளை விரிவுபடுத்த வழிவகுத்தது. இந்திய-அமெரிக்காவின் எதிர்காலப் போக்கைப் பற்றிய தொலைநோக்கு ஆவணம் இந்த விஜயத்தின் போது உறவுகள் கைச்சாத்திடப்பட்டன.

உள்நாட்டில், பிஜேபி தலைமையிலான அரசாங்கம் ஆர்எஸ்எஸ்-ன் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டது, ஆனால் அதன் கூட்டணி ஆதரவை நம்பியிருப்பதால், அயோத்தியில் ராமர் ஜென்மபூமி கோயில் கட்டுவது, சிறப்பு அந்தஸ்து வழங்கிய 370வது சட்டப்பிரிவை ரத்து செய்தல் போன்றவற்றை பாஜகவால் தள்ள முடியவில்லை. காஷ்மீர் மாநிலம், அல்லது அனைத்து மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரே மாதிரியான சிவில் சட்டத்தை அமல்படுத்துதல். 17 ஜனவரி 2000 அன்று, ஆர்எஸ்எஸ் மற்றும் சில பிஜேபி கடும்போக்காளர்கள் வாஜ்பாயின் ஆட்சியின் மீதான அதிருப்தியின் காரணமாக, பிஜேபியின் முன்னோடியான ஜனசங்கத்தை மீண்டும் தொடங்கப் போவதாக அச்சுறுத்தியதாக செய்திகள் வந்தன. ஜனசங்கத்தின் முன்னாள் தலைவர் பால்ராஜ் மதோக், அப்போதைய ஆர்எஸ்எஸ் தலைவர் ராஜேந்திர சிங்குக்கு ஆதரவு கேட்டு கடிதம் எழுதியிருந்தார். எவ்வாறாயினும், பிஜேபி அதிகாரப்பூர்வ மாநில கல்வி பாடத்திட்டம் மற்றும் கருவிகளை "காவிமயமாக்குகிறது" என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது, காவி ஆர்எஸ்எஸ்ஸின் ஆர்எஸ்எஸ் கொடியின் நிறம் மற்றும் இந்து தேசியவாத இயக்கத்தின் சின்னம்.

1992 பாபர் மசூதி இடிப்பு வழக்கில் உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானி மற்றும் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சர் (இப்போது கல்வி அமைச்சர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்) முரளி மனோகர் ஜோஷி ஆகியோர் ஆர்வலர்களின் கும்பலைத் தூண்டியதற்காக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர். மசூதி இடிப்புக்கு ஒரு நாள் முன்பு வாஜ்பாய் தனது சர்ச்சைக்குரிய பேச்சு காரணமாக பொதுமக்களின் விமர்சனத்திற்கு உள்ளானார்.

இந்த வருடங்கள் நிர்வாகத்தில் உட்பூசல்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் திசை தொடர்பான குழப்பங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்துகொண்டன. வாஜ்பாயின் உடல்நிலை பலவீனமடைந்து வருவதும் பொது நலன் சார்ந்த விஷயமாக இருந்தது, மேலும் அவர் தனது கால்களில் ஏற்பட்ட அழுத்தத்தை குறைக்க மும்பையில் உள்ள ப்ரீச் கேண்டி மருத்துவமனையில் ஒரு பெரிய முழங்கால் மாற்று அறுவை சிகிச்சை செய்தார். மார்ச் 2001 இல், தெஹல்கா குழுவானது ஆபரேஷன் வெஸ்ட் எண்ட் என்ற பெயரில் ஒரு ஸ்டிங் ஆபரேஷன் வீடியோவை வெளியிட்டது, அதில் பிஜேபி தலைவர் பங்காரு லக்ஷ்மண், மூத்த ராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் என்டிஏ உறுப்பினர்கள் ஏஜெண்டுகள் மற்றும் தொழிலதிபர்கள் என காட்டிக்கொண்டு பத்திரிகையாளர்களிடம் லஞ்சம் வாங்குவதைக் காட்டியது. கார்கிலில் கொல்லப்பட்ட வீரர்களுக்கான சவப்பெட்டிகள் விநியோகம் செய்யப்பட்ட பராக் ஏவுகணை ஊழல் மற்றும் கார்கில் படையெடுப்பை அரசாங்கத்தால் தடுத்திருக்க முடியும் என்ற விசாரணைக் குழுவின் கண்டுபிடிப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட பராக் ஏவுகணை ஊழலைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் ராஜினாமா செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

வாஜ்பாய் பாகிஸ்தானுடன் பேச்சு வார்த்தைகளை தொடங்கினார், மேலும் பாகிஸ்தான் ஜனாதிபதி பர்வேஸ் முஷாரப்பை ஆக்ராவிட ஒரு கூட்டு உச்சிமாநாட்டிற்கு அழைத்தார். ஜனாதிபதி முஷாரப் இந்தியாவில் கார்கில் போரின் முக்கிய கட்டிடக் கலைஞர் என்று நம்பப்படுகிறது. அவரை பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதியாக ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம், கார்கில் போரை விட்டுவிட்டு முன்னேற வாஜ்பாய் தேர்வு செய்தார். ஆனால் மூன்று நாட்கள் பெரும் ஆரவாரத்திற்குப் பிறகு, முஷாரப் டெல்லியில் அவரது பிறந்த இடத்திற்குச் சென்றது உட்பட, உச்சிமாநாடு ஒரு முன்னேற்றத்தை அடையத் தவறியது, ஏனெனில் ஜனாதிபதி முஷாரப் காஷ்மீர் பிரச்சினையை ஒதுக்கி வைக்க மறுத்துவிட்டார்.

2001 நாடாளுமன்றத்தின் மீது தாக்குதல்

டிசம்பர் 13, 2001 அன்று, முகமூடி அணிந்த, ஆயுதம் ஏந்திய ஒரு கும்பல் போலி அடையாள அட்டைகளுடன் டெல்லியில் உள்ள நாடாளுமன்ற வளாகத்தை முற்றுகையிட்டது. பயங்கரவாதிகள் பல பாதுகாப்புக் காவலர்களைக் கொன்றனர், ஆனால் கட்டிடம் விரைவாக சீல் வைக்கப்பட்டது மற்றும் பாதுகாப்புப் படையினர் மூலை முடுக்கி, பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நிரூபிக்கப்பட்டவர்களைக் கொன்றனர். வாஜ்பாய் இந்திய துருப்புக்களை போருக்கு அணிதிரட்டுமாறு கட்டளையிட்டார், இதன் மூலம் இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும்

இடையிலான சர்வதேச எல்லையில் 500,000 முதல் 750,000 இந்திய வீரர்கள் நிலைநிறுத்தப்பட்டனர். இதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் விதமாக எல்லையில் தனது சொந்த படைகளை பாகிஸ்தான் குவித்தது. மே 2002 இல் காஷ்மீரில் ராணுவப் படையின் மீது நடத்தப்பட்ட பயங்கரவாதத் தாக்குதல் நிலைமையை மேலும் அதிகரித்தது. அணுசக்தி திறன் கொண்ட இரு நாடுகளுக்கிடையேயான போர் அச்சுறுத்தல் மற்றும் அதன் விளைவாக அணுசக்தி பரிவர்த்தனைக்கான சாத்தியக்கூறுகள் பெரிதாகத் தோன்றியதால், சர்வதேச இராஜதந்திர மத்தியஸ்தம் நிலைமையைத் தணிப்பதில் கவனம் செலுத்தியது. அக்டோபர் 2002 இல், இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் எல்லையில் இருந்து தங்கள் படைகளை திரும்பப் பெறுவதாக அறிவித்தன.

வாஜ்பாய் நிர்வாகம் 2002-ல் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. இந்தச் சட்டம் பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல்களைத் தடுப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது. இது அரசாங்க அதிகாரிகளின் அதிகாரங்களை வலுப்படுத்துவதன் மூலம் சந்தேகத்திற்குரியவர்களை விசாரணை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கிறது. இந்தச் சட்டம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும் என்ற கவலைக்கு மத்தியில், நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டுக் கூட்டத்தில் இது நிறைவேற்றப்பட்டது. டிசம்பர் 2001 மற்றும் மார்ச் 2002 க்கு இடையில் மற்றொரு அரசியல் பேரழிவு அவரது அரசாங்கத்தைத் தாக்கியது: ராமர் கோவில் தொடர்பாக அயோத்தியில் ஏற்பட்ட பெரும் மோதலில் VHP அரசாங்கத்தை பணயக்கைதியாக வைத்திருந்தது. பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்ட 10வது ஆண்டு நினைவு நாளில், விஎஸ்பி ஷீலா தானம் அல்லது சர்ச்சைக்குரிய இடத்தில் நேசத்துக்குரிய கோவிலுக்கு அடிக்கல் நாட்டும் விழாவை நடத்த விரும்பியது. ஆயிரக்கணக்கான விஎஸ்பி ஆர்வலர்கள் குவிந்து, அந்த இடத்தைக் கைப்பற்றி, வலுக்கட்டாயமாக விழாவை நடத்தப் போவதாக மிரட்டினர். வகுப்புவாத வன்முறை மட்டுமல்ல, ஒரு மத அமைப்பு அரசாங்கத்தை மீறுவதால் சட்டம் ஒழுங்கு முற்றிலும் சீர்குலைந்து தேசத்தின் மீது தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கடுமையான அச்சுறுத்தல். எவ்வாறாயினும், சர்ச்சைக்குரிய இடத்திலிருந்து 1 கிலோமீட்டர் தொலைவில் வேறு இடத்தில் ஒரு கல் அடையாளமாக ஒப்படைக்கப்பட்டதன் மூலம் சம்பவம் அமைதியாக முடிந்தது.

2002 குஜராத் வன்முறை

பிப்ரவரி 2002 இல், அயோத்தியிலிருந்து குஜராத் திரும்பும் இந்து யாத்ரீகர்களை நிரப்பிய ரயில் கோத்ரா நகரில் நின்றது. இந்து ஆர்வலர்களுக்கும் முஸ்லிம் குடியிருப்பாளர்களுக்கும் இடையே கைகலப்பு ஏற்பட்டு, ரயில் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்டதில் 59 பேர் கொல்லப்பட்டனர். பலியானவர்களின் உடல் கருகிய நிலையில் அகமதாபாத் நகரில் பொது மக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டு, குஜராத்தில் மாநிலம் தழுவிய வேலைநிறுத்தத்திற்கு விஷ்வ ஹிந்து பரிஷத் அழைப்பு விடுத்தது. இந்த முடிவுகள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான உணர்வுகளைத் தூண்டின. இறப்பிற்கு முஸ்லிம்கள் மீது பழி சுமத்தி, இந்துக் கும்பல் வன்முறையில் ஈடுபட்டு ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம் ஆண்களையும் பெண்களையும் கொன்றது, முஸ்லிம் வீடுகளையும் வழிபாட்டுத் தலங்களையும் அழித்தது. இரண்டு மாதங்களுக்கும் மேலாக வன்முறை வெடித்தது.

1,000 க்கும் மேற்பட்ட மக்கள் இறந்தனர். குஜராத்தில் நரேந்திர மோடி முதல்வராக இருந்த பாஜக ஆட்சி நடைபெற்று வருகிறது. மாநில அரசு நிலைமையை தவறாக கையாண்டதாக விமர்சிக்கப்பட்டது. வன்முறையைத் தடுக்க சிறிதளவே செய்ததாகவும், அதை ஊக்குவிப்பதில் உடந்தையாக இருந்ததாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

வாஜ்பாய் மோடியை நீக்க விரும்பியதாகக் கூறப்படுகிறது, ஆனால் இறுதியில் அவருக்கு எதிராக செயல்படக் கூடாது என்று கட்சி உறுப்பினர்களால் வெற்றி பெற்றார். அவர் குஜராத்திற்குச் சென்றார், கோத்ராவிடமிருந்து சென்றார், மேலும் வன்முறை கலவரங்கள் நடந்த அகமதாபாத்திற்குச் சென்றார். அவர் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிதியுதவி அறிவித்தார், மேலும் வன்முறையை நிறுத்த வலியுறுத்தினார். வன்முறைக்கு கண்டனம் தெரிவித்த அவர், மோடியை நேரடியாக பகிரங்கமாக கண்டிக்கவில்லை. கலவரம் நடந்தால், முதலமைச்சருக்கு அவர் என்ன செய்தி அனுப்புவார் என்று கேட்கப்பட்டதற்கு, வாஜ்பாய், நெறிமுறையான ஆளுகைக்கு மோடி ராஜ தர்மம், ஹிந்தியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று பதிலளித்தார்.

2002 ஏப்ரலில் கோவாவில் நடந்த பாஜக தேசிய செயற்குழு கூட்டத்தில், வாஜ்பாயின் பேச்சு சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியது, அதில் அவர் கூறியது: "முஸ்லிம்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் மற்றவர்களுடன் இணைந்து வாழ விரும்புவதில்லை." இந்த கருத்துக்கள் சூழலில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாக பிரதமர் அலுவலகம் தெரிவித்துள்ளது. வாஜ்பாய் வன்முறையைத் தடுக்க எதுவும் செய்யவில்லை என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டார், பின்னர் நிகழ்வுகளைக் கையாள்வதில் தவறுகளை ஒப்புக்கொண்டார். அப்போது இந்திய ஜனாதிபதியாக இருந்த கே.ஆர்.நாராயணன், வன்முறையை அடக்குவதில் வாஜ்பாய் அரசு தவறிவிட்டதாக குற்றம் சாட்டினார். 2004 பொதுத் தேர்தலில் பாஜக தோல்வியடைந்த பிறகு, மோடியை நீக்காதது தவறு என்று வாஜ்பாய் ஒப்புக்கொண்டார்.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் : 2002-2004

2002 மற்றும் 2003 இன் பிற்பகுதியில் அரசாங்கம் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி 2003 முதல் 2007 வரை ஒவ்வொரு ஆண்டும் 7% ஐத் தாண்டியது, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு துணை-5% வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து. வெளிநாட்டு முதலீடுகளை அதிகரித்தல், பொது மற்றும் தொழில்துறை உள்கட்டமைப்புகளை நவீனமயமாக்குதல், வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்குதல், உயர் தொழில்நுட்பம் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பத் துறை மற்றும் நகர்ப்புற நவீனமயமாக்கல் மற்றும் விரிவாக்கம் ஆகியவை நாட்டின் சர்வதேசப் படத்தை மேம்படுத்தின. நல்ல பயிர் அறுவடை மற்றும் வலுவான தொழில்துறை விரிவாக்கம் ஆகியவை பொருளாதாரத்திற்கு உதவியது. மே 2003 இல், அவர் பாகிஸ்தானுடன் சமாதானத்தை அடைய கடைசி முயற்சியை மேற்கொள்வதாக நாடாளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். 2001ஆம் ஆண்டு இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் மீதான தாக்குதலைத் தொடர்ந்து, பாகிஸ்தானுடனான இராஜதந்திர உறவுகளை இந்தியா துண்டித்துக் கொண்டதைத் தொடர்ந்து, 16 மாத காலத்திற்கு இந்த அறிவிப்பு முடிவுக்கு வந்தது. இராஜதந்திர உறவுகள் உடனடியாக அதிகரிக்கவில்லை என்றாலும்,

உயர்மட்ட அதிகாரிகளால் வருகைகள் பரிமாறப்பட்டன மற்றும் இராணுவ நிலைப்பாடு முடிவுக்கு வந்தது. பாகிஸ்தான் ஜனாதிபதி மற்றும் பாகிஸ்தான் அரசியல்வாதிகள், சிவில் மற்றும் மதத் தலைவர்கள் இந்த முயற்சியை அமெரிக்கா, ஐரோப்பா மற்றும் உலகின் பல நாடுகளின் தலைவர்களைப் போலவே பாராட்டினர். ஜூலை 2003 இல், பிரதமர் வாஜ்பாய் சீனாவுக்குச் சென்று, பல்வேறு சீனத் தலைவர்களைச் சந்தித்தார். திபெத்தை சீனாவின் ஒரு பகுதியாக அவர் அங்கீகரித்தார். இது சீனத் தலைமையால் வரவேற்கப்பட்டது, அடுத்த ஆண்டில், சிக்கிம் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டுகளில் சீனா-இந்திய உறவுகள் பெரிதும் மேம்பட்டன.

கொள்கைகள்

வாஜ்பாயின் அரசாங்கம் பல உள்நாட்டு பொருளாதார மற்றும் உள்கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. இதில் தனியார் துறை மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீடுகளை ஊக்குவித்தல், அரசாங்க கழிவுகளை குறைத்தல், ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாடு மற்றும் சில அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான நிறுவனங்களின் தனியார்மயமாக்கலை ஊக்குவித்தல்.[126] வாஜ்பாயின் திட்டங்களில் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் மேம்பாட்டுத் திட்டம் மற்றும் பிரதான் மந்திரி கிராம் சதக் யோஜனா ஆகியவை அடங்கும். 2001 ஆம் ஆண்டில், வாஜ்பாய் அரசாங்கம் ஆரம்ப மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளிகளின் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கில், சர்வ சிசூ அபியான் பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கியது.

2004 பொதுத் தேர்தல்

2003ல், வாஜ்பாய்க்கும் துணைப் பிரதமர் எல்.கே. அத்வானிக்கும் இடையே தலைமைப் பங்கீடு தொடர்பாக பிஜேபிக்குள் மோதல் ஏற்பட்டதாகச் செய்திகள் தெரிவித்தன. 2004 பொதுத் தேர்தலில் அத்வானி கட்சியை அரசியல் ரீதியாக வழிநடத்த வேண்டும் என்று பாஜக தலைவர் வெங்கையா நாயுடு பரிந்துரைத்தார், வாஜ்பாயை விகாஸ் புருஷ் என்றும், இந்தி வளர்ச்சிக்கான மனிதர் என்றும், அத்வானியை லோ புருஷ், இரும்பு மனிதர் என்றும் குறிப்பிட்டார். வாஜ்பாய் பின்னர் ஓய்வு பெறுவதாக அச்சுறுத்தியபோது, நாயுடு பின்வாங்கி, வாஜ்பாய் மற்றும் அத்வானியின் இரட்டைத் தலைமையின் கீழ் கட்சி தேர்தலில் போட்டியிடும் என்று அறிவித்தார். 2004 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு NDA ஆட்சியைத் தக்கவைக்கும் என்று பரவலாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பொருளாதார வளர்ச்சியையும், பாகிஸ்தானுடனான வாஜ்பாயின் அமைதி முயற்சியையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் நம்பிக்கையில், திட்டமிடப்பட்டதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே தேர்தல்களை அறிவித்தது. 13வது மக்களவை அதன் பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் கலைக்கப்பட்டது. உணரப்பட்ட 'உணர்வு-நல்ல காரணி' மற்றும் ராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் சத்தீஸ்கர் ஆகிய மாநிலங்களில் நடந்த சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் பாஜகவின் சமீபத்திய வெற்றிகளைப்

பயன்படுத்திக் கொள்ள பாஜக நம்புகிறது. "இந்தியா ஒளிர்கிறது" பிரச்சாரத்தின் கீழ், அரசாங்கத்தின் கீழ் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பறைசாற்றும் விளம்பரங்களை வெளியிட்டது.

இருப்பினும், 543 இடங்களைக் கொண்ட நாடாளுமன்றத்தில் பாஜக 138 இடங்களை மட்டுமே வெல்ல முடிந்தது, பல முக்கிய கேபினட் அமைச்சர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். தேசிய ஜனநாயக கூட்டணி 185 இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. சோனியா காந்தி தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 145 இடங்களில் வெற்றி பெற்று தனிப்பெரும் கட்சியாக உருவெடுத்தது. காங்கிரஸ் மற்றும் அதன் கூட்டணிக் கட்சிகள், பல சிறிய கட்சிகளை உள்ளடக்கி, ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியை உருவாக்கி, நாடாளுமன்றத்தில் 220 இடங்களைக் கைப்பற்றின. வாஜ்பாய் பிரதமர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். UPA, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் வெளிப்புற ஆதரவுடன், மன்மோகன் சிங் பிரதமராக அடுத்த அரசாங்கத்தை அமைத்தது.

பிரதமர் பதவிக்கு பிந்தையது

டிசம்பர் 2005 இல், வாஜ்பாய் தீவிர அரசியலில் இருந்து ஓய்வு பெறுவதாக அறிவித்தார், அடுத்த பொதுத் தேர்தலில் தான் போட்டியிடப் போவதில்லை என்று அறிவித்தார். மும்பை சிவாஜி பூங்காவில் நடைபெற்ற பாஜகவின் வெள்ளி விழா பேரணியில் வாஜ்பாய் ஒரு பிரபலமான அறிக்கையில், "இனிமேல், லால் கிருஷ்ண அத்வானி மற்றும் பிரமோத் மகாஜன் ஆகியோர் பாஜகவின் ராம-லக்ஷ்மணன் [இந்துக்களால் மிகவும் மதிக்கப்படும் மற்றும் வணங்கப்படும் இரண்டு தெய்வீக சகோதரர்கள்] இருப்பார்கள்" என்று அறிவித்தார். முன்னாள் பிரதமர் மன்மோகன் சிங் ராஜ்யசபாவில் ஆற்றிய உரையின் போது வாஜ்பாயை இந்திய அரசியலின் பீஷ்ம பிதாமகன் என்று குறிப்பிட்டார், இது இந்து இதிகாசமான மகாபாரதத்தில் இரண்டு சண்டையிடும் தரப்பினரால் மதிக்கப்படும் பாத்திரத்தைப் பற்றிய குறிப்பு.

6 பிப்ரவரி 2009 அன்று நெஞ்சு தொற்று மற்றும் காய்ச்சலுக்காக டெல்லியின் அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் கழகத்தில் (AIIMS) வாஜ்பாய் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவரது உடல்நிலை மோசமடைந்ததால் அவருக்கு வென்டிலேட்டர் ஆதரவு அளிக்கப்பட்டது, ஆனால் இறுதியில் அவர் குணமடைந்து பின்னர் டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்பட்டார். உடல்நலக்குறைவு காரணமாக 2009 பொதுத் தேர்தலுக்கான பிரச்சாரத்தில் பங்கேற்க முடியாமல் போனதால், பாஜகவுக்கு ஆதரவளிக்க வாக்காளர்களை வலியுறுத்தி கடிதம் எழுதினார். தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணிக்கு நாடு முழுவதும் தேர்தல் பின்னடைவு ஏற்பட்டாலும் அவரது ஆதரவாளரான லால்ஜி டாண்டன் அந்தத் தேர்தலில் லக்னோ தொகுதியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. வாஜ்பாயின் கட்சி சார்பற்ற வேண்டுகோள் லக்னோவில் லால்ஜியின் வெற்றிக்கு பங்களித்தது என்று ஊகிக்கப்பட்டது, இதற்கு மாறாக உத்தரபிரதேசத்தில் மற்ற இடங்களில் பிஜேபியின் மோசமான செயல்பாடு.

2009-ம் ஆண்டு வாஜ்பாய்க்கு பக்கவாதம் ஏற்பட்டு பேச்சில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. அவரது உடல்நிலை கவலைக்குரிய ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக இருந்தது. அவர் சக்கர நாற்காலியில் தங்கியிருந்ததாகவும், மக்களை அடையாளம் காணத் தவறிவிட்டதாகவும் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவருக்கு டிமென்ஷியா மற்றும் நீண்டகால நீரிழிவு நோயும் இருந்தது. பல ஆண்டுகளாக, அவர் அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் நிறுவனங்களில் சோதனைகளைத் தவிர, எந்த பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து கொள்ளவில்லை மற்றும் அரிதாகவே வீட்டை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

11 ஜூன் 2018 அன்று, வாஜ்பாய் சிறுநீரக தொற்று காரணமாக ஆபத்தான நிலையில் எய்ம்ஸ் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவர் அங்கு 16 ஆகஸ்ட் 2018 அன்று மாலை 5:05 மணிக்கு 93 வயதில் இறந்துவிட்டதாக அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. சில ஆதாரங்கள் அவர் முந்தைய நாளில் இறந்துவிட்டதாகக் கூறுகின்றன. ஆகஸ்ட் 17 அன்று காலை, வாஜ்பாயின் உடல், இந்தியக் கொடியால் மூடப்பட்டு, பாரதிய ஜனதா கட்சியின் தலைமையகத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது, அங்கு கட்சித் தொண்டர்கள் மதியம் 1 மணி வரை அஞ்சலி செலுத்தினர். அன்று பிற்பகல் 4 மணியளவில், ராஜ்காட் அருகே உள்ள ராஷ்டிரிய ஸ்மிருதி ஸ்தாலில் முழு அரசு மரியாதையுடன் வாஜ்பாயின் உடல் தகனம் செய்யப்பட்டது, மேலும் அவரது வளர்ப்பு மகள் நமிதா கவுல் பட்டாச்சார்யா அவரது பூதவுடலை ஏற்றினார். அவரது இறுதி ஊர்வலத்தில் பிரதமர் நரேந்திர மோடி, குடியரசுத் தலைவர் ராம்நாத் கோவிந்த் உட்பட ஆயிரக்கணக்கான மக்களும், பல முக்கிய பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டனர். ஆகஸ்ட் 19 அன்று, அவரது அஸ்தி ஹரித்வாரில் உள்ள கங்கை நதியில் கவுல் மூலம் கரைக்கப்பட்டது.

அலகு – IV

விவசாயிகள் போராட்டம்

விவசாயிகள் இயக்கம்

விவசாயிகள் இயக்கம் என்பது விவசாயக் கொள்கையுடன் தொடர்புடைய ஒரு சமூக இயக்கம் ஆகும், இது விவசாயிகளின் உரிமைகளைக் கோருகிறது. விவசாய இயக்கங்கள் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளன, அவை மனித வரலாறு முழுவதும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் நிகழ்ந்த ஏராளமான விவசாயிகள் எழுச்சிகளைக் காணலாம். ஆரம்பகால விவசாயிகள் இயக்கங்கள் பொதுவாக நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் அரை நிலப்பிரபுத்துவ சமூகங்களாக இருந்தன, மேலும் வன்முறை எழுச்சிகளை ஏற்படுத்தியது. சமீபத்திய இயக்கங்கள், சமூக இயக்கங்களின் வரையறைகளைப் பொருத்து, பொதுவாக வன்முறை குறைவாகவே உள்ளன, மேலும் அவற்றின் கோரிக்கைகள் விவசாய விளைபொருட்களுக்கு சிறந்த விலை, விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு சிறந்த ஊதியம் மற்றும் வேலை நிலைமைகள் மற்றும் விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதை மையமாகக் கொண்டுள்ளன.

காலனித்துவ இந்தியாவில், கம்பெனி ஆட்சியின் போது ஐரோப்பிய வணிகர்கள் மற்றும் தோட்டக்காரர்களின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் விவசாய வர்க்கத்தை மோசமாகப் பாதித்தது. நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் பணக்கடன் கொடுப்பவர்கள் விவசாயிகளைச் சுரண்டியது. விவசாயிகள் பொருளாதாரத்திற்கு எதிராக பல சந்தர்ப்பங்களில் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். வங்காளத்தில் உள்ள விவசாயிகள் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கி, இண்டிகோ பயிரிட வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். ஒரு அரசியல் விஞ்ஞானியான அந்தோனி பெரேரா, "விவசாயிகள் (சிறு நில உரிமையாளர்கள் அல்லது பெரிய பண்ணைகளில் பண்ணை தொழிலாளர்கள்) கொண்ட சமூக இயக்கம், பொதுவாக ஒரு தேசம் அல்லது பிரதேசத்தில் உள்ள விவசாயிகளின் நிலைமையை மேம்படுத்தும் குறிக்கோளால் ஈர்க்கப்பட்ட சமூக இயக்கம்" என்று வரையறுத்துள்ளார்.

பல்வேறு பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகங்களின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பாரம்பரிய கைவினைத் தொழில்களின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்த காலனித்துவ காலத்தில் இந்தியாவில் பல விவசாயிகள் இயக்கம் எழுந்தது. இந்தக் கொள்கைகள் நிலங்களில் உரிமை மாற்றம், நில நெரிசல், இந்தியாவின் விவசாய வர்க்கத்தினரிடையே கடன் அதிகரிப்பு ஆகியவற்றுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இது காலனித்துவ காலத்தில் விவசாயிகள் எழுச்சிகளுக்கும், பிந்தைய காலனித்துவ காலத்தில் விவசாய இயக்கங்களின் வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தது. கிசான் (விவசாயி) சபா இயக்கம் சுவாமி சகஜானந்த் சரஸ்வதியின் தலைமையில் பீகாரில் தொடங்கப்பட்டது, அவர் 1929 இல் பீகார் மாகாண கிசான் சபாவை (பிபிகேஎஸ்) உருவாக்கி, ஜமீன்தாரிகள் தங்களுடைய உரிமைகள் மீதான தாக்குதல்களுக்கு எதிராக விவசாயிகளின் குறைகளை அணிதிரட்டினார். 1938ல் கிழக்கு

கண்டேவில் பெய்த கனமழையால் பயிர்கள் அழிந்தன. விவசாயிகள் அழிந்தனர். நில வருவாயை தள்ளுபடி செய்ய, சானே குருஜி பல இடங்களில் கூட்டங்கள் மற்றும் ஊர்வலங்களை ஏற்பாடு செய்து, கலெக்டர் அலுவலகம் வரை பேரணியாக சென்றார். விவசாயிகள் 1942 புரட்சிகர இயக்கத்தில் பெரும் எண்ணிக்கையில் இணைந்தனர். படிப்படியாக விவசாயிகள் இயக்கம் தீவிரமடைந்து இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் பரவியது. விவசாயிகள் முன்னணியில் நடந்த இந்த தீவிர முன்னேற்றங்கள் அனைத்தும் 1936 ஏப்ரலில் நடந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் லக்னோ அமர்வில் அகில இந்திய கிசான் சபா (AIKS) அமைப்பதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. அதன் முதல் தலைவராக சுவாமி சகஜானந்த் சரஸ்வதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில், காங்கிரஸிலிருந்து விலகியதால், சோசலிஸ்டுகள் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆதிக்கம் அதிகரித்தது. 1938 இல் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தலைமையில் காங்கிரஸின் ஹரிபுரா அமர்வில், பிளவு தெளிவாகத் தெரிந்தது. மே 1942 இல், இறுதியாக ஜூலை 1942 இல் அப்போதைய அரசாங்கத்தால் சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்ட இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, வங்காளம் உட்பட இந்தியா முழுவதும் AIKS ஐக் கைப்பற்றியது. அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை கணிசமாக வளர்ந்தது.

பஞ்சாபில் தீவிரவாதம்

பஞ்சாபில் பயங்கரவாத இயக்கத்தின் தோற்றம் ஒரு நீண்ட மற்றும் தொடர்ச்சியான வீழ்ச்சியில் வேரூன்றியிருந்தது. இதில் சிக்கலான மற்றும் பெரும்பாலும் நேர்மையற்ற அரசியல் சூழ்ச்சிகள் மாநிலத்தில் ஜனநாயக செயல்முறைகளை முறையாகக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது. சுதந்திரம் மற்றும் பிரிவினையின் சோகத்திற்குப் பிறகு, பஞ்சாபில் உள்ள அரசியல் கட்சிகள் பிளவுபடுத்தும் அரசியலைத் தொடர்ந்தன. இது வகுப்புவாத அடையாளங்களைப் பிரிப்பதில் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது. இதன் விளைவாக பஞ்சாப் மாநிலம் 'மொழி' அடிப்படையில் 'மறுசீரமைப்பு' செய்யப்பட்டது. இதன் பொருள் 1966 இல் சீக்கிய பெரும்பான்மையான பஞ்சாப் மற்றும் இந்து பெரும்பான்மையான ஹராயானா மற்றும் இமாச்சலப் பிரதேசமாக பிரிக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், 'மறுசீரமைப்பு' ஒரு வகுப்புவாத வாக்குக்கு தேவையான அடிப்படையை உருவாக்கத் தவறிவிட்டது. மேலும் 'சீக்கியக் கட்சிகளின்' பங்கு, குறிப்பாக அகாலி தளம், அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலும் எழுபதுகளிலும் 30 சதவீதத்திற்கும் குறைவாகவே இருந்தது. பாதி சீக்கிய மக்கள் தங்கள் சித்தாந்தத்தையும் வகுப்புவாத அணிதிரட்டல் முறைகளையும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிராகரிக்கின்றனர். இதன் விளைவாக, பஞ்சாபில் நிலையற்ற கூட்டணிகளை ஒன்றிணைப்பதை விட அகாலிகளால் ஒருபோதும் சிறப்பாகச் செய்ய முடியவில்லை. அதே நேரத்தில், காங்கிரசு (ஐ) உள்ளிட்ட 'மதச்சார்பற்ற' அமைப்புகளும் மாறி மாறி வகுப்புவாத தூண்டுதல் மற்றும் திருப்திப்படுத்தும் அரசியலை ஏற்றுக்கொண்டன, ஏனெனில் அவை மக்கள் வாக்குகளுக்காக மட்டுமல்ல, சமமான கட்டுப்பாட்டிற்காகவும் முயற்சித்தன. சீக்கிய மத விவகாரங்கள் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலங்களை நிர்வகிக்கும் அமைப்பான சிரோமணி குருத்வாரா பிரபந்தக் கமிட்டி (SGPC) மூலம் சீக்கியர்களின் மத விவகாரங்கள். கொள்கையற்ற அரசியல் மற்றும் மத அடையாளங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் சூழ்ச்சி ஆகியவற்றின் இந்த தீமூட்டும்

கலவையானது சீக்கியர்களின் வெறித்தனமான விளிம்புநிலையை படிப்படியாக மாநில அரசியலின் மையக் கட்டத்திற்கு கொண்டு வந்து, வன்முறையின் சுழலில் தள்ளியது, அது சிறிது நேரத்தில் 21,469 உயிர்களைக் கொல்லும். ஒரு தசாப்த கால மோதல்கள், 1993 இல் காலிஸ்தானுக்கான இயக்கம் முழுமையாக தோற்கடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு.

பஞ்சாபில் பயங்கரவாத இயக்கத்தின் தோற்றம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சம்பவம் ஏப்ரல் 1978 இல் நிகழ்ந்தது. ஏப்ரல் 13 ஆம் தேதி சீக்கிய கல்சாவின் பிறப்பைக் குறிக்கிறது, மேலும் அந்த ஆண்டு அமிர்தசரஸில் தனது வருடாந்திர மாநாட்டை நடத்துவதற்காக நிரங்காரி பிரிவினரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அகாலிகள் மற்றும் பிற அடிப்படைவாத சீக்கிய குழுக்களால் நிரங்காரிகள் விசுவாச துரோகம் என்று குற்றம் சாட்டப்படுகிறார்கள். ஜர்னைல் சிங் பிந்திரன்வாலே மற்றும் ஃபௌஜா சிங் தலைமையிலான அகண்ட் கீர்த்தனி ஜாதாவின் சில நூறு பேர் கொண்ட கும்பல் நிரங்காரி மாநாட்டைத் தாக்கியது. இத்தகைய மோதல்களின் நீண்ட வரலாறு இருந்தது, ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஃபௌஜா சிங் உட்பட 13 சீக்கியர்கள், மூன்று நிரங்காரிகளுடன் கொல்லப்பட்டனர். அடுத்த ஆறு ஆண்டுகளில், ஜூன் 1984 இல் அவர் இறக்கும் வரை, பிந்திரன்வாலே ஒரு அடிப்படைவாத மதத் தளத்தில் இருந்து சீக்கியர்களின் அரசியல் விரக்தியைத் திரட்டி, கலப்படமற்ற வெறுப்பு மதத்தைப் பிரச்சாரம் செய்ய இருந்தார். அவரது வீரியம் இருந்தபோதிலும், அவர் 1979 ஆம் ஆண்டு SGPC தேர்தலில் 'மதச்சார்பற்ற' காங்கிரஸ் (I) ஆல் முட்டுக்கொடுத்தார், இருப்பினும் அவரது 40 வேட்பாளர்களில் 4 பேர் மட்டுமே வெற்றி பெற்றனர். 1980 பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் (I) வேட்பாளர்களுக்காகவும் அவர் பிரச்சாரம் செய்தார்.

இதற்கிடையில், 1978 மோதலில் 13 சீக்கியர்களைக் கொன்றது தொடர்பாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிரிவின் தலைவர் பாபா குர்ப்சன் சிங் உட்பட 62 நிரங்காரிகள் விசாரணையை எதிர்கொண்டனர் மற்றும் அவர்கள் தற்காப்புக்காக செயல்பட்டதாகக் கூறி விடுவிக்கப்பட்டனர். இது வெளிப்படையாக பிரச்சினையின் திருப்தியற்ற தீர்வு, ஏப்ரல் 1980 இல், பாபா குர்ப்சன் சிங் டெல்லியில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். முதல் தகவல் அறிக்கை (எஃப்ஐஆர்) பிந்திரன்வாலேவின் பல தெரிந்த கூட்டாளிகள் உட்பட இருபது பேர்களைக் கொலை செய்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிந்திரன்வாலேவுக்கு எதிராக அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறியதால், அவரது கொலையாளிப் படைகள் மீண்டும் தாக்கியது, இந்த முறை மற்றொரு 'சீக்கிய பாந்தின் எதிரி', ஹிந்த் சமாச்சார் குழுமத்தின் உரிமையாளரான லாலா ஜகத் நரேன், பிரபல நாளிதழான பஞ்சாப் வெளியீட்டாளர்களின் உயிரைக் கொன்றனர். கேஸ்ரி, மற்றும் பிந்திரன்வாலேவின் கசப்பான விமர்சகர். இது பிந்திரன்வாலேவைக் கைதுசெய்வதற்காக ஏமாற்றும் நகர்வுகளின் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது, அவரது செயல்களின் விளைவுகளில் இருந்து தப்பிக்க அவருக்கு உதவ தொடர்ச்சியான சூழ்ச்சிகளால் எதிர்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், இறுதியில், அவர் செளக் மேத்தாவில் உள்ள குருத்வாரா குருத்வாரா குர்தர்ஷன் பிரகாஷிற்குள் தன்னைத் தானே தடுத்துக் கொண்டார். பஞ்சாப் காவல்துறையின் கேலிக்கூத்து, சீக்கியர்கள் மத்தியில் பிந்திரன்வாலே ஒரு உண்மையான அடையாளமாக மாற்றப்பட்டது. குருத்வாராவை போலீசார் சுற்றி வளைத்தனர், ஆனால்

பிந்திரன்வாலேவை கைது செய்ய எந்த முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. அதற்கு பதிலாக, மூத்த அதிகாரிகள் 'சரணடைதல் பேச்சுவார்த்தைக்கு' சென்றனர், மேலும் பிந்திரன்வாலே, 'மத சபையில்' உரையாற்றிய பிறகு, செப்டம்பர் 20, 1982 அன்று மதியம் 1:00 மணிக்கு தன்னைக் கைது செய்ய முன்வருவதாக அறிவித்தார். அவரது நிபந்தனைகள் சாந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. நியமிக்கப்பட்ட நேரத்தில், அவர் ஈட்டிகள், வாள்கள் மற்றும் ஏராளமான துப்பாக்கிகளுடன் ஆயுதம் ஏந்திய அவரது ஆதரவாளர்களின் ஒரு பெரிய கூட்டத்தை தொல்லை செய்ய வெளிப்பட்டார். கலந்து கொண்டவர்களில் ஒரு முக்கிய அகாலி தலைவர்களும் இருந்தனர். கலவரத்தைத் தூண்டிவிட்டு, பிந்திரன்வாலே போலீஸில் சரணடைந்தார். அவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோதும், கும்பல் போலீசார் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது, கடுமையான சண்டை நடந்தது, 11 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அதே நாளில், ஜலந்தரில் உள்ள சந்தையில் மூன்று மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த 'புயல் துருப்புக்கள்' துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதில் நான்கு இந்துக்கள் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் 12 பேர் காயமடைந்தனர். அடுத்த நாள், தர்ன் தரனில் ஒரு இந்து கொல்லப்பட்டார் மற்றும் பதின்மூன்று பேர் காயமடைந்தனர். 25 நாட்களுக்கு, பஞ்சாப் முழுவதும் வன்முறை வெடித்தது, பிந்திரன்வாலே சிறையில் அல்ல, மாறாக அரசாங்க சர்க்யூட் ஹவுஸின் போதுமான வசதியில் காவலில் வைக்கப்பட்டார். இந்த சம்பவங்களில் இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் விமானம் லாகூருக்கு கடத்தப்பட்டதும் அடங்கும். லாலா ஜெகத் நரேன் கொலையில் பிந்திரன்வாலேவுக்கு தொடர்பில்லை என்று எந்த விசாரணை அல்லது நீதித்துறை நடவடிக்கையின் பலனும் இல்லாமல் அப்போதைய உள்துறை அமைச்சர் பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்ததை அடுத்து, அக்டோபர் 15 அன்று பிந்திரன்வாலே மீண்டும் சுதந்திரமானார்.

பிந்திரன்வாலே இப்போது வெல்ல முடியாதவராகத் தோன்றினார். அதிநவீன தானியங்கி ஆயுதங்களுடன் ஆயுதம் ஏந்திய ஏராளமான ஆட்களுடன், அவர் பஞ்சாப் முழுவதும், மற்றும் நாட்டின் தலைநகரம் வழியாகவும், தண்டனையின்றி நுழைந்தார். ஜூலை 19, 1982 அன்று, அவரது நெருங்கிய கூட்டாளிகளில் ஒருவரான, அகில இந்திய சீக்கிய மாணவர் கூட்டமைப்பின் (AISSF) தலைவர் அம்ரிக் சிங்கை அரசாங்கம் தயக்கத்துடன் கைது செய்தபோது, பிந்திரன்வாலே பொற்கோயில் வளாகத்தின் சரணாலயத்திற்கு செல்ல முடிவு செய்தார். சீக்கியர்களின் புனிதமான ஆலயம் பஞ்சாபில் பயங்கரவாதத்தின் மையமாக மாறியதால், தொடர்ந்து பலிவாங்கல் மற்றும் இழிவுபடுத்துதல் தொடர்கிறது.

பொற்கோயிலில் இருந்து செயல்பட்டது பிந்திரன்வாலே மட்டும் அல்ல. 1978 ஆம் ஆண்டு நிரங்காரிகளுடனான மோதலில் இறந்த :பெளஜா சிங்கின் விதவையான பீபி அமர்ஜித் கவுர், அந்த நேரத்தில் அகந்த கீர்த்தனி ஜாதாவின் மற்றொரு உறுப்பினருடன் கோயிலுக்குள் நுழைந்து, பாபர் கல்சா என்ற பயங்கரவாதக் குழுவை உருவாக்கினார். அடுத்த ஒன்றரை தசாப்தங்களில் பல கொடூரமான குற்றங்களுக்கு பொறுப்பு. இந்த குற்றங்களில், பாபர் கல்சாவின் தலைமை கொலையாளியின் பெருமையின்படி, 35 நிரங்காரிகளின் கொலையும் அடங்கும். பாபர்களுக்கும்

பிந்தரன்வாலேயின் படைகளுக்கும் இடையே ஒரு பிரச்சனையான முயற்சி நிலவியது. குருநானக் நிவாஸில் உள்ள எஸ்ஜிபிசியின் பிரிவு அலுவலகங்களைச் சுற்றியுள்ள பொற்கோயில் வளாகத்தில் மூன்றாவது ஆயுதக் குழு உருவாக்கப்பட்டது.

1981 மற்றும் 1983 க்கு இடையில், பயங்கரவாதிகள் 101 பொதுமக்களைக் கொன்றனர், அவர்களில் 75 பேர் 1983 இல் கொல்லப்பட்டனர். அவர்கள் ஏ.எஸ். ஏப்ரல் 1983 இல் பொற்கோயில் வளாகத்தின் பிரதான வாயிலில் பட்டப்பகலில் கொல்லப்பட்ட ஒரு துணைப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் அத்வால். தாக்குதலை எதிர்கொண்டு அவரது பாதுகாவலர்கள் வெறுமனே தப்பி ஓடிவிட்டனர், மேலும் அருகாமையில் இருந்த காவல் நிலையம் கைவிடப்பட்டது. கொலையாளிகள் இறந்த உடலின் மீது கொண்டாட்டமான பங்கரா நடனம் ஆடினர், பின்னர் மீண்டும் கோவிலுக்குள் சென்றனர். குருநானக் நிவாஸ் - பிந்திரன்வாலேயின் 'தற்காலிக குடியிருப்புக்குப் பின்னால் உள்ள சாக்கடைகளில் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட மற்றும் சிதைக்கப்பட்ட உடல்களின் நிலையான நீரோடை தோன்றத் தொடங்கியது. அவரைக் கைது செய்ய அரசாங்கம் எடுக்கும் முயற்சிக்கு அஞ்சிய பிந்தரன்வாலே, பின்னர் அகல் தக்த் நகருக்குச் சென்று கோட்டைகளை அமைக்கத் தொடங்கினார். ஜனவரி 1, 1984 மற்றும் ஜூன் 3, 1984 க்கு இடையில், பொற்கோயிலில் நிறுவப்பட்ட தலைமையகத்தில் இருந்து வந்த கட்டளையின் பேரில் பயங்கரவாதிகள் 298 பேரைக் கொன்றனர். ஜூன் 3, 1984 இல், பிரதம மந்திரி இந்திரா காந்தி கோவிலை அகற்ற இராணுவத்திற்கு உத்தரவிட்டார், மேலும் அவசரமாக செயல்படுத்தப்பட்ட ஆபரேஷன் ப்ளூஸ்டார் அகல் தக்தை கிட்டத்தட்ட அழித்தது மற்றும் வளாகத்திற்குள் உள்ள பல மரியாதைக்குரிய கட்டிடங்களை சேதப்படுத்தியது. இந்த நடவடிக்கையில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்கள் இறந்தனர், மேலும் 550 அப்பாவி பொதுமக்கள் குறுக்கு துப்பாக்கிச் சூட்டில் கொல்லப்பட்டனர். புளூஸ்டார் செய்த சேதம் கணக்கிட முடியாதது, மேலும் இது பஞ்சாப் முழுவதும் உள்ள அனைத்து குருத்வாராக்களிலிருந்தும் தீவிரவாதக் கூறுகளை அழிக்கும் நோக்கில் இராணுவத்தின் 'மாப்பிங் அப்' பயிற்சியான ஆபரேஷன் வுட்ரோஸ் மூலம் கூட்டுப்படுத்தப்பட்டது. மாநில காவல்துறையின் மீது அவநம்பிக்கை மற்றும் நம்பகமான உளவுத்துறை ஆதாரங்கள் இல்லாததால், வுட்ரோஸின் கண்முடித்தனமான துடைப்பு பல இளைஞர்களை எல்லைக்கு அப்பால் பாகிஸ்தான் கையாளுபவர்களை வரவேற்கும் கரங்களுக்குள் தள்ளியது. பின்னர், உட்ரோஸ் முடிவுக்கு வந்தபோதும், சீக்கியர்களின் இரக்கமற்ற படுகொலைகளால் தீமை கணக்கிட முடியாத அளவுக்கு அதிகரித்தது, இது நவம்பர் 1984 இல் பிரதமர் இந்திரா காந்தி கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து காங்கிரஸ்-I அரசாங்கத்தால் நடத்தப்பட்ட கலவரங்கள் என்று கருதப்பட்டது. அவளுடைய சொந்த சீக்கிய பாதுகாப்பு காவலர்கள்.

இராணுவத்திற்குப் பிறகு, அது 'அரசியல் தீர்வு'. சீக்கியர்களுக்கு எதிரான கலவரத்திற்கு முதல் நாட்களில் வாய்மூடி பார்வையாளனாக இருந்த ராஜீவ் காந்தி அரசு, சீரழிந்த மாநிலத்தை அவசர, காலமற்ற தேர்தல் மூலம் கட்டாயப்படுத்த முடிவு செய்தது. 1985 ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் மத்திய அரசால் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கப்பட்டன. ஹர்சந்த் சிங் லோங்கோவால்

தலைமையிலான அகாலிகள், எஸ். எஸ். பர்னாலா மற்றும் பல்வந்த் சிங் (அவர்களில் லோங்கோவால் மற்றும் பல்வந்த் சிங் ஆகியோர் பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்) ஆகியோரின் உதவியால், மாநிலத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளில் தங்கள் பிடியை மீட்பதில் பெரும் ஆர்வத்தைக் காட்டினர். ஆனால் மையத்தின் 'வியூகம்' அகாலிதளத்தில் உள்ள 'மிதவாதிகளுக்கு' அப்பாற்பட்டது, மேலும் அரசாங்கம் அகில இந்திய சீக்கிய மாணவர் கூட்டமைப்பு (AISSF) பிரதிநிதிகளுடன் ஒரு உரையாடலைத் தொடங்கியது, அந்த நேரத்தில் ஒரு முன்னணி பயங்கரவாத குழு. எவ்வாறாயினும், AISSF உடனான பேச்சுக்கள் அற்ப வேறுபாடுகளால் முறிந்தன, முக்கியமாக அகாலிகளுக்கு ஆதரவாக மையத்தின் சாய்வு காரணமாக. எனினும், தேர்தல்கள் இறுதியில் நடந்தன - ஆனால் ஆகஸ்ட் 20, 1985 இல் லோங்கோவால் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகுதான். அனுதாபமும், தீவிர எதிர்ப்பும் இல்லாததால், செப்டம்பர் தேர்தலில் பர்னாலா தலைமையிலான அகாலி பெரும்பான்மையுடன் (73ல்) ஆட்சிக்கு வந்தது. 117 இடங்கள்).

அடிப்படைக் குழு

பர்னாலா அரசாங்கத்தின் முதல் செயல்களில் ஒன்று பெயின்ஸ் கமிட்டியை நியமித்தது, அது மொத்தமாக 2000 தீவிரவாதிகளை விடுதலை செய்தது. பயங்கரவாத வன்முறையின் தாக்கம் தெளிவாகத் தெரிந்தது - விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் செயல்பாடுகளை மீண்டும் ஆரம்பித்ததால் மட்டுமல்ல, மற்றவர்கள் இந்தச் செயலில் ப்ளூஸ்டாருக்கு முந்தைய கட்டத்தில் அனுபவித்த நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை மீட்டெடுப்பதைக் கண்டார்கள். 1985 ஆம் ஆண்டு மொத்தம் 63 பொதுமக்கள் மற்றும் எட்டு போலீசார் தீவிரவாதிகளால் கொல்லப்பட்டனர். பெயின்ஸ் குழு தனது பணியைத் தொடங்கியபோது, 1986 ஆம் ஆண்டின் முதல் மூன்று மாதங்களில், 102 பொதுமக்களும் 10 பாதுகாப்பு வீரர்களும் பயங்கரவாதிகளிடம் வீழ்ந்தனர்.

பர்னாலா பொற்கோவிலை மீண்டும் பயங்கரவாதிகளிடம் ஒப்படைத்தார். இந்த ஆலயம் ஜனவரி 22, 1986 அன்று அகாலி கட்டுப்பாட்டில் உள்ள சிரோமணி குருத்வாரா பிரபந்தக் கமிட்டிக்கு (SGPC) மீட்டெடுக்கப்பட்டது. ஒரு மாதத்திற்குள், தாம்தாமி தக்சல் தலைமையிலான பயங்கரவாதிகள் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தனர். ஏப்ரல் இறுதிக்குள், அனைத்து பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளையும் ஒருங்கிணைக்க ஒரு 'பாந்திக் கமிட்டி' அமைக்கப்பட்டது, மேலும் பொற்கோயிலில் இருந்து கமிட்டியால் 'காலிஸ்தான் பிரகடனம்' வெளியிடப்பட்டது (ஏப்ரல் 29, 1986). ஒரு நாள் கழித்து, பர்னாலா அரசாங்கம் போதிய முன்னறிவிப்புடன் கோயிலில் போலித் தேடலுக்கு உத்தரவிட்டது. எதிர்பாராத விதமாக, "குறிப்பாக யாரும் சிக்கவில்லை", ஆனால் அகாலிதளத்தில் பிளவைத் தூண்டுவதற்கு இந்தச் சம்பவம் போதுமானதாக இருந்தது, அன்றிலிருந்து பர்னாலாவின் இருப்பு முற்றிலும் காங்கிரஸ்-I இன் ஆதரவைச் சார்ந்தது. பர்னாலாவின் 19 மாதங்களுக்கும் மேலான ஆட்சிக் காலத்தில், 783 பொதுமக்களும், 71 பாதுகாப்புப் படை வீரர்களும் பயங்கரவாத வன்முறைகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

பயங்கரவாதத்திற்கு ஒரு தெளிவான பதிலை வரையறுக்க அரசியல் மற்றும் பொலிஸ் தலைமைகள் தொடர்ந்து தவறியதால் வன்முறை தொடர்ந்து அதிகரித்தது. பாகிஸ்தானின் இரகசிய நிறுவனங்களால் வழங்கப்பட்ட அதிநவீன கலாஷ்னிகோவ் தாக்குதல் துப்பாக்கி [AK-47], மே 1987 இல் பயங்கரவாத ஆயுதக் களஞ்சியத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் பயங்கரவாதம் முற்றிலும் புதிய மற்றும் கொடிய கட்டத்திற்குள் நுழைந்தது. தாக்கம் உடனடியாகவும் வியத்தகுதாகவும் இருந்தது. கொலையின் அளவு நேரடியாக பயங்கரவாதிகளுக்கு கிடைத்த துப்பாக்கி சக்தியுடன் தொடர்புடையது - மேலும் 1992 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் பயங்கரவாதிகள் இறுதியாக நசுக்கப்படும் வரை 1987 க்கு முந்தைய நிலைக்கு பின்வாங்கவில்லை. ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், காவல்துறை மோசமாக உலகத்துடன் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. போர் II விண்டேஜ் .303 துப்பாக்கிகள், அல்லது சமமாக காலாவதியான போல்ட்-ஆகூன் 7.62s. மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ் படை (CRPF) ஓரளவு சிறப்பாக இருந்தது, ஒரு பட்டாலியனுக்கு 175 சுய ஏற்றும் துப்பாக்கிகள் [SLRs]. ஆனால் எஸ்எல்ஆர் கூட கலாஷ்னிகோவின் சுத்த மரணத்திற்குப் பொருந்தவில்லை.

ஆயினும் கூட, இந்த நீண்ட இழுபறி போரில் காவல்துறை முதல் முறையாக தன்னை அர்ப்பணிக்கத் தொடங்கியது. மே 1987 மற்றும் ஏப்ரல் 1988 க்கு இடையில் பயங்கரவாதிகள் பஞ்சாபில் 1533 பேரைக் கொன்றனர் (மாத சராசரி 127 பேர்), 109 போலீஸார் உட்பட. இதையொட்டி, 364 பயங்கரவாதிகளும் கொல்லப்பட்டனர். ஆனால் அரசாங்கத்தின் ஊசலாடும் மற்றும் திசைதிருப்பாத கொள்கைகள் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியை திணிக்க மாநிலத்தின் முழுமையான இயலாமை, உண்மையில் புலப்படும் தயக்கம் - மிக மோசமான பயங்கரவாதச் செயல்கள் மற்றும் குற்றவாளிகள் காவல்துறையால் கைது செய்யப்பட்டாலும் கூட - பெருகியது. பயங்கரவாத சக்திகளின் அணிகள். கடந்த காலங்களில், அமிர்தசரஸ் மற்றும் குர்தாஸ்பூர் மாவட்டங்களுக்கு மட்டுமே தடையாக இருந்த பயங்கரவாதம், இப்போது ஹோஷியார்பூர், ஜலந்தர், லூதியானா மற்றும் ஃபரித்கோட் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களை அதன் பிடியில் உறுதியாகக் கொண்டுள்ளது.

எவ்வாறாயினும், பயங்கரவாதிகளுடன் எந்த விதமான ஒப்பந்தத்தையும் மேற்கொள்ளும் சந்தர்ப்பவாதத் தேடலில் அரசாங்கம் இறுதிவரை நீடித்தது. மார்ச் 4, 1988 அன்று, பயங்கரவாதிகளுடனான சமரசத்தின் ஒரு பகுதியாக, ஜஸ்பீர் சிங் ரோட் உட்பட, 40 உயர்மட்ட கைதிகள் - ஜோத்பூர் கைதிகள் - 'நல்லெண்ணை சைகையில்' விடுவிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வெறுமனே பொற்கோயிலுக்குள் நுழைந்தனர், அங்கு ரோட் அகல் தகத்தின் ஜாதேதாராக (தலைமை பாதிரியார்) நிறுவப்பட்டார் மற்றும் பயங்கரவாதிகள் பரிகர்மாவைச் சுற்றி கோயிலுக்குள் உள் பாதுகாப்பை உருவாக்கத் தொடங்கினர். அரசாங்கத்தின் 'நல்லெண்ணைச் செயலுக்கு' பயங்கரவாத பதில் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இருந்தது. முன்னோடியில்லாத வகையில் 288 பேர் - 25 போலீஸ்காரர்கள் உட்பட - மார்ச் மாதத்தில் மேலும் 259 பேர் [25 போலீஸ்காரர்கள் உட்பட] ஏப்ரலில் கொல்லப்பட்டனர்.

அக்டோபர் 1985 மற்றும் ஏப்ரல் 1988 க்கு இடையில் 2866 உயிர்கள் [2207 பொதுமக்கள், 177 போலீசார், 482 பயங்கரவாதிகள்] இழந்ததால், நிலத்தின் சட்டங்களை அமல்படுத்துவதற்கான நேரம்

இது என்று மையம் முடிவு செய்தது. இருப்பினும், இந்த முறை அழைக்கப்பட்டது இராணுவம் அல்ல. பஞ்சாப் காவல்துறையின் பொறுப்பின் கீழ் ஆபரேஷன் பிளாக் தண்டர் முழுவதுமாக நிறைவேற்றப்பட்டது - உயரடுக்கு பயங்கரவாத எதிர்ப்புப் படை, தேசிய பாதுகாப்புப் படை [என்எஸ்ஜி] மற்றும் துணை ராணுவத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டது. படைகள். அதன் நோக்கம் ஆபரேஷன் ப்ளூஸ்டாரின் நோக்கத்தைப் போலவே இருந்தது - வேருன்றிய பயங்கரவாத சக்திகளின் பொற்கோயிலை அகற்றுவது. இருப்பினும், ப்ளூஸ்டாரைப் போலல்லாமல், இது ஒரு சுத்தமான, சிக்கனமான மற்றும் இரத்தமில்லாத செயலில் அடையப்பட்டது. இது மே 11 மற்றும் மே 18, 1988 க்கு இடையில் ஒரு வாரத்திற்குள் - தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஊடகங்களின் முழுமையான கண்ணை கூசும் கீழ் செயல்படுத்தப்பட்டது.

மாநிலத்தில் செயல்படும் பயங்கரவாதிகளில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே பிளாக் தண்டரின் போது கைது செய்யப்பட்டாலும், இந்த நடவடிக்கை பயங்கரவாத இயக்கத்தில் முக்கியமான கட்டமைப்பு மாற்றங்களை உருவாக்கியது. கோவிலில் தீவிரவாதிகளின் செயல்பாடுகள் தொடர்பான கொடூரமான அம்பலப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, காலிஸ்தானுக்கான இயக்கம் அதன் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் கலந்துகொண்ட மதத்தின் முகப்பை ஒருபோதும் மீட்டெடுக்க முடியவில்லை, மேலும் பெருகிய முறையில் வெளிப்படையாக குற்றமாக்கப்பட்டது. மேலும், குருத்வாரா பயங்கரவாதிகளுக்கும் அவர்களின் தலைவர்களுக்கும் சரணாலயமாகவும், பாதுகாப்பு இல்லமாகவும் இல்லாமல் போனது. பொற்கோயில் மற்றும் குருத்வாராக்களின் சரணாலயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட தலைமை, பஞ்சாப் கிராமப்புறங்களில் தப்பியோடியவர்களாக வாழ வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது; ஒருபுறம், அவர்களின் சொந்த செயல்கள் அவர்களை அம்பலப்படுத்தியது, மறுபுறம், அவர்களைப் பின்பற்றுவவர்களின் செயல்கள் அவர்களை மேலும் சமரசம் செய்தன, ஏனெனில் அவர்கள் இப்போது இந்த தலைவர்களால் மன்னிக்கப்படுகிறார்கள், ஊக்குவிக்கப்படுகிறார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது.

பிளாக் தண்டருக்குப் பிறகு, பஞ்சாப் காவல்துறையை மறுசீரமைப்பதற்கான ஒரு மகத்தான பயிற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது, இது நம்பிக்கையற்ற, கோழைத்தனமான மற்றும் திறமையற்றது என்று பரவலாகக் கருதப்பட்ட ஒரு சக்தியை, வெற்றிகரமான பயங்கரவாத எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தின் முன்னோடியாக மாற்றியது. இருப்பினும், பிளாக் தண்டரைத் தொடர்ந்து சில நாட்களில், பயங்கரவாதிகள் பஞ்சாபைச் சூறையாடினர். மே மாதத்தில் மட்டும் 343 பொதுமக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். ரோபார் மாவட்டத்தில் சட்லஜ்-யமுனா கால்வாயில் பணிபுரியும் 30 புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் அவர்களில் அடங்குவர்; மேலும் 45 புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் பஞ்சாப் மற்றும் இமாச்சல பிரதேசத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்; மேலும் அமிர்தசரஸ் கோவிலுக்கு வெளியே நடந்த குண்டு வெடிப்பில் 20 பேர் கொல்லப்பட்டனர். இந்த பழிவாங்கும் கொலைகள், பிளாக் தண்டர் அவர்களின் எண்ணிக்கையை கணிசமான அளவில் குறைக்கவில்லை அல்லது அவர்களின் விருப்பப்படி தாக்கும் திறனை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தவில்லை என்பதற்கான ஒரு நிரூபணம் ஆகும்.

ஆனால் காவல்துறை சொந்தமாக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது. படைகளின் விரைவான மறுசீரமைப்பு மற்றும் மறுசீரமைப்பு உடனடி முடிவுகளைத் தந்தது. மேலும் பொதுமக்கள் உயிரிழப்பு விகிதம் வேகமாகக் குறைந்தது. 1988 இன் முதல் ஆறு மாதங்களில் 1266 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் - சராசரியாக ஒரு மாதத்திற்கு 211 பேர் உயிரிழந்தனர்; 1988 இன் இரண்டாம் பாதியில், 688 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் - ஒரு உயர்ந்த எண்ணிக்கை, ஆனால் ஒரு தீவிர முன்னேற்றம் - மாதாந்திர சராசரி 114 ஆகக் குறைந்தது. பயங்கரவாதிகள், அதிக விலை கொடுக்கத் தொடங்கினர். ஜூலை 12 அன்று, காலிஸ்தான் கமாண்டோ படையின் (கே.சி.எஃப்) தலைவரான 'ஜெனரல்' லப் சிங், அந்த நேரத்தில் மிகவும் தீவிரமான பயங்கரவாத கும்பல்களில் ஒன்றான போலீசாருடனான துப்பாக்கிச் சண்டையில் இறந்தார். அந்த மாதம் கொல்லப்பட்ட 68 பயங்கரவாதிகளில் மற்றொரு பயங்கரமான பயங்கரவாதி அவதார் சிங் பிரம்மாவும் ஒருவர்.

ஜனவரி 1989 வாக்கில், பயங்கரவாதிகள் எல்லையில் ஒரு மெல்லிய கீற்றுக்குள் தள்ளப்பட்டனர், 70 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான தாக்குதல்கள் பஞ்சாபில் உள்ள பன்னிரெண்டு மாவட்டங்களில் மூன்று - குர்தாஸ்பூர், அமிர்தசரஸ் மற்றும் ஃபெரோஸ்பூர் ஆகியவற்றில் மட்டுமே இருந்தன. இந்த விகிதம் 1989 முழுவதும் மற்றும் 1990 வரை நிலையானதாக இருந்தது.

இந்த பகுதியில் கவனம் செலுத்துவது இயற்கையானது. மார்ச் 1989 இல், பஞ்சாப் போலீஸ், சிஆர்பிஎஃப் மற்றும் எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை (பிஎஸ்எஃப்) ஆகியவற்றின் படைகளை ஒன்றிணைத்து ஒரு பாரிய கூட்டு சிறப்பு நடவடிக்கையானது முழு மாண்ட் பகுதியிலும் (முதன்மையாக அமிர்தசரஸ் மற்றும் ஃபெரோஸ்பூர் மாவட்டங்களில் உள்ள சதுப்பு நிலத்தின் ஒரு பகுதி) தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் கபுர்தலா மற்றும் ஜலந்தர் ஆகிய பகுதிகளிலும் பாய்கிறது, அஜ்னாலா, ஜண்டியாலா, டர்ன் தரன் மற்றும் படலா (பியாஸ் ஆற்றின் குறுக்கே). தீவிரவாதிகளின் மையப்பகுதியான இந்த பகுதியில் சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கைகள் ஒரு வழக்கமான அம்சமாக மாறியது, இது தொடர்ந்து கைதுகள் மற்றும் ஆயுதங்கள், வெடிமருந்துகள் மற்றும் வெடிமருந்துகளை கைப்பற்றுதல் மற்றும் தீவிரவாதிகள் மீது அதிகரித்து வரும் அழுத்தங்களை அவர்கள் தாங்கிக்கொள்ள கடினமாக இருந்தது. அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்ட உளவுத்துறை சார்ந்த செயல்பாடுகளாலும், முன்னாள் கூட்டாளிகளை அடையாளம் காண உதவிய 'ஸ்பாட்டர்ஸ்' - பிடிபட்ட பயங்கரவாதிகளை திறம்பட பயன்படுத்துவதாலும் தாக்கம் அதிகரித்தது. மே 1989 க்குள், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு இயக்கம், மென்மையான இலக்குகளைத் தாக்கும் முன்னணி பயங்கரவாத குழுக்களின் திறனை முற்றிலுமாக மழுங்கடித்தது. காலிஸ்தான் லிபரேஷன் ஆர்கனைசேஷன் (KLO), பிந்தரன்வாலே டைகர் ஃபோர்ஸ் ஆஃப் காலிஸ்தானின் (BTFK) மற்றும் பாபர் கல்சா போன்ற அமைப்புக்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன, பணியாளர்கள்.

பாந்திக் குழுக்கள்

உயர்மட்ட பயங்கரவாதத் தலைமை - இரண்டு 'பாந்திக் கமிட்டிகள்', ஒன்று இறுதியில் டாக்டர் சோஹன் சிங் [பாந்திக் கமிட்டி (எஸ்எஸ்)] தலைமையில் இருந்தது, மற்றொன்று குர்ப்சன்

சிங் மனோச்சுஹால் மற்றும் வாசன் சிங் ஜாபர்வால் [பாந்திக் கமிட்டி (எம்)] ஆதிக்கம் செலுத்தியது - இப்போது முழுவதுமாக பாகிஸ்தானை தளமாகக் கொண்டது, மேலும் பெருகிய முறையில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட 'பின்தொடர்பவர்கள்' மீது தளர்வான கட்டுப்பாட்டை மட்டுமே செலுத்தியது. இந்தியாவில் உள்ள ஊழியர்களிடம் பல்வேறு 'ஸ்டேட்மென்ட்'களை வழங்குவதற்கும், மிரட்டி பணம் பறித்தல், கற்பழிப்பு மற்றும் அப்பாவிகளை கொலை செய்து இயக்கத்தை 'இழிவுபடுத்தும்' நபர்களுக்கு எதிராக பழிவாங்கும் அச்சுறுத்தல்களை வெளியிடுவதற்கும் அப்பால், நாடுகடத்தப்பட்ட இந்த தலைமை மிரட்டி பணம் பறித்தல் மற்றும் குற்ற அலைகள் பற்றி எதுவும் செய்யவில்லை. அது அவர்களுக்கு விசுவாசம் என்று கூறி பெருகும் கும்பல்களால் மாநிலத்தில் பொதுமக்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. பல்வேறு கும்பல்களுக்கு இடையே வன்முறை புல் போர்களும் வெடித்தன. இரண்டு சமரசம் செய்ய முடியாத 'பாந்திக் கமிட்டிகள்' (3வது 'பாந்திக் கமிட்டி', டம்டாமி தக்சால் முட்டுக்கொடுத்து, செப்டம்பர் 1989 இல் தோன்றியதால், தலைமைத்துவத்தின் மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆழமான மற்றும் அடிப்படை வேறுபாடு இருந்தது.) இந்த குழுக்களுக்கிடையில் ஒருவித நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்த பாகிஸ்தானிய கையாளுபவர்கள் மத்தியஸ்தம் செய்ய பலமுறை முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர், ஆனால் அவை முற்றிலும் தோல்வியடைந்தன. எவ்வாறாயினும், அடிப்படை மோதல் போதைப்பொருள் வர்த்தகம் மற்றும் துப்பாக்கி இயக்கத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டை மையமாகக் கொண்டது.

மாநிலத்தில் பயங்கரவாதம், இது வரை, முற்றிலும் இருந்தது. பொலிஸுடன் பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது, சிறிய பயங்கரவாதக் கும்பல்களால் திட்டமிட்டு பொது மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டாலும் கூட, மக்களிடம் இருந்து எந்தவித எதிர்ப்பும் எதிர்ப்பும் இல்லை. ஆனால் இவை அனைத்தும் 1989 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் மாறத் தொடங்கின. பிளாக் தண்டருக்குப் பிறகு குறைந்தபட்சம் சில காவல்துறை ஆயுதங்கள் மேம்படுத்தப்பட்டதால், காவல்துறை ஆயுதக் களஞ்சியங்களில் கணிசமான எண்ணிக்கையில் கைவிடப்பட்ட 303 துப்பாக்கிகள் இருந்தன. ஒரு கிராம பாதுகாப்பு திட்டம் (VDS), மற்றும் சிறப்பு போலீஸ் அதிகாரிகளை (SPOs) நியமிக்கும் அமைப்பு, உள்ளூர் மட்டத்தில் பயங்கரவாத நடவடிக்கையை எதிர்க்க பாதிக்கப்படக்கூடிய கிராமங்களில் தன்னார்வலர்களுக்கு ஆயுதம் மற்றும் பயிற்சி அளிக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏப்ரல் 1989 வாக்கில், 451 கிராமங்களில் 2350 ஆயுதங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன, மேலும் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போரின் முடிவில் VDS குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

திருப்பு அலையின் சிறிய ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க வேறு அறிகுறிகள் இருந்தன. ஜூன் 6 அன்று, அமிர்தசரஸ் மாநிலம் மஜிதா காவல் மாவட்டத்தில் உள்ள PS கத்துனங்கல் கிராமத்தின் தல்வாண்டி கோவன் கிராமத்திற்கு அருகே ஒரு பேருந்து பயங்கரவாதிகளால் கடத்தப்பட்டது. இந்து பயணிகள் பேருந்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர் மற்றும் தூக்கிலிடப்பட்டனர், அப்போது இரண்டு சீக்கியர்கள், அவதார் சிங் மற்றும் ராஜ்வந்த் சிங், அவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்ற தலையிட்டனர். அவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் இரண்டு பயணிகள்

படுகாயமடைந்தனர். இச்சம்பவம் பஞ்சாபில் உள்ள சீக்கியர்கள் மத்தியில் பயங்கரவாதிகளுக்கு எதிராக பெரும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. மீண்டும், ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு (ஜூலை 7), டர்ன் தரன் பஜாரில் ஒரு பயங்கரவாதி கண்மூடித்தனமான துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியபோது, அவர் அதிக சக்தியுடன் மற்றும் கடைக்காரர்களால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார் - இந்த இதயப் பகுதியில் சில மாதங்களுக்கு முன்பு கூட கற்பனை செய்ய முடியாத நிகழ்வு. பயங்கரவாத இயக்கம்.

ஜூலை மாதத்திற்குள், பல தீவிரமான மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பயங்கரவாதிகள் பஞ்சாபிலிருந்து வெளியேறி, உத்தரபிரதேசத்தின் தெராய் பகுதியில் தங்கள் நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்துவதற்கான நடவடிக்கையாக அல்ல, மாறாக அதிகரித்து வரும் அழுத்தங்களிலிருந்து தப்பிக்க நடவடிக்கை எடுத்தனர். பஞ்சாப். அழுத்தம் தந்திரோபாயங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களில் மாற்றத்தை கட்டாயப்படுத்தியது. பஞ்சாபில் உள்ள போராளிகள் AK-47 ஐக் காட்டிலும், காலவரையறை அல்லது ரிமோட் கண்ட்ரோல் செய்யப்பட்ட பிளாஸ்டிக் வெடிக்கும் சாதனத்தின் மறைமுகமான சாதனத்தை அதிகளவில் நாடுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டனர். ஏப்ரல் மாதத்திற்குப் பிறகு எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள முகாம்களில் வெடிகுண்டு கையாளுதல் பயிற்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறியது, மேலும் பிளாஸ்டிக் வெடிபொருட்கள் மற்றும் அதிநவீன நேரக் கருவிகளின் முதல் குறிப்பிடத்தக்க கைப்பற்றல்கள் மே 1989 இல் செய்யப்பட்டன.

மாநிலத்தில் ஆயுதங்களின் வெள்ளம் புதிய மற்றும் குழப்பமான விகிதாச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இது வரை, ஆயுதங்கள் வாங்குவதற்கு பயங்கரவாதிகளே பணம் பறித்தல் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தல் மூலம் நிதியளிக்க வேண்டியிருந்தது. திடீரென்று, ஜூலையில், "பாக்கிஸ்தானில் குவிக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள், பணம் செலுத்த முடியாத" ஆயுதங்களை, "பெரிய எண்ணிக்கையிலான" பயங்கரவாதிகளை எல்லைக்கு அப்பால் அனுப்பும் எளிய முயற்சியால் பெறப்படலாம் என்று செய்திகள் அனுப்பப்பட்டன.

பயங்கரவாதிகளின் ஆயுதக் கிடங்கின் அதிகரிப்பு பயங்கரவாதச் செயல்களின் கணிசமான அதிகரிப்புக்கு வழிவகுத்தது. ஆனால் 1989 முழுவதும் பொதுமக்களின் உயிரிழப்புகள் நிறுத்தப்பட்டன, பயங்கரவாதிகளுக்கும் அவர்களால் காவல்துறைக்கும் ஏற்பட்ட இழப்புகள் அதிகரித்தன. இந்த நிலையில் சர்வதேச எல்லையில் இருந்து 75 மீட்டருக்குள் (ஃபெரோஸ்பூர் செக்டார் பகுதியில்) பயங்கரவாத பயிற்சி முகாம்கள் நடத்தப்படும் அளவுக்கு பாகிஸ்தான் கடுமையாகவும் வெளிப்படையாகவும் பயங்கரவாத பிரச்சாரத்தை இயக்கி வந்தது. 533 கிலோமீட்டர் நீளமுள்ள சர்வதேச எல்லையான பஞ்சாப் பாக்கிஸ்தானுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட எல்லைக் கடக்கும் ஒரு தொடர்ச்சியான மற்றும் தினசரி நிகழ்வாக இருந்தது, ஆகஸ்ட் 1989 க்குள் 122 கிலோமீட்டர் வேலிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் ஒருபோதும் திறம்பட சரிபார்க்க முடியவில்லை.

1989 ஆம் ஆண்டின் மூன்றாம் காலாண்டின் முடிவில், சிவிலியன்கள், பயங்கரவாதிகள் மற்றும் காவல்துறையினரின் உயிரிழப்புகள் மிக அதிகமாக இருந்த போதிலும், போராளிகள்

தவிர்க்கமுடியாமல் ஒரு மூலையில் தள்ளப்பட்டனர். 1989ல் நடந்த அனைத்து பயங்கரவாத சம்பவங்களில் கிட்டத்தட்ட 76 சதவீதம் எல்லையில் உள்ள நான்கு காவல் மாவட்டங்களுக்குள் (அந்த நேரத்தில் மொத்தம் உள்ள 15 காவல் மாவட்டங்களில்): மஜிதா, டர்ன் தரன், படாலா மற்றும் ஃபெரோஸ்பூர். மேலும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், மாநிலத்தில் உள்ள பதினைந்து காவல் மாவட்டங்களில், 10 மாவட்டங்கள் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளால் ஓரளவு மட்டுமே பாதிக்கப்பட்டுள்ளன, வருடத்தில் பல மாதங்கள் அங்கு ஒரு கொலை கூட இல்லாமல் கடந்து சென்றன. ஆண்டின் இறுதியில், இவற்றில் நான்கு மாவட்டங்கள் சராசரியாக ஒரு மாதத்திற்கு இரண்டுக்கும் குறைவான சிவிலியன் இறப்பு விகிதத்தைக் கொண்டிருந்தன; மற்ற ஆறு மாவட்டங்களில், ஒரு மாதத்திற்கு 2-5 பேர் உயிரிழப்புகள். நான்கு 'முக்கிய மாவட்டங்களில்' மட்டுமே சராசரி விகிதம் இரட்டை இலக்கங்களுக்குள் ஓடியது.

இந்த மாவட்டங்களுக்கும் பயங்கரவாதிகளின் ஆதிக்கம் முழுமையாக இல்லை. 1989 ஆம் ஆண்டின் 4 வது காலாண்டில், இந்த முக்கியமான மாவட்டங்களில் கிட்டத்தட்ட 65 சதவீத பயங்கரவாத குற்றங்களில் [மற்றும் 64 சதவீத பொதுமக்கள் உயிரிழப்பு] வெறும் 13 காவல் நிலையங்கள் மட்டுமே. மேலும் மாநிலம் முழுவதும் உள்ள 217 காவல் நிலையங்களில் பாதி கொலைகள் இந்த 13 காவல் நிலையங்களின் எல்லைக்குள் தான் நடந்துள்ளன. ஆனால், அரசியல் மீண்டும் தலையிட்டது. இப்போது ஒரு பொதுத் தேர்தல் நெருங்கி விட்டது, மேலும் டெல்லியில் ஆழமான மதிப்பிழந்த ஆட்சி, ஊழல் மற்றும் நேபாட்சம் போன்ற குற்றச்சாட்டுகளின் கீழ் மூழ்கியது, மேலும் பஞ்சாப் பற்றிய தெளிவான முன்னோக்கு இல்லாததால், இந்த மாநிலத்திலும் பாராளுமன்றத் தொகுதிகளில் தேர்தலுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க முடிவு செய்தது.

அனைத்திந்திய சீக்கிய மாணவர் கூட்டமைப்பு, அதன் நிலத்தடி செயல்பாடுகளை மிகையான பாத்திரத்துடன் நிறைவு செய்ய முடிவு செய்துள்ளது. இது சிம்ரஞ்சித் சிங் மானின் போராளிகளுக்கு ஆதரவான ஐக்கிய அகாலி தளத்துடன் [UAD] இணைந்தது, மேலும் தீவிரவாத முன்னணி அமைப்புகள் வாக்கெடுப்பில் வெற்றி பெற்றன, 13 இடங்களில் 10 இடங்கள் கூட்டணியால் ஆதரிக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்குப் போனது. பதவியில் இருந்து விலகுவதற்கு முன், ராஜீவ் காந்தி சிம்ரஞ்சித் சிங் மான் மற்றும் ஹர்மிந்தர் சிங் சந்து மற்றும் ஏஐஎஸ்எஸ்எஃப் இன் அதிந்தர் பால் சிங் ஆகியோரை விடுவிக்க உத்தரவிட்டார். அவர்கள் மீதான அனைத்து வழக்குகளும் தன்னிச்சையாக கைவிடப்பட்டன, அப்போது என்ன இருந்தது, ஒருவேளை, இந்திய நீதி நிர்வாகத்தின் தனித்துவமான முன்மொழிவு, பாராளுமன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நபர் அவர் செய்த எந்த குற்றத்திற்காகவும் விசாரிக்கப்படக்கூடாது.

டிசம்பர் 6, 1989 இல் பதவியேற்ற வி.பி. சிங் அரசாங்கம், முன்முடிவுகள், அணுகுமுறைகள் மற்றும் பரவலான குழப்பத்தை கொண்டு வந்தது, அது பயங்கரவாதிகளிடம் அவர்கள் ஈடுபடுவதற்கு முன்பே முயற்சியை சரணடைந்தது. பயங்கரவாதம் தொடர்பான இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கையை வரையறுக்கும் சம்பவம் அது நிறுவப்பட்ட முதல் வாரத்திலேயே நிகழ்ந்தது. புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட உள்துறை அமைச்சரின் மகள், காஷ்மீரில் (டிசம்பர் 11, 1989

அன்று) கடத்தப்பட்டார், அந்த மாநிலத்தில் அப்போது ஒரு தொடக்க பயங்கரவாத இயக்கம் இருந்தது. அரசாங்கத்தின் பதில் முழுமையான சரணாகதி - மேலும், சில நாட்களுக்குள், காஷ்மீர் ஒரு முழுமையான கிளர்ச்சியாக வெடித்தது, அது இன்னும் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை. நாடு முழுவதிலும் உள்ள தீவிரவாதிகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட செய்தி மிகத் தெளிவாக இருந்தது: பயங்கரவாத வன்முறைக்கு எதிராக ஒரு உறுதியான மற்றும் உறுதியான கொள்கையை வரையறுத்து செயல்படுத்துவதற்கு இந்த அரசாங்கத்திற்கு விருப்பமோ, புரிதலோ இல்லை.

பதினொரு மாதங்களுக்குப் பிறகு, VP சிங் அரசாங்கம் அதன் சொந்த உள் முரண்பாடுகளின் எடையின் கீழ் சரிந்தது, மேலும் புதிய பிரதமர் சந்திரசேகர், ராஜீவ் காந்தியின் காங்கிரஸ்-I இன் வெளிப்புற ஆதரவுடன் ஒரு சிறுபான்மை அரசாங்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார், மேலும் ஒரு ஊசலாடும் ஆட்சிக்கு தலைமை தாங்கினார். ஏழு மாதங்கள். நவம்பரில் ராணுவம், ஆபரேஷன் ரகடக்-I என அழைக்கப்படும் மாநிலத்தில் உள்வாங்கப்பட்டது, இது உள்நாட்டுக் குழப்பங்களில் வழக்கமான ராணுவத் தலையீடுகளின் முறையைப் பின்பற்றி, நிச்சயமாக எல்லை மாவட்டங்களில் உள்ள போராளிகள் மீது கணிசமான அழுத்தத்தை பிரயோகித்தது. எந்தவொரு குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கையிலும் போர்க்குணத்தின் போக்கை மாற்றத் தவறியது. உண்மையில், ஆபரேஷன் ரகடக்-I செய்தது, எல்லையோர மாவட்டங்களில் இருந்தும், மாநிலம் முழுவதற்கும் ஓரளவுக்கு தீவிரவாதத்தை ஒடுக்கியது.

ஜூன் 1991 இல் நடைபெறவிருந்த இடைக்காலத் தேர்தலில் (தேர்தல்கள் தடுமாறினாலும், பஞ்சாப் தேர்தலுக்குப் பிறகு தேர்தலுக்குச் செல்லும் வகையில் தேர்தல்கள் தடுமாறின போதிலும், பஞ்சாப் மாநிலத்தில் தனது இறுதிச் சூதாட்டத்தை சந்திரசேகர் அரசு விளையாடியது. நாட்டின் பிற பகுதிகளில் செயல்முறை முடிந்தது). பஞ்சாபில் நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களவைத் தொகுதிகளுக்கு ஒரே நேரத்தில் தேர்தல் நடத்தப்படும் என்று ஏப்ரல் மாதம் அரசு அறிவித்தது. பயங்கரவாதக் குழுக்கள் நடுவில் பிளவுபட்டன, தாம்தாமி தக்சலுக்கு விசுவாசமாக இருப்பவர்கள் பங்கேற்க முடிவு செய்தனர், மேலும் பாந்திக் கமிட்டியுடன் (சோஹன் சிங்) இணைந்த இரண்டாவது குழு புறக்கணிப்பைச் செயல்படுத்துவதற்கு ஆதரவாக முடிவு செய்தது.

சட்டசபை மற்றும் லோக்சபா தேர்தல்களுக்கு வேட்புமனு தாக்கல் செய்த 2146 வேட்பாளர்களில் ஏராளமானோர் பயங்கரவாத அமைப்புகளால் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ ஆதரிக்கப்பட்டனர். வேட்புமனு தாக்கல் முடிவடையும் நேரத்தில், அதிகாரப்பூர்வமாக தேர்தலைப் புறக்கணிக்கும் குழுக்கள் கூட ரகசியமாக வேட்பாளர்களை வைப்பதன் மூலம் தங்கள் பந்தயங்களில் ஈடுபட்டிருந்தன. 211 வேட்பாளர்கள் தெளிவான பயங்கரவாத தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர், மேலும் 34 பேர் அப்போது சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் இருந்தனர். 41 வேட்பாளர்களிடம் அரசியல் படுகொலை, கடத்தல் மற்றும் கொலை உள்ளிட்ட குற்றங்களை பட்டியலிட்ட 'வரலாற்றுத் தாள்கள்' (போலீஸ் பதிவுகள்) இருந்தன; மேலும் 48 பேர் பட்டியலிடப்பட்ட பயங்கரவாதிகளின் உறவினர்கள்.

பல வேட்பாளர்கள் போலீஸ் பாதுகாப்பை மறுத்து, 'பாதுகாப்புக்கு' தாங்களே ஏற்பாடு செய்வதாக அறிவித்தனர். அவர்கள் இப்போது சட்டவிரோதமாக ஆயுதம் ஏந்திய பயங்கரவாதிகளின் பெரிய குழுக்களுடன் தங்கள் 'உடலாளர்களாக' வெளிப்படையாக மாநிலம் முழுவதும் செல்லத் தொடங்கினர். இதற்கிடையில், பாந்திக் கமிட்டி (SS) 27 வேட்பாளர்களின் உயிரைப் பறிக்கும் ஒரு கலைப்பு பிரச்சாரத்தை தளர்த்தியது. ஜூன் 7 அன்று, லூதியானாவில் உள்ள கில் ரோட்டில் (MoS லூதியானா நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் போட்டியிட்டார்) உள்துறை அமைச்சரின் குதிரைப்படையில் ஒரு வெடிப்புச் சேதம் ஏற்பட்டது. ஜூன் 15 அன்று 74 ரயில் பயணிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். மாநிலத்தில் சூழ்ந்த சகதி இருந்தபோதிலும், இராணுவம், விவரிக்க முடியாத வகையில், மாநிலத்தில் இருந்து திரும்பப் பெறப்பட்டது, மேலும் துணை ராணுவப் படைகளின் நிலைகள் கடுமையாகக் குறைக்கப்பட்டன. இருப்பினும், ஜூன் 21 அன்று நரசிம்மராவ் பிரதமராகப் பதவியேற்ற பிறகு, பஞ்சாபில் தேர்தலுக்கான தவறான எண்ணம் கைவிடப்பட்டது.

1991 பொதுத் தேர்தலின் போதுதான் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். காங்கிரஸ்-I அனுதாப அலையில் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தது, நரசிம்மராவ் பிரதமராக பதவியேற்றார். ஆனால், பஞ்சாபில் கடந்த 18 மாதங்களில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை, மத்திய தேர்தல் வெற்றியால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. 1990 மற்றும் 1991 ஆண்டுகள் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பயங்கரவாதிகளுக்கு சொந்தமானது. பஞ்சாபில் பயங்கரவாத இயக்கத்தின் முழு காலக்கட்டத்திலும், முந்தைய 12 ஆம் ஆண்டைப் போலவே, இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் கிட்டத்தட்ட ஏராளமான பொதுமக்கள் பயங்கரவாதிகளால் கொல்லப்பட்டனர். 1978 மற்றும் 1989 க்கு இடையில், 5070 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர்; 1990 மற்றும் 1991 இல், அவர்கள் 5058 ஆக இருந்தனர்.

தற்போது மாநிலம் முழுவதும் மோதல் நிலவி வருகிறது. பிளாக் தண்டருக்குப் பிறகு, பயங்கரவாதக் குற்றங்கள் முக்கியமாக எல்லை மாவட்டங்களில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் 1991 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், 'பயங்கரவாத மையப்பகுதி' நான்கு எல்லை மாவட்டங்களில் உள்ள 13 காவல் நிலையங்களில் இருந்து [1989 4 வது காலாண்டில் 64.6% பயங்கரவாத குற்றங்கள்] 47 காவல் நிலையங்களுக்கு மேல் விரிவடைந்தது, அது இப்போது 61% ஆக உள்ளது. பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பகுதியில் பயங்கரவாதக் குற்றங்கள் அதிகரித்தன. 15 காவல் மாவட்டங்களில் நான்கு மாவட்டங்கள் மட்டுமே மாதாந்திர சராசரியாக 10க்கும் குறைவான சிவிலியன் உயிரிழப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. இது மற்ற நான்கு பேரால் எளிதாக ரத்து செய்யப்பட்டது, அங்கு மாதாந்தம் 20க்கும் அதிகமான பொதுமக்கள் உயிரிழப்புகள் ஏற்படுகின்றன. லூதியானாவில், இந்த எண்ணிக்கை மாதத்திற்கு 44 ஆக இருந்தது.

எல்லை மாவட்டங்களில் பயங்கரவாத வன்முறையின் அளவுகள் அதிகமாக இருந்தபோதும், பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளின் கட்டளை மையம் படிப்படியாக மால்வா பகுதிக்கு மாறியது, லூதியானா மற்றும் சங்ரூர் அதன் மையமாக இருந்தது. பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளின் பரவலானது, கணிசமான அளவில், ஆபரேஷன் ரஷ்டக்-I மூலம் தீவிரப்படுத்தப்பட்டது, இது

எல்லைப் பகுதிகளில் பெரும் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒருங்கிணைந்த கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கை இல்லாததால், உயர்மட்ட பயங்கரவாதிகள் படிப்படியாக மால்வா மற்றும் டோபா பெல்ட்டில் அழுத்தப்பட்டனர். நான்கு எல்லைக் காவல் மாவட்டங்களில் (தர்ன் தரன், மஜிதா, படலா மற்றும் ஃபெரோஸ்பூர்) 1989 இல் 774 ஆக இருந்த பயங்கரவாதிகளால் 1991 இல் 878 கொலைகள் நடந்துள்ளன; இருப்பினும், இது 1990 இல் இந்த மாவட்டங்களில் 1341 பொதுமக்கள் உயிரிழப்புகளுக்கு எதிராக குறிப்பிடத்தக்க சரிவைக் குறிக்கிறது. ஆனால் 1991 இல் லூதியானாவில் 535 பொதுமக்கள் கொலைகள் (1989: 58; 1990:161), 278 சங்ரூரில் (1989:8; 1989:8; 65), மற்றும் மாநிலத்தில் மொத்தம் 2591 (1989: 1168; 1990:2467). 1989 ஆம் ஆண்டில் ஒரு மாதத்தில் ஒன்று மற்றும் இரண்டு பேர் என்ற அளவுக்குக் குறைந்திருந்த இடர்பெயர்வுகள், 1990 மற்றும் 1991 ஆம் ஆண்டுகளில் 2524 குடும்பங்களாக உயர்ந்தன (சராசரியாக மாதத்திற்கு 105 குடும்பங்கள்).

தனித்தனியாகப் பார்க்கும்போது, இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள், இந்த விரிவடைந்துவரும் பயங்கரப் வளைவின் முகத்தில், காவல்துறையும், மீண்டும் ஒரு தற்காப்புக் கவசத்திற்குள் திரும்பியிருப்பதையும் தெரிவிக்கலாம். இது உண்மையிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது. உண்மையில், அந்த நேரத்தில் பஞ்சாப் சூழ்நிலையின் முரண்பாடாக இருந்தது, காவல்துறை (மாநில மற்றும் மத்தியப் படைகள்) தொடர்ந்து ஈடுபட்டாலும், பயங்கரவாத உயிரிழப்புகள் தொடர்ந்து அதிகரித்தாலும், பொதுமக்களின் கொலைகளும் நீடித்த மற்றும் ஆபத்தான அதிகரிப்புகளைப் பதிவு செய்தன. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், தாங்கள் 'சீக்கியர்களின் நலனுக்காக' போராடுவதாக பயங்கரவாதிகள் கூறினாலும், அவர்களின் பயங்கரவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெருமளவில் சீக்கியர்களே (1990-91ல் பயங்கரவாதிகளால் கொல்லப்பட்டவர்களில் 70 சதவீதம் பேர்).

இது 1989 இல் கிட்டத்தட்ட முடிவுக்கு வந்த பயங்கரவாத ஆட்சேர்ப்பில் புதுப்பிக்கப்பட்ட வெற்றிகளின் காரணமாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில், பட்டியலிடப்பட்ட மற்றும் பட்டியலிடப்படாத பயங்கரவாதிகளின் பலம் 1,200 க்கு மேல் இல்லை என்று மதிப்பிடப்பட்டது. 1990 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், இந்த எண்ணிக்கை 5,000 க்கு மேல் உயர்ந்தது, மேலும் 1991 முழுவதும் இந்த நிலைக்கு மேலே உயர்ந்தது. போராளிக் குழுக்களால் தொடர்ச்சியான மற்றும் அதிகரித்து வரும் இழப்புகள் இருந்தபோதிலும். 1989 இல், ஒப்பீட்டளவில் நிலையான அரசியல் ஆட்சியின் கீழ், 703 பயங்கரவாதிகள் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் போர்க்குணம் முழு தோல்வியின் விளிம்பில் இருந்தது. 1990 இல், 1320 பயங்கரவாதிகள் உயிர் இழந்தனர், 1991 இல், மேலும் 2177 பேர் வீழ்ந்தனர் - இன்னும், பயங்கரவாத இயக்கம் வலிமையிலிருந்து வலிமைக்கு வளர்ந்தது. முந்தைய பதினெட்டு மாதங்களில் வெற்றிகள் டஜன் கணக்கான புதிய போராளிக் குழுக்களை உருவாக்கியது மற்றும் நீண்ட காலமாக செயலிழந்த பலவற்றை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தது. இந்திய அரசுக்கு எதிரான அவர்களின் 'போர்' அதன் இறுதிக் கட்டத்தில் உள்ளது, அவர்களின் இலக்கான 'காலிஸ்தான்' உடனடியானது என்ற முழுமையான உறுதியான, முழுமையான நம்பிக்கையின் காற்று இருந்தது. நாடுகடத்தப்பட்ட அரசாங்கங்கள் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் தங்களை நியமித்துக்

கொண்டன; 'காலிஸ்தானின்' 'பிரதமர்களும்' 'ஜனாதிபதிகளும்' வரவிருக்கும் வெற்றிக்காகக் காத்திருந்தனர். பஞ்சாப் மக்கள் மற்றும் பாதுகாப்புப் படையினருக்கு எதிரான அவர்களின் நடவடிக்கைகளின் துடைப்பு மற்றும் சக்திக்கு ஏற்ப பயங்கரவாத குழுக்களுக்கு இடையேயான மிருகத்தனமான போர்கள் எண்ணிக்கையிலும் தீவிரத்திலும் அதிகரித்தன, ஏனெனில் அவர்களின் இறுதி இலக்கு அடையக்கூடியதாகத் தோன்றியது.

இந்த அராஜகம் எந்த அளவிற்கு அரசியல் உரிமம், சமர்ப்பிப்பு மற்றும் முந்தைய காலகட்டங்களை சமாதானப்படுத்தியது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. நரசிம்மராவ் பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றதும், பஞ்சாபில் 'அரசியல் தீர்வுகள்' சாத்தியமே இல்லாமல் போய்விட்டது. 1991 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் கைவிடப்பட்ட தேர்தல்களின் போது, பயங்கரவாதிகள் தங்களை 'பிரதிநிதித்துவம்' செய்வதாக முடிவு செய்தபோது, போராளிக் காரணத்திற்கு வெளிப்படையாக அனுதாபம் கொண்டவர்கள் உட்பட பல்வேறு அகாலி பிரிவுகள் முற்றிலும் ஓரங்கட்டப்பட்டன. சிம்ரன்ஜித் சிங் மான், பயங்கரவாதக் காரணத்தின் முன்னணிப் பிரதிநிதியான அவர், அந்தத் தேர்தலில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார், இருப்பினும் பல போராளி வேட்பாளர்கள் அவரது பிரிவான UAD (Mann) இன் மறைவின் கீழ் போட்டியிட வேண்டியிருந்தது. AISSF இன் மற்றொரு முக்கிய அரசியல் தலைவரான AISSF இன் ஹர்மிந்தர் சிங் சந்து, சோஹன் சிங்கின் பாந்திக் கமிட்டியின் துணை அமைப்பான காலிஸ்தான் கமாண்டோ படையின் (KCF) பயங்கரவாதிகளால் 1990 ஜனவரியில் கொல்லப்பட்டு நீண்ட காலமாகிவிட்டார். பாரம்பரிய 'அகாலி கட்சிகள், நிச்சயமாக, இணக்கமான சுய-பாதுகாப்பு ஒரு ஷெல் திரும்பினார். எவ்வாறாயினும், மாநிலத்தில் அரசியல் மற்றும் பயங்கரவாத குழுக்களின் எண்ணற்ற மற்றும் தொடர்ந்து பல்கிப் பெருகும் பிரிவுகளுடன், நாட்டம் இருந்தபோதிலும், யாருடன் உரையாடலைத் தொடங்க முடியும் என்பதை அடையாளம் காணக்கூடிய தலைமை இல்லை. பயங்கரவாதிகள், நிச்சயமாக, இந்த கட்டத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடத்த எந்த காரணமும் இல்லை, அவர்கள் வெற்றியின் விளிம்பில் தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் நம்பினர்.

இந்த கட்டத்தில் பயங்கரவாத வன்முறை அதிகரிப்பது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. ஜூன் மாதத்தில் 245 பொதுமக்கள் மற்றும் 54 பாதுகாப்பு வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஜூலை, ஆகஸ்ட் மற்றும் செப்டம்பர் மாதங்களில் 659 சிவிலியன்களும் 123 பாதுகாப்பு வீரர்களும் செலவழிக்கப்பட்டனர். அக்டோபரில், வன்முறை உச்சத்தை அடைந்தது, 297 பொதுமக்கள் மற்றும் 53 போலீசார் கொல்லப்பட்டனர். ராவ் அரசாங்கத்தின் அரசியல் நிர்ப்பந்தங்கள் தவிர்க்க முடியாத ஒரு பதிலை உருவாக்கியது, காங்கிரஸ்-I இன் பஞ்சாப் மாநில அலகுகள் மற்றும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மூலம் மையத்தின் மீது அதிக அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. நவம்பர் 1991 இல், மையம் இறுதியாக நடவடிக்கை எடுத்தது. பஞ்சாபில் இராணுவம் மீண்டும் சேர்க்கப்பட்டது மற்றும் படையினருக்கு ஒரு தெளிவான ஆணை வழங்கப்பட்டது - மாநிலத்தில் ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க வேண்டும், மேலும் ஜனாதிபதி ஆட்சிக்கான பாராளுமன்ற அனுமதி வந்த பிப்ரவரி நடுப்பகுதியில் தேர்தலுக்குத் தயாராக இருந்தது. ஒரு முடிவு. கே.பி.எஸ். அதன்பிறகு கில் மீண்டும் மாநில

டிஜிபியாக மாற்றப்பட்டார். அரசியல் தலையீடு இல்லாத சமரசக் கொள்கையின் ஆதரவுடன், மாநிலத்தில் போதுமான பலத்தை வழங்குவதன் மூலம் இந்த நடவடிக்கைகள் வலுப்படுத்தப்பட்டன. சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மாநிலத்தின் தொழில்முறை நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இப்போது வெளிப்பட்டது, பல-பயங்கரவாத எதிர்ப்பு மூலோபாய முயற்சிகள் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த கட்டளை கட்டமைப்புகளில் மிகவும் தனித்துவமான சோதனைகளில் ஒன்றாகும். முந்தைய நடவடிக்கைகளைப் போலல்லாமல், இராணுவம் மற்றும் காவல்துறை (மாநில மற்றும் துணை ராணுவம் ஆகிய இரண்டும்) ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஆலோசனையின் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட நிறுவனக் கட்டமைப்புடன், முழுமையான ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டன. பஞ்சாப் காவல்துறையில் இருந்து இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் (IG) பதவியில் உள்ள ஒரு அதிகாரி, பஞ்சாபில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள ராணுவத்தின் ஒவ்வொரு படையிலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளார். ஒவ்வொரு படையணிக்கும் ஒரு கண்காணிப்பாளர் (SP) நியமிக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு இராணுவப் பட்டாலியனிலும் பொலிஸ் குழுக்கள் இணைக்கப்பட்டன, இதன்மூலம் அனைத்து வளர்ந்து வரும் தழ்நிலைகளிலும் விரிவான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கைகளை ஒவ்வொரு பிரிவும் சுயாதீனமாக எடுக்க முடியும், மேலும் பொலிஸ் கட்டுப்பாட்டு அறைகளில் இராணுவத்தின் பிரதிநிதிகள் இருக்கும் அளவிற்கு அனைத்து உளவுத்துறையின் மொத்த பகிர்வு இருந்தது.

தேர்தலுக்கு முன்னதாக ராணுவம் அனுப்பப்பட்ட முறையும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் புதுமையாக இருந்தது. பாரம்பரியமாக, இராணுவத் தளபதிகள் குறிப்பிட்ட முக்கியமான இடங்களில் பாரிய பிரசன்னத்தை விரும்புகின்றனர். இந்தக் கட்டத்திலும் சரி, தேர்தல் காலத்திலும் சரி, மாநிலம் முழுவதும் ராணுவம் நிறுத்தப்பட்டது; மிக முக்கியமாக, இது முழு கிராமப்புறத்தையும் நிரப்புவதற்காக பிரிவு நிலை வரை பிரிக்கப்பட்டது.

தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களின் பாதுகாப்பிற்காக போதுமான படை - மொத்தம் 220 துணை ராணுவ நிறுவனங்கள் - ஒவ்வொரு வேட்பாளரின் பாதுகாப்பிற்கும் ஒரு முழு படைப்பிரிவு ஒதுக்கப்பட்டது. மீண்டும் ஒருமுறை, குறிக்கோள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டது - ஜூன் 1991 தேர்தல்கள் ரத்து செய்யப்பட்டதன் விளைவாக ஏற்பட்ட கோளாறுகள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கொலைகள் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படக்கூடாது. இந்த பாதுகாப்பு கடமைகளுக்கு இவ்வளவு பெரிய படை அர்ப்பணிப்பு இருந்தபோதிலும், ரோந்து பணியை தீவிரப்படுத்த வேண்டியிருந்தது மற்றும் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மாநிலம் முழுவதும் நீடித்தன.

தரையில் தாக்கம் உடனடியாக இருந்தது. நவம்பர் மாதத்திலேயே, பயங்கரவாதிகளால் கொல்லப்பட்ட பொதுமக்களின் எண்ணிக்கை 154 ஆக குறைந்தது. இவர்களில், முதல் பதினைந்து நாட்களில் 110 பேர் கொல்லப்பட்டனர்; மத்திய அரசின் முன்முயற்சிகள் பஞ்சாபில் செயல்படுத்தப்பட்ட இரண்டாவது பதினைந்து நாட்களில், வெறும் 44 பொதுமக்கள் மட்டுமே

உயிரிழந்தனர். பல பெரிய பயங்கரவாதக் குழுக்கள் உடனடியாக மாநிலத்திற்கு வெளியே அல்லது இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுமாறு அறிவுறுத்துவதன் மூலம் தங்கள் உயர்மட்டத்தை பாதுகாக்க முடிவு செய்தன, அல்லது தற்காலிக உறக்கநிலைக்கு செல்லுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டது. இதன் போது அவர்களின் உள் கட்டமைப்பை மேம்படுத்தவும் செயல்பாட்டு திறன்களை மேம்படுத்தவும் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

பிப்ரவரி 1992 தேர்தல்களும் போராளி முகாமை எண்ணற்ற மூலோபாய தோல்விகளுக்கு தள்ளியது. இவற்றில் மிக முக்கியமான விஷயம், தேர்தலைப் புறக்கணிக்கும் முடிவு. தங்கள் வெளிநாட்டு வழிகாட்டிகளாலும், அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் இங்கிலாந்தில் வசிக்காத சீக்கியர்களிடையே நிதியுதவி மற்றும் ஆதரவு குழுக்களாலும் தூண்டப்பட்ட பயங்கரவாதிகள், தேர்தலை மீண்டும் ஒத்திவைக்க அல்லது தவறினால், தொடர்ந்து வாக்களிக்க முடியும் என்று நம்பத் தொடங்கினர். 10 சதவீதத்திற்கும் குறைவான சதவீதங்கள், இந்தியாவின் ஜனநாயக நற்சான்றிதழ்களை மதிப்பிழக்கச் செய்யும். அனைத்து முக்கிய போர்க்குணமிக்க தலைவர்கள் மற்றும் 'சித்தாந்தவாதிகளில்', இந்த புறக்கணிப்பு நடவடிக்கையை எதிர்த்த ஒரே ஒருவர் - வியக்கத்தக்க வகையில், ஜூன் 1991 இல் புறக்கணிப்புக்கு மிகவும் வலுவான வக்கீலாக இருந்ததால் - சோகன் சிங்; ஆனால் அவரது நிலைப்பாடு அவரது சொந்த ஆதரவாளர்களிடமிருந்தும் வன்முறையான எதிர்ப்பை ஈர்த்தது, அவர் பாகிஸ்தானில் உள்ள தனது பாதுகாப்பான புகலிடத்திலிருந்து தற்காலிகமாக வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

இந்த முன்முயற்சிகளின் கூட்டு தாக்கம் 1992 ஆம் ஆண்டு முடிவடைவதற்குள் தெளிவாகத் தெரிந்தது. முந்தைய ஆண்டின் இறுதியில் நிலவிய குழப்பத்துடன் ஒப்பிடும் போது நிலைமை மிகவும் வித்தியாசமாக இருந்தது, பயங்கரவாதிகளுக்கு எதிரான ஒரு முழுமையான தலைகீழ் மாற்றத்தைப் பற்றி பேச முடியும். 1991 இல் 2591 பேருடன் ஒப்பிடுகையில், 1992 இல் மாநிலத்தில் கொல்லப்பட்ட மொத்த பொதுமக்களின் எண்ணிக்கை 1518 ஆக இருந்தது, இது மாதாந்திர சராசரி 216ல் இருந்து 127 ஆக குறைந்துள்ளது. இருப்பினும், இது எல்லாம் இல்லை. 1991 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மற்றும் டிசம்பர் மாதங்களில் 154 மற்றும் 126 ஆக குறைந்த புள்ளிவிபரங்கள் இருந்தன. 1992 ஆம் ஆண்டில், ஆண்டை இரண்டாகப் பிரித்தால், இரண்டாவது பாதியில் மாத சராசரி 87 ஆகக் குறைந்தது. கடந்த காலாண்டில், இந்த சராசரி 60 ஆக இருந்தது. டிசம்பரில், மொத்த பொதுமக்களின் உயிரிழப்புகள் 44 ஆக இருந்தது. அவர்கள் மீண்டும் இந்த நிலைக்கு உயர் முடியாது. உண்மையில், 1993 ஆம் ஆண்டு முழுவதும், பொதுமக்களின் உயிரிழப்புகள் வெறும் 48 மட்டுமே.

மக்களிடையே உளவியல் மட்டத்திலும் முழுமையான மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. பிப்ரவரி 1992 தேர்தலுக்குப் பிறகு, பயங்கரவாதிகள் மாநில மக்களிடமிருந்து ஆதரவு அல்லது ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதில் முற்றிலும் தோல்வியடைந்தனர். பிப்ரவரி 1992 தேர்தல்களில் குறைந்த வாக்குப்பதிவில் விளைந்த வற்புறுத்தலும் மிரட்டலும், செப்டம்பர் 6 அன்று மாநிலத்தில் 95 நகராட்சிக் குழுக்களுக்கான தேர்தல்கள் 75 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான வாக்குப்பதிவுடன் அமைதியாக நடந்து முடிந்ததும் அம்பலமானது. 1993 ஜனவரியில் மாநிலத்தின் 12,342 கிராமங்களில்

82 சதவீத வாக்குகளுடன் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்கள் நடைபெற்றபோது இந்தப் போக்குகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. கிராம பஞ்சாயத்துகள் நிறுத்தப்பட்டு, அதற்கு பதிலாக கல்சா பஞ்சாயத்துகள் கொண்டு வரப்படுவது பயங்கரவாத இயக்கத்தின் முக்கியமான நோக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தது.

இந்த மாற்றம் அடிமட்ட ஜனநாயகம் திரும்புவதற்கு அப்பால் சென்றது மற்றும் போராளிகளுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தது, ஒரு உறைந்த நிவாரண உணர்வைப் புரிந்து கொள்ள. குறைந்த பட்சம் முந்தைய ஏழு ஆண்டுகளாக சூரியன் மறையும் முன் வெறுமனே மூடப்பட்ட ஒரு மாநிலம், அமைதி மற்றும் இயல்பான அனுபவங்களை மீண்டும் கண்டுபிடித்தது. சந்தைகள் மாலை நேரங்களில் வாழ்க்கையில் துடித்தன, மற்றும் கலாச்சார நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கலந்து கொண்டனர். பயங்கரவாதிகளின் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான இடர்பெயர்வுகள் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் கூட குறைந்துள்ளது - 1992 முதல் மூன்று காலாண்டுகளில் மொத்தம் 73 குடும்பங்கள் இடம்பெயர்ந்தன. கடந்த காலாண்டில் இதுபோன்ற இடம்பெயர்வு சம்பவங்கள் எதுவும் இல்லை. இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு பயங்கரவாதிகளின் மையப்பகுதியாக இருந்த மகு, ஜிரா, ஜபல், பிகிவிண்ட் மற்றும் மோகா போன்ற பகுதிகளில் கூட மக்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பியதால் இந்த போக்கு தலைகீழாக மாறியது.

1992 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலேயே பயங்கரவாதப் படைகளுக்கு புதிய ஆட்சேர்ப்பு கிட்டத்தட்ட முடிவுக்கு வந்தது. காவல்துறையின் மூலோபாயம், இந்த நேரத்தில் பயங்கரவாதிகளுக்கு ஒரு 'நான்காவது விருப்பத்தை' உருவாக்கியது: முதல் மூன்று வழக்கமான பொறுப்புகள் - கைது, விமானம் அல்லது ஆயுதமேந்திய நிச்சயதார்த்தத்தின் சாத்தியக்கூறுகள். மோதலின் இந்த கட்டத்தில் நான்காவது விருப்பம் வழங்கப்பட்டது: பயங்கரவாதிகள் சரணடைவதைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவர்கள் வரவேற்கப்பட்டு அரவணைக்கப்படுவார்கள் என்று கூறப்பட்டது. 1992 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், 537 பயங்கரவாதிகள் காவல்துறையிடம் சரணடைந்தனர், அவர்களில் ஆறு பேர் ஹார்ட்கோர். 1993ல் 11 தீவிரவாதிகள் உட்பட மேலும் 379 பேர் ஆயுதங்களைக் கீழே போடவிருந்தனர்.

அனைத்து முக்கிய பயங்கரவாத அமைப்புகளும் - KCF (வாசன் சிங்), KCF (பஞ்ச்வார்), பாபர் கல்சா, BTFK - இந்த நேரத்தில், மீளமுடியாத இழப்புகளைச் சந்தித்தன. சிறிய அமைப்புகளான தஷ்மேஷ் ரெஜிமென்ட், காலிஸ்தான் ஆயுதப்படை, காலிஸ்தான் கொரில்லா படை, காலிஸ்தான் தேசிய ராணுவம், காலிஸ்தான் விடுதலை ராணுவம் - கிட்டத்தட்ட அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. பாபர் கல்சாவின் வாதாவா சிங் மற்றும் மெஹல் சிங், KCF இன் பரம்ஜிர் சிங் பஞ்ச்வார், KLF இன் பிரீதம் சிங் செகோன் மற்றும் KLA இன் நரேன் சிங் உட்பட எஞ்சியிருக்கும் முழு பயங்கரவாதத் தலைமையும் இப்போது பாகிஸ்தானுக்குத் தப்பிச் சென்று தங்களுடைய குடியரிமைக் கொள்கையாளர்களுடன் சேர்கிறார்கள் - வாசன் சிங் ஜாபர்வால் பாந்திக் கமிட்டியின் (ஜாஃபர்வால்) மற்றும் டாக்டர். சோஹன் சிங் பாந்திக் கமிட்டியின் (SS).

அசாம் போராட்டம்

ஆங்கிலேயர்களின் வருகையுடன், இந்தியாவின் சமூக-பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நிலை புதிய திருப்பத்தை எடுத்தது. அவர்கள் தங்கள் காலனித்துவ நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்தத் தொடங்கினர். கிராமப்புற இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் முக்கிய தாக்கம் விவசாய அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் ஆகும். 1765 இல் வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவின் திவானி மானியம் வழங்கப்பட்டதிலிருந்து, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நிர்வாகத்தின் முக்கிய அக்கறை முடிந்தவரை வருவாயைச் சேகரிப்பதாகும். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் நிறுவனத்தின் அரசாங்கத்தின் வருவாய் சீர்திருத்தங்கள் இந்திய கிராமப்புற சமூகத்தை அடிப்படையில் பாதித்து மாற்றியமைத்தன. இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிக வருவாய்க் கோரிக்கைகளும், புதிய வரி விதிப்புகளும் ஒட்டுமொத்த கிராமப்புற மக்களையும் கடுமையாகப் பாதித்ததால், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள அனைத்துப் பகுதி விவசாயிகளும் தொடர் வன்முறைப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டனர். பரந்துபட்ட ஜமீன்தாரிப் பகுதிகளில் விவசாயிகள் ஜமீன்தார்களின் கருணைக்கு விடப்பட்டு, அவர்களை வாடகைக்கு எடுத்து, சட்ட விரோதமான பாக்கியை செலுத்தும்படி வற்புறுத்தி பிச்சை எடுப்பதைக் காணமுடிகிறது. மை ரயோத்வாரி பகுதிகளில், அரசாங்கமே அதிக நில வருவாயை வசூலித்தது. அதனால் அவர்கள் கந்து வட்டிக்காரர்களிடம் கடன் வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பெரிய நிலப்பரப்புகளில், விவசாயிகளின் நிலங்கள், பயிர்கள் மற்றும் கால்நடைகள் பணம் கொடுப்பவர்கள், நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் பணக்கார விவசாயிகளின் கைகளுக்கு சென்றன. வங்காளத்தில் 1859-60 இன் இண்டிகோ கிளர்ச்சி, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் அசாமியின் விவசாயிகள் இயக்கங்கள்: இதன் தாக்கம் மற்றும் முக்கியத்துவம் மகாராஷ்டிராவின் பூனா மற்றும் அகமதுநகர் மாவட்டங்களின் சிருமணி பருவா, மலபாரில் மாப்பிலா ராமோசி விவசாயப் படை வெடிப்பு போன்றவை நாட்டையே உலுக்கிய சில பெரிய விவசாயிகள் எழுச்சிகள். மகாராஷ்டிராவில் 1879, பஞ்சாபில் குகா கிளர்ச்சி போன்றவை.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இடைக்கால அசாமிய சமுதாயத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் இந்த மாகாணத்தின் பொறுப்பைக் கைப்பற்றியபோது, அது பெருமளவில் மக்கள்தொகை மற்றும் வறிய நிலையில் இருந்தது. அஸ்ஸாமில் கிடைக்கும் வருமானம் நிர்வாகச் செலவுகளுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. நிதி சிக்கல்கள் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் ஒடுக்குமுறையாக இருந்த பல்வேறு விவசாய வரிகளை விதிக்க பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை கட்டாயப்படுத்தியது. நிலங்கள் பஸ்தி, ரூபிட் மற்றும் ஃபரிங்காட்டி என மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. 1835 ஆம் ஆண்டில் கம்ரூப் மாவட்டத்தில் உள்ள ரூபிட் நிலங்கள் புரா ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் என்றும், பாவ் தாலி 12 அணாக்கள் என்றும், ஃபரிங்காட்டி நான்கு அணாக்கள் என்றும் மதிப்பிடப்பட்டது. இந்த விகிதங்கள் மற்ற மாவட்டங்களில் சற்று மாறுபட்டு படிப்படியாக உயர்த்தப்பட்டன.

சாதி, வர்க்கம் மற்றும் மத வேறுபாடின்றி அசாமின் விவசாயிகள் பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சியின் சுரண்டலை உணர்ந்தனர். ஏழை விவசாயிகள் நில வருவாயை குறைத்து புதிய வரிகளை விதிக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்தனர். பிரித்தானியக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிடமிருந்து அதிகாரத்தை மகுடத்திற்கு மாற்றியமை மக்களுக்குக் குறைகளை ஏற்படுத்திய மற்றொரு முக்கியமான காரணியாகும். கிளர்ச்சியால் ஏற்பட்ட பெரும் பற்றாக்குறையை பூர்த்தி செய்வதற்காக ஆங்கிலேயர்கள் புதிய வருவாய் ஆதாரங்களைத் தேடினர், எனவே, அரசாங்கம் சில புதிய வரிகளை விதித்தது. 1858 இல் முத்திரைக் கட்டணம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1860ல் அஸ்ஸாம் மக்களுக்கு முற்றிலும் அறிமுகமில்லாத வருமான வரி விதிக்கப்பட்டது. கம்ரூப், தர்ராங் மற்றும் நவ்காங் ஆகிய சதார் நிலையங்களில் எக்ஸைஸ் டூட்டிகள் விடுவிக்கப்பட்டன. தங்கம் கழுவதல் கூட வளர்க்கப்பட்டது மற்றும் அதிக ஏலம் எடுத்தவருக்கு ஆறுகள் மற்றும் பீல்களில் மீன்பிடிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. மரம் மற்றும் நாணல்களை வெட்டுதல் மற்றும் மேய்ச்சல் வயல்களைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவை வரிக்கு உட்பட்டவை.

அஸ்ஸாமில் வளர்ந்து வரும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினர்களில் ஒருவரான ஆனந்தராம் தேகியல் பூகன், ஏ.ஜே. மோஃபட் மில்ஸுக்கு எழுதிய குறிப்பில், “அஸ்ஸாம் மாகாணத்தின் நிர்வாகத்தின் மீதான அவதானிப்பு, ஒரு பூராவில் 20 அல்லது 15 மவுண்ட் அரிசி விளைவிப்பதாகக் கூறுகிறது. இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாயில் இருந்து ஒரு ரூபாய் மற்றும் நான்கு அணா வரியுடன் லூடில். முகா புழுக்கள் வரிவிதிப்பின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்ட சோம் மரத்தை உற்பத்தி செய்யும் வன நிலங்களை மதிப்பீடு செய்வதன் மூலம் கலவரங்கள் மேலும் வறிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டன. 1870 ஆம் ஆண்டின் குடியேற்ற விதிகளின் கீழ், ரூபிட் மற்றும் பஸ்தி நிலங்கள் பத்து ஆண்டுகளுக்கு நிலையான விகிதத்தில் குடியேறப்பட்டன. பிரம்மபுத்திரா பள்ளத்தாக்கில் குடியேறிய பகுதி 1881-82 மற்றும் 1891-1892 க்கு இடையில் படிப்படியாக 15% அதிகரித்தது.

1826 மற்றும் 1853 க்கு இடையில் நில வருவாய் விகிதங்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் அதிகரிக்கப்பட்டன. சில ரூபிட் நிலங்களின் மதிப்பீட்டில், அவற்றின் மொத்த உற்பத்தியில் ஒரு பாதி மதிப்பில் ஏறக்குறைய சமமாக இருப்பது கண்டறியப்பட்டதை அனந்தராம் தேகியல் பூகன் அவதானித்தார். மொத்த நில வருவாய் தேவை 1856-1866 மற்றும் 1897-98 க்கு இடையில் நான்கு மடங்கு அதிகமாக இருந்தது, அதே நேரத்தில் தேயிலை தவிர அனைத்து பயிர்களின் சாகுபடி பரப்பளவும் 7% க்கும் குறைவாகவே இருந்தது. 1888 ஆம் ஆண்டு முதல் அசாமிய கிராமங்களில் மக்கள்தொகையைக் குறைக்கும் கருப்பு காய்ச்சல் தொற்றுநோயைக் கருத்தில் கொண்டு 1893 இல் வரி அதிகரிப்பு குறிப்பாக ஆட்சேபனைக்குரியது.

ஜெயந்தியா கிளர்ச்சி:

புதிய வரிவிதிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான முதல் மக்கள் எழுச்சி ஜெயந்தியா மலைகளில் நடந்தது. காசி மற்றும் ஜெயந்தியா மலைகளுக்கு விஜயம் செய்த வருவாய் வாரிய உறுப்பினர் திரு. ஆலன், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மேலாதிக்கத்தை அங்கீகரிப்பதற்காக சின்டெங்ஸ் பொது வருவாயில் ஏதாவது பங்களிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார். அவரது அறிவுரையை பின்பற்றி 1860ல் அவர்கள் மீது வீட்டு வரி விதிக்கப்பட்டது. அனைத்து மக்கள் தலைவர்கள் உட்பட 310 பேர் மொத்த வரியாக ரூ. 1259 புதிய வருமான வரி விதிக்க வேண்டும். முதல் வருடத்தில் எந்தவித பலத்த எதிர்ப்பும் இன்றி செலுத்தப்பட்டது. ஜனவரி 1862 இல் உரிம வரி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் ஒரு போலீஸ் படையால் சடங்கு ஆயுதங்களைக் கூட பறிமுதல் செய்யும் முயற்சிகள் அவர்களை கோப்படுத்தியது. இது 1862 ஆம் ஆண்டு அதே மாதத்தில் கிளர்ச்சியின் தீவிரமான வெடிப்பை விளைவித்தது. ஜோவாய் காவல் நிலையம் எரிக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சியை ஒடுக்க, சீக்கியர்களின் படைப்பிரிவுகளும், யானைப் படைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், வில் அம்பு போன்ற ஆயுதங்களை ஏந்திய சின்டெங்குகள் தங்கள் சுதந்திரத்திற்காக தைரியமாகப் போரிட்டனர். ஆனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வீட்டு வரியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிவு செய்தது மற்றும் சின்டெங்குகளை பிரிட்டிஷ் ஆட்சியுடன் அந்நியப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவர்களின் சமூக நிலையை மேம்படுத்த சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்கு விசாரணைக்காக அவர்களின் டோலோயிஸைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் பஞ்சாயத்து கட்டவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உரிமை வழங்கியது.

பூலாகுரி எழுச்சி:

அஸ்ஸாமில் கசகசா சாகுபடியில் உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்த நவ்காங் மாவட்ட மக்களுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசின் அபின் கொள்கை மிகவும் பரிதாபமாக மாறியது. இதற்கிடையில், விரைவில் அரசாங்கம் தாம்பூலம் (அரிகா-கொட்டை) மற்றும் பான் (வெற்றிலை) சாகுபடிக்கு வரி விதிக்கப்படும் என்று ஒரு வதந்தி பரவியது. பூலாகுரியின் விவசாயிகள், பெரும்பாலும் லாலுங்குகள் சுமார் 12 கி.மீ. நவ்காங் நகரத்திலிருந்து தொலைவில் 1861 இல் ஒரு கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. கசகசா பயிரிடுவதற்கு தடை விதிக்கப்பட்டதற்கு எதிராகவும், தாமுல் மற்றும் பான் மீது வரி விதிக்கப்படுவதற்கும் எதிராக சுமார் 15000 பேர் நவ்காங்கின் சதர் நீதிமன்றத்திற்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். ஆனால் லெப்டினன்ட் ஹெர்பர்ட் ஸ்கோன்ஸ் அவர்களின் புகார்களைக் கேட்க மறுத்துவிட்டார். இதனால் அதிருப்தி அடைந்த விவசாயிகள் தங்களது குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கான எதிர்கால திட்டம் குறித்து ஆலோசிப்பதற்காக அக்டோபர் 15 முதல் 5 நாட்கள் ரைஜ்மேல் போராட்டம் நடத்தினர். ரேஜ்மேலுக்கு வரும் மக்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. போலீசார் கூட்டத்தை கலைக்க முயன்றனர், ஆனால் முடியவில்லை. அக்டோபர் 18 ஆம் தேதி, நவ்காங்கின் உதவி ஆணையர் லெப்டினன்ட் சிங்கர் ஒரு படையுடன் பூலாகுரிக்கு

வந்தார். அப்போது, தங்களது கோரிக்கைக்கு அவர் பதில் அளித்தால், உயர் அதிகாரிகளிடம் புகார் அளிக்க தயார் என பொதுமக்கள் தெரிவித்தனர். அப்போது கோபமடைந்த சிங்கர் அவர்களின் மூங்கில் லத்திகளை கைப்பற்ற உத்தரவிட்டார். கோபமான கும்பலால் அவர் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார் மற்றும் அவரது சடலம் கொலோங் ஆற்றில் வீசப்பட்டது. பதற்றமான பகுதிக்கு வந்த ஆயுதப்படை ஒன்று கூட்டத்தை நோக்கி துப்பாக்கியால் சுடத் தொடங்கியது. பலர் உயிரிழந்தனர் மற்றும் பலர் காயமடைந்தனர். இந்த தன்னிச்சையான எழுச்சி "புலகுரி தவா" என்று அழைக்கப்படுகிறது. சில பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் இதை "அபின் சாப்பிடுபவர்கள்" கிளர்ச்சி என்று கருதினர்.

அசாம் கலவரங்கள்: (1893-94):

புலகுரி எழுச்சியால் நில வருவாயை அதிகரிப்பது அல்லது அரசாங்க அபின் வழங்குவது போன்ற அரசாங்கக் கொள்கையை நிறுத்த முடியவில்லை. 1868-69 ஆம் ஆண்டில், அசாம் பள்ளத்தாக்கு மாவட்டங்களில் ரூபிட் மற்றும் ரூபிட் அல்லாத நிலங்களின் நில வருவாய் விகிதத்தை அரசாங்கம் 15% இருந்து 50% ஆக உயர்த்தியது. இதற்கிடையில் உத்தரவிடப்பட்ட ஒரு காடாஸ்டல் கணக்கெடுப்பு 1882-93 ஆண்டுகளில் முடிக்கப்பட்டது. நில வருவாய் தேவை கணிசமாக அதிகரித்தது, ஏனெனில் குடியேறிய பகுதியில் புதிய சேர்த்தல் மற்றும் மறைமுக சாகுபடியை கண்டறிதல். 1891-1901 காலகட்டத்தில் விவசாயிகளின் நிலைமைகள் மிகவும் மோசமடைந்தன, அபின் விகிதங்கள் மேலும் அதிகரித்தன, 1897 ஆம் ஆண்டின் பேரழிவுகரமான பூகம்பம், இது 1500 க்கும் மேற்பட்ட மக்களின் மரணத்தை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக தர்ராங், கம்ரூப், நங்காங் மாவட்டங்களில் உள்ள மக்கள் பிரித்தானிய அரசின் இந்த நடவடிக்கைக்கு எதிராக ரைஜ்மெல்கள் மூலம் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். 1893 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தொடங்கி அஸ்ஸாம் கலவரங்கள் என அழைக்கப்படும் ஒரு தொடர் போஸ்டஸ்ட் வெடித்தது. அந்த நேரத்தில், அஸ்ஸாமின் தலைமை ஆணையர் சர் வில்லியம் வார்டு ஒரு புதிய மதிப்பீட்டைச் செய்து நில வருவாயை அதிகரித்தார். பிரம்மபுத்திரா பள்ளத்தாக்கின் திருத்தப்பட்ட விகிதங்கள் ஆரம்பத்தில் சராசரியாக 53% அதிகரிப்பில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன, ஆனால் பல கிராமங்களில் இது 70 முதல் 100% வரை அதிகமாக இருந்தது.

கம்ரூப் மற்றும் மத்திய அஸ்ஸாமில் உள்ள மக்கள் தன்னிச்சையாக ரைஜ்மெல்களின் கீழ் தங்களை ஒரு வரி இல்லாத பிரச்சாரத்தை முடிவு செய்ய ஏற்பாடு செய்தனர். டிசம்பர் 24, 1893 இல், ரங்கியா பஜார் 200 முதல் 250 பேர் கொண்ட கூட்டத்தால் சூறையாடப்பட்டது, பெரும்பாலும் கச்சாரிகள். உயர்த்தப்பட்ட கட்டணத்தை செலுத்த வேண்டாம் என்று எல்லா இடங்களிலும் மேலாளர்கள் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். டிசம்பர் 30 அன்று, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் செல்வாக்கற்ற நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக 3000 பேர் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். ஜனவரி 6, 1894 அன்று, மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் மா கேப் கூடுதல் போலீஸ் படையுடன் ரங்கியாவுக்கு வந்தார். ஜனவரி 8ம் தேதி 15 பேரை கைது செய்ய முடிந்தது. ஜனவரி 10 ஆம் தேதி, நில வருவாயை உயர்த்துவதற்கும்,

நில வருவாய் வசூலிப்பதை ஒத்திவைப்பதற்கும், தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தோழர்களை விடுவிப்பதற்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில், மக்கள் ரங்கியா தானாவை நோக்கி பேரணியாக சென்றனர். 2000 மற்றும் 3000 லத்தி ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள் தானாவை மூடத் தொடங்கியபோது, அவர் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த உத்தரவிட்டார். 1894 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 5 ஆம் தேதி "ஹிந்து பேட்ரியோ" இதழில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையின்படி உயிர் சேதம் எதுவும் இல்லை. படிதரங், நல்பாரி, பாரமா மற்றும் பஜாலி ஆகிய தாசில்தார்களிலும், உபர் பர்போக் மற்றும் சாருகேத்ரியின் மவுசாக்களிலும் வருவாயை வசூலிப்பது அரசாங்கத்திற்கு கடினமாக இருந்தது. 1894 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 29 ஆம் தேதி கம்ரூப் மாவட்டத்தின் சருகேத்ரி மெளசாவில் உள்ள லச்சிமாவில், கிராமங்களில் இருந்து வருவாய் வசூலிக்கச் சென்றபோது மெளசாதார் மற்றும் மண்டல் மக்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். சம்பவம் நடந்த சில நாட்களில் மெளசாதர் இறந்துவிட்டார். இந்த சம்பவத்துடன் தொடர்புடைய 75 பேர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் சுமார் 3000 பலமான சபை கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுவித்தது.

பதருகட் எழுச்சி:

1894 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 28 ஆம் தேதி மங்கல்தாய் துணைப்பிரிவின் பத்தருகாட் விவசாயிகளின் எழுச்சி 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மிகவும் கடுமையான மற்றும் சோகமான விவசாய இயக்கங்கள் ஆகும். ரெய்ஜ்மல்கள் மூலம் அவர்கள் அதிகரித்த நில வருவாய் விகிதத்திற்கு எதிராக எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர் மற்றும் வரி இல்லை பிரச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அந்தச் சூழ்நிலையில் ஜே.டி. ஆண்டர்சன், லெப்டினன்ட் பெரிங்டனின் கீழ் ராணுவப் படையுடன் தர்ராங்கின் துணை ஆணையர் வந்தார். ஆண்டர்சனின் முகாமின் முன் சுமார் 2000 கலவரங்கள் கூடி நில வருவாய் அதிகரித்த விகிதத்திற்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். ஆத்திரமடைந்த கும்பல் ஆண்டர்சனை நோக்கி குச்சிகள் மற்றும் மண் கட்டிகளை வீசத் தொடங்கியது. பெரிங்டன் கடைசியாக ஒரு திறந்த துப்பாக்கிச் சூடுக்கு உத்தரவிட்டார், இதன் விளைவாக, அரசாங்க அறிக்கையின்படி 15 பேர் காயமடைந்தனர். ஆனால் அரசு சாரா அறிக்கையின்படி 140 பேர் உயிரிழந்துள்ளனர், 150 பேர் காயமடைந்துள்ளனர். பதருகாட் சோகம் அசாமின் "ஜாலிவன்வாலாபாக் படுகொலை" என்று கருதப்பட்டது.

விவசாயிகள் எழுச்சிகள் அசாமில் விவசாயிகளின் அதிருப்தியின் பிரதிபலிப்பாகும். இது அஸ்ஸாமில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் தன்மையையும் நோக்கங்களையும் காட்டியது. ஆங்கிலேய அரசின் சுரண்டலுக்கும், கப்பம் வாங்குவதற்கும் எதிராக நின்றார்கள். சமகால பிரிட்டிஷ் நிர்வாகிகள் இந்த இயக்கங்களை ரைஜ்-மெல்ஸின் தீய விளைவு என்று கருதினாலும் அது உண்மையல்ல. இந்த ரைஜ்-மெல்ஸ் மூலம் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் தங்கள் மோசமான பொருளாதார நிலையை வெளிப்படுத்தினர். ரைஜ்மெல்ஸ் அவர்கள் தங்கள் குறைகளை வெளிப்படுத்தும் தளமாக மாறியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் விவசாயிகள் எழுச்சிகளில் சில அம்சங்கள் இருந்தன. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளின் விவசாய இயக்கங்களைப் போலவே, அஸ்ஸாமிலும் விவசாயிகள் விவசாய

இயக்கங்களில் முக்கிய சக்தியாக உருவெடுத்தனர். அவர்கள் சில குறிப்பிட்ட குறிக்கோள்களாலும், சில குறிப்பிட்ட குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் நோக்கம் காலனித்துவம், சுரண்டல் மற்றும் அடிப்பணிதல் ஆகியவற்றின் முடிவைக் கையாளவில்லை.

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை

இந்தியா முதல் கொள்கை: சுதந்திரம் அடைந்து 75 ஆண்டுகள் ஆன நிலையில், "இந்தியா முதல்" வெளியுறவுக் கொள்கையை வெளிப்படுத்துவதில் நாடு அதிக நம்பிக்கையையும் நம்பிக்கையையும் கொண்டுள்ளது. இந்தியா தன்னைத்தானே தீர்மானிக்கிறது, அதன் சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கையை மிரட்டல்களுக்கு உட்படுத்த முடியாது. உலக மக்கள்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கைக் கொண்ட இந்தியாவுக்குத் தன் பக்கம் இருக்கவும் தன் நலன்களை எடைபோடவும் உரிமை உண்டு. தேசிய நலன்கள் முதன்மையானது என்பது சர்வதேச உறவுகளின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும், மேலும் மற்ற நாடுகளைப் போலவே இந்தியாவும் வெளிநாட்டு மற்றும் தேசிய பாதுகாப்புக் கொள்கைகளுக்கு வரும்போது அதன் நலன்களைப் பின்பற்றுகிறது.

யதார்த்தமான இராஜதந்திரம்: இன்றைய தன்னம்பிக்கை இந்தியா, அதன் உள்நாட்டு யதார்த்தங்கள் மற்றும் நாகரீக நெறிமுறைகளில் வேரூன்றியிருக்கும் உலகளாவிய வான்வெளியில் ஒரு புதிய குரலைக் கொண்டுள்ளது, அத்துடன் அதன் முக்கிய நலன்களைப் பின்தொடர்வதில் உறுதியாக உள்ளது. ரைசினா உரையாடலில் இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் குறிப்பிட்டது போல், "உலகத்தை மகிழ்விப்பதை விட "நாம் யார்" என்ற அடிப்படையில் உலகத்துடன் ஈடுபடுவது சிறந்தது. இந்தியா அதன் அடையாளம் மற்றும் முன்னுரிமைகள் குறித்து நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது, உலகம் ஈடுபடும். இந்தியா அதன் நிபந்தனைகளில், அதிகார சமநிலையைப் பேணுதல்: 2014 ஆம் ஆண்டு வரை சீனாவின் பெல்ட் அண்ட் ரோடு முன்முயற்சிக்கு சவால் விடும் ஒரே உலகளாவிய சக்தியாக இருந்து, சீனாவின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு வலுவான இராணுவ உந்துதலுடன் பதிலளிப்பது வரை. மறுபுறம், ஒரு முறையான கூட்டணியின் முழு தழுவலுக்கு உட்படாமல் அமெரிக்காவுடன் இணைந்து பணியாற்றுவது மற்றும் உள்நாட்டு திறன்களை உருவாக்க மேற்கு நாடுகளை ஈடுபடுத்துவது. இந்தியா முக்கியமாக நடைமுறையில் உள்ளது மற்றும் தற்போதுள்ள அதிகார சமநிலையை தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்த தயாராக உள்ளது.

வளர்ந்து வரும் பொருளாதார உறவுகள்: உலகின் பிற பகுதிகளுடன் இந்தியாவின் பொருளாதார உறவுகள் ஆழமடைந்து வருவதால், அதன் தயாரிப்புகளுக்கான சந்தைகள், மூலப்பொருட்களின் ஆதாரங்கள் மற்றும் அதன் விரிவடைந்து வரும் வெளிநாட்டு உதவியைப் பெறுபவர்கள் ஆகியவற்றில் அதிக கவனம் செலுத்துகிறது. Quadrilateral Security Dialogue (The Quad) முதல் BRICS வரை, இந்தியா வைத்திருக்கும் உறுப்பினர்களின் நீண்ட பட்டியல் உள்ளது.

பெரும்பாலும் இது பழைய பாணியில் வளைந்திருக்கும். எவ்வாறாயினும், இந்தியா தனது முன்னுரிமைகளை மிகவும் நேரடியான முறையில் அதிகளவில் வெளிப்படுத்தி வருகிறது. மற்ற நாடுகளின் உள்விவகாரங்களில் தலையிடுவதை இந்தியா நம்புவதில்லை. எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு நாட்டினதும் ஒரு செயல் - அப்பாவி அல்லது வேண்டாமென்றே - இந்தியாவின் தேசிய நலன்களை பாதிக்கக்கூடிய சாத்தியம் இருந்தால், இந்தியா விரைவான மற்றும் சரியான நேரத்தில் தலையிட தயங்காது.

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் தார்மீக அம்சங்கள்

ஞ்சசீல் (ஐந்து நற்பண்புகள்): ஏப்ரல் 29, 1954 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட சீனா மற்றும் இந்தியாவின் திபெத் பகுதிக்கு இடையேயான வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் அவை முறையாக அறிவிக்கப்பட்டன, பின்னர் அவை உலகளவில் சர்வதேச உறவுகளின் நடத்தையின் அடிப்படையாக செயல்பட்டன.

இந்த ஐந்து கோட்பாடுகள்:

- ஒருவருக்கொருவர் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மைக்கு பரஸ்பர மரியாதை
- பரஸ்பர அல்லாத ஆக்கிரமிப்பு
- பரஸ்பர குறுக்கீடு இல்லாதது
- சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை
- அமைதியான சகவாழ்வு

வசுதைவ குடும்பகம் (உலகம் ஒரே குடும்பம்): இது சப்கா சாத், சப்கா விகாஸ், சப்கா விஸ்வாஸ் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தியா முழு உலக சமூகத்தையும் ஒரு பெரிய உலகளாவிய குடும்பமாக பார்க்கிறது, அங்கு உறுப்பினர்கள் இணக்கமாக வாழ்கிறார்கள், வேலை செய்கிறார்கள் மற்றும் ஒன்றாக வளர்கிறார்கள், மேலும் ஒருவர் மீது ஒருவர் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். சாத்தியமான இடங்களில் ஜனநாயகத்தை மேம்படுத்துவதில் இந்தியா தயங்குவதில்லை. இது, சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கத்தின் வெளிப்படையான ஒப்புதலுடன் இருந்தாலும், திறன் மேம்பாடு மற்றும் ஜனநாயக அமைப்புகளை வலுப்படுத்துவதில் முன்சூட்டியே உதவிகளை வழங்குவதன் மூலம் செய்யப்படுகிறது. (எ.கா. ஆப்கானிஸ்தான்).

உலகளாவிய பிரச்சனைகளை தீர்க்கும் அணுகுமுறை: உலக வர்த்தக ஆட்சி, காலநிலை மாற்றம், பயங்கரவாதம், அறிவுசார் சொத்துரிமைகள், உலகளாவிய நிர்வாகம், சுகாதார அபாயங்கள் போன்ற உலகளாவிய பரிமாணங்களின் பிரச்சினைகளில் உலகளாவிய விவாதம் மற்றும் உலகளாவிய ஒருமித்த கருத்தை இந்தியா பரிந்துரைக்கிறது. தடுப்பூசி இராஜதந்திர

முன்முயற்சியின் கீழ், இந்தியா 60 மில்லியன் டோஸ்களை ஏற்றுமதி செய்தது, பாதி வணிக அடிப்படையில் மற்றும் 10 மில்லியன் மானியமாக.

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு தற்போதைய சவால்கள்

ரஷ்யா உக்ரைன் பிரச்சினை: இந்தியா போன்ற நாடுகள் அரசியலுக்கும் தார்மீகத் தேவைக்கும் இடையே தேர்வு செய்வது கடினமாக இருக்கும் போது இது நிச்சயமாக ஒரு சிக்கலான சர்வதேச அரசியல் பிரச்சினையாகும். ரஷ்யா ஒரு வர்த்தக பங்காளியாகும், மேலும் அது யூரேசிய பிராந்தியத்தில் செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது, மேலும் ரஷ்யாவிற்கு எதிராக நேரடியாக செல்வதன் மூலம், இந்தியா பிராந்தியத்தில் அதன் நலன்களை பாதிக்கும். யதார்த்தமான விவேகம் கோருவது போல, ரஷ்யா-உக்ரைன் மோதலில் இந்தியா வெறுமனே தார்மீக நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்ள முடியாது மற்றும் அரசியலின் கட்டளைகளை புறக்கணிக்க முடியாது.

உள் சவால்கள்: உள்நாட்டில் பலவீனமாக இருந்தால் ஒரு நாடு வெளிநாட்டில் சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்க முடியாது. இந்தியாவின் மென்மையான சக்தி சொத்துக்கள் அதன் கடின சக்தியால் ஆதரிக்கப்படும்போது அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும். இந்தியாவின் முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் ஏ.பி.ஜே. அப்துல் கலாம், உள்நாட்டிலும் வெளியிலும் இந்தியா வலுவாக இருக்கும் போது உலக அரங்கில் திறம்பட செயல்பட முடியும் என்று பலமுறை வலியுறுத்தினார். அகதிகள் நெருக்கடி: 1951 அகதிகள் மாநாடு மற்றும் அதன் 1967 நெறிமுறை ஆகியவற்றில் ஒரு கட்சியாக இல்லாவிட்டாலும், உலகிலேயே அதிக அகதிகளைப் பெறுபவர்களில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும். மனித உரிமைகள் மற்றும் தேசிய நலன்களை சமநிலைப்படுத்துவதே இங்குள்ள சவாலாகும். ரோஹிங்கியா நெருக்கடி வெளிவருகையில், நீண்ட கால தீர்வைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு இந்தியா இன்னும் நிறைய செய்ய முடியும். மனித உரிமைகள் மீதான இந்தியாவின் பிராந்திய மற்றும் உலகளாவிய நிலைப்பாட்டை தீர்மானிப்பதில் இந்த நடவடிக்கைகள் முக்கியமாக இருக்கும்.

சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளைச் சமாளிப்பதற்கான கூட்டு அணுகுமுறை: 2070க்குள் நிகர பூஜ்ஜியத்தை அடையும் அதன் இலக்கில் பிரதிபலிக்கும் உலகளாவிய சுற்றுச்சூழல் சவால்களைச் சமாளிப்பதில் இந்தியா முன்னணி வகிக்கிறது (2021 இல் காலநிலை மாற்றம் குறித்த 26வது ஐக்கிய நாடுகளின் மாநாடு) சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகள் சமூக செயல்முறைகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளபடி சமூக, பொருளாதார மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மட்டத்தில் நிலைத்தன்மையை அடைவதற்கான தேவை உள்ளது. உள் மற்றும் வெளி வளர்ச்சியை சமநிலைப்படுத்துதல்: வளர்ச்சியின் பலன்கள் நாட்டிலுள்ள ஏழை எளிய மக்களைச் சென்றடையும் வகையில், இந்தியாவை உள்ளடக்கிய வளர்ச்சிக்கு உகந்த ஒரு வெளிப்புற சூழலை உருவாக்குவதை இந்தியா எதிர்நோக்க வேண்டும். உலகளாவிய மன்றங்களில் இந்தியாவின் குரல் கேட்கப்படுவதையும், பயங்கரவாதம், காலநிலை மாற்றம், ஆயுதக் குறைப்பு, உலகளாவிய நிர்வாக அமைப்புகளின் சீர்திருத்தங்கள் போன்ற உலகளாவிய பரிமாணங்களின் பிரச்சினைகளில் உலகக் கருத்தை இந்தியாவால் பாதிக்க முடியும் என்பதையும் உறுதிப்படுத்தவும்.

வெளியுறவுக் கொள்கையில் நெறிமுறை மதிப்புகளை ஊற்றுவது: மகாத்மா காந்தி சரியாகச் சொன்னது போல், கொள்கைகள் மற்றும் நெறிமுறைகள் இல்லாத அரசியல் பேரழிவை ஏற்படுத்தும். உலக அளவில் அதன் தார்மீகத் தலைமையை மீட்டெடுக்கும் நெறிமுறைத் தூண்டுதலுடன் இந்தியா கூட்டு வளர்ச்சியை நோக்கி நகர வேண்டும். அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைப் பேணுதலுடன் கொள்கை பரிணாமம்: நாம் ஒரு மாறும் உலகில் வாழ்கிறோம். எனவே, இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையானது, வளர்ச்சியடைந்து வரும் சூழ்நிலைகளுக்குப் பதிலளிப்பதற்கு விரைவான மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு, செயல்திறனுடையதாகவும், நெகிழ்வானதாகவும், நடைமுறை ரீதியானதாகவும் உள்ளது.

எவ்வாறாயினும், இந்தியா தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை செயல்படுத்துவதில், எந்த சமரசமும் செய்யப்படாத அடிப்படைக் கொள்கைகளின் தொகுப்பை எப்போதும் பின்பற்றுகிறது:

• தேசிய நம்பிக்கைகள் மற்றும் மதிப்புகள்

• தேசிய நலன்கள்

உலகளாவிய நிகழ்ச்சி நிரலை வடிவமைத்தல்: இந்தியா சர்வதேச அமைப்பில் ஒரு "முன்னணி சக்தியின்" பங்கைக் கண்டுபிடிப்பது முக்கியம், இது மற்றவர்களால் வடிவமைக்கப்படுவதை விட, உலகளாவிய விதிமுறைகள் மற்றும் நிறுவன கட்டமைப்பை வடிவமைக்கிறது. விரிவாக்கப்பட்ட ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் நிரந்தர உறுப்பினர், இதற்கு ஏராளமான நாடுகள் ஏற்கனவே ஆதரவு அளித்துள்ளன. வளர்ச்சிக்கான இராஜதந்திரம்: அதன் வளர்ச்சிப் பாதையைத் தக்கவைக்க, இந்தியாவுக்கு கணிசமான வெளிப்புற உள்ளீடுகள் தேவை. வெற்றிபெற, மேக் போன்ற எங்களின் தற்போதைய திட்டங்கள் இந்தியாவில், திறன் இந்தியா, ஸ்மார்ட் சிட்டிகள், உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு, டிஜிட்டல் இந்தியா, தூய்மை இந்தியா போன்றவற்றுக்கு வெளிநாட்டு பங்குதாரர்கள், அன்னிய நேரடி முதலீடுகள், நிதி உதவி மற்றும் தொழில்நுட்ப பரிமாற்றம் தேவை அரசியல் இராஜதந்திரத்துடன் இராஜதந்திரம்.

தெலுங்கானா இயக்கம்

தெலுங்கானா இயக்கம் (1946-51) ஹைதராபாத் நிஜாமின் எதேச்சதிகார ஆட்சியால் ஆதரிக்கப்பட்ட அடக்குமுறை நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு எதிராக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் விவசாயிகளின் ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியாகும். இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் எதிர்காலத்தில் அதன் தாக்கம் மற்றும் இந்திய விவசாயிகளின் நிலையை உயர்த்திக் காட்டியதன் காரணமாக இந்திய வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கிய தருணம். இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முன், ஹைதராபாத் மாநிலம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் எல்லைக்குள் ஒரு சமஸ்தானமாக இருந்தது. மூன்று மொழிவாரி பகுதிகளை உள்ளடக்கியது: தெலுங்கு பேசும் தெலுங்கானா பகுதி (தலைநகரம், ஹைதராபாத் உட்பட), மராத்தி மொழி பேசும் மராத்த்வாடா பகுதி மற்றும் ஒரு சிறிய கன்னடம்-பேசும் பகுதி. நிஜாம் உட்பட ஆளும் உயரடுக்குகள் முஸ்லிம்கள், பெரும்பான்மையினர் இந்துக்கள்.

இப்பகுதியில் நில உரிமையின் தன்மை மிகவும் சுரண்டக்கூடியதாக இருந்தது. 40% நிலம் நிஜாமுக்கு நேரடியாகச் சொந்தமானது அல்லது நிஜாம் ஜாகீர் (சிறப்பு பதவிக்காலம்) வடிவத்தில் உயரடுக்குகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. மீதமுள்ள 60% அரசாங்கத்தின் நில வருவாய் அமைப்பின் கீழ் இருந்தது. இது சக்திவாய்ந்த நில உரிமையாளர்களை நம்பியிருந்தது மற்றும் நிலத்தை உண்மையில் பயிரிடும் மக்களுக்கு வெளியேற்றுவதில் இருந்து சட்டப்பூர்வ உரிமைகள் அல்லது பாதுகாப்பை வழங்கவில்லை. வேட்டி (கட்டாய உழைப்பு) முறையானது நிலப்பிரபுவின் விருப்பப்படி கீழ் சாதியினரால் செய்யப்படும் வேலைகளைக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, "தீண்டத்தகாத" குடும்பம் என்று அழைக்கப்படும் ஒவ்வொரு குடும்பமும் வீட்டு வேலை செய்வதற்கும், நில உரிமையாளருக்கு மற்ற வேலைகளுக்கும் தினமும் ஒரு மனிதனை அனுப்ப வேண்டும். பெரிய நில உரிமையாளர்கள், கட்டாய ஆக்கிரமிப்பு அல்லது கடன்-விற்பனை மூலம் குறிப்பிடத்தக்க நிலங்களை கையகப்படுத்தினர்.

1920 களில், மொழிகள் மற்றும் கலாச்சாரங்களின் ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பைத் தூண்டியது. இது இறுதியில் பரந்த அளவிலான கிளர்ச்சிகளுக்கு வழிவகுத்தது. 1928 ஆம் ஆண்டில், ஆந்திர மகாசபை (AMS) ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, பின்னர் 1934 இல் மாநாட்டில் கோரப்பட்டது: வேட்டியின் நில வருவாய் விகிதங்களைக் குறைக்கவும், உள்ளூர் நீதிமன்றங்களில் தெலுங்கு அறிமுகப்படுத்தவும் இரண்டாம் உலகப் போரின் வருகை கம்யூனிச செல்வாக்கின் தொடக்கத்தைக் கண்டது. ஏஎம்எஸ், மற்றும் 1942 இல், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சிபிஐ) மீதான தடை நீக்கப்பட்டதன் மூலம், ஹைதராபாத்தில் கம்யூனிஸ்டுகள் வளரத் தொடங்கினர். மேலும், 1944க்குப் பிறகு, கம்யூனிஸ்டுகள், ஏஎம்எஸ்ஸுடன் சேர்ந்து, பல மாவட்டங்களில், குறிப்பாக விவசாயத் தொழிலாளர்கள், ஏழை குத்தகைதாரர்கள் மற்றும் சிறு நில உரிமையாளர்கள் மத்தியில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர், மேலும் சங்கங்களை (கிராம அளவிலான குழுக்கள்) உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

அசைவு

பரம்பரை வரி வசூலிப்பவர், கிராமச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குச் சொந்தமான நிலத்தை வலுக்கட்டாயமாக அபகரிக்க முயன்றதால் பதற்றம் ஏற்பட்டது. 100 குண்டர்கள் மற்றும் 100 வேலைக்காரர்கள் கொண்ட குழுவை பலவந்தமாக அறுவடை செய்ய அனுப்பினார். அவர்களுக்கு உள்ளூர் கிராம சங்க தலைவர்கள் மற்றும் தொண்டர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். ஜூலை 4, 1946 அன்று, நிலப்பிரபுவின் குண்டர்களின் வன்முறை மற்றும் பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்து கிராம மக்கள் ஊர்வலம் நடத்தினர். அவர்கள் வீட்டு உரிமையாளரின் வீட்டை நெருங்கியபோது, சில குண்டர்கள் ஊர்வலத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதால், சங்கத் தலைவர் தொட்டி கொமரய்யா இறந்தார்.

கொமரய்யாவின் மரணம் மக்களைக் கோபப்படுத்தியது, தெலுங்கானா விவசாயிகளிடையே பெரும் கிளர்ச்சியைத் தூண்டியது, பக்கத்து கிராமங்களில் இருந்து மக்கள்

அணிவகுத்துச் சென்றனர், ஜமீன்தார் வீட்டின் முன் கூட்டங்களை நடத்தி, அறிவித்தனர்: “சங்கம் இங்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இனி வேட்டி இல்லை, சட்ட விரோதமாக வெட்டி எடுக்க முடியாது, வெளியேற்றம் இல்லை”. ஜூலை இறுதியில், இயக்கம் மூன்று மாவட்டங்களில் சுமார் 300-400 கிராமங்களில் பரவியது. இதன் எதிரொலியாக, போலீசார், நில உரிமையாளர்களின் உதவியுடன், தொடர் தேடுதல் வேட்டையில் ஈடுபட்டதால், கிராம மக்கள் ஆயுதம் ஏந்தினர். அக்டோபர் 1946 இல், நிஜாமின் அரசாங்கம் AMS ஐத் தடை செய்தது, மேலும் கைதுகள் மற்றும் இராணுவத் தாக்குதல்கள் அதிகரித்தன. இராணுவ ஆட்சியின் இந்த நிலைமைகளின் கீழ், சில நிலப்பிரபுக்கள் திரும்பத் தொடங்கினர். எனவே, இந்த முதல் கட்ட இயக்கத்தின் போது, மக்கள் பல பகுதிகளில், “வேட்டி, சட்டவிரோத அறுப்பு, கட்டாய தானிய வரி விதிப்பு மற்றும் நில உரிமையாளர்களால் முன்பு கைப்பற்றப்பட்ட நிலங்களை மீண்டும் ஆக்கிரமிப்பு” செய்ய முடிந்தது. நிலப்பிரபுக்களின் ஆயுதமேந்திய குண்டர்கள்” மற்றும் “நிஜாமின் ஆயுதமேந்திய போலீஸ் மற்றும் இராணுவப் படைகளை” எதிர்கொள்கின்றனர்.

ரசாக்கர் பயங்கரவாதம்

ஆகஸ்ட் 1947 இல், இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபோது, ஹைதராபாத் மாநிலம் தன்னாட்சியாக இருக்கும் விருப்பத்தைப் பயன்படுத்தியது. நிஜாம், பிரபுக்கள் மற்றும் ஹைதராபாத்தில் உள்ள ஒரு அடிப்படைவாத இஸ்லாமிய அமைப்பான மஜ்லிஸ்-இ-இதேஹாத் (எம்ஐஐ) உட்பட ஆளும் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஆசாத் (“இலவச”) ஹைதராபாத் கோரிக்கையை ஆதரித்தனர். இந்த கட்டத்தில், MII போர்க்குணத்தில் வளரத் தொடங்கியது. விவசாயிகளின் கிளர்ச்சியை ஒடுக்க அதன் துணை ராணுவப் படையான ரசாகர்கள் கும்பலாக அனுப்பப்பட்டனர். ஹைதராபாத் முழுவதிலும், குறிப்பாக தெலுங்கானாவில் உள்ள கொந்தளிப்பான கிராமங்களுக்கு எதிரான தண்டனை நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியாக, அவர்கள் பதற்றமான கிராமங்களை சோதனை செய்து கொள்ளையடித்தனர், சந்தேகத்திற்குரிய மற்றும் சாத்தியமான கிளர்ச்சியாளர்களை கைது செய்தனர் அல்லது கொன்றனர், அப்பாவிகளை பயமுறுத்தினர், மேலும் பெண்களை கடத்திச் சென்றனர். எதிர்வினையாக, பிப்ரவரி 1948 இல், சிபிஐ கொரில்லா தாக்குதல்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் ஒரு புதிய கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது, இது தெலுங்கானா கிளர்ச்சியின் வெற்றியால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. கிராமக் குடியரசுகள் நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நிலத்தை மறுபங்கீடு செய்யத் தொடங்கினர் மற்றும் குத்தகைதாரர்களை வெளியேற்றினர், இயக்கத்தின் பிரபலத்தை அதிகரித்தனர்.

செப்டம்பர் 13, 1948 அன்று, ஹைதராபாத்தில் வன்முறையை எதிர்கொள்ளும் நோக்கில் ‘காவல்துறை நடவடிக்கையில்’ இந்திய இராணுவம் மாநிலத்திற்குள் நுழைந்தது. ஒரு வார காலத்திற்குள், நிஜாம், ரசாகர் படைகள் மற்றும் போலீசார் சரணடைந்தனர். விவசாயிகளின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கான முயற்சியில், இராணுவ நிர்வாகம் ஜாகிர் ஒழிப்பு ஒழுங்குமுறையை (ஆகஸ்ட் 1949) வெளியிட்டது மற்றும் விரிவான நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை பரிந்துரைக்க

விவசாய விசாரணைக் குழுவை அமைத்தது. இந்த நேரத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. சில பிரிவினர் ஆயுதங்களைக் கைவிடுவது அவசியம் என்று கருதினர். மற்ற பிரிவினர், ஆயுதங்களை விட்டுக் கொடுத்தால், ஆதாயங்களை இழக்க நேரிடும் என்றும், மக்களுக்குத் துரோகம் செய்வதாகத் தோன்றலாம் என்றும் அவர்கள் கருதினர். இருப்பினும், 1950 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், தனிமைப்படுத்தப்பட்ட கொரில்லா குழுக்கள் மட்டுமே இருந்தன, கிராமக் குடியரசுகளிடையே சிறிய ஒருங்கிணைப்பு இருந்தது. மேலும் கடுமையான இராணுவ அடக்குமுறை மக்களைப் பாதித்தது, பெரும் உயிர் இழப்புகளுடன், இயக்கம் பலவீனமடைந்தது. 1951 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், காங்கிரஸ் அரசாங்கம் சிபிஐக்கு பல சமரசச் செயல்களைச் செய்தது. மேலும் பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு, அக்டோபர் 21, 1951 அன்று போராட்டத்தை வாபஸ் பெறுவதாக சிபிஐ முறைப்படி அறிவித்தது.

இந்தியாவும் அணிசேரா இயக்கமும்

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, அணிசேரா கருத்து இருமுனை உலகின் இராணுவ விவகாரங்களில் பங்கேற்காத கொள்கையாகவும், அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை நோக்கிய பல துருவ பங்கேற்பு மூலம் உகந்த ஈடுபாட்டை நோக்கமாகக் கொண்ட காலனித்துவத்தின் பின்னணியிலும் தொடங்கியது. சர்வதேச அளவில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நடவடிக்கை சுதந்திரத்தை ஒரு நாடு பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது இதன் பொருள். அணிசேரமை என்பதற்கு எந்த வரையறையும் இல்லை, அதாவது இந்த சொல் வெவ்வேறு அரசியல்வாதிகள் மற்றும் அரசாங்கங்களால் வித்தியாசமாக விளக்கப்பட்டது மற்றும் வெவ்வேறு சூழல்களில் மாறுபடுகிறது. ஒட்டுமொத்த நோக்கங்களும் கொள்கைகளும் இயக்க உறுப்பினர்களிடையே ஒருமித்த கருத்தைக் கண்டன. எவ்வாறாயினும், அணிசேரா நாடுகள், அவர்கள் விரும்பிய தீர்ப்பின் சுதந்திரத்தை அரிதாகவே அடைந்தன மற்றும் சமூக நீதி மற்றும் மனித உரிமைகள் போன்ற இயக்கத்தின் நோக்கங்களுக்கான அவர்களின் உண்மையான நடத்தை பல சந்தர்ப்பங்களில் நிறைவேற்றவில்லை. இந்தியாவின் நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் இணைந்த நாடுகளின் செயல்களை ஒத்திருந்தன. 1962, 1965 மற்றும் 1971 இல் இந்தியாவின் போர்களின் போது அணிசேரா நாடுகளின் பதில் பிரிவினை போன்ற பிரச்சினைகளில் அணிசேரா நிலைகளை வெளிப்படுத்தியது. 1962 இந்திய-சீனப் போரின்போதும், 1965 இல் இந்தியா-பாகிஸ்தான் போரின்போதும் அணிசேரா நாடுகளால் அமைதி காக்கும் படையினரின் பங்கை அர்த்தமுள்ள முயற்சிகள் இருந்தபோதிலும் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. பங்களாதேஷ் விடுதலைப் போருக்கு அணிசேராத பதில் மற்றும் அடுத்த 1971 இந்திய-பாகிஸ்தான் போரில் அணிசேரா நாடுகள் பெரும்பாலானவை மனித உரிமைகளுக்கு மேலாக பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கு முன்னுரிமை அளித்தன, இது அணிசேரா நாடுகளுக்கு சமீபத்தில் கிடைத்த மாநிலத்தின் மூலம் விளக்கப்படலாம். இந்த காலகட்டத்தில், இந்தியாவின் அணிசேரா நிலைப்பாடு கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது மற்றும் விமர்சிக்கப்பட்டது. அணிசேராவை முறைப்படுத்துவதை ஜவஹர்லால் நேரு விரும்பவில்லை, அணிசேரா நாடுகள் எதுவும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை. சீனா போன்ற நாடுகளின்

சர்வதேச எழுச்சியும் அணிசேரா நாடுகளுக்கு இந்தியாவுடன் ஒற்றுமையாக நிற்பதற்கான ஊக்கத்தொகையை குறைத்தது.

அணிசேரா இயக்கத்தில் பங்கேற்க விரும்பிய காலனிகள் மற்றும் புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளின் பலதர்ப்பு இயக்கங்களில் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகித்தது. தேசிய இராஜதந்திரத்தில் நாட்டின் இடம், அதன் குறிப்பிடத்தக்க அளவு மற்றும் அதன் பொருளாதார வளர்ச்சி ஆகியவை இந்தியாவை அணிசேரா இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒன்றாக மாற்றியது.

இந்தியாவில் அணிசேராவின் தோற்றம்

சுதந்திரம் மற்றும் இந்தியா குடியரசாக மாறுவதற்கு முன்பு, ஜவஹர்லால் நேரு உலக விவகாரங்களில் நாடு செல்லும் பாதையை சிந்தித்தார். 1946 இல், நேரு, இந்திய இடைக்கால அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவையின் ஒரு பகுதியாக, ஒரு வானொலி ஒலிபரப்பின் போது கூறினார்; "கடந்த காலத்தில் உலகப் போர்களுக்கு இட்டுச் சென்ற மற்றும் மீண்டும் மிகப் பெரிய அளவில் பேரழிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய, ஒன்றுக்கொன்று எதிராக ஒன்றுபட்ட குழுக்களின் அதிகார அரசியலில் இருந்து முடிந்தவரை விலகி இருக்குமாறு நாங்கள் முன்மொழிகிறோம்". 1948 ஆம் ஆண்டில், அவர் அரசியலமைப்புச் சபையில் (சட்டமன்றம்) "நாம் நம்மை வழிநடத்துகிறோம்" என்ற தலைப்பில் ஒரு உரையை நிகழ்த்தினார், அதில் அவர் பெரிய சக்திகளின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள் "மோசமான முறையில் தோல்வியடைந்த" ஒரு கட்டத்தில் உலகம் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்று கூறினார். உரையில், அவர் சீரமைப்பு என்ன என்பதைப் பற்றி பேசினார்:

ஒரு தொகுதியில் சேர்வதன் அர்த்தம் என்ன? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இது ஒரு விஷயத்தை மட்டுமே குறிக்கும்: ஒரு குறிப்பிட்ட கேள்வியைப் பற்றிய உங்கள் பார்வையை விட்டுவிடுங்கள், அதை மகிழ்விப்பதற்காக அந்தக் கேள்வியில் மற்ற தரப்பினரின் பார்வையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். எங்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு எங்களின் அறிவுறுத்தல்கள் எப்போதுமே முதலில் ஒவ்வொரு கேள்வியையும் இந்தியாவின் நலன், இரண்டாவதாக, அதன் தகுதியின் அடிப்படையில் பரிசீலிக்க வேண்டும் - அதாவது இந்தியாவைப் பாதிக்கவில்லை என்றால், இயற்கையாகவே அதன் தகுதியின் அடிப்படையில், வெறுமனே ஏதாவது செய்யவோ அல்லது கொடுக்கவோ அல்ல. இந்த அதிகாரத்தையோ அல்லது அந்த சக்தியையோ மகிழ்விக்க வாக்களியுங்கள்.

சிலர் இந்தப் பேச்சுக்களில் குழப்பத்தைக் கண்டனர், மேற்குலகம் நேருவின் "நடுநிலையை" கேள்விக்குள்ளாக்கியது; 1949ல் அமெரிக்காவில் நேரு சொன்னார்; "நாம் உண்மைக்கு கண்மூடித்தனமாக இல்லை அல்லது மனிதனின் சுதந்திரத்திற்கு எந்தத் தரப்பிலிருந்தும் எந்த சவாலையும் ஏற்க மாட்டோம். சுதந்திரம் அச்சுறுத்தப்படும் அல்லது நீதி அச்சுறுத்தப்படும் அல்லது ஆக்கிரமிப்பு நடக்கும் இடங்களில், நாங்கள் நடுநிலையாக இருக்க முடியாது". கொரியப் போரில் இந்தியாவும் சோசலிச பெடரல் குடியரசு யூகோஸ்லாவியாவும் எந்தத் தரப்புடனும் இணைவதை நிராகரித்தபோது, 1950 இல் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் முதன்முறையாக 'அணிசேரா' என்ற சொல்

பயன்படுத்தப்பட்டது. பல ஆண்டுகளாக, நேரு அணிசேரா குறித்து பல கருத்துக்களை கூறினார்; 1957 இல் அவர் கூறினார், "ஒரு சுதந்திர தேசம் அதன் சொந்த உரிமைகளின்படி செயல்படுவதன் இயல்பான விளைவாக அணிசேராமை எனக்கு தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சீரமைப்பு என்பது நீங்கள் விரும்பாத ஒன்றைச் செய்ய படைப்பிரிவுகளாக இருக்க வேண்டும். யோசிக்கிறேன்."

இந்திய அணிசேராமை என்பது பனிப்போர், இருமுனை உலகம் மற்றும் இந்தியாவின் காலனித்துவ அனுபவம் மற்றும் வன்முறையற்ற இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் விளைவாகும். ரெஜவுல் கரீம் லஸ்கரின் கூற்றுப்படி, அணிசேரா இயக்கம் நேரு மற்றும் மூன்றாம் உலகின் புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளின் தலைவர்களால் "போரிடும் இரண்டு வல்லரசுகளில் ஏதேனும் ஒன்றுக்கு விசுவாசம் கோரும் சிக்கலான சர்வதேச சூழ்நிலையில்" தங்கள் சுதந்திரத்தை "பாதுகாக்க" வடிவமைக்கப்பட்டது.

1953 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் (UN) வி கே மேனன் ஆற்றிய உரையில் "அணிசேராமை" என்ற சொல் உருவாக்கப்பட்டது, பின்னர் இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர் லால் நேரு 1954 இல் இலங்கையின் கொழும்பில் தனது உரையின் போது பயன்படுத்தினார். சீன-இந்திய உறவுகளுக்கு வழிகாட்டியாகப் பயன்படுத்தப்படும் பஞ்சசீலை (ஐந்து கட்டுப்பாடுகள்) விவரித்தது, அவை முதலில் சீனப் பிரதமர் சோவ் என்லாய் மூலம் முன்வைக்கப்பட்டன. இந்தக் கொள்கைகள் பின்னர் அணிசேரா இயக்கத்தின் அடிப்படையாக மாறியது. ஐந்து கோட்பாடுகள்: பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மை; பரஸ்பர அல்லாத ஆக்கிரமிப்பு; உள்நாட்டு விவகாரங்களில் பரஸ்பரம் தலையிடாதது; சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை; மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வு. நேருவின் அணிசேரா கருத்து, வல்லரசுகளுக்கு இடையேயான இராணுவ மோதல் மற்றும் முன்னாள் காலனித்துவ சக்திகளின் செல்வாக்கு பற்றிய கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட புதிய சுதந்திர நாடுகளிடையே இந்தியாவுக்கு கணிசமான சர்வதேச மதிப்பைக் கொண்டு வந்தது. அணிசேரா இயக்கத்தின் அடிக்கல்லை நாட்டியதன் மூலம், புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற உலகின் தலைவராகவும், ஐ.நா போன்ற பலதரப்பு அமைப்புகளிலும் இந்தியா தனக்கென ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்கை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. ஜெய்ராம் ரமேஷின் கூற்றுப்படி, மேனனோ நேருவோ "குறிப்பாக அணிசேரா இயக்கம்" அல்லது 'ஒழுங்கமையாத குழுக்கள்' என்ற கருத்தைக் காட்டிலும் 'அணிசேரா' என்ற சொல்லுக்கு அக்கறை காட்டவில்லை அல்லது விரும்பவில்லை".

ஆரம்பகால வளர்ச்சிகள்

அணிசேரா இயக்கம் 1947 ஆம் ஆண்டு புது தில்லியில் நடைபெற்ற ஆசிய உறவுகள் கூட்டத்திலும், 1955 ஆம் ஆண்டு இந்தோனேசியாவின் பாண்டுங்கில் நடைபெற்ற ஆசிய-ஆப்பிரிக்க மாநாட்டிலும் தோற்றம் பெற்றது. அணிசேரா இயக்கத்தை அதிகாரப்பூர்வமாக நிறுவிய 1961 பெல்கிரேட் மாநாட்டில் இந்தியாவும் பங்கேற்றது, ஆனால் நேருவின் மதிப்பு குறைந்து செல்வது

அவரது செல்வாக்கை மட்டுப்படுத்தியது. 1960கள் மற்றும் 1970களில், இந்தியா உள்நாட்டுப் பிரச்சனைகள் மற்றும் இருதரப்பு உறவுகளில் கவனம் செலுத்தியது. ஆனால் பெருகிய முறையில் பிரிவு மற்றும் தீவிரமயமாக்கப்பட்ட இயக்கத்தில் உறுப்பினரைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது. சர்ச்சைக்குரிய 1979 ஹவானா உச்சிமாநாட்டின் போது, "சோசலிசம்" அணிசேராதலின் "இயற்கையான கூட்டாளி" என்ற கியூபா ஜனாதிபதி பிடல் காஸ்ட்ரோவின் கருத்தை நிராகரிக்க மிதவாத நாடுகளுடன் இந்தியா இணைந்து பணியாற்றியது.

அணிசேரா மற்றும் சீன-இந்திய மோதல்

1962 ஆம் ஆண்டு நடந்த சீன-இந்தியப் போர், அணிசேரா நாடுகள், இரு அணிகளுக்கும் அல்லது காலனித்துவம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கும் நேரடியாக தொடர்பில்லாத ஒரு சூழ்நிலையை எதிர்கொண்ட முதல் சூழ்நிலைகளில் ஒன்றாகும். பெல்கிரேட் உச்சிமாநாடு 1961 இல் 24 நாடுகளின் பிரதிநிதித்துவத்துடன் நடத்தப்பட்டது, அதன் எதிர்வினை நிலைமையைப் புறக்கணிப்பது, குறைந்த சுயவிவர முறையீடுகள் மற்றும் அறிக்கைகளை உருவாக்குவது வரை மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்வது வரை இருந்தது.

படி வி.கே. 1964 இல் கிருஷ்ண மேனன்; அணிசேரா நாடுகளுடன் கூட்டணி சேராத நாடுகளாக இருக்க வேண்டும்... அதனால்தான், இங்குள்ள சிலர் கூறும்போது, 'அணிசேரா மக்கள் ஏன் சீனாவுக்கு எதிராக எழுந்து கூச்சலிடவில்லை' என்று, நான் அவர்களிடம் சொல்லுங்கள், 'அவர்களுக்கு அவர்களின் சொந்த கொள்கை உள்ளது, அவர்களுக்கு அவர்களின் சொந்த சுதந்திரம் உள்ளது'. 1984ல் சர்வப்ளளி கோபால் கூறினார்; "இந்தியா ... அணிசேரா தனிமையில் மோசமடைவதைக் கண்டது. நாசர் மற்றும் டிட்டோ ஆகியோரைத் தவிர மற்ற அணிசேரா தலைவர்கள் கூட இந்தியாவின் வழக்கில் தங்கள் பதிலில் பாதுகாக்கப்பட்டனர்.

அணிசேரா மற்றும் இந்திய-பாகிஸ்தான் மோதல்கள்

இந்தியா-பாகிஸ்தான் மோதல்களுக்கு அணிசேரா நாடுகளின் பிரதிபலிப்பு, சுயநிர்ணய உரிமை, பிரிவினைப் பிரச்சினைகள், எல்லைப் பிரச்சினைகளில் பலத்தைப் பயன்படுத்துதல், ஆயுதம் ஏந்திய தலையீடு, விடுதலைப் போராட்டங்களில் வெளியுலக ஆதரவு, மனித உரிமைகள் மற்றும் இனப்படுகொலை பற்றிய அவர்களின் பார்வைகள் பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வெளிப்படுத்தியது. பல அணிசேரா நாடுகள் தங்கள் சொந்த நாடுகளில் இதே போன்ற பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டன. 1965 இன் இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் அமைதி காக்கும் பணியில் அணிசேரா நாடுகளின் பங்கில் தொடர்ந்து சரிவைக் கண்டது. இது 1962 இந்திய-சீனோ போரின் போது மத்தியஸ்தம் செய்யத் தவறியதால் தொடங்கியது.

1971 இன் இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் பாகிஸ்தானில் மனித உரிமைகளின் "உள் பிரச்சினையாக" தொடங்கியது, இது மனித உரிமைகளின் பிரச்சினை, ஆனால் மில்லியன்

கணக்கான அகதிகள் இந்தியாவிற்குள் குடியேறுவதில் இந்தியாவின் பிரச்சனையாக மாறியது. இது "பொதுமக்கள் ஆக்கிரமிப்பு" என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இரண்டு முக்கிய சீரமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன; பாகிஸ்தான் அமெரிக்கா மற்றும் சீனாவுடன் இணைந்தது. இந்தியா சோவியத் யூனியனுடன் இணைந்தது. சோவியத் ஆதரவு இல்லாமல், அமெரிக்கா-பாகிஸ்தான்-சீனா கூட்டணிக்கு எதிராக இந்தியா தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள முடியாது. அந்த நேரத்தில் 53 நாடுகளைக் கொண்டிருந்த அணிசேரா இயக்கம் உட்பட அனைத்து மன்றங்கள் மற்றும் சர்வதேசக் கருத்தை இந்த துருவப்படுத்தல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அணிசேரா பதில்கள் நிலைமையை பாகிஸ்தானின் உள்விவகாரம் என்று அழைப்பதில் இருந்து மனிதாபிமான பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வை தேடுவது வரை வேறுபட்டது ஆனால் அணிசேரா நாடுகளில் ஒன்று மட்டுமே மனித உரிமைகள் அம்சத்தை குறிப்பிட்டது. சில அணிசேரா நாடுகள் வங்காளதேசத்தின் தோற்றம் மற்றும் பாக்கிஸ்தான் தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் வங்காள சுயநிர்ணய உரிமை ஆகியவற்றின் முரண்பாடான பிரச்சினைகளைப் பாராட்டுவதற்கு நேரம் எடுத்தது. சமாதானத்திற்கான ஐக்கிய தீர்மானத்தின் போது, அணிசேரா பதில்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன; சில ஆப்பிரிக்க அணிசேரா நாடுகள் இந்தியாவை மிகவும் விமர்சித்தன, அதே சமயம் நடுநிலையாக இருக்க விரும்பிய மற்றவர்கள் முரண்பாடான அறிக்கைகளை வெளியிட்டனர். சிறிய அணிசேரா மாநிலங்களின் அவல நிலையும் காணப்பட்டது. அணிசேரா பதிலால் இந்தியா ஏமாற்றமடைந்தது. ஆகஸ்ட் 1971 இல், இந்தியாவின் முன்னாள் வெளியுறவு அமைச்சர் எம்.சி.சாக்லா கூறினார்:

அணிசேரா நாடுகளைப் பாருங்கள், நாம் நமது அணிசேராமையைப் பற்றி பெருமிதம் கொள்கிறோம். அணிசேரா நாடுகள் என்ன செய்தன? ஒன்றுமில்லை. ... பல நாடுகளில் தங்கள் அலமாரியில் எலும்புக்கூடுகள் உள்ளன. சிறுபான்மையினரை அவர்கள் நன்றாக நடத்தவில்லை, அவர்கள் வங்காளதேசத்தை ஆதரித்தால், இந்த சிறுபான்மையினரும் நிர்வாகத்தால் பின்பற்றப்படும் அடக்குமுறை கொள்கைகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில், கிளர்ச்சியில் எழுவார்கள் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

1971 இல் இந்தோ-சோவியத் நட்புறவு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது மற்றும் 1970கள் மற்றும் 1980 களில் அதன் சிறிய அண்டை நாடுகளின் உள் விவகாரங்களில் இந்தியாவின் ஈடுபாடு அணிசேரா நாடு என்ற அதன் நற்பெயருக்கு களங்கம் ஏற்படுத்தியது மற்றும் சில பார்வையாளர்கள் இந்தியாவின் அணிசேராமையை கேள்விக்குள்ளாக்கியது. அணிசேரா ஒற்றுமையின் பிரச்சினையை விட, சீனாவின் எழுச்சியுடன் ஒப்பிடும்போது அணிசேரா பகுதிகளில் இந்தியாவின் செல்வாக்கு சரிந்தது இந்தியாவுக்கு சர்வதேச ஆதரவை திரும்பப் பெறுவதையும் பாதித்தது. அணிசேரா நாடுகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று உதவி செய்ய எந்த உறுதியும் இல்லை. பல நாடுகளுடனான இந்தியாவின் இருதர்ப்பு உறவுகளையும் அணிசேராமை பாதித்தது.

21 ஆம் நூற்றாண்டு

2019 இல், 18வது NAM உச்சிமாநாட்டில் அதன் துணைத் தலைவர் மற்றும் வெளிவிவகார அமைச்சர் இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். மே 2020 இல், இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திர மோடி NAM மெய்நிகர் உச்சிமாநாட்டில் பங்கேற்றார். ஜூலை 2020 இல், இந்தியாவின் வெளியுறவு அமைச்சர் சுப்ரமணியம் ஜெய்சங்கர் ஒரு நேர்காணலின் போது கூறினார்; "அணிசேராமை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சகாப்தத்தின் ஒரு சொல் மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட, நான் சொல்ல வேண்டுமா, புவிசார் அரசியல் நிலப்பரப்பு".

இந்தியா மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள்

1 ஜனவரி 1942 அன்று வாஷிங்டன், டி.சி.யில் ஐக்கிய நாடுகளின் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்ட ஐக்கிய நாடுகளின் பட்டய உறுப்பினர்களில் இந்தியாவும் இருந்தது. மேலும் 25 ஏப்ரல் முதல் ஜூன் 26, 1945 வரை சான் பிரான்சிஸ்கோவில் நடந்த சர்வதேச அமைப்புக்கான ஐக்கிய நாடுகளின் மாநாட்டிலும் பங்கேற்றது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் ஸ்தாபக உறுப்பினர், இந்தியா ஐ.நா.வின் நோக்கங்கள் மற்றும் கொள்கைகளை வலுவாக ஆதரிக்கிறது மற்றும் சாசனத்தின் இலக்குகளை செயல்படுத்துவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை செய்துள்ளது, மேலும் ஐ.நா.வின் சிறப்பு திட்டங்கள் மற்றும் முகமைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி.

ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் இந்தியா நிரந்தரமற்ற உறுப்பினராக எட்டு முறை (மொத்தம் 16 ஆண்டுகள்) இருந்து வருகிறது, மிக சமீபத்தியது 2021-22 தவணை ஆகும். பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் நிரந்தர இடத்தைப் பெறுவதற்கு ஒருவரையொருவர் ஆதரிக்கும் மற்றும் UNSC சீர்திருத்தத்திற்கு ஆதரவாக வாதிடும் நாடுகளின் குழுவான G4 இல் இந்தியா உறுப்பினராக உள்ளது. இந்தியாவும் ஜி-77ல் அங்கம் வகிக்கிறது.

இந்தியா ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பட்டய உறுப்பினராக உள்ளது மற்றும் அதன் அனைத்து சிறப்பு நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகளிலும் பங்கேற்கிறது. இந்தியா அதன் முந்தைய ஆண்டுகளில் கொரியா, எகிப்து மற்றும் காங்கோ ஆகிய நாடுகளில் ஐக்கிய நாடுகளின் அமைதி காக்கும் முயற்சிகளிலும், சமீபத்திய ஆண்டுகளில் சோமாலியா, அங்கோலா, ஹைட்டி, லைபீரியா, லெபனான் மற்றும் ருவாண்டாவிலும், மேலும் சமீபத்தில் தெற்கு சூடான் மோதலிலும் துருப்புக்களை வழங்கியுள்ளது.

ஐ.நா.வின் வரலாறு

லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் அசல் உறுப்பினர்களில் இந்தியாவும் ஒன்று. கொள்கையளவில், இறையாண்மை கொண்ட நாடுகள் மட்டுமே ஐ.நா. இருப்பினும், இன்று அனைத்து ஐ.நா. உறுப்பினர்களும் முழு இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளாக இருந்தாலும், அசல் உறுப்பினர்களில்

நான்கு (பெலாரஸ், இந்தியா, பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் உக்ரைன்) அவர்கள் சேர்க்கையின் போது சுதந்திரமாக இல்லை. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பிரகடனத்தில் 1942 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1 ஆம் தேதி இந்தியா கையெழுத்திட்டது. அப்போது இந்திய ஏஜென்ட் ஜெனரலாக இருந்த கிரிஜா சங்கர் பாஜ்பாய் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். அதன்பிறகு, சர் ஆற்காடு ராமசாமி முதலியார் தலைமையிலான இந்தியக் குழு 1945 ஜூன் 26 அன்று அமெரிக்காவின் சான்பிரான்சிஸ்கோவில் நடைபெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சர்வதேச அமைப்பு மாநாட்டின் போது இந்தியாவின் சார்பாக ஐக்கிய நாடுகள் சாசனத்தில் கையெழுத்திட்டது. ஐக்கிய நாடுகளின் பொருளாதார மற்றும் சமூக கவுன்சிலின் முதல் தலைவராக.

1947 இல் இந்தியா முழு சுதந்திரம் பெற்றது. சுதந்திர இந்தியா ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் உறுப்பினராக இருப்பதை சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கான முக்கிய உத்தரவாதமாக கருதியது. காலனித்துவம் மற்றும் நிறவெறிக்கு எதிரான ஐநாவின் கொந்தளிப்பான ஆண்டுகளில் இந்தியா முன்னணியில் நின்றது. அணிசேரா இயக்கம் மற்றும் 77 குழுவின் ஸ்தாபக உறுப்பினர் என்ற இந்தியாவின் நிலை, வளரும் நாடுகளின் கவலைகள் மற்றும் அபிலாஷைகள் மற்றும் மிகவும் சமமான சர்வதேச பொருளாதார மற்றும் அரசியல் ஒழுங்கை உருவாக்குவதற்கான முன்னணி வக்கீலாக ஐ.நா அமைப்பில் அதன் நிலையை உறுதிப்படுத்தியது. தென்னாப்பிரிக்காவில் நிறவெறி மற்றும் இனப் பாகுபாட்டை மிக வெளிப்படையாக விமர்சிப்பவர்களில் இந்தியாவும் இருந்தது. ஐ.நா.வில் (1946 இல்) பிரச்சினையை எழுப்பிய முதல் நாடு.

செயல்பாடுகள்

ஐக்கிய ராஜ்ஜியத்தில் இருந்து சுதந்திரம் பெறுவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அக்டோபர் 1945 இல் இணைந்த ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிறுவன உறுப்பினர்களில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும். 1946 வாக்கில், இந்தியா மறுகாலனியாக்கம், நிறவெறி மற்றும் இனப் பாகுபாடு பற்றிய கவலைகளை எழுப்பத் தொடங்கியது. 1947-48 தொடக்கத்தில் இருந்து, மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனத்தின் வரைவில் இந்தியா தீவிரமாக பங்கேற்றது. இந்திய தூதுக்குழுவிற்கு தலைமை தாங்கிய காந்திய அரசியல் ஆர்வலரும் சமூக சேவையாளருமான டாக்டர். ஹன்சா மேத்தா, பிரகடனத்தை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார், குறிப்பாக மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனத்தின் மொழியை 'எல்லாவற்றிலிருந்தும் மாற்றுவதன் மூலம் பாலின சமத்துவத்தை பிரதிபலிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துரைத்தார். ஆண்கள் சமமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்' (எலினோர் ரூஸ்வெல்ட்டின் விருப்பமான சொற்றொடர்) 'எல்லா மனிதர்களுக்கும்'.

1953 ஆம் ஆண்டில், அந்த நேரத்தில் இந்தியாவின் தலைமைப் பிரதிநிதி விஜய லக்ஷ்மி பண்டிட் ஐநா பொதுச் சபையின் முதல் பெண் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். உலகளாவிய ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் ஆயுதப் போட்டியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான போராட்டத்தை இந்தியா ஆதரித்தது, மேலும் மிகவும் சமமான சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கை உருவாக்குவது.

1953 இல் கொரியப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட கொரியாவில் போர்க் கைதிகள் மீதான முட்டுக்கட்டையைத் தீர்ப்பதில் இந்தியா ஒரு மத்தியஸ்த பங்கைக் கொண்டிருந்தது. ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நடுநிலை நாடுகளின் திருப்பி அனுப்பும் ஆணையத்திற்கு இந்தியா தலைமை தாங்கியது, அதே நேரத்தில் இந்திய காவலர் படை நேர்காணல் செயல்முறையை மேற்பார்வையிட்டது மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து நாடு திரும்புதல். வியட்நாம், கம்போடியா மற்றும் லாவோஸ் ஆகிய நாடுகளுக்கான கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக்கான மூன்று சர்வதேச கமிஷன்களுக்கு 1954 ஆம் ஆண்டு இந்தோசீனா மீதான ஜெனிவா ஒப்பந்தத்தால் நிறுவப்பட்ட மூன்று சர்வதேச கமிஷன்களுக்கு இந்தியா தலைமை தாங்கியது. 1956 ஆம் ஆண்டு சூயஸ் நெருக்கடியில் இந்தியாவும் ஒரு செயலில் பங்கு வகித்தது. இந்தியாவின் பிரதமராகவும் அணிசேரா இயக்கத்தின் தலைவராகவும் ஜவஹர்லால் நேருவின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய வரலாற்றாசிரியர் இந்தர் மல்ஹொத்ரா எழுதினார், "இப்போது நேரு-இரு தரப்புக்கும் இடையில் கைகோர்க்க முயன்றார்-அந்தோனி ஈடன் மற்றும் ஆக்கிரமிப்பின் இணை அனுசரணையாளர்களை கடுமையாகக் கண்டித்தார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி டுவைட்டுடன் ஒப்பீட்டளவில் அமைதியாக இருந்தால், அவருக்கு ஒரு சக்திவாய்ந்த நட்பு இருந்தது. டி. ஐசனோவர் IMF இல் அமெரிக்காவின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஈடன் மற்றும் மோலெட்டை (அப்போதைய பிரெஞ்சுப் பிரதமர்) நடந்துகொள்ளச் செய்யும் அளவிற்குச் சென்றார்".

1960 ஆம் ஆண்டு காலனித்துவ நாடுகளுக்கும் மக்களுக்கும் சுதந்திரம் வழங்குவது குறித்த மைல்கல் பிரகடனத்தை ஐநா ஏற்றுக்கொண்டபோது, சுயராஜ்யமற்ற பிரதேசங்கள் மீதான சாசன விதிகள் புதிய உந்துதலைக் கொடுத்தன, இது இந்தியாவால் ஒத்துழைக்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டு, காலனித்துவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான நடவடிக்கைகளை ஆய்வு செய்யவும், விசாரணை செய்யவும் மற்றும் பரிந்துரைக்கவும், மறுகாலனியாக்கம் குறித்த பிரகடனத்தை அமல்படுத்துவதற்கான சிறப்புக் குழு அமைக்கப்பட்டது, அது முதல் முறையாக இந்தியா தலைமையில் இருந்தது. பொதுச் சபையால் அமைக்கப்பட்ட நிறுவெறிக்கு எதிரான துணைக் குழுவை உருவாக்குவதில் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகித்தது. 1965 ஆம் ஆண்டில் அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும் ஒழிப்பதற்கான மாநாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது, இந்தியா ஆரம்பகால கையொப்பமிட்ட நாடுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இருப்பினும் அது கட்டுரை 14 இன் கீழ் திறனை அங்கீகரிக்கவில்லை மற்றும் அது கட்டுரை 22 க்கு கட்டுப்பட்டதாக கருதவில்லை.

வர்த்தகம் மற்றும் மேம்பாடு தொடர்பான ஐநா மாநாடு மற்றும் 1992 ஆம் ஆண்டு ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடைபெற்ற சுற்றுச்சூழல் மற்றும் மேம்பாடு குறித்த மாநாடு போன்ற ஐ.நா-வின் ஆதரவுடன் நடைபெறும் மாநாடுகளில் வளரும் நாடுகளின் பொருளாதாரக் கவலைகளை வெளிப்படுத்துவதில் இந்தியா முக்கியப் பங்காற்றியது. இது 77 குழுவின் செயலில் உறுப்பினராகவும், பின்னர் G-15 நாடுகளின் முக்கிய குழுவாகவும் இருந்து வருகிறது. சுற்றுச்சூழலுக்கு நிலையான வளர்ச்சி மற்றும் மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும்

பாதுகாத்தல் போன்ற பிற பிரச்சினைகள் சர்வதேச மன்றங்களில் இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கிய மையமாக உள்ளன.

1947-1962 இல் நடவடிக்கைகள்

பல உலகளாவிய பிரச்சினைகளில் அதன் நிலை-விரோத நிலைப்பாடு இருந்தபோதிலும், ஐ.நா.வின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பில் இந்தியாவின் அணுகுமுறை அடிப்படையில் பழமைவாதமாக இருந்தது. ஐ.நா.வில் அமைப்பு மற்றும் அதிகாரப் பகிர்வை, இந்திய இறையாண்மைக்கான உத்தரவாதமாகவும், அமெரிக்கா மற்றும் அதன் மேற்கத்திய கூட்டணியின் எண்ணியல் மேன்மைக்கான காசோலையாகவும் ஏற்றுக்கொண்டது. பெரும் வல்லரசுகளுக்கான பாதுகாப்பு கவுன்சில் வீட்டோ சாசன விதிகளை இந்தியா ஆதரித்தது, அமைதிக்கான ஐக்கியம் தீர்மானத்தின் மூலம் வீட்டோவை முறியடிக்கும் அமெரிக்க முயற்சியை எதிர்த்தது, "ஐ.நா பிரசன்னம்" என்ற தலையீடு என்ற ஹமர்ஸ்க்ஜோல்டின் கருத்தை நிராகரித்தது மற்றும் ஐ.நா.வின் வழிகாட்டுதலின் அனைத்து முயற்சிகளையும் எதிர்த்தது. கருத்து சோதனைகளாக.

இந்தியாவின் நடைமுறைப் பழமைவாதமானது தேசிய இறையாண்மைக்கான அதன் அர்ப்பணிப்பு மற்றும் இந்திய நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கான அதன் விருப்பம் ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது. ஐ.நாவுடனான அதன் அனுபவம் எப்போதும் நேர்மறையானதாக இருக்கவில்லை. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு ஆரம்ப ஆண்டுகளில், இந்திய துணைக் கண்டத்தை இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் பிரித்ததில் இருந்து வந்த பல்வேறு பிரச்சனைகள் ஐ.நா. இந்தப் பிரச்சினைகளில் சர்ச்சைக்குரிய சமஸ்தானங்களான ஜூனாகத், ஹைதராபாத் மற்றும் காஷ்மீர் ஆகியவை அடங்கும், இவை இறுதியில் இராணுவப் பலத்தைப் பயன்படுத்தி இந்திய யூனியனுடன் இணைக்கப்பட்டன.

இந்த சர்ச்சைகளில் மிகவும் நீடித்தது காஷ்மீர் மோதல். ஐ.நா மீதான நேருவின் நம்பிக்கை மற்றும் அதன் கொள்கைகளை கடைபிடிப்பது சில சந்தர்ப்பங்களில் அமைப்பில் உள்ளார்ந்த அதிகார விளையாட்டின் காரணமாக விலை உயர்ந்தது. ஜனவரி 1948 இல் சர்ச்சைக்குரிய காஷ்மீரில் பாகிஸ்தானின் தலையீட்டை ('படையெடுப்பு') ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலுக்கு அனுப்பும் அவரது முடிவால் இது காணப்பட்டது. இஸ்ரேல் உருவான பிறகு, ஒரு முஸ்லீம் அரசுக்கு நட்பாகக் கருதப்படுவதைத் தவிர்க்க நினைத்த இங்கிலாந்து, இந்தியாவுடன் காஷ்மீர் இணைவது சர்ச்சைக்குரியது மற்றும் பொது வாக்கெடுப்பின் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற பாக்கிஸ்தானின் கண்ணோட்டத்தை ஆதரிப்பதற்காக அதன் நட்பு நாடுகளான பிரான்ஸ், கனடா மற்றும் அமெரிக்கா மீது அழுத்தம் தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தியது. பாக்கிஸ்தான் பழங்குடியினரும் இராணுவமும் ஆக்கிரமித்துள்ள காஷ்மீரின் மூன்றில் ஒரு பகுதியை காலி செய்யுமாறு பாக்கிஸ்தானுக்கு நிபந்தனையின்றி ஐ.நா அறிவுறுத்தும் என்ற நேருவின் நம்பிக்கை, புவிசார் அரசியல் சூழ்ச்சிகள் மற்றும் குறுக்கு-பிரச்சினை இணைப்புகளின் முகத்தில் வீழ்ச்சியடைந்தது. இன்றுவரை, இந்திய மூலோபாய வர்ணனையாளர்கள் மற்றும் நேருவின்

விமர்சகர்கள் காஷ்மீர் பிரச்சனையை பாக்கிஸ்தான் சார்பு பாகுபாடற்ற சக்திகளால் நிரம்பிய ஐ.நா.விடம் எடுத்துச் சென்ற அவரது முக்கிய தவறுக்காக வருத்தப்படுகிறார்கள். கட்டுரையாளர் பிரம்மா செல்லனேயின் கூற்றுப்படி, 'ஐ.நா. ஒரு அதிகார அரசியலின் நிறுவனம் என்பதை நேரு பாராட்டவில்லை, பாரபட்சமற்ற போலீஸ் படை அல்ல'. இரண்டு சித்தாந்த முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட தந்திரமான வல்லரசுகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஐ.நா.வில் இந்தியா சிறிய குஞ்சு என்று இரட்டை நினைவூட்டல் தேவைப்பட்டது போல, பாதுகாப்பு கவுன்சில் உறுப்பினர்களான அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் அதை வலுக்கட்டாயமாக உள்வாங்குவதைத் தடுக்க முயன்றதைக் கண்டு புது தில்லி ஏமாற்றமடைந்தது. 1961 இல் போர்ச்சுகீசிய காலனியான கோவா ஆனால், இந்தியாவுக்கு ஆதரவாக சோவியத் வீட்டோவிற்கு, கோவா பல தசாப்தங்களாக காஷ்மீர் போன்ற மற்றொரு முட்டுக்கட்டைக்கு ஆளாகியிருக்கலாம், இது ஐ.நா.வை முடக்கி, கடத்தும் பெரும் வல்லரசு சீரமைப்புகள் மற்றும் விருப்பத்தேர்வுகளின் மாறிவரும் காற்றால் தடுக்கப்பட்டது.

ஒட்டுமொத்தமாக 1947-1962 வரையிலான காலம், 1952-1962 வரை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கான இந்தியத் தூதராக இருந்த வி.கே. கிருஷ்ண மேனனின் தலைமையில் அனைத்து ஐ.நா. நடவடிக்கைகளிலும் இந்தியாவின் தீவிர ஆர்வத்தால் குறிக்கப்பட்டது. ஐ.நா.வில் இந்திய தலைமை மற்றும் அமைதி காக்கும் பாத்திரங்கள் அதற்கு கணிசமான அங்கீகாரத்தையும் உலகளாவிய நிலைப்பாட்டையும் கொண்டு வந்தன.

1962 முதல் 1976 வரையிலான கட்டம்

அதன் உலகளாவிய அபிலாஷைகள் மற்றும் அங்கீகாரத்துடன் ஒப்பிடுகையில், சீன-இந்தியப் போரில் இந்தியாவின் தோல்வி ஒரு பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பெரிய அளவிலான பகைமை மற்றும் இராணுவ தலைகீழ் அதன் தன்னம்பிக்கை மற்றும் பெருமைக்கு ஒரு நொறுக்கும் அடியாக இருந்தது. இந்தியா இராணுவ மற்றும் அரசியல் ஆதரவிற்காக மேற்கு நோக்கி திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. சீனாவுடனான மோதலைத் தொடர்ந்து, இந்தியா பாகிஸ்தானுடன் இரண்டு போர்களில் ஈடுபட்டது மற்றும் அரசியல் ஸ்திரமின்மை, பொருளாதார தேக்கநிலை, உணவு பற்றாக்குறை மற்றும் பஞ்சத்திற்கு அருகில் உள்ள நிலைமைகளுக்குள் நுழைந்தது. ஐ.நா.வில் இந்தியாவின் பங்கு குறைந்து போனது, அதன் பிம்பத்தின் விளைவாகவும், நேருவுக்குப் பிந்தைய அரசியல் தலைமையின் வேண்டுமென்றே முடிவெடுத்ததன் விளைவாகவும் ஐ.நா.வில் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையைக் கடைப்பிடித்து, முக்கிய இந்திய நலன்களைப் பற்றி மட்டுமே பேச வேண்டும். 1965 ஆம் ஆண்டு பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் காஷ்மீர் குறித்த விவாதத்தின் போது, இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் ஸ்வரன் சிங், பாக்கிஸ்தானின் வெளியுறவு மந்திரி சுல்பிகர் அலி பூட்டோவின் மிதமிஞ்சிய மொழிக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் அமர்வில் இருந்து அதிரடியாக வெளியேறினார். ஸ்டான்லி கோசனெக் தனது "ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் இந்தியாவின் பங்கு மாறுதல்" என்ற புத்தகத்தில், 'இருதரப்பு எவ்வாறு இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் வழிகாட்டும் கோட்பாடாக மாறியது' என்பதைக் காட்டுகிறார், ஐ.நா.வை 'அத்தகைய தொடர்புகளைப்

பேணுவதற்கான ஒரு அரங்கிற்கு' தள்ளினார். 1967 போரில் சீனாவை தோற்கடித்து, பாகிஸ்தானை இரண்டாக உடைத்து, 1971ல் சுதந்திர வங்கதேசத்தை செதுக்கி இந்தியா தனது மிகப்பெரிய மூலோபாய வெற்றியைப் பெற்றபோது, சோவியத் யூனியனின் ஆதரவு மெதுவான மற்றும் உறுதியற்ற ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலை விட மிக முக்கியமானது.

1974 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா தனது முதல் அணுசக்தி சாதனத்தை சோதித்தது. அதன் விளைவாக அமெரிக்காவும் கனடாவும் அணுசக்தி தடையை ஏற்படுத்தியது. ஐ.நா.வின் அணுஆயுதப் பரவல் தடை நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றொரு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. இது புது டெல்லியை அமைப்பின் சில பிரிவுகளை உலகளாவிய ஆயுதக் குறைப்பை ஊக்குவிப்பதற்குப் பதிலாக பாரபட்சமான ஆட்சிகளைத் திணிப்பதற்கான முன்னணிகளாக பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 2007 ஆம் ஆண்டு டோக்கியோவிற்கு விஜயம் செய்த போது இந்தியாவின் அப்போதைய வெளிவிவகார அமைச்சரும் பின்னர் ஜனாதிபதியுமான பிரணாப் முகர்ஜியுடனான அணு ஆயுதப் பரவல் தடை உடன்படிக்கைக்கு தனது ஆதரவை ஆரம்பத்தில் இருந்தே வழங்க மறுத்துவிட்டது: "இந்தியா NPT இல் கையெழுத்திடவில்லை என்றால், அது பரவலைத் தடுப்பதற்கான அர்ப்பணிப்பு இல்லாததால் அல்ல, மாறாக NPTயை ஒரு குறைபாடுள்ள ஒப்பந்தமாக நாங்கள் கருதுகிறோம், மேலும் அது உலகளாவிய, பாரபட்சமற்ற சரிபார்ப்பு மற்றும் சிகிச்சையின் அவசியத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை." சுருக்கமாக, 1960கள் ஒட்டுமொத்தமாக உலகளாவிய அமைப்பில் பெரிய மாற்றங்களைக் கண்டன, ஆனால் ஐ.நா. செயல்பாடுகளில் பொதுவான சரிவு.

1976 முதல் செயல்பாடுகள்

ஜனவரி 2011 முதல் ஜனவரி 2013 வரை, ஐநா பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் இந்தியா நிரந்தரமற்ற உறுப்பினராக இருந்தது. இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அறிஞரான ரெஜவுல் கரீம் லஸ்கரின் கூற்றுப்படி, ஜனவரி 2011 முதல் ஜனவரி 2013 வரை நிரந்தரமற்ற உறுப்பினராக, சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பையும் இந்தியாவின் சொந்த தேசத்தையும் மேம்படுத்தும் நோக்கில் முக்கியமான சர்வதேச பிரச்சினைகளில் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகித்தது. பாதுகாப்பு.

2020க்குப் பிறகு கவுன்சிலில் செயல்பாடுகள்

ஜனவரி 2021 முதல், இந்தியா 8வது முறையாக ஐநா பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் நிரந்தரமற்ற உறுப்பினராக ஆனது. இந்தியாவின் பதவிக்காலம் 2021 மற்றும் 2022 வரை நீடிக்கும். இந்தியா ஆகஸ்ட் 2021 இல் பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் தலைவரானார் மற்றும் டிசம்பர் 2022 இல் மீண்டும் பதவியை வகிக்கும். கடல் பாதுகாப்பு, அமைதி காத்தல், எதிர்- போன்ற பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்துவதை இந்தியா நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பயங்கரவாதம், ஆப்ரிக்கா போன்றவை. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் ஜி4 உறுப்பினராக இந்தியா நிரந்தர இடத்தைப் பெற முயல்கிறது. 2028-2029 காலத்திற்கான நிரந்தரமற்ற உறுப்பினரை இந்தியா ஏலம் எடுக்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அது UNSCயில் அவர் 9வது முறையாகும்.

UNSC இல் நிரந்தர இருக்கை கோருதல்

ஐநா பாதுகாப்பு கவுன்சிலுக்கு இந்தியா எட்டு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. பிரேசில், ஜெர்மனி, ஜப்பான் மற்றும் இந்தியாவை உள்ளடக்கிய G4 அமைப்பில் உறுப்பினராக ஐக்கிய நாடுகளின் பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் இந்தியா நிரந்தர இடத்தைப் பெற முயன்று வருகிறது. ரஷ்ய கூட்டமைப்பு, அமெரிக்கா, ஐக்கிய இராச்சியம் மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் இந்தியா மற்றும் பிற G4 நாடுகள் நிரந்தர இடங்களைப் பெறுவதற்கு ஆதரவளிக்கின்றன.

G4 பிரேரணையின்படி, ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சில் தற்போதைய பதினைந்து உறுப்பினர்களுக்கு அப்பால் இருபத்தைந்து உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியதாக விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். இது உண்மையில் நடந்தால், தெற்காசிய நாட்டிற்கு நிரந்தர பாதுகாப்பு கவுன்சில் அந்தஸ்து நீட்டிக்கப்படுவது இதுவே முதல் முறையாகும், மேலும் G4 திட்டத்தின் ஆதரவாளர்கள் இது தற்போதைய பெரிய சக்திகளை விட வளரும் நாடுகளின் அதிக பிரதிநிதித்துவத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்று தெரிவிக்கின்றனர்.

இந்தியா தனது கோரிக்கையை நியாயப்படுத்த பல கோரிக்கைகளை முன்வைக்கிறது. இந்தியா உலகின் இரண்டாவது பெரிய மக்கள்தொகையைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் உலகின் மிகப்பெரிய தாராளவாத ஜனநாயக நாடு. 2020 ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி இது உலகின் ஐந்தாவது பெரிய பொருளாதாரம் மற்றும் வாங்கும் திறன் சமநிலையின் அடிப்படையில் மூன்றாவது பெரியது. வங்கதேசம் மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு அடுத்தபடியாக 2014 ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி 7,860 பணியாளர்களுடன் 7,860 பணியாளர்கள் ஐ.நா. அமைதி காக்கும் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். மூன்று நாடுகளும் தெற்காசியாவில் உள்ளன. இந்தியா 180,000 க்கும் மேற்பட்ட துருப்புக்களை பங்களித்துள்ளது, எந்த நாட்டிலிருந்தும் அதிக எண்ணிக்கையில், 43 க்கும் மேற்பட்ட பணிகளில் பங்கேற்றது மற்றும் 156 இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் ஐ.நா பணிகளில் பணியாற்றும் போது மிக உயர்ந்த தியாகத்தை செய்துள்ளனர். ஐநா தூதரகங்களுக்கு இந்தியா சிறந்த படைத் தளபதிகளை வழங்கியுள்ளது மற்றும் தொடர்ந்து வழங்கி வருகிறது.

பாதுகாப்பு கவுன்சிலை விரிவுபடுத்துவதற்கு அமெரிக்காவும் மற்ற நிரந்தர கவுன்சில் உறுப்பினர்களும் அதிகம் ஆதரவளிக்கவில்லை என்றாலும், அமெரிக்க அதிபர் பராக் ஒபாமா தனது இந்திய பயணத்தில், கவுன்சிலின் நிரந்தர உறுப்பினராக இந்தியாவுக்கு தனது ஆதரவை வழங்கினார். இருப்பினும், மற்ற கவுன்சில் உறுப்பினர்களின் எதிர்வினை மிகவும் தெளிவாக இல்லை, குறிப்பாக சீனாவில் இருந்து. இதனால் G4 நாடுகளின் கோரிக்கைகள் எப்போது வேண்டுமானாலும் செயல்படுத்தப்படுமா என்பது நிச்சயமற்றது.

சர்வதேச நீதிமன்றம்

1945 முதல் தற்போது வரை, ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முதன்மை நீதித்துறை கிளையான சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளாக இந்தியாவில் இருந்து மொத்தம் 4 உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும், நாகேந்திர சிங் 1985 முதல் 1988 வரை ஜனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். மேலும், 3 உறுப்பினர்கள் தற்காலிக அமர்வு நீதிபதிகளாகவும் பணியாற்றியுள்ளனர். இப்போது இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி 'நீதி: தல்வீர் பண்டாரி' இரண்டாவது முறையாக சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். ஜஸ்டிஸ் தல்வீர் பண்டாரி ஜேஎன்வியூ ஜோத்பூரில் படித்து உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றம் இரண்டிலும் நீதிபதியாக பணியாற்றியுள்ளார்.

அமைதி காத்தல்

இதுவரை இந்தியா 43 அமைதி காக்கும் பணிகளில் பங்கேற்றுள்ளது. மொத்த பங்களிப்பையும் தாண்டியது • ஐ.நா. 2,53,000 துருப்புக்களுக்கு இந்தியா அதிக பணியாளர்களை வழங்கியுள்ளது மற்றும் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான காவல்துறை பணியாளர்கள் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். 2014 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா மூன்றாவது பெரிய துருப்பு பங்களிப்பாளராக (டிசிசி) 7,860 பணியாளர்களை பத்து ஐ.நா அமைதி காக்கும் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது, அதில் 995 போலீசார் ஐ.நா.வின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட முதல் பெண் போலீஸ் பிரிவு உட்பட. இந்திய ராணுவம் பல ஐ.நா அமைதி காக்கும் பணிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. 30 ஜூன் 2014 வரை, இத்தகைய நடவடிக்கைகளின் போது 157 இந்தியர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இந்திய இராணுவம் நோயாளிகள் மற்றும் காயமடைந்தவர்களை திரும்பப் பெறுவதற்கு துணை மருத்துவப் பிரிவுகளையும் வழங்கியுள்ளது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சேவையில், சதீஷ் நம்பியார் UNPROFOR இன் 1வது படைத் தளபதியாகவும், மிஷன் தலைவராகவும் மற்றும் ஜெய் சங்கர் மேனன் ஐ.நா.வின் பணியின் தலைவராகவும், ஐக்கிய நாடுகளின் துண்டிப்புக் கண்காணிப்புப் படையின் படைத் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். ஐ.நா மதிப்பீட்டின்படி, இந்தியா தற்போது 1,009 அதிகாரிகளுடன் நான்காவது பெரிய காவல்துறை பங்களிப்பை வழங்கும் நாடாகவும், பெண் காவல்துறை அதிகாரிகளின் மூன்றாவது பெரிய பங்களிப்பாளராகவும் உள்ளது. பிப்ரவரி 2017 நிலவரப்படி, ஐ.நா அமைதிப்படை நடவடிக்கைகளில் பணியாற்றிய 163 இந்தியர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். 16 ஏப்ரல் 2019 நிலவரப்படி, ஐக்கிய நாடுகள் சபை தனது துருப்புப் பங்களிப்புகளுக்காக 38 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களை இந்தியாவிற்கு பாக்கி வைத்துள்ளது.

பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய சங்கம் (சார்க்)

சார்க் என்பது பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய கூட்டமைப்பைக் குறிக்கிறது. இது பொருளாதார மற்றும் பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பின் வளர்ச்சிக்கான ஒரு அரசுகளுக்கிடையேயான அமைப்பாகும். இந்த அமைப்பு உறுப்பு நாடு எனப்படும் பல்வேறு நாடுகளின் ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது.

சார்க் - ஒரு கண்ணோட்டம்

சார்க் 1985 இல் ஏழு நாடுகளால் நிறுவப்பட்டது. 2005 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிஸ்தான் சார்க் அமைப்பில் சேரக் கோரியது மற்றும் அதே ஆண்டில் உறுப்பினராக முறையாக விண்ணப்பித்தது. இந்த அமைப்பு டிசம்பர் 8, 1985 அன்று டாக்காவில் உருவாக்கப்பட்டது, அதன் செயலகம் நேபாளத்தின் காத்மாண்டுவில் அமைந்துள்ளது. சார்க் எதிர்கால உறுப்பினர்கள் - துருக்கி மற்றும் ரஷ்யா சார்க் உறுப்பினர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்துள்ளன. சார்க் 8 உறுப்பு நாடுகளையும் 9 பார்வையாளர் நாடுகளையும் உள்ளடக்கியது SAARC 1985 இல் ஏழு நாடுகளால் நிறுவப்பட்டது. 2005 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிஸ்தான் சார்க் அமைப்பில் சேருமாறு கோரியதோடு, அதே ஆண்டில் உறுப்பினராக முறையாக விண்ணப்பித்தது. இந்த அமைப்பு டிசம்பர் 8, 1985 அன்று டாக்காவில் உருவாக்கப்பட்டது, அதன் செயலகம் நேபாளத்தின் காத்மாண்டுவில் அமைந்துள்ளது. சார்க் எதிர்கால உறுப்பினர்கள் - துருக்கி மற்றும் ரஷ்யா சார்க் உறுப்பினர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்துள்ளன. சார்க் 8 உறுப்பு நாடுகளையும் 9 பார்வையாளர் நாடுகளையும் கொண்டுள்ளது.

சார்க்-வரலாற்று பின்னணி

தெற்காசியாவில் பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான யோசனை முதன்முதலில் மே 1980 இல் தொடங்கப்பட்டது. அப்போதைய ஏழு நாடுகளின் வெளியுறவுத்துறை செயலாளர்கள் 1981 ஏப்ரலில் கொழும்பில் முதன்முறையாக சந்தித்தனர். பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான ஐந்து முக்கிய பகுதிகள் அடையாளம் காணப்பட்டு காலப்போக்கில் மற்ற முக்கிய பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. பின்னர், பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய சங்கம் அதன் சாசனம் 8 டிசம்பர் 1985 அன்று வங்கதேசத்தின் மாநிலத் தலைவர்கள் அல்லது இந்திய அரசாங்கத்தால் முறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது உருவாக்கப்பட்டது. மாலத்தீவுகள், பூடான், நேபாளம், இலங்கை மற்றும் பாகிஸ்தான்

சார்க் நாடுகளின் ஒத்துழைப்புக்கான பகுதிகள்

- விவசாயம் மற்றும் ஊரக வளர்ச்சி
- மனித வள மேம்பாடு மற்றும் சுற்றுலா

- பொருளாதாரம், வர்த்தகம் மற்றும் நிதி
- சமூக விவகாரங்கள்
- சுற்றுச்சூழல், இயற்கை பேரிடர்கள் மற்றும் உயிரி தொழில்நுட்பம்
- கல்வி, பாதுகாப்பு மற்றும் கலாச்சாரம் மற்றும் பிற
- தகவல் மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு
- ஆற்றல். போக்குவரத்து, அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம்

சார்க் நோக்கங்கள்

தெற்காசிய பிராந்தியத்தில் உள்ள மக்களால் சமூக, கலாச்சார, பொருளாதார வளர்ச்சியை அடைவதற்கான பொதுவான இலக்கை நோக்கி செயல்படுவதே அமைப்பின் முக்கிய குறிக்கோள்.

சார்க்கின் நோக்கங்கள், அதன் சாசனத்தில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, பின்வருமாறு:

தெற்காசிய மக்களின் நலனை மேம்படுத்தி அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தவும். அனைத்து தனிநபர்களும் கண்ணியத்துடன் வாழ்வதற்கும் அவர்களின் முழுத் திறனையும் உணர்ந்து கொள்வதற்கும் வாய்ப்பளிப்பதன் மூலம் பிராந்தியத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூக முன்னேற்றம் மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்துங்கள். தெற்காசியாவின் நாடுகளில் கூட்டுத் தன்னம்பிக்கையை ஊக்குவித்தல் மற்றும் வலுப்படுத்துதல்). பரஸ்பர நம்பிக்கை, புரிதல் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் பிரச்சினைகளைப் பாராட்டுதல் ஆகியவற்றிற்கு பங்களிப்பு செய்யுங்கள் பொருளாதாரம், சமூகம், கலாச்சாரம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் அறிவியல் துறைகளில் செயலில் ஒத்துழைப்பு மற்றும் பரஸ்பர உதவியை ஊக்குவித்தல். மற்ற வளரும் நாடுகளுடன் ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்துங்கள். பொது நலன் சார்ந்த விஷயங்களில் சர்வதேச மன்றங்களில் தங்களுக்குள் ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்துதல்; மற்றும் ஒத்த நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்களுடன் சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய அமைப்புகளுடன் ஒத்துழைக்கவும்.

சார்க் கோட்பாடுகள்

சார்க் அமைப்பின் கட்டமைப்பிற்குள் உள்ள ஒத்துழைப்பு அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும்: இறையாண்மை சமத்துவம், பிராந்திய ஒருமைப்பாடு, அரசியல் சுதந்திரம், பிற மாநிலங்களின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை மற்றும் பரஸ்பர நன்மை ஆகிய கொள்கைகளுக்கு மதிப்பளித்தல். அத்தகைய ஒத்துழைப்பு இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு ஒத்துழைப்புக்கு மாற்றாக இருக்காது, ஆனால் அவற்றை பூர்த்தி செய்யும். அத்தகைய ஒத்துழைப்பு இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு கடமைகளுக்கு முரணாக இருக்காது.

சார்க்க-கட்டமைப்பு

சார்க் பின்வரும் கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளது: கவுன்சில் - இது உச்சக் கொள்கை உருவாக்கும் அமைப்பாகும். கவுன்சில் அந்தந்த உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கத் தலைவர்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது. அமைச்சர்கள் குழு - அமைச்சர்கள் குழுவில் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் உள்ளனர் மற்றும் அவர்கள் பொதுவாக ஆண்டுக்கு இரண்டு முறை கூடுகிறார்கள். அமைச்சர்கள் குழு-செயல்பாடுகள்: கொள்கை உருவாக்கம், பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தல், ஒத்துழைப்பின் புதிய பகுதிகளை கண்டறிதல் மற்றும் தேவைக்கேற்ப கூடுதல் வழிமுறைகளை அமைத்தல்.

நிலைக்குழு

இது உறுப்பு நாடுகளின் வெளியுறவு செயலகத்தை உள்ளடக்கியது. நிலைக்குழுவின் முக்கிய செயல்பாடுகள் கீழே கூறப்பட்டுள்ளன: திட்டங்களை கண்காணித்தல் மற்றும் ஒருங்கிணைத்தல், நிதியளிப்பு முறைகளை கையாளுதல், பிராந்தியத்திற்குள்ளும் வெளியிலும் ஒத்துழைப்பைத் திரட்டுதல்

நிரலாக்க குழு

இது உறுப்பு அரசாங்கங்களின் மூத்த அதிகாரிகளை உள்ளடக்கியது. இந்தக் குழுவின் முக்கிய செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: வருடாந்திர கூட்ட அட்டவணையை இறுதி செய்தல், பட்ஜெட் ஆய்வு, நிலைக்குழுவால் ஒதுக்கப்படும் வெளி நடவடிக்கைகள்.

தொழில்நுட்ப குழு

இது உறுப்பு நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டுள்ளது. குழுவின் முக்கிய செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: திட்டங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் அவற்றைக் கண்காணிப்பது, அறிக்கைகளை சமர்ப்பித்தல்.

செயலகம்

அமைச்சர்கள் குழுவால் நியமிக்கப்பட்ட பொதுச்செயலாளர் தலைமை தாங்குகிறார். செயலகத்தின் முக்கிய செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: சார்க் நடத்தும் செயல்பாடுகளின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் செயல்படுத்தல், சார்க் கூட்டங்களை கண்காணித்தல், சார்க் மற்றும் பிற சர்வதேச உச்சிமாநாடுகள் மற்றும் மன்றங்களுக்கு இடையே ஒரு தொடர்பு இணைப்பாக பணியாற்றுவதல்.

சார்க் பிராந்திய மையங்கள்

உறுப்பு நாடுகளில் நிறுவப்பட்ட பிராந்திய மையங்கள், பிராந்திய ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிப்பதற்காக செயலகத்தின் துணை தூண்களாகும். இந்த பிராந்திய மையங்கள் உறுப்பு நாடுகளின் பிரதிநிதிகள், சார்க் பொதுச்செயலாளர் மற்றும் புரவலன் அரசாங்கத்தின் வெளியுறவு/வெளிவிவகார அமைச்சகத்தின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய அந்தந்த ஆளும் நிறுவனங்களால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன.

பிராந்திய ஒருங்கிணைந்த செயல் திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியது:

1. விவசாயம் மற்றும் ஊரக வளர்ச்சி
2. பெண்கள், இளைஞர்கள் மற்றும் குழந்தைகள்
3. சுகாதாரம் மற்றும் மக்கள்தொகை நடவடிக்கைகள்
4. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் மற்றும் வானிலை
5. சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வனவியல்
6. மனித வள மேம்பாடு, மற்றும்
7. போக்குவரத்து

பின்வரும் பகுதிகளில் பணிக்குழுக்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன

1. உயிரி தொழில்நுட்பம்
2. தகவல் மற்றும் தகவல் தொடர்பு தொழில்நுட்பம்
3. அறிவுசார் சொத்துரிமைகள்
4. ஆற்றல்
5. சுற்றுலா

சார்க்கின் முக்கியத்துவம்

SAARC உலகின் மிக அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட பகுதி மற்றும் மிகவும் வளமான பகுதிகளில் ஒன்றாகும். இது உலகின் பரப்பளவில் 3%, உலக மக்கள்தொகையில் 21% மற்றும் உலகப் பொருளாதாரத்தில் 3.8% (US\$2.9 டிரில்லியன்) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவான பாரம்பரியம், உடை, உணவு மற்றும் கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியல் அம்சங்களைக்

கொண்டிருப்பதால் சார்க் நாடுகள் தங்கள் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கின்றன. சார்க் நாடுகளில் வறுமை, கல்வியறிவின்மை போன்ற பொதுவான பிரச்சனைகள் மற்றும் தீர்வுகள் உள்ளன. ஊட்டச்சத்து குறைபாடு, இயற்கை பேரழிவுகள், உள்நாட்டு மோதல்கள், தொழில்துறை மற்றும் தொழில்நுட்ப பின்தங்கிய நிலை, குறைந்த ஜிடிபி மற்றும் மோசமான சமூக-பொருளாதார நிலை. இந்த நாடுகள் பொதுவான வளர்ச்சிப் பகுதிகளை உருவாக்குவதன் மூலம் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துகின்றன.

இந்தியாவிற்கு சார்க்கின் முக்கியத்துவம்

சார்க் என்பது இந்தியாவின் கிழக்கு கிழக்குக் கொள்கைக்கு ஒரு கேம்-சேஞ்சர் ஆகும். இது தெற்காசியப் பொருளாதாரங்களை தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் இணைக்கிறது, இது இந்தியாவிற்கு முக்கியமாக சேவைத் துறையில் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் செழிப்பை மேலும் அதிகரிக்கும். நாட்டின் உடனடி அண்டை நாடுகளுக்கு முதன்மை. சார்க் நாடுகள் பிராந்தியத்தில் பரஸ்பர நம்பிக்கை மற்றும் அமைதியை உருவாக்க உதவுகின்றன, இதனால் ஸ்திரத்தன்மையை மேம்படுத்துகிறது. நேபாளம், பூடான், மாலத்தீவுகள் மற்றும் இலங்கை ஆகிய நாடுகளை சார்க், சீனாவை (OBOR) எதிர்கொள்ள பொருளாதார ஒத்துழைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டு செயல்பாட்டில் ஈடுபட முடியும். கூடுதல் பொறுப்புகளை ஏற்று பிராந்தியத்தில் தனது தலைமைத்துவத்தை வெளிப்படுத்த சார்க் இந்தியாவிற்கு ஒரு தளத்தை வழங்குகிறது

சார்க்கின் சாதனைகள்

உறுப்பு நாடுகளால் தங்கள் உள்நாட்டு வர்த்தகத்தை அதிகரிக்கவும், சில மாநிலங்களின் வர்த்தக இடைவெளியைக் கணிசமாகக் குறைக்கவும் ஒரு சுதந்திர வர்த்தகப் பகுதி நிறுவப்பட்டது. சார்க் ஒப்பீட்டளவில் உலக அரங்கில் ஒரு புதிய அமைப்பாகும். சார்க் தடையற்ற வர்த்தக ஒப்பந்தம்-SAFTA 2016 ஆம் ஆண்டிற்குள் அனைத்து வர்த்தகப் பொருட்களின் சுங்க வரிகளை பூஜ்ஜியமாகக் குறைக்க கையொப்பமிடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தம் பொருட்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் தகவல் தொழில்நுட்பம் போன்ற அனைத்து சேவைகளையும் தவிர்த்து. தெற்காசிய முன்னுரிமை வர்த்தக ஒப்பந்தம் - உறுப்பு நாடுகளுக்கு இடையே வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துவதற்கான SAPTA 1995 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. SAARC சேவைகள் வர்த்தக ஒப்பந்தம்- SATIS சேவைகள் தாராளமயமாக்கலில் வர்த்தகத்திற்கான GATS-பிளஸ் 'பாசி' டி.வ் லிஸ்ட் அணுகுமுறையைப் பின்பற்றுகிறது. சார்க் பல்கலைக்கழகம்-இந்தியாவில் சார்க் பல்கலைக்கழகம், உணவு வங்கி மற்றும் பாக்கிஸ்தாவில் எரிசக்தி இருப்பு ஆகியவற்றை நிறுவுதல்.

சார்க்-சிறப்பு உடல்கள்

சிறப்பு அமைப்புகள் உறுப்பு நாடுகளால் உருவாக்கப்படுகின்றன மற்றும் அவற்றின் அமைப்பு பிராந்திய மையங்களிலிருந்து வேறுபட்டது. நிர்வாகத்தை உறுப்பு நாடுகளின் பிரதிநிதிகள், ஹோஸ்ட் அரசாங்கத்தின் வெளியுறவு அமைச்சகம் கவனித்துக்கொள்கிறது

பல்வேறு சார்க் சிறப்பு அமைப்புகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன

- 1 சார்க் நடுவர் மன்றம் (SARCO) - பாகிஸ்தான்
- 2 சார்க் மேம்பாட்டு நிதி (SDF)-பூடான்
- 3 தெற்காசிய பல்கலைக்கழகம் (SAU)- இந்தியா
5. தெற்காசிய பிராந்திய தரநிலை அமைப்பு (SARSO) - டாக்கா

சார்க் சிறப்பு அமைப்புகளின் விரிவான விளக்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது-

1. சார்க் நடுவர் மன்றம்

இது, பாகிஸ்தானில் தனது அலுவலகத்தைக் கொண்ட ஒரு அரசுகளுக்கிடையேயான அமைப்பாகும், இது வணிக, தொழில்துறை, வர்த்தகம், வங்கி, முதலீடு மற்றும் குறிப்பிடப்படும் பிற தகராறுகளுக்கு நியாயமான மற்றும் திறமையான தீர்வுக்காக பிராந்தியத்திற்குள் ஒரு சட்ட கட்டமைப்பை/மன்றத்தை வழங்குவதற்கு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உறுப்பு நாடுகள் மற்றும் அவற்றின் மக்களால்.

2. சார்க் மேம்பாட்டு நிதி (SDF): வறுமை ஒழிப்பு, மேம்பாடு போன்ற சமூகத் துறைகளில் திட்ட அடிப்படையிலான ஒத்துழைப்பிற்கு நிதியளிப்பதே இதன் முதன்மை நோக்கமாகும். SDF ஆனது உறுப்பு நாடுகளின் நிதி அமைச்சகத்தின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட குழுவால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. SDF இன் ஆளும் குழு (MSS இன் நிதி அமைச்சர்கள்) வாரியத்தின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வையிடுகிறது.

3. தெற்காசிய பிராந்திய தரநிலை அமைப்பு

தெற்காசிய பிராந்திய தரநிலை அமைப்பு (SARSO) வங்காளதேசத்தின் டாக்காவில் அதன் செயலகத்தைக் கொண்டுள்ளது. இது சார்க் உறுப்பு நாடுகளிடையே தரப்படுத்தல் மற்றும் இணக்க மதிப்பீடு ஆகிய துறைகளில் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பை அடைவதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் நிறுவப்பட்டது மற்றும் பிராந்தியத்திற்கு இடையேயான வர்த்தகத்தை

எளிதாக்குவதற்கும் உலகளாவிய சந்தையில் அணுகலைப் பெறுவதற்கும் இணக்கமான தரநிலைகளை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

4. தெற்காசிய பல்கலைக்கழகம்

தெற்காசிய பல்கலைக்கழகம் (SAU) என்பது இந்தியாவில் அமைந்துள்ள ஒரு சர்வதேச பல்கலைக்கழகமாகும். SAU வழங்கும் பட்டங்கள் மற்றும் சான்றிதழ்கள் தேசிய பல்கலைக்கழகங்கள்/நிறுவனங்களால் வழங்கப்படும் அந்தந்த பட்டங்கள் மற்றும் சான்றிதழ்களுக்கு இணையானவை.

சார்க் உடனான சவால்கள்

இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவு பதட்டங்களை அதிகரித்தது மற்றும் மோதல்கள் சார்க் வாய்ப்புகளை கடுமையாக பாதிக்கிறது. சார்க் கூட்டங்களின் அதிர்வெண் குறைவாக உள்ளது. சார்க் நாடுகள் ஆண்டுதோறும் சந்திக்கும் இரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் கூட்டங்களுக்குப் பதிலாக உறுப்பு நாடுகளுக்கு இடையே அதிக ஈடுபாடுகள் தேவை. பரந்த அளவிலான ஒத்துழைப்பு காரணமாக ஆற்றல் மற்றும் வளங்கள் திசை திருப்பப்படுகின்றன. சார்க் சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தத்தின் அமலாக்கம் திருப்திகரமாக இல்லை.

சார்க் உடன் முன்னோக்கி செல்லும் வழி

சீன முதலீடு மற்றும் கடன்களால் அதிகளவில் இலக்காகக் கொண்ட பிராந்தியத்தில், SAARC ஆனது வளர்ச்சிக்கான நிலையான மாற்றுகளைக் கோருவதற்கு அல்லது வர்த்தக கட்டணங்களை ஒன்றாக எதிர்ப்பதற்கு அல்லது உலகெங்கிலும் உள்ள தெற்காசிய தொழிலாளர்களுக்கு சிறந்த விதிமுறைகளைக் கோருவதற்கும் ஒரு பொதுவான தளமாக இருக்கலாம். சார்க், ஒரு அமைப்பாக, வரலாற்று ரீதியாகவும் சமகாலத்திலும் தெற்காசிய நாடுகளின் அடையாளத்தை பிரதிபலிக்கிறது. இது இயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட புவியியல் அடையாளம். சமமாக, தெற்காசியாவை வரையறுக்கும் கலாச்சார, மொழி, மத மற்றும் சமையல் தொடர்பு உள்ளது. பிராந்தியத்தில் அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேணுவதில் சார்க்கின் திறனை உறுப்பு நாடுகள் ஆராய வேண்டும். சார்க் இயற்கையாக முன்னேற அனுமதிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் உலக மக்கள்தொகையில் நான்கில் ஒரு பங்கைக் கொண்ட தெற்காசிய மக்கள் அதிக மக்கள்-மக்கள் தொடர்புகளை வழங்க வேண்டும்.

அலகு - V

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சி

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சி

திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்ட பிறகு, கல்வியைப் பரப்புவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 14 வயது வரை உள்ள அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி வழங்க அரசு முடிவு செய்துள்ளது. ஆனால் இந்த இலக்கை இன்னும் அடைய முடியவில்லை. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மொத்த திட்டச் செலவில் 7.9% கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது திட்டத்தில், மொத்த திட்டச் செலவில் 5.8% மற்றும் 6.9% ஒதுக்கீடுகள் இருந்தன. ஒன்பதாவது திட்டத்தில் கல்விக்காக மொத்த ஒதுக்கீட்டில் 3.5% மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டது.

கல்வியை சீரமைக்க, அரசு. 1968 இல் 'கல்விக்கான தேசியக் கொள்கை'யின் கீழ் கோத்தாரி கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தியது. முக்கிய பரிந்துரைகள் அனைவருக்கும் ஆரம்பக் கல்வி. புதிய கல்வி முறை அறிமுகம், மூன்று மொழி சூத்திரம், உயர் கல்வியில் பிராந்திய மொழி அறிமுகம், விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறை கல்வி மற்றும் வயது வந்தோர் கல்வி வளர்ச்சி. நாட்டின் மாறிவரும் சமூக-பொருளாதாரத் தேவைகளை எதிர்த்துப் போராட, அரசு. 1986 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் புதிய தேசியக் கல்விக் கொள்கையை அறிவித்தது. ஆரம்பக் கல்வியை உலகளாவிய மயமாக்குதல், இடைநிலைக் கல்வியின் தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் உயர்கல்வியின் நிபுணத்துவம் ஆகியவை இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்களாகும். தேசிய அளவில் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி கவுன்சில் (NCERT) மற்றும் மாநில அளவில் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி கவுன்சில் (SCERT) கல்வியின் தரத்தை பராமரிக்க நிறுவப்பட்டது. உயர்கல்வியின் தரத்தை நிர்ணயிக்க பல்கலைக்கழக மானியக் குழு (யுஜிசி) நிறுவப்பட்டது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சியடைந்ததை பின்வரும் புள்ளிகள் விளக்குகின்றன:

பொதுக் கல்வி விரிவாக்கம்:

திட்டமிடல் காலத்தில் பொதுக் கல்வியின் விரிவாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. 1951ல் எழுத்தறிவு சதவீதம் 19.3 ஆக இருந்தது. 2001 இல் எழுத்தறிவு சதவீதம் 65.4% ஆக அதிகரித்தது. 6-11 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் சேர்க்கை விகிதம் 1951 இல் 43% ஆக இருந்தது, அது 2001 இல் 100% ஆனது. ஆரம்பக் கல்வி - இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் இருந்தது. இடைநிற்றல் விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்த 1995 ஆம் ஆண்டு முதல் பள்ளிகளில் மதிய உணவு தொடங்கப்பட்டது. தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 2.10 லட்சத்திலிருந்து (1950-51) 6.40 லட்சமாக (2001-02) மூன்று மடங்கு

உயர்ந்துள்ளது. 1950-51 இல் 27 பல்கலைக்கழகங்கள் மட்டுமே இருந்தன, இது 2000-01 இல் 254 ஆக அதிகரித்தது.

2. தொழில்நுட்பக் கல்வியின் வளர்ச்சி:

பொதுக் கல்வியைத் தவிர, மனித மூலதனத்தை உருவாக்குவதில் தொழில்நுட்பக் கல்வி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. அரசு. பல தொழில்துறை பயிற்சி நிறுவனங்கள், பாலிடெக்னிக்குகள், பொறியியல் கல்லூரிகள் மற்றும் மருத்துவ மற்றும் பல மருத்துவக் கல்லூரிகள், மேலாண்மை நிறுவனங்கள் போன்றவற்றை நிறுவியுள்ளது.

(அ) இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனம்:

சர்வதேச தரத்தில் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சிக்காக, மும்பை, டெல்லி, கான்பூர், சென்னை, கார்ப்பூர், ரூர்க்கி மற்றும் கௌஹாத்தி ஆகிய இடங்களில் ஏழு நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன, இங்கு பட்டப்படிப்பு மற்றும் முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்டம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தொழில்நுட்பக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது.

(ஆ) தேசிய தொழில்நுட்ப நிறுவனம் (NIT):

இந்த நிறுவனங்கள் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப கல்வியை வழங்குகின்றன. இவை Regional College of Engineering (REC) என்று அழைக்கப்பட்டன. இவர்கள் நாடு முழுவதும் 17 பேர் உள்ளனர், பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வியை கற்பிக்க நாட்டில் வேறு நிறுவனங்கள் உள்ளன.

(ச) இந்திய மேலாண்மை நிறுவனம்:

இந்த நிறுவனங்கள் வணிக மேலாண்மை மற்றும் நிர்வாகத்தில் கல்வியை வழங்குகின்றன. இந்த நிறுவனங்கள் அகமதாபாத், பெங்களூர், கொல்கத்தா, லக்னோ, இந்தூர் மற்றும் கோழிக்கோடு ஆகிய இடங்களில் உள்ளன.

(ஈ) மருத்துவக் கல்வி:

1950-51ல் நாட்டில் 28 மருத்துவக் கல்லூரிகள் மட்டுமே இருந்தன. 1998-99ல் நாட்டில் 165 மருத்துவக் கல்லூரிகளும், 40 பல மருத்துவக் கல்லூரிகளும் இருந்தன.

(இ) விவசாயக் கல்வி:

விவசாயத்தின் உற்பத்தி மற்றும் உற்பத்தித்திறனை மேம்படுத்த கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாநிலங்களிலும் வேளாண் பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பல்கலைக்கழகங்கள் விவசாயம், தோட்டக்கலை, கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் கால்நடை அறிவியல் போன்றவற்றில் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சிகளை வழங்குகின்றன.

3. பெண்கள் கல்வி:

இந்தியாவில், பெண்களிடையே இலக்கியம் மிகவும் குறைவாக இருந்தது. இது 2001 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி 52% ஆக இருந்தது. ஆண்களின் கல்வியறிவு 75.8% ஆகும். தேசிய கல்விக் கொள்கையில் பெண் கல்விக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பல மாநில அரசுகள் பல்கலைக் கழகம் வரையிலான பெண்களுக்கான கல்விக் கட்டணத்தில் விலக்கு அளித்துள்ளன. பெண்களின் கல்வியறிவை உயர்த்த தனி பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

4. தொழிற்கல்வி:

தேசியக் கல்விக் கொள்கை, 1986, இடைநிலைக் கல்வியின் தொழில்மயமாக்கலை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசு 1988 ஆம் ஆண்டு முதல் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த மாநில அரசுகளுக்கு மானியம் அளித்து வருகிறது. விவசாயம், மீன் வளர்ப்பு, டைரி, கோழிப்பண்ணை, தட்டச்சு, மின்னணுவியல், இயந்திரவியல் மற்றும் தச்சு போன்றவை உயர்நிலைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

5. உயர்கல்வியின் வளர்ச்சி:

1951 இல், 27 பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்தன. 2001ல் அவற்றின் எண்ணிக்கை 254 ஆக உயர்ந்தது. ஒரிசா மாநிலத்தில் 1951ல் ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருந்தது. இப்போது 9 பல்கலைக்கழகங்கள் உள்ளன.

6. முறைசாரா கல்வி:

இந்த திட்டம் ஆறாவது திட்டத்திலிருந்து சோதனை அடிப்படையிலும், ஏழாவது திட்டத்திலிருந்து வழக்கமான அடிப்படையிலும் தொடங்கப்பட்டது. 6-14 வயதுக்குட்பட்ட அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் உலகளாவிய தொடக்கக் கல்வியை அடைவதே இதன் நோக்கமாகும். வறுமை மற்றும் பிற வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பிருந்தே பள்ளிகளில் தவறாமல் மற்றும் முழுநேரமாகச் செல்ல முடியாத குழந்தைகளுக்காக இந்தத் திட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசு. மாநில அரசுக்கு உதவி செய்கிறது. மற்றும் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனம் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த வேண்டும். தொலைதூர கிராமப்புறங்கள், மலைப்பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மற்றும் குடிசைப்பகுதிகளில் முறைசாரா கல்வி மையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை 6-14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்பிக்கின்றன.

7. இந்திய மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கான ஊக்கம்:

தேசிய கல்விக் கொள்கை 1968 ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, உயர்கல்வியில் பிராந்திய மொழி பயிற்றுவிக்கும் ஊடகமாக மாறியது. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் குறித்த பாடத்திட்டங்கள், அகராதிகள், புத்தகங்கள் மற்றும் வினாத்தாள்கள் பிராந்திய மொழிகளில்

மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. இந்திய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் பள்ளி மற்றும் கல்லூரி பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

8. வயது வந்தோர் கல்வி:

எளிமையாகச் சொன்னால் வயது வந்தோர் கல்வி என்பது 15-35 வயதுக்குட்பட்ட கல்வியறிவற்றவர்களுக்கான கல்வியைக் குறிக்கிறது. தேசிய வயது வந்தோர் கல்வி வாரியம் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நிறுவப்பட்டது. கிராம அளவிலான பணியாளர்களுக்கு வயது வந்தோர் கல்வி அளிக்கும் பணி ஒதுக்கப்பட்டது. முன்னேற்றம் மிகவும் நன்றாக இல்லை. தேசிய வயது வந்தோர் கல்வித் திட்டம் 1978 இல் தொடங்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் தொடக்கக் கல்வியின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில் வயது வந்தோருக்கான கல்வியறிவின்மையை ஒழிக்க தேசிய இலக்கிய இயக்கமும் 1988 இல் தொடங்கப்பட்டது. இந்த திட்டத்தை செயல்படுத்த மாநிலங்கள், தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் சில தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்களுக்கு மையம் உதவி வழங்குகிறது. 1990-91ல் நாட்டில் 2.7 லட்சம் வயது வந்தோர் கல்வி மையங்கள் செயல்பட்டு வந்தன. இந்தத் திட்டம் 2001 இல் எழுத்தறிவு விகிதத்தை 65.38% ஆக உயர்த்த உதவியது.

9. அறிவியல் கல்வியை மேம்படுத்துதல்:

மத்திய அரசு 1988 ஆம் ஆண்டு பள்ளிகளில் அறிவியல் கல்வியை மேம்படுத்தும் திட்டத்தை தொடங்கினார். அறிவியல் கருவிகள் வழங்கவும், அறிவியல் ஆய்வகங்களின் தரம் உயர்த்தவும், கற்பித்தல் பொருட்களை மேம்படுத்தவும், அறிவியல் மற்றும் கணித ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கவும் நிதி உதவி வழங்கப்படுகிறது. மாநில கல்வித் தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களுக்கு உபகரணங்களை வாங்குவதற்காக என்சிஇஆர்டியில் மத்திய கல்வித் தொழில்நுட்ப நிறுவனம் (சிஐஇடி) அமைக்கப்பட்டது.

10. அனைவருக்கும் கல்வி:

93வது சட்டத்திருத்தத்தின்படி அனைவருக்கும் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்கக் கல்வி என்பது 6-14 வயதுக்குட்பட்ட அனைத்துக் குழந்தைகளின் அடிப்படை உரிமையாகும். இதுவும் இலவசம். இந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற சர்வ சிஃஹா அபியான் (SSA) தொடங்கப்பட்டுள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் கல்வியில் நிறைய வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளதை மேற்கண்ட விவாதம் தெளிவுபடுத்துகிறது. பொதுக் கல்வி மற்றும் உயர் கல்வியில் பரந்த வளர்ச்சி உள்ளது. நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும், அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் கல்வியைப் பரப்ப முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இன்னும் நமது கல்வி முறை பிரச்சனைகளால் நிரம்பி வழிகிறது.

போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பு

நாம் அன்றாட வாழ்வில் பல பொருட்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். ரூட் பேஸ்ட்டில் இருந்து நம் பெட் டீ வரை பால், உடைகள், சோப்புகள், உணவுப் பொருட்கள் போன்றவை தினமும் தேவைப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் சந்தையில் இருந்து வாங்கலாம். உற்பத்தி செய்யும் இடத்திலிருந்து இந்த பொருட்கள் எவ்வாறு கொண்டு வரப்படுகின்றன என்று நீங்கள் எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா? அனைத்து உற்பத்தியும் நுகர்வுக்கானது. விளைநிலங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் இருந்து, நுகர்வோர் வாங்கும் இடத்திற்கு விளைபொருட்கள் கொண்டு வரப்படுகிறது. இந்த பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் இடத்திலிருந்து சந்தைக்கு கொண்டு செல்வதே நுகர்வோருக்கு கிடைக்கச் செய்யும். பழங்கள், காய்கறிகள், புத்தகங்கள், உடைகள் போன்ற பொருள்களைப் பயன்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் யோசனைகள், பார்வைகள் மற்றும் செய்திகளைப் பயன்படுத்துகிறோம். பல்வேறு வழிகளின் உதவியுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது நமது பார்வைகள், யோசனைகள் மற்றும் செய்திகளை ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு அல்லது ஒரு நபருக்கு இன்னொருவருக்கு பரிமாறிக் கொள்கிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? போக்குவரத்து மற்றும் தகவல்தொடர்புகளின் பயன்பாடு, பொருட்கள் கிடைக்கும் இடத்திலிருந்து அவை பயன்படுத்தும் இடத்திற்கு நகர்த்துவதற்கான நமது தேவையைப் பொறுத்தது. பொருட்கள், பொருட்கள், யோசனைகள் போன்றவற்றை ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு கொண்டு செல்ல மனிதர்கள் பல்வேறு முறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நிலப் போக்குவரத்து

பழங்காலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் போக்குவரத்துக்கு பாதைகள் மற்றும் உலோகம் இல்லாத சாலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியுடன், உலோக சாலைகள் மற்றும் இரயில் பாதைகள் பெரிய அளவிலான பொருட்களையும் மக்களையும் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு நகர்த்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்டன. ரோப்பேகள், கேபிள்வேகள் மற்றும் பைப்லைன்கள் சிறப்பு சூழ்நிலைகளில் குறிப்பிட்ட பொருட்களை கொண்டு செல்வதற்கான கோரிக்கைகளை பூர்த்தி செய்ய வடிவமைக்கப்பட்டன.

சாலை போக்குவரத்து

42.3 லட்சம் கிமீ நீளம் (2008-09) கொண்ட உலகின் மிகப்பெரிய சாலை நெட்வொர்க்குகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும். சுமார் 85 சதவீத பயணிகள் மற்றும் (1961) இந்தியாவில் சாலைகளின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், சாலைகள் நகர்ப்புற மையங்களிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் தொடர்ந்து குவிந்துள்ளன. கிராமப்புற மற்றும் தொலைதூரப் பகுதிகள் மிகக் குறைவான சாலை இணைப்புகளைக் கொண்டிருந்தன.

கட்டுமானம் மற்றும் பராமரிப்பின் நோக்கத்திற்காக, சாலைகள் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் (NH), மாநில நெடுஞ்சாலைகள் (SH), முக்கிய மாவட்ட சாலைகள் மற்றும் கிராமப்புற சாலைகள் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஷெர்ஷா சூரி சிந்து சமவெளியில் இருந்து வங்காளத்தில் உள்ள சோனார் பள்ளத்தாக்கு வரை தனது பேரரசை வலுப்படுத்தவும், பலப்படுத்தவும் ஷாஹி (ராயல்) சாலையை அமைத்தார். கல்கத்தா மற்றும் பெஷாவரை இணைக்கும் இந்த சாலை ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கிராண்ட் ட்ரங்க் (ஜிடி) சாலை என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. தற்போது, இது அமிர்தசரஸ் முதல் கொல்கத்தா வரை நீண்டுள்ளது. இது 2 பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) தேசிய நெடுஞ்சாலை(NH)-1 டெல்லியில் இருந்து அமிர்தசரஸ் வரை, மற்றும் (b) NH-2 டெல்லியில் இருந்து கொல்கத்தா வரை. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்பு இந்தியாவில் சாலைப் போக்குவரத்து மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. முதல் தீவிர முயற்சி 1943 இல் 'நாக்பூர் திட்டம்' வரையப்பட்டது. சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியா இடையே ஒருங்கிணைப்பு இல்லாததால் இந்த திட்டத்தை செயல்படுத்த முடியவில்லை. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இருபது வருட சாலைத் திட்டம்.

தேசிய நெடுஞ்சாலைகள்

மத்திய அரசால் கட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்படும் முக்கிய சாலைகள் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சாலைகள் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான போக்குவரத்து மற்றும் பாதுகாப்பு ஆட்கள் மற்றும் மூலோபாயப் பகுதிகளில் பொருட்களை நகர்த்துவதற்காகவே உள்ளன. இவை மாநிலத் தலைநகரங்கள், முக்கிய நகரங்கள், முக்கியமான துறைமுகங்கள், ரயில்வே சந்திப்புகள் போன்றவற்றையும் இணைக்கின்றன. தேசிய நெடுஞ்சாலைகளின் நீளம் 1951-ல் 19,700 கி.மீட்டரிலிருந்து 2008-09-ல் 70,934 கி.மீ ஆக உயர்ந்துள்ளது. தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் மொத்த சாலை நீளத்தில் 1.67 சதவீதத்தை மட்டுமே கொண்டுள்ளது ஆனால் சாலை போக்குவரத்தில் 40 சதவீதத்தை கொண்டு செல்கிறது. இந்திய தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் ஆணையம் (NHAI) 1995 இல் செயல்படுத்தப்பட்டது. இது மேற்பரப்பு போக்குவரத்து அமைச்சகத்தின் கீழ் இயங்கும் ஒரு தன்னாட்சி அமைப்பாகும். தேசிய நெடுஞ்சாலைகளின் மேம்பாடு, பராமரிப்பு மற்றும் இயக்கம் ஆகிய பொறுப்புகள் இதில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய நெடுஞ்சாலைகளாக நியமிக்கப்பட்ட சாலைகளின் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கான உச்ச அமைப்பாகவும் இது உள்ளது.

தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள்

NHAI பல்வேறு கட்டங்களின் கீழ் நாட்டில் சில முக்கிய திட்டங்களை எடுத்துள்ளது: தங்க நாற்கரச் சாலை: இந்தியாவின் நான்கு பெரிய மெட்ரோ நகரங்களான டெல்லி-மும்பை-சென்னை கொல்கத்தாவை இணைக்கும் வகையில், 5,846 கிமீ நீளமுள்ள 4/6 பாதை, அதிக அடர்த்தி கொண்ட போக்குவரத்து தாழ்வாரம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. தங்க நாற்கரச் சாலையை நிர்மாணிப்பதன் மூலம், இந்தியாவின் பெரு நகரங்களுக்கிடையே பயணத்தின் நேரத் தூரம் மற்றும் செலவு கணிசமாகக் குறைக்கப்படும். வடக்கு-தெற்கு மற்றும் கிழக்கு-மேற்கு வழித்தடங்கள்: வடக்கு-தெற்கு வழித்தடமானது ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீரில் உள்ள ஸ்ரீநகரை தமிழ்நாட்டின் கன்னியாகுமரியுடன்

(கொச்சி-சேலம் ஸ்பர் உட்பட) 4,076 கிமீ நீள சாலையுடன் இணைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. கிழக்கு-மேற்கு வழித்தடமானது அஸ்ஸாமில் உள்ள சில்ச்சாரை குஜராத்தில் உள்ள போர்பந்தர் துறைமுகத்துடன் இணைக்கும் வகையில் 3,640 கி.மீ. கிராமப்புற சாலைகள் கிராமப்புறங்களில் இணைப்புகளை வழங்குவதற்கு இந்த சாலைகள் இன்றியமையாதவை. இந்தியாவின் மொத்த சாலை நீளத்தில் 80 சதவீதம் கிராமப்புற சாலைகள் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புற சாலையின் அடர்த்தியில் பிராந்திய மாறுபாடு உள்ளது, ஏனெனில் இவை நிலப்பரப்பின் தன்மையால் பாதிக்கப்படுகின்றன?

மாநில நெடுஞ்சாலைகள்

இவை மாநில அரசுகளால் கட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்படுகின்றன. அவை மாவட்டத் தலைமையகம் மற்றும் பிற முக்கிய நகரங்களுடன் மாநிலத் தலைநகரங்களுடன் இணைக்கின்றன. இந்த சாலைகள் தேசிய நெடுஞ்சாலைகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நாட்டின் மொத்த சாலை நீளத்தில் 4 சதவீதம் ஆகும். மாவட்ட சாலைகள் இந்த சாலைகள் மாவட்ட தலைமையகம் மற்றும் மாவட்டத்தில் உள்ள மற்ற முக்கிய முனைகளுக்கு இடையே இணைப்பு இணைப்பு ஆகும். அவை நாட்டின் மொத்த சாலை நீளத்தில் 14 சதவீதம் ஆகும்.

மற்ற சாலைகள்

மற்ற சாலைகளில் எல்லைச் சாலைகள் மற்றும் சர்வதேச நெடுஞ்சாலைகள் அடங்கும். எல்லைச் சாலை அமைப்பு (BRO) மே 1960 இல் பொருளாதார வளர்ச்சியை விரைவுபடுத்துவதற்கும், நாட்டின் வடக்கு மற்றும் வடகிழக்கு எல்லையில் உள்ள மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சாலைகளை விரைவான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த முன்னேற்றத்தின் மூலம் பாதுகாப்புத் தயார்நிலையை வலுப்படுத்துவதற்கும் நிறுவப்பட்டது. இது ஒரு முதன்மையான பன்முக கட்டுமான நிறுவனமாகும். இது சண்டிகரை மணாலி (இமாச்சலப் பிரதேசம்) மற்றும் லே (லடாக்) உடன் இணைக்கும் உயரமான மலைப் பகுதியில் சாலைகளை அமைத்துள்ளது. இந்த சாலை சராசரி கடல் மட்டத்திலிருந்து சராசரியாக 4,270 மீட்டர் உயரத்தில் செல்கிறது. மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளில் சாலைகள் கட்டுமானம் மற்றும் பராமரிப்பு தவிர, BRO உயரமான பகுதிகளில் பனி அகற்றும் பணியை மேற்கொள்கிறது. சர்வதேச நெடுஞ்சாலைகள் வழங்குவதன் மூலம் அண்டை நாடுகளுடன் இணக்கமான உறவை மேம்படுத்துவதாகும்.

இந்தியாவுடன் பயனுள்ள இணைப்புகள். நாட்டில் சாலைகள் விநியோகம் சீராக இல்லை. சாலைகளின் அடர்த்தி (100 சதுர கிமீ பரப்பளவில் சாலைகளின் நீளம்) ஜம்மு காஷ்மீரில் 12.14 கிமீ முதல் கேரளாவில் 517.77 கிமீ வரை மாறுபடுகிறது, 2011 இல் தேசிய சராசரி 142.68 கிமீ ஆகும். பெரும்பாலான வட மாநிலங்களில் சாலையின் அடர்த்தி அதிகமாக உள்ளது. மற்றும் முக்கிய தென் மாநிலங்கள். இமயமலைப் பகுதி, வடகிழக்குப் பகுதி, மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ராஜஸ்தானில் இது குறைவாக உள்ளது. இந்த மாறுபாடு ஏன் ஏற்படுகிறது? நிலப்பரப்பின் தன்மை மற்றும்

பொருளாதார வளர்ச்சியின் அளவு ஆகியவை சாலைகளின் அடர்த்தியை தீர்மானிக்கும் முக்கிய காரணிகளாகும். மலைப்பாங்கான மற்றும் பீடபூமி பகுதிகளில் சாலைகள் அமைப்பது கடினம் மற்றும் விலை உயர்ந்ததாக இருக்கும் அதே சமயம் சமவெளிப் பகுதிகளில் எளிதாகவும் மலிவாகவும் இருக்கும். எனவே, உயரமான பகுதிகள், மழை மற்றும் வனப்பகுதிகளில் உள்ள சாலைகளுடன் ஒப்பிடுகையில், சமவெளிகளில் சாலைகளின் அடர்த்தி மட்டுமல்ல, தரமும் ஒப்பீட்டளவில் சிறப்பாக உள்ளது.

இரயில் போக்குவரத்து

இந்திய ரயில்வே நெட்வொர்க் உலகின் மிக நீளமான ஒன்றாகும். இது சரக்கு மற்றும் பயணிகளின் இயக்கத்தை எளிதாக்குகிறது மற்றும் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சிக்கு பங்களிக்கிறது. மகாத்மா காந்தி, இந்திய ரயில்வே "இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு பங்களிக்க பல்வேறு கலாச்சாரங்களைச் சேர்ந்த மக்களை ஒன்றிணைத்தது" என்றார். இந்திய இரயில்வே 1853 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, அப்போது பம்பாயிலிருந்து தானே வரை 34 கி.மீ தூரம் வரை ஒரு பாதை அமைக்கப்பட்டது. இந்திய இரயில்வே நாட்டின் மிகப்பெரிய அரசு நிறுவனமாகும். இந்திய ரயில்வே நெட்வொர்க்கின் நீளம் 64460 கி.மீ. 31 மார்ச் 2011 இல். அதன் மிகப் பெரிய அளவு ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட இரயில்வே மேலாண்மை அமைப்பில் அதிக அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இவ்வாறு, இந்தியாவில் ரயில்வே அமைப்பு பதினாறு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அட்டவணை 10.3 இந்திய ரயில்வேயின் மண்டல வாரியான செயல்திறனைக் காட்டுகிறது.

இந்திய ரயில்வேயின் பாதையின் அகலத்தின் அடிப்படையில், மூன்று பிரிவுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன: அகலப்பாதை: அகலப்பாதையில் தண்டவாளங்களுக்கு இடையிலான தூரம் 1.676 மீட்டர். 2011 இல் அகலப்பாதை பாதைகளின் மொத்த நீளம் 55188 கி.மீ. மீட்டர் கேஜ்: தண்டவாளங்களுக்கு இடையே உள்ள தூரம் ஒரு மீட்டர். 2011 இல் இதன் மொத்த நீளம் 6809 கி.மீ. குறுகிய பாதை: இந்த வழக்கில் தண்டவாளங்களுக்கு இடையே உள்ள தூரம் 0.762 மீட்டர் அல்லது 0.610 மீட்டர். 2011 இல் நெரோ கேஜின் மொத்த நீளம் 2463 கி.மீ. இது பொதுவாக மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் மட்டுமே உள்ளது. மீட்டர் மற்றும் குறுகிய பாதைகளை அகலப்பாதையாக மாற்றுவதற்கான விரிவான திட்டத்தை இந்திய ரயில்வே தொடங்கியுள்ளது. மேலும், நீராவி இயந்திரங்கள் டீசல் மற்றும் மின்சார இயந்திரங்களால் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இந்த நடவடிக்கை வேகத்தையும், இழுத்துச் செல்லும் திறனையும் அதிகரித்துள்ளது. நிலக்கரி மூலம் இயக்கப்படும் நீராவி என்ஜின்களை மாற்றுவது நிலையங்களின் சூழலையும் மேம்படுத்தியுள்ளது. மெட்ரோ ரயில் உள்ளது

கொல்கத்தா மற்றும் டெல்லியில் நகர்ப்புற போக்குவரத்து அமைப்பில் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. டீசல் பேருந்துகளுக்குப் பதிலாக சிஎன்ஜி இயக்கப்படும் வாகனங்கள் மற்றும் மெட்ரோ அறிமுகப்படுத்தப்படுவது நகர்ப்புற மையங்களில் காற்று மாசுபாட்டைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான வரவேற்கத்தக்க நடவடிக்கையாகும். நகரங்களைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகள்,

மூலப்பொருள் உற்பத்தி செய்யும் பகுதிகள் மற்றும் தோட்டங்கள் மற்றும் பிற வணிகப் பயிர்கள், மலைப்பகுதிகள் மற்றும் கண்டோன்மென்ட் நகரங்கள் ஆகியவை பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ காலத்திலிருந்து ரயில்வேயால் நன்கு இணைக்கப்பட்டன. இவை பெரும்பாலும் வளங்களைச் சுரண்டுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டன. நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, ரயில் பாதைகள் மற்ற பகுதிகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளன. மும்பை மற்றும் மங்களூரு இடையே நேரடி இணைப்பை வழங்கும் மேற்கு கடற்கரையில் கொங்கன் இரயில்வேயின் வளர்ச்சி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியாகும். இரயில்வே மக்களின் முக்கிய போக்குவரத்து சாதனமாக தொடர்கிறது. மலை மாநிலங்கள், வடகிழக்கு மாநிலங்கள், இந்தியாவின் மத்திய பகுதிகள் மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகிய இடங்களில் இரயில்வே நெட்வொர்க் குறைவாகவே உள்ளது. நீர் போக்குவரத்து நீர்வழிகள் இந்தியாவில் பயணிகள் மற்றும் சரக்கு போக்குவரத்துக்கு ஒரு முக்கியமான போக்குவரத்து முறையாகும். இது மலிவான போக்குவரத்து வழிமுறையாகும் மற்றும் கனமான மற்றும் பருமனான பொருட்களை எடுத்துச் செல்ல மிகவும் பொருத்தமானது. இது எரிபொருள் சிக்கனமான மற்றும் சுற்றுச்சூழல் நட்பு போக்குவரத்து முறையாகும். நீர் போக்குவரத்து இரண்டு வகைகளாகும் (அ) உள்நாட்டு நீர்வழிகள் மற்றும் (ஆ) கடல் நீர்வழிகள்.

உள்நாட்டு நீர்வழிகள்

ரயில்வே வருவதற்கு முன்பு இதுவே முக்கிய போக்குவரத்து முறையாக இருந்தது. இருப்பினும், சாலை மற்றும் ரயில் போக்குவரத்தில் கடுமையான போட்டியை எதிர்கொண்டது. மேலும், பாசன நோக்கங்களுக்காக ஆற்று நீரை திருப்பிவிடுவதால், அவர்களின் போக்குவரத்தின் பெரும்பகுதிகளில் அவர்கள் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் 14,500 கிமீ செல்லக்கூடிய நீர்வழிகள் உள்ளன, நாட்டின் போக்குவரத்தில் சுமார் 1% பங்களிக்கிறது. இது ஆறுகள், கால்வாய்கள், உப்பங்கழிகள், சிற்றோடைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது. தற்போது, 5,685 கிமீ பெரிய ஆறுகள் இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட தட்டையான அடிமட்ட கப்பல்கள் மூலம் செல்லக்கூடியவை. நாட்டில் உள்ள தேசிய நீர்வழிகளின் வளர்ச்சி, பராமரிப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறைக்காக, உள்நாட்டு நீர்வழிகள் ஆணையம் 1986 இல் அமைக்கப்பட்டது. பின்வரும் நீர்வழிகள் அரசாங்கத்தால் தேசிய நீர்வழிப் பாதைகளாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

உள்நாட்டு நீர்வழிகள் ஆணையம் மேலும் பத்து உள்நாட்டு நீர்வழிகளை அடையாளம் கண்டுள்ளது, அவை மேம்படுத்தப்படலாம். கேரளாவின் உப்பங்கழி (கடல்) உள்நாட்டு நீர்வழியில் சிறப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. மலிவான போக்குவரத்து வசதிகளை வழங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், கேரளாவில் அதிக எண்ணிக்கையிலான சுற்றுலாப் பயணிகளையும் அவர்கள் ஈர்த்து வருகின்றனர். புகழ்பெற்ற நேரு டிராபி படகுப் போட்டியும் (வல்லம்கனி) காயல் பகுதியில் நடத்தப்படுகிறது. ஓசியானிக் ரூட்ஸ் இந்தியா தீவுகள் உட்பட தோராயமாக 7,517 கிமீ நீளமுள்ள பரந்த கடற்கரையைக் கொண்டுள்ளது. பன்னிரண்டு பெரிய மற்றும் 185 சிறிய துறைமுகங்கள் இந்த வழித்தடங்களுக்கு உட்கட்டமைப்பு ஆதரவை வழங்குகின்றன. இந்தியப் பொருளாதாரத்தின்

போக்குவரத்துத் துறையில் கடல் வழிகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இந்தியாவில் சுமார் 95 சதவீதம்.

வெளிநாட்டு வர்த்தகம் அளவு மற்றும் 70 சதவீதம் மதிப்பு மூலம் கடல் வழிகள் வழியாக நகர்கிறது. சர்வதேச வர்த்தகம் தவிர, தீவுகள் மற்றும் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கு இடையிலான போக்குவரத்து நோக்கத்திற்காகவும் இவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. விமானப் போக்குவரத்து என்பது ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்வதற்கான மிக விரைவான வழிமுறையாகும். பயண நேரத்தைக் குறைத்து தூரத்தைக் குறைத்துள்ளது. இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த நாட்டிற்கு இது மிகவும் அவசியம், அங்கு தூரங்கள் பெரியதாகவும், நிலப்பரப்பு மற்றும் தட்பவெப்ப நிலைகள் வேறுபட்டவை. அலகாபாத் மற்றும் நைனி இடையே 10 கிமீ தொலைவில் விமான அஞ்சல் சேவை 1911 ஆம் ஆண்டு துவங்கியதில் இருந்து இந்தியாவில் விமான போக்குவரத்து தொடங்கியது. ஆனால் அதன் உண்மையான வளர்ச்சி சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் நடந்தது. இந்திய வான்வெளியில் பாதுகாப்பான, திறமையான விமானப் போக்குவரத்து மற்றும் வானூர்தி தகவல் தொடர்பு சேவைகளை வழங்குவதற்கு இந்திய விமான நிலைய ஆணையம் பொறுப்பு. இந்த ஆணையம் 125 விமான நிலையங்களை நிர்வகிக்கிறது. இந்தியாவில் விமான போக்குவரத்து தேசியமயமாக்கப்பட்ட பிறகு ஏர் இந்தியா மற்றும் இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் ஆகிய இரண்டு நிறுவனங்களால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. தற்போது பல தனியார் நிறுவனங்களும் பயணிகள் சேவையை தொடங்கியுள்ளன. ஏர் இந்தியா ஏர் இந்தியா பயணிகள் மற்றும் சரக்கு போக்குவரத்து ஆகிய இரண்டிற்கும் சர்வதேச விமான சேவைகளை வழங்குகிறது. இது தனது சேவைகள் மூலம் உலகின் அனைத்து கண்டங்களையும் இணைக்கிறது.

இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் வரலாறு 1911 - அலகாபாத் மற்றும் நைனி இடையே இந்தியாவில் விமானப் போக்குவரத்து தொடங்கப்பட்டது. 1947 இந்திய தேசிய ஏர்வேஸ், டாடா சன்ஸ் லிமிடெட், ஏர் சர்வீசஸ் ஆஃப் இந்தியா மற்றும் டெக்கான் ஏர்வேஸ் ஆகிய நான்கு பெரிய நிறுவனங்களால் விமான போக்குவரத்து வழங்கப்பட்டது. 1951 மேலும் நான்கு நிறுவனங்கள் சேவையில் இணைந்தன, பாரத் ஏர்வேஸ், ஹிமாலயன் ஏவியேஷன் லிமிடெட், ஏர்வேஸ் இந்தியா மற்றும் கலிங்கா ஏர்லைன்ஸ். 1953 - விமான போக்குவரத்து தேசியமயமாக்கப்பட்டது மற்றும் ஏர் இந்தியா இன்டர்நேஷனல் மற்றும் இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் ஆகிய இரண்டு பெருநிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இப்போது இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் 'இந்தியன்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. நாட்டின் மிகப்பெரிய அரசுக்கு சொந்தமான உள்நாட்டு விமான சேவை நிறுவனமான இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் அதன் பெயரிலிருந்து 'ஏர்லைன்ஸ்' என்ற வார்த்தையை கைவிட்டு 'இந்தியன்' w.e.f. டிசம்பர் 8, 2005. புதிய பிராண்ட் பெயர் 'இந்தியன்' இப்போது உருகியின் இருபுறமும் தோன்றும். ஆரஞ்சு நிற வாலில் 'ஐஏ' என்று சித்தரிக்கும் லோகோவும் மாற்றப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு புதிய லோகோவால் மாற்றப்பட்டது, இது ஓரளவு தெரியும் நீல சக்கரம் மற்றும் கோனார்க்கில் (ஓடிசா) சூரியன் கோயிலால் ஈர்க்கப்பட்டது, இது காலமற்ற இயக்கம், ஒன்றிணைதல் மற்றும் வேறுபாடு

ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. இது காலத்தின் சோதனையாக நிற்கும் வலிமையையும் நம்பிக்கையையும் உள்ளடக்கியது.

2010 ஆம் ஆண்டில், உள்நாட்டு இயக்கம் 520.21 லட்சம் பயணிகளையும் சுமார் 23 லட்சம் மெட்ரிக் டன் சரக்குகளையும் உள்ளடக்கியது. பவன் ஹன்ஸ் என்பது மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் இயங்கும் ஹெலிகாப்டர் சேவையாகும், மேலும் இது வடகிழக்கு பகுதியில் உள்ள சுற்றுலாப் பயணிகளால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கூடுதலாக, பவன் ஹான்ஸ் லிமிடெட் முக்கியமாக பெட்ரோலியத் துறை மற்றும் சுற்றுலாவிற்கு ஹெலிகாப்டர் சேவைகளை வழங்குகிறது. ஓபன் ஸ்கை பாலிசி இந்திய ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு உதவவும், அவர்களின் ஏற்றுமதியை அதிக போட்டித்தன்மை கொண்டதாக மாற்றவும், அரசாங்கம் ஓபன் ஸ்கை கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது.

ஏப்ரல் 1992 இல் சரக்கு. இந்தக் கொள்கையின் கீழ், வெளிநாட்டு விமான நிறுவனங்கள் அல்லது ஏற்றுமதியாளர்களின் சங்கம் எந்த சரக்குகளையும் நாட்டிற்கு கொண்டு வர முடியும். எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு குழாய்கள் குழாய்கள் நீண்ட தூரத்திற்கு திரவங்கள் மற்றும் வாயுக்களை கொண்டு செல்வதற்கான மிகவும் வசதியான மற்றும் திறமையான முறையாகும். திடப்பொருட்களை கூட குழம்பாக மாற்றிய பின் குழாய்கள் மூலம் கொண்டு செல்ல முடியும். பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு அமைச்சகத்தின் நிர்வாக அமைப்பின் கீழ் ஆயில் இந்தியா லிமிடெட் (OIL) கச்சா எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயுவின் ஆய்வு, உற்பத்தி மற்றும் போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளது. இது ஒரு நிறுவனமாக 1959 இல் இணைக்கப்பட்டது. ஆசியாவின் முதல் கிராஸ் கன்ட்ரி பைப்லைன் 1,157 கிமீ தூரத்தை உள்ளடக்கியது, அஸ்ஸாமில் உள்ள நஹர்கட்டியா எண்ணெய் வயலில் இருந்து பீகாரில் உள்ள பராவ்னி சுத்திகரிப்பு நிலையம் வரை OIL ஆல் கட்டப்பட்டது. இது 1966 இல் கான்பூர் வரை நீட்டிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் மற்றொரு விரிவான குழாய் வலையமைப்பு கட்டப்பட்டுள்ளது, இதில் அங்கிலேஷ்வர்-கோயாலி, மும்பை ஹைகோயாலி மற்றும் ஹசிரா-விஜய்பூர்-ஜகதீஷ்பூர் (HVJ) ஆகியவை மிக முக்கியமானவை. சமீபத்தில், சலாயாவை (குஜராத்) மதுராவுடன் (உ.பி.) இணைக்கும் 1256 கிமீ நீளமுள்ள குழாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது குஜராத்தில் இருந்து மதுரா வழியாக பஞ்சாப் (ஜலந்தர்) க்கு கச்சா எண்ணெய் வழங்குகிறது. OIL நிறுவனம் நுமாலிகரில் இருந்து சிலிகுரி வரை 660 கிமீ நீளமுள்ள குழாய் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது. தொடர்பு நெட்வொர்க்குகள் மனிதர்கள் காலப்போக்கில் பல்வேறு தகவல் தொடர்பு முறைகளை உருவாக்கியுள்ளனர். முந்தைய காலங்களில், செய்திகள் முருங்கை அல்லது குழி மரத்தின் தண்டுகளை அடித்து, புகை அல்லது நெருப்பு அல்லது வேகமாக ஓடுபவர்களின் உதவியுடன் அறிகுறிகளை வழங்குகின்றன. குதிரைகள், ஒட்டகங்கள், நாய்கள், பறவைகள் மற்றும் பிற விலங்குகள் செய்திகளை அனுப்பவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆரம்பத்தில், தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் போக்குவரத்து வழிமுறைகளாகவும் இருந்தன. தபால் அலுவலகம், தந்தி, அச்சகம், தொலைபேசி, செயற்கைக்கோள் போன்றவற்றின் கண்டுபிடிப்பு தகவல்தொடர்புகளை மிக வேகமாகவும்

எளிதாகவும் ஆக்கியுள்ளது. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி, தகவல் தொடர்புத் துறையில் புரட்சியைக் கொண்டு வருவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை அளித்துள்ளது.

தனிப்பட்ட தகவல் தொடர்பு அமைப்பு அனைத்து தனிப்பட்ட தகவல் தொடர்பு அமைப்புகளில் இணையம் மிகவும் பயனுள்ள மற்றும் மேம்பட்ட ஒன்றாகும். இது நகர்ப்புறங்களில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது அறிவு மற்றும் தகவல் உலகத்தை அணுகுவதற்கு மின்னஞ்சல் மூலம் நேரடி தொடர்பை ஏற்படுத்த பயனருக்கு உதவுகிறது. இ-காமர்ஸ் மற்றும் பண பரிவர்த்தனைகளை மேற்கொள்வதற்கு இது அதிகளவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இணையம் என்பது பல்வேறு பொருட்களைப் பற்றிய விரிவான தகவல்களுடன், தரவுகளின் ஒரு பெரிய மையக் கிடங்கு போன்றது. இணையம் மற்றும் மின்னஞ்சல் மூலம் பிணையமானது ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த செலவில் தகவல்களுக்கான திறமையான அணுகலை வழங்குகிறது. நேரடித் தொடர்புக்கான அடிப்படை வசதிகளை இது நமக்கு வழங்குகிறது. நகர்ப்புறங்களில் சைபர் கஃபேக்கள் பெருகுவதை நீங்கள் கவனித்திருக்கலாம். வெகுஜன தொடர்பு அமைப்பு வானொலி வானொலி ஒலிபரப்பு 1923 இல் பம்பாய் ரேடியோ கிளப் மூலம் இந்தியாவில் தொடங்கியது. அப்போதிருந்து, இது பெரும் புகழ் பெற்றது மற்றும் மக்களின் சமூக கலாச்சார வாழ்க்கையை மாற்றியது. சிறிது நேரத்தில், அது ஒரு இடத்தைப் பிடித்தது

நாட்டின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும். அரசாங்கம் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, 1930 இல் இந்திய ஒலிபரப்பு அமைப்பின் கீழ் இந்த பிரபலமான தகவல்தொடர்பு முறையை அதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தது. இது 1936 இல் அகில இந்திய வானொலியாகவும், 1957 இல் ஆகாஷ்வானியாகவும் மாற்றப்பட்டது. அகில இந்திய வானொலி தகவல், கல்வி மற்றும் பொழுதுபோக்கு தொடர்பான பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்புகிறது. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடர் போன்ற குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் சிறப்புச் செய்தித் தொகுப்புகளும் ஒளிபரப்பப்படுகின்றன. தொலைகாட்சி (டி.வி.) தொலைகாட்சி ஒளிபரப்பானது, தகவல் பரப்புவதற்கும், மக்களுக்கு கல்வி கற்பதற்கும் மிகவும் பயனுள்ள ஆடியோ காட்சி ஊடகமாக உருவெடுத்துள்ளது. ஆரம்பத்தில், T.V. சேவைகள் 1959 இல் தொடங்கப்பட்ட தேசிய தலைநகருக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டன. 1972 க்குப் பிறகு, பல மையங்கள் செயல்பட ஆரம்பித்தன. 1976 ஆம் ஆண்டில், ஆல் இந்தியா ரேடியோவிலிருந்து (AIR) டிவி துண்டிக்கப்பட்டு தூர்தர்ஷன் (DD) என தனி அடையாளத்தைப் பெற்றது. INSAT-1A (National Television-DD1) செயல்பாட்டிற்கு வந்த பிறகு, ஒட்டுமொத்த நெட்வொர்க்கிற்கும் பொதுவான தேசிய நிகழ்ச்சிகள் (CNP) தொடங்கப்பட்டு, பின்தங்கிய மற்றும் தொலைதூர கிராமப்புறங்களுக்கு அதன் சேவைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. செயற்கைக்கோள் தகவல்தொடர்பு செயற்கைக்கோள்கள் தங்களுக்குள் தகவல்தொடர்பு முறை மற்றும் அவை மற்ற தகவல்தொடர்பு வழிமுறைகளின் பயன்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. எவ்வாறாயினும், பெரிய பகுதியின் தொடர்ச்சியான மற்றும் சுருக்கமான காட்சியைப் பெறுவதற்கு செயற்கைக்கோளைப் பயன்படுத்துவது பொருளாதார மற்றும் மூலோபாய காரணங்களால் நாட்டிற்கு செயற்கைக்கோள்

தகவல்தொடர்பு மிகவும் முக்கியமானது. வானிலை முன்னறிவிப்பு, இயற்கைப் பேரிடர்களைக் கண்காணித்தல், எல்லைப் பகுதிகளின் கண்காணிப்பு போன்றவற்றுக்கு செயற்கைக்கோள் படங்களைப் பயன்படுத்தலாம். கட்டமைப்பு மற்றும் நோக்கங்களின் அடிப்படையில், இந்தியாவில் உள்ள செயற்கைக்கோள் அமைப்பை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்: இந்திய தேசிய செயற்கைக்கோள் அமைப்பு (INSAT) மற்றும் இந்திய ரிமோட் உணர்திறன் செயற்கைக்கோள் அமைப்பு (IRS). 1983 இல் நிறுவப்பட்ட இன்சாட், தொலைத்தொடர்பு, வானிலை கண்காணிப்பு மற்றும் பல்வேறு தரவுகள் மற்றும் திட்டங்களுக்கான பல்நோக்கு செயற்கைக்கோள் அமைப்பாகும். IRS செயற்கைக்கோள் அமைப்பு மார்ச் 1988 இல் ரஷ்யாவின் வைகனூரில் இருந்து IRS-1A ஏவப்பட்டதன் மூலம் செயல்பாட்டுக்கு வந்தது. இந்தியா தனது சொந்த ஏவுகணை PSLV (துருவ செயற்கைக்கோள் ஏவுவாகனம்) உருவாக்கியுள்ளது. இந்த செயற்கைக்கோள்கள் பல ஸ்பெக்ட்ரல் பேண்டுகளில் தரவுகளை சேகரித்து பல்வேறு பயன்பாடுகளுக்காக தரை நிலையங்களுக்கு அனுப்புகின்றன. ஹைதராபாத்தில் உள்ள நேஷனல் ரிமோட் சென்சிங் சென்டர் (NRSC) தரவுகளைப் பெறுவதற்கும் அதன் செயலாக்கத்திற்கும் வசதிகளை வழங்குகிறது. இவை இயற்கை வளங்களை நிர்வகிக்க மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

இந்தியாவின் கலாச்சாரம்

இந்தியப் பண்பாடு என்பது, இன-மொழியியல் பன்முகத்தன்மை கொண்ட இந்தியாவில் உருவான அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய சமூக விதிமுறைகள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்களின் பாரம்பரியம் ஆகும். இந்தியாவிற்கு அப்பால், குறிப்பாக தெற்காசியா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில், குடியேற்றம், குடியேற்றம் அல்லது செல்வாக்கு ஆகியவற்றால் இந்தியாவுடன் வலுவாக இணைக்கப்பட்ட வரலாறுகள் உள்ள நாடுகள் மற்றும் கலாச்சாரங்களுக்கும் இந்த வார்த்தை பொருந்தும். இந்தியாவின் மொழிகள், மதங்கள், நடனம், இசை, கட்டிடக்கலை, உணவு மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் நாட்டிற்குள் இடத்திற்கு இடம் வேறுபடுகின்றன.

இந்திய கலாச்சாரம், பெரும்பாலும் பல கலாச்சாரங்களின் கலவையாக முத்திரை குத்தப்படுகிறது, சிந்து சமவெளி நாகரிகம் மற்றும் பிற ஆரம்பகால கலாச்சார பகுதிகளில் தொடங்கி பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான ஒரு வரலாற்றால் தாக்கம் பெற்றுள்ளது. இந்திய மதங்கள், கணிதம், தத்துவம், உணவு வகைகள், மொழிகள், நடனம், இசை மற்றும் திரைப்படங்கள் போன்ற இந்திய கலாச்சாரத்தின் பல கூறுகள் இந்தோஸ்பியர், கிரேட்டர் இந்தியா மற்றும் உலகம் முழுவதும் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்தியாவிற்கும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்கும் இடையே பரஸ்பர செல்வாக்கு இருந்தது, உள்ளூர் இந்துத்துவ கிளைகள் மற்றும் புராணங்களின் உருவாக்கத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்து மதமே பல்வேறு வேறுபட்ட நாட்டுப்புற மதங்களிலிருந்து உருவானது, அவை வேத காலத்திலும் அதற்குப் பிந்தைய காலங்களிலும் இணைந்தன. முண்டா மற்றும் மோன் கெமரில் உள்ளூர் ஆஸ்ட்ரோசியாட்டிக் செல்வாக்கு இருந்ததற்கான சான்றுகள்

உள்ளன, இது அவர்களின் பாரம்பரிய கலாச்சாரங்களை இந்தியாவில் இருந்து பெறப்பட்டவற்றுடன் இணைத்தது. பேராசிரியர் பிரசிலுஸ்கி போன்ற பல அறிஞர்கள், கிழக்கு இந்தியாவிற்குள் ஆரம்பகால முண்டா மொழி பேசும் மக்கள் மீது கணிசமான கலாச்சார, மொழியியல் மற்றும் அரசியல் மோன்-கெமர் (ஆஸ்திரேலியா) செல்வாக்கு இருப்பதாக முடிவு செய்தனர். ஆங்கில மொழியின் பரவலான அறிமுகம் மற்றும் உள்ளூர் பேச்சுவழக்கு வளர்ச்சி போன்ற இந்திய கலாச்சாரத்தில் பிரிட்டிஷ் ராஜ் மேலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மத கலாச்சாரம்:

இந்திய வம்சாவளி மதங்களான இந்து மதம், ஜைனம், பௌத்தம் மற்றும் சீக்கியம் அனைத்தும் தர்மம் மற்றும் கர்மாவின் கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அஹிம்சை, அகிம்சையின் தத்துவம், பூர்வீக இந்திய நம்பிக்கைகளின் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும், அதன் மிகவும் நன்கு அறியப்பட்ட ஆதரவாளர் மகாத்மா காந்தி ஆவார், அவர் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் போது இந்தியாவை ஒன்றிணைக்க சட்ட மறுப்பைப் பயன்படுத்தினார் - இந்த தத்துவம் அமெரிக்க சிவில் காலத்தில் மார்ட்டின் லூதர் கிங் ஜூனியருக்கு மேலும் ஊக்கமளித்தது. உரிமை இயக்கம். யூத மதம், கிறிஸ்தவம் மற்றும் இஸ்லாம் போன்ற ஆபிரகாமிய மதங்கள் உட்பட வெளிநாட்டு வம்சாவளி மதங்களும் இந்தியாவில் உள்ளன, அதே போல் ஜோராஸ்ட்ரியனிசம் மற்றும் பஹாய் நம்பிக்கை இரண்டும் இஸ்லாத்தின் துன்புறுத்தலில் இருந்து தப்பித்து பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் தங்குமிடம் பெற்றுள்ளன.

இந்தியாவில் 28 மாநிலங்கள் மற்றும் 8 யூனியன் பிரதேசங்கள் வெவ்வேறு கலாச்சாரத்துடன் உள்ளன, மேலும் இது உலகின் இரண்டாவது அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட நாடாகும். இந்தியப் பண்பாடு, பல்வேறு கலாச்சாரங்களின் கலவையாக அடிக்கடி முத்திரை குத்தப்பட்டு, இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் பரவி, பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான வரலாற்றால் தாக்கம் செலுத்தி வடிவமைத்துள்ளது. இந்திய வரலாறு முழுவதும், இந்திய கலாச்சாரம், தர்ம மதங்களால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்கு/தென்கிழக்கு ஆசிய கலாச்சாரங்களின் செல்வாக்கு பண்டைய இந்தியா மற்றும் ஆரம்பகால இந்து மதம், குறிப்பாக ஆரம்பகால முண்டா மற்றும் மோன் கெமர் போன்ற ஆஸ்திரேலியக் குழுக்கள், ஆனால் திபெடிக் மற்றும் பிற திபெட்டோ-பர்மிய குழுக்கள், உள்ளூர் இந்திய மக்கள் மற்றும் கலாச்சாரங்களில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பேராசிரியர் பிரசிலுஸ்கி, ஜூல்ஸ் ப்ளாச் மற்றும் லெவி போன்ற பல அறிஞர்கள், ஆரம்பகால இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க கலாச்சார, மொழியியல் மற்றும் அரசியல் மோன்-கெமர் (ஆஸ்ட்ரேலியா) செல்வாக்கு உள்ளது என்று முடிவு செய்தனர், இது இந்நோவிற்குள் உள்ள ஆஸ்ட்ரேலியாடிக் கடன் வார்த்தைகளாலும் கவனிக்கப்படுகிறது. - ஆரிய மொழிகள் மற்றும் நெல் சாகுபடி, இது கிழக்கு/தென்கிழக்கு ஆசிய நெல்-விவசாயிகளால் தென்கிழக்கு ஆசியாவிலிருந்து வடகிழக்கு இந்தியா வழியாக இந்திய துணைக்கண்டத்திற்குள் ஒரு வழியைப் பயன்படுத்தி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய

தத்துவம், இலக்கியம், கட்டிடக்கலை, கலை மற்றும் இசை போன்றவற்றை வடிவமைத்த பெருமை அவர்களுக்கு உண்டு. பெரிய இந்தியா என்பது இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இந்திய கலாச்சாரத்தின் வரலாற்று அளவாகும். இது குறிப்பாக இந்து மதம், பௌத்தம், கட்டிடக்கலை, நிர்வாகம் மற்றும் எழுத்து முறை ஆகியவை இந்தியாவில் இருந்து ஆசியாவின் பிற பகுதிகளுக்கு பட்டுப்பாதை வழியாக பொது சகாப்தத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் பயணிகள் மற்றும் கடல் வணிகர்களால் பரவியது. மேற்கில், கிரேட்டர் இந்தியா இந்து குஷ் மற்றும் பாமிர் மலைகளில் கிரேட்டர் பெர்சியாவுடன் ஒன்றுடன் ஒன்று உள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளாக, இந்தியாவில் பௌத்தர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், ஜைனர்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் பல்வேறு பழங்குடி மக்களுக்கு இடையே கலாச்சாரங்களின் குறிப்பிடத்தக்க இணைவு உள்ளது.

இந்தியா இந்து மதம், பௌத்தம், சமணம், சீக்கியம் மற்றும் பிற மதங்களின் பிறப்பிடமாகும். அவை ஒட்டுமொத்தமாக இந்திய மதங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்திய மதங்கள் ஆபிரகாமிய மதங்களுடன் உலக மதங்களின் முக்கிய வடிவமாகும். இன்று, இந்து மதம் மற்றும் பௌத்தம் முறையே உலகின் மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது பெரிய மதங்களாக உள்ளன. மொத்தம் 2 பில்லியனுக்கும் அதிகமான பின்தொடர்பவர்கள், மேலும் 2.5 அல்லது 2.6 பில்லியன் பின்பற்றுபவர்கள் இருக்கலாம். இந்திய மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் - இந்துக்கள், சீக்கியர்கள், ஜைனர்கள் மற்றும் பௌத்தர்கள் இந்தியாவின் மக்கள் தொகையில் 80-82% உள்ளனர்.

தத்துவம் :

இந்தியத் தத்துவம் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் தத்துவ மரபுகளை உள்ளடக்கியது. மரபுவழி இந்து தத்துவத்தின் ஆறு பள்ளிகள் உள்ளன, நியாயா, வைஷேஷிகா, சாம்க்யா, யோகா, மீமாம்சம் மற்றும் வேதாந்தம் மற்றும் நான்கு ஹீட்டோரோடாக்ஸ் பள்ளிகள் ஜெயின், பௌத்தம், அஜீவிகா மற்றும் கார்வாகா ஆகியவை இந்து மதத்தின் பள்ளிகளாகும். இருப்பினும், வகைப்பாடு மற்ற முறைகள் உள்ளன; உதாரணமாக, வித்யாராணி, சைவ மற்றும் இராசேஸ்வர மரபுகளைச் சேர்ந்த பதினாறு இந்திய தத்துவப் பள்ளிகளை அடையாளம் காட்டுகிறது. இடைக்கால இந்தியாவிலிருந்து (ca. 1000-1500), இந்திய தத்துவ சிந்தனைப் பள்ளிகள் பிராமண பாரம்பரியத்தால் வேதங்களை தவறான அறிவின் ஆதாரமாகக் கருதுகிறதா என்பதைப் பொறுத்து மரபுவழி அல்லது மரபுவழி அல்லாத ஆஸ்திகா அல்லது நாஸ்திகா என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாரம்பரிய தத்துவங்களுக்கு சமகால அர்த்தத்தை வழங்கிய ஆசிரியர்களில் ஸ்ரீமத் ராஜ்சந்திரா, சுவாமி விவேகானந்தர், ராம் மோகன் ராய் மற்றும் சுவாமி தயானந்த சரவதி ஆகியோர் அடங்குவர்.

குடும்ப அமைப்பு மற்றும் திருமணம் :

பரம்பரை பரம்பரையாக, இந்தியாவில் கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பு நடைமுறையில் உள்ளது. ஒரு குடும்பத்தின் நீட்டிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் - பெற்றோர்கள், குழந்தைகள், குழந்தைகளின் வாழ்க்கைத் துணைவர்கள் மற்றும் அவர்களது சந்ததியினர் - ஒன்றாக வாழும்போது. பொதுவாக, மூத்த ஆண் உறுப்பினர் கூட்டு இந்திய குடும்ப அமைப்பின்

தலைவராக இருப்பார். அவர் பெரும்பாலும் அனைத்து முக்கியமான முடிவுகளையும் விதிகளையும் எடுக்கிறார், மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்கள் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வாய்ப்புள்ளது. பெரும்பாலான மெட்ரோ நகரங்களில் தற்போதைய பொருளாதாரம், வாழ்க்கை முறை மற்றும் வாழ்க்கைச் செலவுகள் அதிகமாக இருப்பதால், மக்கள் கூட்டுக் குடும்ப மாதிரியை விட்டுவிட்டு, தனிக் குடும்ப மாதிரிக்கு மாறி வருகின்றனர். முன்பு கூட்டுக்குடும்பத்தில் வாழ்வது குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் அன்பையும் அக்கறையையும் உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் இருந்தது. இருப்பினும், அவர்களில் பெரும்பாலோர் உயிர்வாழும் தேவைகளுக்காக வெளியே இருப்பதால் ஒருவருக்கொருவர் நேரத்தை வழங்குவது இப்போது சவாலாக உள்ளது. அணு குடும்ப அமைப்புகளின் போக்குகளின் அதிகரிப்பு பாரம்பரிய குடும்ப தலைமை அமைப்பில் மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது மற்றும் வயதான ஆண்கள் பெரும்பாலும் குடும்பத்தின் கட்டாயத் தலைவர்களாக இல்லை, ஏனெனில் அவர்கள் பெரும்பாலும் வயதான காலத்தில் தனியாக வாழ்கிறார்கள் மற்றும் முன்பை விட மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்கள்.

நிச்சயக்கப்பட்ட திருமணம்:

இந்திய சமூகத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணங்கள் நீண்ட காலமாக வழக்கத்தில் உள்ளன. இன்றும் கூட, பெரும்பான்மையான இந்தியர்கள் தங்கள் பெற்றோர் மற்றும் பிற மரியாதைக்குரிய குடும்ப உறுப்பினர்களால் தங்கள் திருமணங்களைத் திட்டமிடுகிறார்கள். முன்பெல்லாம் திருமண வயது இளமையாக இருந்தது. 2011ஆம் ஆண்டு இந்திய மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, இந்தியாவில் பெண்களின் சராசரி திருமண வயது 21 ஆக அதிகரித்துள்ளது. 2009 ஆம் ஆண்டில், சுமார் 7% பெண்கள் 18 வயதுக்கு முன்பே திருமணம் செய்து கொண்டனர்.

பெரும்பாலான திருமணங்களில், மணமகளின் குடும்பத்தினர் மணமகனுக்கு வரதட்சணை வழங்குகிறார்கள். பாரம்பரியமாக, வரதட்சணை என்பது குடும்பச் செல்வத்தில் ஒரு பெண்ணின் பங்காகக் கருதப்பட்டது, ஏனெனில் ஒரு மகளுக்கு அவளது பிறந்த குடும்பத்தின் ரியல் எஸ்டேட்டில் சட்டப்பூர்வ உரிமை இல்லை. ஒரு மணமகள் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நகைகள் மற்றும் வீட்டுப் பொருட்கள் போன்ற எடுத்துச் செல்லக்கூடிய மதிப்புமிக்க பொருட்களையும் இது பொதுவாக உள்ளடக்கியது. வரலாற்று ரீதியாக, பெரும்பாலான குடும்பங்களில் குடும்பத் தோட்டங்களின் பரம்பரை ஆண்களின் வழியே செல்கிறது. 1956 ஆம் ஆண்டு முதல், இந்தியச் சட்டங்கள் சட்டப்பூர்வ உயில் இல்லாமல் வாரிசுரிமை விஷயங்களில் ஆண்களையும் பெண்களையும் சமமாக நடத்துகின்றன. இந்தியர்கள் பரம்பரை மற்றும் சொத்து வாரிசுக்கான சட்ட உயிலை அதிகளவில் பயன்படுத்துகின்றனர், 2004 ஆம் ஆண்டுக்குள் 20 சதவீதம் பேர் சட்ட உயிலைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இந்தியாவில், விவாகரத்து விகிதம் குறைவாக உள்ளது - அமெரிக்காவில் 40% உடன் ஒப்பிடும்போது இந்த புள்ளிவிவரங்கள் ஒரு முழுமையான படத்தை பிரதிபலிக்கவில்லை. கணவன்-மனைவி இருவரின் முன்னோக்குகள் ஆழமாக கோரப்பட்ட

இந்திய திருமணங்கள் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வுகள் அல்லது ஆய்வுகள் குறைவு. மாதிரி ஆய்வுகள், இந்தியாவில் உள்ள திருமணங்களில் உள்ள சிக்கல்கள் உலகின் பிற இடங்களில் காணப்பட்ட போக்குகளைப் போலவே இருப்பதாகக் கூறுகின்றன. இந்தியாவில் விவாகரத்து விகிதம் அதிகரித்து வருகிறது. நகர்ப்புற விவாகரத்து விகிதம் மிக அதிகமாக உள்ளது. இந்தியாவில் 80 சதவீத விவாகரத்துகளை பெண்களே தொடங்குகின்றனர். இந்த நிகழ்வின் அர்த்தம் என்ன என்பதில் கருத்துக்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன: பாரம்பரியவாதிகளுக்கு, அதிகரித்து வரும் எண்ணிக்கை சமூகத்தின் சிதைவைக் குறிக்கிறது, சில நவீனவாதிகளுக்கு, அவர்கள் பெண்களுக்கு ஆரோக்கியமான புதிய அதிகாரம் பற்றி பேசுகிறார்கள்.

பாரம்பரிய நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணங்களில் இருந்து இந்திய கலாச்சாரம் விலகி வருவதாக சமீபத்திய ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. பானர்ஜி மற்றும் பலர். 2005 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் உள்ள 33 மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில் உள்ள 41,554 குடும்பங்களை ஆய்வு செய்தனர். இந்தியாவில் திருமணப் போக்குகள் சீனா, ஜப்பான் மற்றும் பிற நாடுகளில் கடந்த 40 ஆண்டுகளில் காணப்பட்ட போக்குகளைப் போலவே இருப்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தனர். குறைவான திருமணங்கள் முற்றிலும் ஒப்புதல் இல்லாமல் ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றன என்றும், கணக்கெடுக்கப்பட்ட இந்திய திருமணங்களில் பெரும்பாலானவை சம்மதத்துடன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன என்றும் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சுயமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட திருமணங்களின் சதவீதம் (இந்தியாவில் காதல் திருமணங்கள் என்று அழைக்கப்படுவது) அதிகரித்து வருகிறது. குறிப்பாக இந்தியாவின் நகர்ப்புறங்களில்.

திருமண சடங்குகள்

இந்து திருமண சடங்கு நடந்து வருகிறது. மணமகனும், மணமகளும் ஒன்றாக அமர்ந்து, பூசாரியின் அறிவுரைகளைப் பெறுகிறார்கள். புனித சதுர நெருப்பு கொள்கலன் (யக்ஞ குண்ட்) பூசாரிக்கு பின்னால் உள்ளது. மணமக்கள் மற்றும் மணமகனின் மதம் மற்றும் அவர்களின் விருப்பங்களைப் பொறுத்து விரிவான அலங்காரங்கள், வண்ணங்கள், இசை, நடனம், ஆடைகள் மற்றும் சடங்குகளுடன் திருமணங்கள் இந்தியாவில் பண்டிகை நிகழ்வுகளாகும். தேசம் ஆண்டுக்கு சுமார் 10 மில்லியன் திருமணங்களைக் கொண்டாடுகிறது, இதில் 80% இந்து திருமணங்கள்.

இந்து மதத்தில் பல பண்டிகை தொடர்பான சடங்குகள் இருந்தாலும், விவாகரம் (திருமணம்) என்பது ஒரு வயது வந்த இந்து தனது வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளும் மிக விரிவான தனிப்பட்ட சடங்கு ஆகும். வழக்கமான இந்து குடும்பங்கள் திருமணங்களைத் தயாரிக்கவும் கொண்டாடவும் கணிசமான முயற்சி மற்றும் நிதி ஆதாரங்களைச் செலவிடுகின்றன. இந்து திருமணத்தின் சடங்குகள் மற்றும் செயல்முறைகள் இந்தியாவின் பகுதி, உள்ளூர் தழுவல்கள், குடும்ப வளங்கள் மற்றும் மணமகன் மற்றும் மணமகனின் விருப்பங்களைப் பொறுத்தும் மாறுபடும். இருப்பினும், இந்து திருமணங்களில் பொதுவான சில முக்கிய சடங்குகள் உள்ளன - கன்யாடன், பனிக்ரஹணம் மற்றும் சப்தபதி; இவை முறையே, தந்தையால் மகளைப் பரிசாகக் கொடுப்பது,

வரவிருக்கும் ஒன்றிணைவைக் குறிக்கும் வகையில் நெருப்பின் அருகே தானாக முன்வந்து கையைப் பிடிப்பது மற்றும் பரஸ்பர சபதங்களின் தொகுப்பு உட்பட ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்துவதற்கு முன் ஏழு வட்டங்களை எடுப்பது. மணமகளின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுகளுடன் இந்து மணமகன் ஒரு திருமணச் சடங்கில் பிணைக்கப்பட்ட மங்களகூத்திர நெக்லஸ். இந்து திருமணத்தை நிர்வகிக்கும் பாரம்பரிய சட்டமான மனுஸ்மிருதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி இந்த நடைமுறை திருமண விழாவில் ஒருங்கிணைந்ததாகும். ஏழாவது வட்டம் மற்றும் சப்ததியின் சபதத்திற்குப் பிறகு, தம்பதியினர் சட்டப்பூர்வமாக கணவன்-மனைவி. சீக்கியர்கள் ஆனந்த் கராஜ் என்ற சடங்கு மூலம் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். புனித நூலான குரு கிரந்த் சாஹிப்பை நான்கு முறை சுற்றிப்பார்க்க தம்பதியினர். இந்திய முஸ்லிம்கள் மத்திய கிழக்கில் நடைமுறையில் உள்ள பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றி பாரம்பரிய இஸ்லாமிய திருமணத்தை கொண்டாடுகிறார்கள். சடங்குகளில் நிக்காஹ், மணமகன் மணமகனால் மஹர் எனப்படும் நிதி வரதட்சணை செலுத்துதல், திருமண ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுதல் மற்றும் வரவேற்பு ஆகியவை அடங்கும். இந்திய கிறிஸ்தவ திருமணங்கள் கோவா போன்ற மாநிலங்களில் மேற்கத்திய கிறிஸ்தவ நாடுகளில் நடைமுறையில் உள்ள பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றுகின்றன, ஆனால் மற்ற மாநிலங்களில் அதிகமான இந்திய பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன.

திருவிழாக்கள்:

பிஹு திருவிழா ஒரு அசாமிய பாரம்பரியம்; இது வட இந்தியாவில் வைசாகியுடன் ஒத்துப்போகிறது, இது சீக்கியர்கள் மற்றும் இந்துக்களால் அனுசரிக்கப்படுகிறது. மகாராஷ்டிர மாநிலம் மும்பையில் விநாயக சதுர்த்தி விழாவின் போது புகழ்பெற்ற "லால்பாக் சா ராஜா" விநாயகர் சிலை ஊர்வலம். வல்லம்காளி பாம்புப் படகு பந்தயம் ஓணம் பண்டிகை பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாகும். தஹி ஹண்டி, கிருஷ்ண ஜென்மாஷ்டமி பண்டிகை பாரம்பரியம், இந்தியாவின் மும்பை, ஆதி சங்கராச்சாரியார் சாலைக்கு அருகில் நடந்து வருகிறது. துர்கா பூஜை என்பது கிழக்கு இந்தியாவில் பல நாள் திருவிழாவாகும், இதில் விரிவான கோயில் மற்றும் மேடை அலங்காரங்கள் (பந்தல்கள்), வேத பாராயணம், நிகழ்ச்சி கலைகள், களியாட்டங்கள் மற்றும் ஊர்வலங்கள் ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. ஹாரன்பில் திருவிழா, கோஹிமா, நாகாலாந்து. திருவிழாவில் வண்ணமயமான நிகழ்ச்சிகள், கைவினைப்பொருட்கள், விளையாட்டுகள், உணவு கண்காட்சிகள், விளையாட்டுகள் மற்றும் விழாக்கள் ஆகியவை அடங்கும். படகுப் போட்டியில் மெய்டே பெண்கள் ஹியாங் தன்னாபா திருவிழா, மணிப்பூர் ரத யாத்திரை கொண்டாட்டம் பூரியின் முக்கிய திருவிழா. கோவாவில் கார்னிவல் அல்லது விவா கார்னிவல் என்பது நோன்புப் பருவத்திற்கு முந்தைய கொண்டாட்டமாகும். இது இந்திய மாநிலமான கோவாவில் திருவிழா அல்லது மார்டி கிராஸ் திருவிழாவைக் குறிக்கிறது.

கர்நாடகாவின் ஷ்ரவணபெலகோலாவில் ஆகஸ்ட் 2018 இல் நடைபெற்ற மகா கும்பாபிஷேக மகாமஸ்தகாபிஷேகத்தின் போது கோமதேஸ்வரர் சிலை.

மகாமஸ்தகாபிஷேகா ஒவ்வொரு 12 வருடங்களுக்கும் நடைபெறுகிறது மற்றும் இது ஜைன மதத்தின் மிகவும் புனிதமான பண்டிகை அல்லது கொண்டாட்டங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது.

இந்தியா, பல கலாச்சார, பல இன மற்றும் பல மத சமூகமாக இருப்பதால், பல்வேறு மதங்களின் விடுமுறைகள் மற்றும் பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுகிறது. இந்தியாவில் சுதந்திர தினம், குடியரசு தினம் மற்றும் காந்தி ஜெயந்தி ஆகிய மூன்று தேசிய விடுமுறைகள் இந்தியா முழுவதும் உற்சாகத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் கொண்டாடப்படுகின்றன. கூடுதலாக, பல இந்திய மாநிலங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களில் பரவலான மத மற்றும் மொழியியல் மக்கள்தொகையைப் பொறுத்து உள்ளூர் திருவிழாக்கள் உள்ளன. நவராத்திரி, ஜென்மாஷ்டமி, தீபாவளி, மகா சிவராத்திரி, கணேஷ் சதுர்த்தி, துர்கா பூஜை, ஹோலி, ரத யாத்ரா, உகாதி, வசந்த பஞ்சமி, ரஷாபந்தன் மற்றும் தசரா ஆகிய இந்து பண்டிகைகள் பிரபலமான மத விழாக்களில் அடங்கும். மகர சங்கராந்தி, சொஹ்ராய், புஸ்னா, ஹாரன்பில், சப்சார் குட், பொங்கல், ஓணம் மற்றும் ராஜா சங்கராந்தி ஊஞ்சல் திருவிழா போன்ற பல அறுவடை திருவிழாக்களும் மிகவும் பிரபலமானவை.

இந்தியாவின் பெரிய பன்முகத்தன்மை காரணமாக இந்தியா பல்வேறு பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுகிறது. தீபாவளி (இந்து) ஈத் (முஸ்லீம்) கிறிஸ்துமஸ் (கிறிஸ்தவர்) போன்ற பல மத பண்டிகைகள் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுகின்றன. அனைத்து மத விழாக்களையும் சமத்துவத்துடன் கொண்டாடுவதற்கான வசதிகளை அரசாங்கம் வழங்குகிறது மற்றும் பல்வேறு மதங்களுக்கும் அவர்களின் பண்டிகைகளுக்கும் சமத்துவத்தை வழங்கும் சாலை முன்பதிவு, பாதுகாப்பு போன்றவற்றை வழங்குகிறது.

இந்தியப் புத்தாண்டு விழா இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு காலங்களில் தனித்துவமான பாணியுடன் கொண்டாடப்படுகிறது. உகாதி, பிஹூ, குடி பட்வா, புத்தாண்டு, வைசாகி, பொஹொலா பொய்ஷாக், விஷு மற்றும் விஷுவ சங்கராந்தி ஆகியவை இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளின் புத்தாண்டு பண்டிகையாகும். இந்தியாவில் சில பண்டிகைகள் பல மதங்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன. நாடு முழுவதும் உள்ள இந்துக்கள், சீக்கியர்கள், பௌத்தர்கள் மற்றும் ஜைனர்களால் கொண்டாடப்படும் தீபாவளி மற்றும் புத்த பூர்ணிமா, கிருஷ்ண ஜென்மாஷ்டமி, அம்பேத்கர் ஜெயந்தி ஆகியவை பௌத்தர்கள் மற்றும் இந்துக்களால் கொண்டாடப்படும் குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகள். குருநானக் ஜெயந்தி, பைசாகி போன்ற சீக்கியர்களின் பண்டிகைகள் பஞ்சாப் மற்றும் டெல்லியில் உள்ள சீக்கியர்கள் மற்றும் இந்துக்களால் முழு ஆரவாரத்துடன் கொண்டாடப்படுகின்றன, அங்கு இரு சமூகங்களும் சேர்ந்து மக்கள்தொகையில் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். இந்தியாவின் கலாச்சாரத்திற்கு வண்ணங்களைச் சேர்த்து, இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள அருணாச்சல பிரதேசத்தின் ஜிரோ பள்ளத்தாக்கின் அபதானிகளால் கொண்டாடப்படும் இந்தியாவின் பழங்குடி திருவிழாக்களில் ட்ரீ திருவிழாவும் ஒன்றாகும். நவ்ரூஸ் என்பது இந்தியாவின் பார்சி சமூகத்தினரிடையே மிக முக்கியமான பண்டிகையாகும். இந்தியாவின்

2011 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, 172 மில்லியனுக்கும் அதிகமான முஸ்லிம்களைக் கொண்ட இந்தியாவில் உள்ள இஸ்லாம் இரண்டாவது பெரிய மதமாகும். இந்தியாவில் கடைப்பிடிக்கப்படும் மற்றும் பொது விடுமுறை அறிவிக்கப்படும் இஸ்லாமிய பண்டிகைகள்; ஈத் அல்-பித்ர், ஈத் அல்-அதா (பக்ரி ஈத்), மிலாது-உன்-நபி, முஹர்ரம் மற்றும் ஷப்-இ-பாரத். இந்திய மாநிலங்களில் சில குறிப்பிட்ட பிராந்திய பிரபலமான திருவிழாக்களுக்கு பிராந்திய விடுமுறைகளை அறிவித்துள்ளன; அர்பாயீன், ஜும்ஆ-துல்-விடா மற்றும் ஷப்-இ-கதர் போன்றவை.

இந்தியாவின் 2011 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, 27.8 மில்லியனுக்கும் அதிகமான கிறிஸ்தவர்களைக் கொண்ட இந்தியாவில் உள்ள கிறிஸ்தவம் மூன்றாவது பெரிய மதமாகும். 27.8 மில்லியனுக்கும் அதிகமான கிறிஸ்தவர்களுடன், அவர்களில் 17 மில்லியன் ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள், இந்தியாவில் பல கிறிஸ்தவ பண்டிகைகள் உள்ளன. நாடு கிறிஸ்துமஸ் மற்றும் புனித வெள்ளியை பொது விடுமுறை தினங்களாகக் கொண்டாடுகிறது. பிராந்திய மற்றும் சமூக கண்காட்சிகள் இந்தியாவில் ஒரு பொதுவான திருவிழாவாகும். உதாரணமாக, ராஜஸ்தானின் புஷ்கர் கண்காட்சி உலகின் மிகப்பெரிய கால்நடைகள் மற்றும் கால்நடை சந்தைகளில் ஒன்றாகும்.

வாழ்த்துக்கள்:

இந்திய வாழ்த்துகள் அஞ்சலி முத்ராவை அடிப்படையாகக் கொண்டவை, இதில் பிரணாமம் மற்றும் பூஜை ஆகியவை அடங்கும். வாழ்த்துக்களில் நமஸ்தே (இந்தி, சமஸ்கிருதம் மற்றும் கன்னடம்), ஓடியாவில் நோமோஸ்கர், குலும்கா (திரிபுரி), நமஸ்கர் (மராத்தி), நமஸ்கார (கன்னடம் மற்றும் சமஸ்கிருதம்), பரணம் (போஜ்புரி), நமஸ்காரம் (தெலுங்கு, மலையாளம்), வணக்கம் (தமிழ்), நாஷ்காரம் (தமிழ்), நோமோஸ்கர் (அஸ்ஸாமி), ஆதாப் (உருது), மற்றும் சத் ஸ்ரீ அகல் (பஞ்சாபி). இவை அனைத்தும் பொதுவாக மக்கள் சந்திக்கும் போது பேசப்படும் வாழ்த்துகள் அல்லது வணக்கங்கள் மற்றும் அவர்கள் புறப்படும்போது விடைபெறும் வடிவங்கள். நமஸ்காரமானது நமஸ்தேவை விட சற்றே அதிக முறையானதாகக் கருதப்படுகிறது, ஆனால் இரண்டும் ஆழ்ந்த மரியாதையை வெளிப்படுத்துகின்றன. நமஸ்கர் பொதுவாக இந்தியாவிலும் நேபாளத்திலும் இந்துக்கள், ஜைனர்கள் மற்றும் பௌத்தர்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது, மேலும் பலர் இதை இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு வெளியே தொடர்ந்து பயன்படுத்துகின்றனர். இந்திய மற்றும் நேபாளி கலாச்சாரத்தில், இந்த வார்த்தை எழுத்து அல்லது வாய்மொழி தொடர்புகளின் தொடக்கத்தில் பேசப்படுகிறது. இருப்பினும், அதே கைகளை மடக்கிய சைகை வார்த்தையின்றி செய்யப்படலாம் அல்லது மடிந்த கை சைகை இல்லாமல் சொல்லப்படலாம். இந்த வார்த்தை சமஸ்கிருதத்தில் இருந்து பெறப்பட்டது (நமஹ்): கும்பிடுதல், மரியாதைக்குரிய வணக்கம் மற்றும் மரியாதை, மற்றும் (te): "உங்களுக்கு". உண்மையில் எடுத்துக் கொண்டால், "நான் உன்னை வணங்குகிறேன்" என்று அர்த்தம். இந்து மதத்தில் இதன் பொருள் "உன்னிலுள்ள தெய்வீகத்திற்கு நான் தலைவணங்குகிறேன்." பெரும்பாலான இந்திய குடும்பங்களில்,

இளைய ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் பெரியவர்களுக்கு பயபக்தியுடன் வணங்குவதன் மூலம் தங்கள் பெரியவர்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற கற்பிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த வழக்கம் பிரணாமம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மற்ற வாழ்த்துக்களில் ஜெய் ஜகந்நாத் (ஓடியாவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது) அமி அச்சி (வங்காளத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது), ஜெய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணா (குஜராத்தி மற்றும் பிரஜ் பாஷா மற்றும் ஹிந்தியின் ராஜஸ்தானி பேச்சுவழக்குகள்), ராம் ராம் (ஜெய்) சீதா ராம் ஜி (இந்தியின் அவாதி மற்றும் போஜ்புரி பேச்சுவழக்குகள் ஆகியவை அடங்கும். மற்றும் பிற பீஹாரி பேச்சுவழக்குகள்), மற்றும் சத் ஸ்ரீ அகல் (பஞ்சாபி; சீக்கியத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது), அஸ்-சலாமு அலைக்கும் (உருது; இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது), ஜெய் ஜினேந்திரா (ஜைன மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் பொதுவான வாழ்த்து), ஜெய் பீம் (அம்பேத்கரிசத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது), நமோ புத்தாய் (பௌத்தத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது), அல்லா அபோ (பஹாய் மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது), ஷாலோம் அலிச்செம் (யூத மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது), ஹமாசர் ஹமா அசோபேத் (ஜோராஸ்ட்ரியனிசத்தைப் பின்பற்றுபவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது) சாஹேப்ஜி (பாரசீக மற்றும் குஜராத்தி; பாரசீக மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது), டோருட் (பாரசீக மற்றும் குஜராத்தி; இரானி மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது), ஓம் நம சிவாய/ஜெய் போலேநாத் ஜெய்தேவ் (டோக்ரி மற்றும் காஷ்மீரியில் பயன்படுத்தப்படுகிறது, வாரணாசி நகரத்திலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது), ஜெய் அம்பே மாஜெய் மாதா டி (கிழக்கு இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது), ஜெய் கணபதி பாபா (மராத்தி மற்றும் கொங்கனியில் பயன்படுத்தப்படுகிறது) போன்றவை. இந்த பாரம்பரிய வாழ்த்து வடிவங்கள் வணிக உலகிலும், இந்தியாவின் நகர்ப்புற சூழலிலும் இல்லாமல் இருக்கலாம், அங்கு கைகுலுக்கல் என்பது வாழ்த்துக்கான பொதுவான வடிவமாகும்.

இந்திய உணவு:

இந்திய உணவுகள் இந்தியாவைப் போலவே வேறுபட்டவை. இந்திய உணவு வகைகள் ஏராளமான பொருட்களைப் பயன்படுத்துகின்றன, பரந்த அளவிலான உணவு தயாரிப்பு பாணிகள், சமையல் நுட்பங்கள் மற்றும் சமையல் விளக்கக்காட்சிகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றன. சாலடுகள் முதல் சாஸ்கள் வரை, சைவத்தில் இருந்து இறைச்சி வரை, மசாலாப் பொருட்களில் இருந்து உணர்வு, ரொட்டி முதல் இனிப்புகள் வரை, இந்திய உணவுகள் மாறாமல் சிக்கலானவை. பல மிச்செலின்-நட்சத்திர சமையல்காரர்களுக்குப் பிடித்தமான ஹரோல்ட் மெக்கீ, "பாலையே முதன்மையான மூலப்பொருளாகக் கொண்ட சுத்த கண்டுபிடிப்புக்காக, பூமியில் உள்ள எந்த நாடும் இந்தியாவைப் பொருத்த முடியாது" என்று எழுதுகிறார். இந்தியா உணவு மற்றும் மசாலாப் பொருட்களுக்கு மிகவும் பிரபலமானது. இந்திய உணவு வகைகள் பிராந்தியத்திற்கு பிராந்தியம் வேறுபடுகின்றன, இது உள்ளூர் தயாரிப்புகள், கலாச்சார பன்முகத்தன்மை மற்றும் நாட்டின் மாறுபட்ட மக்கள்தொகை ஆகியவற்றை பிரதிபலிக்கிறது. பொதுவாக, இந்திய உணவு

வகைகளை வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு, மேற்கு மற்றும் வடகிழக்கு என ஐந்து வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இந்திய உணவு வகைகளின் பன்முகத்தன்மை, பல்வேறு மசாலாப் பொருட்கள் மற்றும் மூலிகைகள், பல்வேறு வகையான சமையல் வகைகள் மற்றும் சமையல் நுட்பங்களால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்திய உணவில் கணிசமான பகுதி சைவ உணவுகள் என்றாலும், பல இந்திய உணவுகளில் கோழி, ஆட்டிறைச்சி, மாட்டிறைச்சி (பசு மற்றும் எருமை இரண்டும்), பன்றி இறைச்சி மற்றும் மீன், முட்டை மற்றும் பிற கடல் உணவுகளும் அடங்கும். மீன் சார்ந்த உணவு வகைகள் இந்தியாவின் கிழக்கு மாநிலங்களில், குறிப்பாக மேற்கு வங்கம் மற்றும் தென் மாநிலங்களான கேரளா மற்றும் தமிழ்நாடு ஆகியவற்றில் பொதுவானவை.

இந்த பன்முகத்தன்மை இருந்தபோதிலும், சில ஒன்றிணைக்கும் இழைகள் வெளிப்படுகின்றன. மசாலாப் பொருட்களின் பல்வேறு பயன்பாடுகள் சில உணவு தயாரிப்புகளின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும், மேலும் அவை ஒரு உணவின் சுவையை அதிகரிக்கவும் தனித்துவமான சுவைகள் மற்றும் நறுமணங்களை உருவாக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மத்திய ஆசியர்கள், அரேபியர்கள், மொகலாயர்கள் மற்றும் ஐரோப்பிய குடியேற்றவாசிகள் போன்ற வரலாறு முழுவதும் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த பல்வேறு கலாச்சார குழுக்களால் இந்தியா முழுவதும் உள்ள உணவுகளும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்தியர்களிடையே இனிப்புகள் மிகவும் பிரபலமாக உள்ளன, குறிப்பாக மேற்கு வங்காளத்தில் பெங்காலி இந்துக்கள் மற்றும் பெங்காலி முஸ்லிம்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியான சந்தர்ப்பங்களைக் குறிக்க இனிப்புகளை விநியோகிக்கின்றனர்.

இந்திய உணவு வகைகள் உலகம் முழுவதும் மிகவும் பிரபலமான உணவு வகைகளில் ஒன்றாகும். இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள பெரும்பாலான இந்திய உணவகங்களில், மெனுவில் கிடைக்கும் இந்திய உணவு வகைகளுக்கு நியாயம் இல்லை இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் இருந்து உணவு வகைகளை வழங்கும் சில உணவகங்கள் உள்ளன, இருப்பினும் இவை குறைவாகவே உள்ளன. வரலாற்று ரீதியாக, இந்திய மசாலா மற்றும் மூலிகைகள் மிகவும் விரும்பப்படும் வர்த்தகப் பொருட்களில் ஒன்றாகும். இந்தியாவிற்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் இடையிலான மசாலா வர்த்தகம் அரபு வர்த்தகர்களின் எழுச்சி மற்றும் மேலாதிக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. வாஸ்கோடகாமா மற்றும் கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ் போன்ற ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்கள் இந்தியாவுடன் புதிய வர்த்தக வழிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வழிவகுத்தது. ஆசியா முழுவதும் இந்தியாவில் தோன்றிய கறியின் புகழ் பெரும்பாலும் "பான்-ஆசிய உணவு" என்று பெயரிடப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது.

பிராந்திய இந்திய உணவுகள் தொடர்ந்து உருவாகி வருகின்றன. பாரம்பரிய உணவு வகைகளுடன் கிழக்கு ஆசிய மற்றும் மேற்கத்திய சமையல் முறைகளின் இணைவு, துரித உணவின் பிராந்திய தழுவல் ஆகியவை முக்கிய இந்திய நகரங்களில் முக்கியமானவை. ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் தெலுங்கானாவின் சமையலில், தெலுங்கு மக்களின் தெலுங்கு உணவு வகைகள் மற்றும் ஹைதராபாத் முஸ்லீம் சமூகத்தின் ஹைதராபாத் உணவுகள்

(நிஜாமி உணவுகள் என்றும் அறியப்படும்) ஆகியவை அடங்கும். [105] [106] ஹைதராபாத் உணவு என்பது அசைவப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது, தெலுங்கு உணவு என்பது சைவம் மற்றும் அசைவப் பொருட்களின் கலவையாகும். தெலுங்கு உணவில் மசாலாப் பொருட்கள் அதிகம் மற்றும் மிளகாய் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. புளி மற்றும் சுண்ணாம்பு சாறு இரண்டும் புளிப்பூட்டும் முகவர்களாக தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்படும் உணவுகள் பொதுவாக கசப்பான பக்கத்தில் இருக்கும். தெலுங்கு மக்களின் முக்கிய உணவு அரிசி. ஸ்டார்ச் பல்வேறு கறிகள் மற்றும் பருப்பு தூப்கள் அல்லது குழம்புகளுடன் உட்கொள்ளப்படுகிறது. சைவம் மற்றும் அசைவ உணவுகள் இரண்டும் பிரபலம். ஹைதராபாத் சமையலில் பிரியாணி, ஹலீம், பகாரா பைங்கன் மற்றும் கீமா போன்ற பிரபலமான உணவுகள் அடங்கும், அதே சமயம் ஹைதராபாத் தினசரி உணவுகள் தெலுங்களைத் தெலுங்கு உணவுடன் சில பொதுவான தன்மைகளைக் காண்கின்றன, அதன் பயன்பாடு புளி, அரிசி மற்றும் பருப்பு, இறைச்சியுடன். தயிர் என்பது சாப்பாட்டில் ஒரு பொதுவான கூடுதலாகும், இது காரமான தன்மையைக் குறைக்கும் ஒரு வழியாகும். 1500 C.E இல் எழுதப்பட்ட Nimatnama-i-Nasiruddin-Shahi (சமையல்களின் புத்தகம்), இந்தியாவின் பால் சார்ந்த இனிப்பு வகையான கீரை உருவாக்கும் சிறந்த கலையை ஆவணப்படுத்துகிறது: பசுக்களை கவனமாக தேர்ந்தெடுக்கவும்; தரமான பால் பெற, மாடுகள் என்ன சாப்பிடுகின்றன என்பதில் கவனம் செலுத்துங்கள்; அவர்களுக்கு கரும்புகளை ஊட்டவும்; சிறந்த கீர் தயாரிக்க இந்த பாலை பயன்படுத்தவும். மற்றொரு பிரபலமான மாறுபாடு பிர்னி ஆகும்.

ஆடை :

இந்தியாவில் பாரம்பரிய ஆடைகள் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பெரிதும் மாறுபடுகிறது மற்றும் உள்ளூர் கலாச்சாரம், புவியியல், காலநிலை மற்றும் கிராமப்புற/நகர்ப்புற அமைப்புகளால் பாதிக்கப்படுகிறது. பெண்களுக்கான புடவை மற்றும் மேகேலா சடோர் போன்ற ஆடைகள் மற்றும் ஆண்களுக்கு வேட்டி அல்லது லுங்கி அல்லது பஞ்சே (கன்னடத்தில்) போன்ற ஆடைகள் பிரபலமான உடைகளில் அடங்கும். பெண்களுக்கான சுரிதார் அல்லது சல்வார்-கமீஸ் போன்ற தைக்கப்பட்ட ஆடைகளும் பிரபலமாக உள்ளன, துப்பட்டா (நீண்ட தாவணி) தோளில் எறியப்பட்டு அலங்காரத்தை நிறைவு செய்கிறது. சல்வார் பெரும்பாலும் தளர்வான பொருத்தமாக இருக்கும், அதே சமயம் சுரிதார் இறுக்கமான வெட்டு. சீக்கியர்கள் அணியும் தலைக்கவசமான தஸ்தர் பஞ்சாபில் பொதுவானது. இந்தியப் பெண்கள் மேக்கப் மற்றும் ஆபரணங்கள் மூலம் தங்கள் வசீகரம் மற்றும் நாகரீக உணர்வை முழுமையாக்குகிறார்கள். பிண்டி, மெஹந்தி, காதணிகள், வளையல்கள் மற்றும் பிற நகைகள் பொதுவானவை. திருமண விழாக்கள் மற்றும் திருவிழாக்கள் போன்ற விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில், பெண்கள் தங்கம், வெள்ளி அல்லது பிற பிராந்திய கற்கள் மற்றும் ரத்தினங்களால் செய்யப்பட்ட பல்வேறு ஆபரணங்களுடன் மகிழ்ச்சியான வண்ணங்களை அணியலாம். பிண்டி பெரும்பாலும் இந்துப் பெண்களின் அலங்காரத்தில் இன்றியமையாத பகுதியாகும். நெற்றியில் அணிந்திருப்பதால், சிலர் பிண்டியை ஒரு நல்ல அடையாளமாகக் கருதுகின்றனர். பாரம்பரியமாக,

சிவப்பு பிண்டியை திருமணமான இந்து பெண்கள் மட்டுமே அணிவார்கள், மேலும் வண்ண பிண்டியை ஒற்றைப் பெண்கள் அணிவார்கள், ஆனால் இப்போது அனைத்து வண்ணங்களும் மினுமினுப்புகளும் பெண்களின் நாகரீகத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டன. சில பெண்கள் தங்கள் தலைமுடியைப் பிரிப்பதில் (உள்ளூரில் மங் என்று அழைக்கப்படுகிறது) ஒரு பாரம்பரிய சிவப்பு அல்லது ஆரஞ்சு-சிவப்பு தூள் (வெர்மிலியன்) - சிந்தூர் அணிவார்கள். சிந்தூர் என்பது இந்துக்களுக்கு திருமணமான பெண்ணின் பாரம்பரிய அடையாளமாகும். ஒற்றை இந்து பெண்கள் சிந்தூர் அணிவதில்லை; இந்து மற்றும் அஞ்சானவாதிகள்/நாத்திகர்கள் தவிர மற்ற மதங்களைச் சேர்ந்த 1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான இந்தியப் பெண்களும் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. மேக்கப் மற்றும் ஆடை பாணிகள் இந்து குழுக்களிடையே பிராந்திய ரீதியாக வேறுபடுகின்றன, மேலும் காலநிலை அல்லது மதத்தின் அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றன, கிறிஸ்தவர்கள் மேற்கத்திய மற்றும் முஸ்லீம்கள் அரபு பாணிகளை விரும்புகிறார்கள். ஆண்களுக்கு, தைக்கப்பட்ட பதிப்புகளில் குர்தா-பைஜாமா மற்றும் ஐரோப்பிய பாணி கால்சட்டை மற்றும் சட்டைகள் அடங்கும். நகர்ப்புற மற்றும் அரை நகர்ப்புற மையங்களில், அனைத்து மதப் பின்னணியில் உள்ள ஆண்களும் பெண்களும், ஜீன்ஸ், கால்சட்டை, சட்டைகள், சூட்கள், குர்தாக்கள் மற்றும் பலவிதமான நாகரிகங்களில் அடிக்கடி காணப்படுகின்றனர்.

கலை நிகழ்ச்சி:

நடனம் :

நாடகமும் நாட்டியமும் ஐந்தாவது வேதமாக இருக்கட்டும். நல்லொழுக்கம், செல்வம், மகிழ்ச்சி மற்றும் ஆன்மிகச் சுதந்திரம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு காவியக் கதையுடன் இணைந்து, அது ஒவ்வொரு வேதத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், ஒவ்வொரு கலையையும் முன்வைக்க வேண்டும். இந்தியா நடனக் கலையுடன் நீண்ட காதல் கொண்டது. இந்து சமஸ்கிருத நூல்களான நாட்டிய சாஸ்திரம் (நடனத்தின் அறிவியல்) மற்றும் அபிநய தர்பனா (சைகையின் கண்ணாடி) ஆகியவை கிமு 200 முதல் கிபி 1 ஆம் மில்லினியத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகள் வரை மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ராகினி தேவியின் கூற்றுப்படி, இந்த பண்டைய புத்தகங்களில் கற்பிக்கப்படும் இந்திய நடனக் கலை, மனிதனின் உள்ளார்ந்த அழகு மற்றும் தெய்வீகத்தின் வெளிப்பாடாகும். இது ஒரு திட்டமிட்ட கலை, எதுவும் வாய்ப்பில்லை, ஒவ்வொரு சைகையும் யோசனைகளைத் தொடர்பு கொள்ள முயல்கிறது, ஒவ்வொரு முகபாவமும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்திய நடனத்தில் எட்டு பாரம்பரிய நடன வடிவங்கள் அடங்கும், பல புராணக் கூறுகளுடன் கதை வடிவங்களில் உள்ளன. இந்தியாவின் தேசிய இசை, நடனம் மற்றும் நாடக அகாடமியால் பாரம்பரிய நடன அந்தஸ்து பெற்ற எட்டு பாரம்பரிய வடிவங்கள்: தமிழ்நாடு மாநிலத்தின் பரதநாட்டியம், உத்தரப்பிரதேசத்தின் கதக், கேரளாவின் கதகளி மற்றும் மோகினியாட்டம், ஆந்திராவின் குச்சிப்புடி, கர்நாடகாவின் யசூகானா, மணிப்பூரின் மணிப்பூரி. , ஒடிசா மாநிலத்தின் ஒடிசி (ஒரிசி) மற்றும் அஸ்ஸாமின் சத்திரிய.

நடனத்தின் முறையான கலைகளுக்கு கூடுதலாக, இந்தியப் பகுதிகள் வலுவான இலவச வடிவம், நாட்டுப்புற நடன பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ளன. சில நாட்டுப்புற நடனங்களில் பஞ்சாபின் பாங்க்ரா அடங்கும்; அஸ்ஸாமின் பிஹூ; நாகாலாந்தின் ஜீலியாங்; ஜார்கண்டின் ஜுமைர், டோம்காச், சாவ்; குமுரா நடனம், கோட்டிபுவா, மஹரி நடனம் மற்றும் ஒடிசாவின் டல்காய்; உத்தரபிரதேசத்தின் கவ்வாலிகள், பிர்ஹாக்கள் மற்றும் சற்குலாக்கள்; பீகாரின் ஜாட்-ஜடின், நாட்-நடின் மற்றும் சதுரி; ராஜஸ்தான் மற்றும் ஹரியானாவின் கூமர்; குஜராத்தின் தண்டியா மற்றும் கர்பா; ஆந்திரா மற்றும் தெலுங்கானாவின் கோலாட்டம்; கர்நாடகாவின் யகூஷானா; மகாராஷ்டிராவின் லாவணி; கோவாவின் தேக்னி. சமீபத்திய வளர்ச்சிகளில், குறிப்பாக இந்தியாவின் நகர்ப்புற மையங்களில் சர்வதேச நடன வடிவங்களை ஏற்றுக்கொள்வது மற்றும் பைபிளில் இருந்து கதைகளைச் சொல்ல கேரள கிறிஸ்தவ சமூகத்தால் இந்திய பாரம்பரிய நடனக் கலைகளின் விரிவாக்கம் ஆகியவை அடங்கும்.

நாடகம்:

இந்திய நாடகம் மற்றும் நாடகம் அதன் இசை மற்றும் நடனத்துடன் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. காளிதாசனின் சகுந்தலா மற்றும் மேகதூதா போன்ற நாடகங்கள் பாசாவைத் தொடர்ந்து பழைய நாடகங்களில் சில. கேரளாவின் குடியாட்டம், பழங்கால சமஸ்கிருத நாடகத்தின் எஞ்சியிருக்கும் ஒரே மாதிரியாகும், இது பொதுவான சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தில் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் இது மனிதகுலத்தின் வாய்வழி மற்றும் அருவமான பாரம்பரியத்தின் தலைசிறந்த படைப்பாக யுனெஸ்கோவால் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நாட்டிய சாஸ்திரத்தை கண்டிப்பாக பின்பற்றுகிறது. நாட்டியச்சார்யா மணி மாதவ சாக்கியார் பழமையான நாடக பாரம்பரியத்தை அழிந்து போகாமல் மீட்டெடுத்த பெருமைக்குரியவர். அவர் ராச அபிநயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவர் அபிஜ்ஞானசகுந்தலா, விக்ரமோர்வசியா மற்றும் மாளவிகாக்னிமித்ரா போன்ற காளிதாசர் நாடகங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்; பாசாவின் ஸ்வப்னவாசவதத்தை மற்றும் பஞ்சராத்ரா; ஹர்ஷாவின் நாகாநந்தா.

பொம்மலாட்டம்:

இந்தியாவில் பொம்மலாட்டத்தின் நீண்ட பாரம்பரியம் உள்ளது. பண்டைய இந்திய இதிகாசமான மகாபாரதத்தில் பொம்மலாட்டம் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. கத்புட்லி, ராஜஸ்தானை பூர்வீகமாகக் கொண்ட சரம் பொம்மலாட்டத்தின் ஒரு வடிவம் குறிப்பிடத்தக்கது மற்றும் பல இந்திய வென்ட்ரிலோக்விஸ்டுகள் மற்றும் பொம்மலாட்டக்காரர்கள் உள்ளனர். முதல் இந்திய வென்ட்ரிலோக்விஸ்ட், பேராசிரியர் ஓய்.கே. பத்யே, 1920 களில் இந்த வகை பொம்மலாட்டத்தை இந்தியாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் அவரது மகன் ராம்தாஸ் பத்யே, வென்ட்ரிலோக்விசம் மற்றும் பொம்மலாட்டம் ஆகியவற்றைப் பிரபலப்படுத்தினார். ஏறக்குறைய அனைத்து வகையான பொம்மலாட்டங்களும் இந்தியாவில் காணப்படுகின்றன.

சரம் பொம்மைகள் :

சரம் பொம்மைகள் அல்லது மரியோனெட்டுகளின் வளமான மற்றும் பழமையான பாரம்பரியத்தை இந்தியா கொண்டுள்ளது. சரங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மூட்டு மூட்டுகளுடன் கூடிய மரியோனெட்டுகள் அதிக நெகிழ்வுத்தன்மையை அனுமதிக்கின்றன, எனவே அவை பொம்மைகளில் மிகவும் வெளிப்படையானவை. ராஜஸ்தான், ஒரிசா, கர்நாடகா மற்றும் தமிழ்நாடு போன்ற சில பகுதிகளில் பொம்மலாட்டம் இந்த வடிவம் செழித்து வளர்ந்துள்ளது. ராஜஸ்தானின் பாரம்பரிய மரியோனெட்டுகள் கத்புட்லி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஒற்றை மரத்தில் செதுக்கப்பட்ட இந்தப் பொம்மலாட்டங்கள், வண்ணமயமான உடையில் இருக்கும் பெரிய பொம்மைகளைப் போல இருக்கும். ஒரிசாவின் சரம் பொம்மைகள் குந்தேய் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கர்நாடகாவின் சரம் பொம்மைகள் கோம்பேயட்டா என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பொம்மலாட்டம் என்று அழைக்கப்படும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வரும் பொம்மைகள், கம்பி மற்றும் சரம் பொம்மைகளின் நுட்பங்களை இணைக்கின்றன.

தடி பொம்மைகள் :

ராட் பொம்மைகள் கையுறை-பொம்மைகளின் நீட்டிப்பாகும், ஆனால் பெரும்பாலும் அவை மிகவும் பெரியவை மற்றும் கீழே இருந்து தண்டுகளால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன மற்றும் கையாளப்படுகின்றன. இந்த வகை பொம்மலாட்டம் தற்போது மேற்கு வங்கம் மற்றும் ஒரிசாவில் அதிகம் காணப்படுகிறது. மேற்கு வங்காளத்தின் பாரம்பரிய கம்பி பொம்மை வடிவம் புட்டுல் நாட்ச் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அவை மரத்திலிருந்து செதுக்கப்பட்டவை மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் பல்வேறு கலை பாணிகளைப் பின்பற்றுகின்றன. பீகாரின் பாரம்பரிய கம்பி பொம்மை யாம்புரி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கையுறை பொம்மைகள் :

கையுறை பொம்மைகள் ஸ்லீவ், கை அல்லது பனை பொம்மைகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. தலையானது பேப்பியர் மச்சே, துணி அல்லது மரத்தால் ஆனது, கழுத்துக்குக் கீழே இருந்து இரண்டு கைகள் வெளிப்படும். மீதமுள்ள உருவம் நீண்ட, பாயும் பாவாடையைக் கொண்டுள்ளது. இந்த பொம்மைகள் தளர்வான பொம்மைகள் போல இருக்கும், ஆனால் ஒரு திறமையான பொம்மலாட்டக்காரரின் கைகளில், பரந்த அளவிலான அசைவுகளை உருவாக்கும் திறன் கொண்டவை. கையாளுதல் நுட்பம் எளிமையானது, இயக்கங்கள் மனித கையால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன, முதல் விரல் தலை மற்றும் நடுவிரல் மற்றும் கைப்பாவையின் இரண்டு கைகளில் கட்டைவிரல் செருகப்படும். இந்த மூன்று விரல்களின் உதவியால், கையுறை பொம்மை உயிர் பெறுகிறது. இந்தியாவில் கையுறை பொம்மைகளின் பாரம்பரியம் உத்தரபிரதேசம், ஒரிசா, மேற்கு வங்காளம் மற்றும் கேரளாவில் பிரபலமாக உள்ளது. உத்தரபிரதேசத்தில், கையுறை பொம்மை நாடகங்கள் பொதுவாக சமூக கருப்பொருள்களை முன்வைக்கின்றன, அதேசமயம் ஒரிசாவில் இத்தகைய

நாடகங்கள் ராதா மற்றும் கிருஷ்ணரின் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஓரிசாவில், பொம்மலாட்டக்காரர் ஒரு கையால் தோலாக் (கை டிரம்) வாசித்து, மற்றொரு கையால் பொம்மையை கையாளுகிறார். உரையாடலின் டெலிவரி, பொம்மையின் அசைவு மற்றும் தோலக்கின் துடிப்பு ஆகியவை நன்கு ஒத்திசைக்கப்பட்டு வியத்தகு சூழ்நிலையை உருவாக்குகின்றன. கேரளாவில், பாரம்பரிய கையுறை பொம்மை நாடகம் பாவகூத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நிழல் விளையாட்டு:

நிழல் பொம்மைகள் இந்தியாவின் கலாச்சாரம் மற்றும் கலையின் ஒரு பழமையான பகுதியாகும், குறிப்பாக ஆந்திராவின் கீலு பொம்மை மற்றும் தோலு பொம்மலதா, கர்நாடகாவில் டோகலு கொம்பேயாட்டா, மகாராஷ்டிராவில் சர்மா பஹுலி நாட்டியம், ஒடிசாவில் ராவண சாயா, கேரளாவில் தொல்பவகூத்து மற்றும் தி. தமிழ்நாட்டில் தொல் பொம்மலாட்ட. கோவில் சுவரோவிய ஓவியம், தளர்வான இலை போலியோ ஓவியங்கள் மற்றும் கதை ஓவியங்கள் போன்ற இந்தியாவில் உள்ள சித்திர மரபுகளிலும் நிழல் பொம்மை விளையாட்டு காணப்படுகிறது. ஒடிசாவின் சாவ் போன்ற நடன வடிவங்கள் "நிழல்" என்று பொருள்படும். நிழல் தியேட்டர் நடன நாடக அரங்கம் பொதுவாக இந்து கோவில்களுடன் இணைக்கப்பட்ட மேடை மேடைகளில் நிகழ்த்தப்படுகிறது, மேலும் சில பகுதிகளில் இவை கூத்து மடம் அல்லது கூத்தம்பலம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பல பிராந்தியங்களில், முக்கிய கோவில் திருவிழாக்களின் போது, தற்காலிக மேடைகளில், பயண கலைஞர் குடும்பங்களால் பொம்மை நாடகம் நடத்தப்படுகிறது. இந்து இதிகாசங்களான ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்தின் புராணக்கதைகள் அவற்றின் தொகுப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. இருப்பினும், விவரங்கள் மற்றும் கதைகள் பிராந்திய ரீதியாக வேறுபடுகின்றன.

இசை:

இசை இந்தியாவின் கலாச்சாரத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். 2000 ஆண்டு பழமையான சமஸ்கிருத உரையான நாட்டியசாஸ்திரம், இசைக்கருவிகளை வகைப்படுத்த ஐந்து வகைபிரித்தல் அமைப்புகளை விவரிக்கிறது. இந்த பண்டைய இந்திய அமைப்புகளில் ஒன்று அதிர்வுக்கான நான்கு முதன்மை ஆதாரங்களின்படி இசைக்கருவிகளை நான்கு குழுக்களாக வகைப்படுத்துகிறது: சரங்கள், சவ்வுகள், சங்குகள் மற்றும் காற்று. ரெய்ஸ் போன்றவற்றின் கூற்றுப்படி, இது மேற்கத்திய உயிரினவியல் கோட்பாட்டைப் போன்றது. ஒடிசாவின் மலைப்பகுதியில் 3000 ஆண்டுகள் பழமையான, 20-விசை, கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட பளபளப்பான பசால்ட் லித்தோபோன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாக தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். இந்திய இசையின் மிகப் பழமையான பாதுகாக்கப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகள், சாமவேதத்தின் (கிமு 1000) மெல்லிசைகளாகும், அவை இன்னும் சில வேத ஸ்ரேளத யாகங்களில் பாடப்படுகின்றன; இதுவே இந்திய இசைப் பாடல்களின் ஆரம்பக் கணக்கு. க்ருஷ்ட், பிரதம், த்விதியா, திரிதியை, சதுர்த், மந்த்ரா மற்றும் அதிஸ்வர் என, இறங்கு வரிசையில் பெயரிடப்பட்ட ஏழு குறிப்புகளைக் கொண்ட ஒரு டோனல் அமைப்பை அது

முன்மொழிந்தது. இவை ஒரே நிலையான அதிர்வெண் கருவியாக இருந்த புல்லாங்குழலின் குறிப்புகளைக் குறிக்கின்றன. சாமவேதம் மற்றும் பிற இந்து நூல்கள் இந்தியாவின் பாரம்பரிய இசை பாரம்பரியத்தை பெரிதும் பாதித்தன. இது இன்று இரண்டு தனித்துவமான பாணிகளில் அறியப்படுகிறது: கர்நாடக மற்றும் இந்துஸ்தானி இசை. கர்நாடக இசை மற்றும் ஹிந்துஸ்தானி இசை அமைப்புகள் இரண்டும் மெல்லிசைத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை (ராகம் என அழைக்கப்படுகின்றன), தாள சுழற்சியில் (தா என அழைக்கப்படும்) பாடப்படுகிறது; இந்த கோட்பாடுகள் நாட்டியசாஸ்திரம் (கிமு 200) மற்றும் தத்திலம் (கிபி 300) ஆகியவற்றில் செம்மைப்படுத்தப்பட்டன. இந்தியாவின் தற்போதைய இசையானது மத, கிளாசிக்கல், நாட்டுப்புற, திரைப்படம், ராக் மற்றும் பாப் இசை மற்றும் நடனத்தின் பல வகைகளை உள்ளடக்கியது. பாரம்பரிய பாரம்பரிய இசை மற்றும் நடனத்தின் ஈர்ப்பு வேகமாக குறைந்து வருகிறது, குறிப்பாக இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில்.

குகை ஓவியங்கள்:

அஜந்தா, பாக், எல்லோரா மற்றும் சித்தன்னவாசல் போன்ற இடங்களில் உள்ள குகை ஓவியங்களும், கோவில் ஓவியங்களும் இயற்கையின் மீதான காதலுக்கு சான்று பகர்கின்றன. இந்தியாவில் மிகவும் ஆரம்ப மற்றும் இடைக்கால கலை இந்து, பௌத்த அல்லது ஜெயின் ஆகும். பல (பெரும்பாலும் தென்னிந்திய) இந்திய வீடுகளின் வாசலுக்கு வெளியே புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்ட வண்ணத் தரை வடிவமைப்பு (ரங்கோலி) இன்னும் பொதுவான காட்சியாக உள்ளது. ராஜா ரவி வர்மா இடைக்கால இந்தியாவின் பாரம்பரிய ஓவியர்களில் ஒருவர்.

பட்டச்சித்ரா, மதுபானி ஓவியம், மைசூர் ஓவியம், ராஜபுத்திர ஓவியம், தஞ்சை ஓவியம் மற்றும் முகலாய ஓவியம் ஆகியவை இந்தியக் கலையின் குறிப்பிடத்தக்க வகைகளாகும்; நந்தலால் போஸ், எம்.எஃப். ஹுசைன், எஸ். எச். ராசா, கீதா வதேரா, ஜாமினி ராய் மற்றும் பி. வெங்கடப்பா^[171] ஆகியோர் சில நவீன ஓவியர்கள். இன்றைய கலைஞர்களில், அதுல் டோடியா, போஸ் கிருஷ்ணமாக்கன்ஹரி, தேவஜோதி ரே மற்றும் ஷிபு நடேசன் ஆகியோர் இந்திய கலையின் புதிய சகாப்தத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர், அங்கு உலகளாவிய கலை இந்திய பாரம்பரிய பாணிகளுடன் நேரடி ஒருங்கிணைப்பைக் காட்டுகிறது. இந்த சமீபத்திய கலைஞர்கள் சர்வதேச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளனர். மும்பையில் உள்ள ஜஹாங்கிர் ஆர்ட் கேலரி, மைசூர் அரண்மனை சில நல்ல இந்திய ஓவியங்களைக் காட்சிக்கு வைத்துள்ளது. திருவள்ளூர் சிலை, அல்லது வள்ளூர் சிலை, தமிழ் கவிஞரும் தத்துவஞானியுமான திருவள்ளூரின் 133-அடி (40.6 மீ) உயரமான கல் சிற்பமாகும். ஒற்றுமை சிலை, குஜராத் மாநிலத்தில் 182 மீட்டர் (597 அடி) உயரம் கொண்ட உலகின் மிக உயரமான சிலை ஆகும். இது இந்திய அரசியல்வாதியும் சுதந்திர ஆர்வலருமான வல்லபாய் படேலை (1875-1950) சித்தரிக்கிறது, அவர் முதல் துணைப் பிரதமராக இருந்தார். மற்றும் சுதந்திர இந்தியாவின் உள்துறை அமைச்சர். இது 31 அக்டோபர் 2018 அன்று இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திர மோடியால் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

இந்தியாவின் முதல் சிற்பங்கள் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைச் சேர்ந்தவை, அங்கு கல் மற்றும் வெண்கல உருவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்னர், இந்து மதம், பௌத்தம் மற்றும் ஜைன மதம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததால், இந்தியா சில மிகவும் சிக்கலான வெண்கலங்களையும் கோயில் சிற்பங்களையும் உருவாக்கியது. எல்லோராவில் உள்ளதைப் போன்ற சில பெரிய கோவில்கள் கட்டைகளால் கட்டப்படவில்லை, ஆனால் திடமான பாறைகளால் செதுக்கப்பட்டவை. வடமேற்கில், ஸ்டக்கோ, ஸ்கிஸ்ட் அல்லது களிமண்ணில் உருவாக்கப்பட்ட சிற்பங்கள், இந்திய மற்றும் கிளாசிக்கல் ஹெலனிஸ்டிக் அல்லது கிரேக்க-ரோமன் செல்வாக்கின் மிகவும் வலுவான கலவையைக் காட்டுகின்றன. மதுராவின் இளஞ்சிவப்பு மணற்கல் சிற்பங்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் உருவாகின. குப்தர் காலத்தில் (4 முதல் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை) சிற்பம் மிக உயர்ந்த தரத்தை உருவாக்கியது மற்றும் மாடலிங்கில் நுட்பமானது. தென்கிழக்கு மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஆசியா முழுவதும் பௌத்த மற்றும் இந்து சிற்பங்களுக்கு பங்களித்த பாரம்பரிய இந்திய கலைக்கு வழிவகுத்த இந்த பாணிகள் மற்றும் இந்தியாவில் பிற இடங்களில் உருவானது.

இந்திய கட்டிடக்கலை:

இந்திய கட்டிடக்கலையானது விண்வெளி மற்றும் காலத்தின் பல வெளிப்பாடுகளை உள்ளடக்கியது, தொடர்ந்து புதிய யோசனைகளை உள்வாங்குகிறது. இதன் விளைவாக, வரலாறு முழுவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தொடர்ச்சியைத் தக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கும் கட்டிடக்கலை உற்பத்தியின் வளர்ச்சி வரம்பாகும். சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தில் (கிமு 2600-1900) அதன் ஆரம்பகால உற்பத்திகள் காணப்படுகின்றன, இது நன்கு திட்டமிடப்பட்ட நகரங்கள் மற்றும் வீடுகளால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த நகரங்களின் திட்டமிடல் மற்றும் அமைப்பில் மதம் மற்றும் அரசாட்சி முக்கிய பங்கு வகித்ததாகத் தெரியவில்லை. மௌரிய மற்றும் குப்த பேரரசுகள் மற்றும் அவர்களின் வாரிசுகளின் காலத்தில், அஜந்தா மற்றும் எல்லோராவின் குகைகள் மற்றும் நினைவுச்சின்னமான சாஞ்சி ஸ்தூபி போன்ற பல புத்த கட்டிடக்கலை வளாகங்கள் கட்டப்பட்டன. பிற்காலத்தில், தென்னிந்தியாவில் பேலூரில் உள்ள சென்னகேசவ கோயில், ஹலேபிடுவில் உள்ள ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில், மற்றும் ராஜ ராஜ சோழனால் கட்டப்பட்ட சோமநாதபுரத்தில் கேசவ கோயில், பிரகதீஸ்வரர் கோயில், தஞ்சாவூர், சூரிய கோயில், கோனார்க், ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ள ஸ்ரீ ரங்கநாதசுவாமி கோயில் போன்ற பல இந்துக் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மற்றும் பத்திப்ரோலுவில் உள்ள புத்த ஸ்தூபி (சின்ன லஞ்ச திப்பா மற்றும் விக்ரமார்கா கோட்டா திப்பா). ராஜபுத்திர சாம்ராஜ்யங்கள் தங்கள் ஆட்சியின் போது கஜுராஹோ கோயில் வளாகம், சித்தோர் கோட்டை மற்றும் சதுர்புஜ் கோயில் போன்றவற்றைக் கட்டுவதை மேற்பார்வையிட்டன. அங்கோர் வாட், போரோபுதார் மற்றும் பிற புத்த மற்றும் இந்து கோவில்கள் தென்கிழக்கு ஆசிய கட்டிடக்கலை மீது வலுவான இந்திய செல்வாக்கை சுட்டிக்காட்டுகின்றன, ஏனெனில் அவை பாரம்பரிய இந்திய மத கட்டிடங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட ஒத்த பாணியில் கட்டப்பட்டுள்ளன.

வாஸ்து சாஸ்திரத்தின் பாரம்பரிய அமைப்பு ஃபெங் சுய்யின் இந்தியாவின் பதிப்பாக செயல்படுகிறது, இது நகர திட்டமிடல், கட்டிடக்கலை மற்றும் பணிச்சூழலியல் ஆகியவற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எந்த அமைப்பு பழையது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை, ஆனால் அவற்றில் சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன. ஃபெங் சுய் உலகம் முழுவதும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வாஸ்து கருத்துரீதியாக ஃபெங் சுய்க்கு ஒத்ததாக இருந்தாலும், அது ஆற்றல் ஓட்டத்தை ஒத்திசைக்க முயற்சிக்கிறது, (உயிர்-சக்தி அல்லது சமஸ்கிருதத்தில் பிராணா என்றும் சீன/ஐப்பானிய மொழியில் சி/கி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது), வீட்டின் மூலம், அது விவரங்களில் வேறுபடுகிறது, பல்வேறு பொருள்கள், அறைகள், பொருட்கள் போன்றவற்றை வைக்க வேண்டிய சரியான திசைகள் போன்றவை.

மேற்கிலிருந்து இஸ்லாமிய செல்வாக்கின் வருகையுடன், இந்திய கட்டிடக்கலை புதிய மதத்தின் மரபுகளை அனுமதிக்கும் வகையில் மாற்றியமைக்கப்பட்டு, இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பாணியை உருவாக்கியது. குதுப் வளாகம், தில்லி சுல்தானகத்தின் தொடர்ச்சியான சுல்தான்களால் கட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்களின் தொகுப்பானது ஆரம்பகால உதாரணங்களில் ஒன்றாகும். ஃபதேபூர் சிக்ரி, தாஜ்மஹால்.[176] கோல் கும்பாஸ், டெல்லியின் செங்கோட்டை மற்றும் சார்மினார் ஆகியவை இந்தக் காலகட்டத்தின் உருவாக்கம், இவை பெரும்பாலும் இந்தியாவின் ஒரே மாதிரியான சின்னங்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியானது இந்தோ-சராசெனிக் பாணியின் வளர்ச்சியையும் ஐரோப்பிய கோதிக் போன்ற பல பாணிகளின் கலவையையும் கண்டது. விக்டோரியா மெமோரியல் மற்றும் சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்க உதாரணங்கள்.

புத்த மதத்தின் பரவல் காரணமாக, இந்திய கட்டிடக்கலை கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. கோவில் மேடு அல்லது ஸ்தூபி, கோவில் கோபுரம் அல்லது சிகரம், கோவில் கோபுரம் அல்லது பகோடா மற்றும் கோவில் வாசல் அல்லது தோரணம் போன்ற பல இந்திய கட்டிடக்கலை அம்சங்கள், கிழக்கு ஆசியா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் ஆசிய கலாச்சாரத்தின் புகழ்பெற்ற அடையாளங்களாக மாறியுள்ளன. மத்திய கோபுரம் சில நேரங்களில் விமானம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. தெற்கு கோவில் வாசல் அல்லது கோபுரம் அதன் சிக்கலான மற்றும் கம்பீரத்திற்காக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தற்கால இந்திய கட்டிடக்கலை மிகவும் காஸ்மோபாலிட்டன். நகரங்கள் மிகவும் கச்சிதமான மற்றும் அடர்த்தியான மக்கள்தொகை கொண்டவை. மும்பையின் நாரிமன் பாயின்ட் அதன் ஆர்ட் டெகோ கட்டிடங்களுக்கு பிரபலமானது. தாமரை கோயில், கோல்டன் பகோடா மற்றும் அக்ஷர்தாம் போன்ற சமீபத்திய படைப்புகள் மற்றும் புவனேஸ்வர் மற்றும் சண்டிகர் போன்ற இந்தியாவின் பல்வேறு நவீன நகர்ப்புற வளர்ச்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

விளையாட்டு மற்றும் தற்காப்பு கலைகள்:

விளையாட்டு :

ஃபீல்டு ஹாக்கி இந்தியாவின் தேசிய விளையாட்டாகக் கருதப்பட்டது, ஆனால் இது சமீபத்தில் இந்திய அரசால் மறுக்கப்பட்டது, இந்தியா எந்த விளையாட்டையும் தேசிய விளையாட்டாக அறிவிக்கவில்லை என்று தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டம் (ஆர்டிஐ) தாக்கல் செய்தது. குறிப்பாக பிரபலமாக இருந்த நேரத்தில், இந்திய ஆண்கள் தேசிய ஹாக்கி அணி 1975 ஆண்கள் ஹாக்கி உலகக் கோப்பையையும், ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் 8 தங்கம், 1 வெள்ளி மற்றும் 2 வெண்கலப் பதக்கங்களையும் வென்றது. இருப்பினும், இந்தியாவில் ஃபீல்ட் ஹாக்கியில் ஒரு காலத்தில் இருந்த பின்வருபவை இப்போது இல்லை. கிரிக்கெட் இந்தியாவில் மிகவும் பிரபலமான விளையாட்டாக கருதப்படுகிறது. இந்திய தேசிய கிரிக்கெட் அணி 1983 கிரிக்கெட் உலகக் கோப்பை, 2011 கிரிக்கெட் உலகக் கோப்பை, 2007 ஐசிசி உலக இருபது²⁰, 2013 ஐசிசி சாம்பியன்ஸ் டிராபி ஆகியவற்றை வென்றது மற்றும் 2002 ஐசிசி சாம்பியன்ஸ் டிராபியை இலங்கையுடன் பகிர்ந்து கொண்டது. உள்நாட்டுப் போட்டிகளில் ரஞ்சிக் கோப்பை, துலிப் டிராபி, தியோதர் டிராபி, இரானி டிராபி மற்றும் சேலஞ்சர் தொடர் ஆகியவை அடங்கும். கூடுதலாக, பிசிசிஐ இந்தியன் பிரீமியர் லீக், டுவென்டி 20 போட்டியை நடத்துகிறது. இந்தியாவில் கால்பந்தின் தாயகமாகவும் கருதப்படும் இந்திய மாநிலமான கேரளாவில் கால்பந்து பிரபலமாக உள்ளது. கொல்கத்தா நகரம் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய ஸ்டேடியத்தின் தாயகமாகும், மேலும் திறன் மூலம் உலகின் இரண்டாவது பெரிய மைதானம், சால்ட் லேக் ஸ்டேடியம். தேசிய கிளப்புகள் போன்ற மோஹான் பாகன் ஏ.சி., கிங்பிஷர் ஈஸ்ட் பெங்கால் எப்.சி., பிரயாக் யுனைடெட் எஸ்.சி., மற்றும் முகமதின் ஸ்போர்ட்ஸ் கிளப்

குப்த சாம்ராஜ்யத்தின் போது சதுரங்கம் வடமேற்கு இந்தியாவில் தோன்றியதாக பொதுவாக நம்பப்படுகிறது, அங்கு 6 ஆம் நூற்றாண்டில் அதன் ஆரம்ப வடிவம் சதுரங்கா என்று அறியப்பட்டது. கபடி, கில்லி-தண்டா மற்றும் கோ கோ போன்ற பிற விளையாட்டுகள் இந்தியாவில் தோன்றி வட இந்தியாவின் பரவலான பகுதிகளில் தொடர்ந்து பிரபலமாக உள்ளன. பாரம்பரிய தென்னிந்திய விளையாட்டுகளில் பாம்பு படகு போட்டி மற்றும் குட்டியும் கோலும் அடங்கும். போலோவின் நவீன விளையாட்டு இந்தியாவின் மணிப்பூரில் இருந்து பெறப்பட்டது, அங்கு விளையாட்டு 'சகோல் காஞ்சே', 'கஞ்சை-பாசி' அல்லது 'புலு' என அறியப்பட்டது. இது கடைசியின் ஆங்கிலமயமாக்கப்பட்ட வடிவமாகும், இது பயன்படுத்தப்பட்ட மரப் பந்தைக் குறிக்கிறது, இது மேற்கில் மெதுவாக பரவியதில் விளையாட்டால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. முதல் போலோ கிளப் 1833 இல் இந்தியாவின் அசாமில் உள்ள சில்சார் நகரில் நிறுவப்பட்டது. 2011 இல், இந்தியா தனது முதல் மோட்டார் பந்தய சுற்று, தனியாரால் கட்டப்பட்ட புத்த சர்வதேச சர்க்யூட்டைத் திறந்து வைத்தது. 5.14 கிலோமீட்டர் சுற்றுப்பாதை டெல்லிக்கு அருகிலுள்ள உத்தரபிரதேசத்தின் கிரேட்டர்

நொய்டாவில் உள்ளது. முதல் :பார்முலா ஒன் இந்திய கிராண்ட் பிரிக்ஸ் நிகழ்வு அக்டோபர் 2011 இல் இங்கு நடத்தப்பட்டது.

இந்திய தற்காப்பு கலைகள்

பழங்கால இந்திய தற்காப்புக் கலைகளின் சிறந்த அறியப்பட்ட வடிவங்களில் ஒன்று கேரளாவிலிருந்து வரும் களரிப்பயட்டு ஆகும். இந்த பண்டைய சண்டை பாணி சங்க இலக்கியங்களில் கிமு 400 மற்றும் கிபி 600 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் எஞ்சியிருக்கும் பழமையான தற்காப்புக் கலைகளில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. இந்த வகையான தற்காப்புக் கலைகளில், உடல் பயிற்சியின் பல்வேறு நிலைகளில், உடலுக்கு மிருதுமையை அளிக்க எள் எண்ணெயுடன் ஆயுர்வேத மசாஜ் அடங்கும் (உசிசில்); உடலின் பல்வேறு பாகங்கள் (மியாபயட்டு) மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற, கூர்மையான உடல் அசைவுகளின் தொடர்; மற்றும், சிக்கலான வாள் சண்டை நுட்பங்கள் (பளியங்கம்), இது கி.பி 200 இல் உருவாக்கப்பட்டது, அதன் வேர்கள் தென்னிந்தியாவில் சங்க காலம் வரை உள்ளது. இந்திய தற்காப்புக் கலைகளில் சிலம்பம் தனித்துவமானது, ஏனெனில் இது பலவிதமான சூழலும் பாணிகள் உட்பட சிக்கலான கால்வேலை நுட்பங்களை (காலடி) பயன்படுத்துகிறது. ஒரு மூங்கில் தண்டு முக்கிய ஆயுதமாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. பழங்கால தமிழ் சங்க இலக்கியங்கள் கிமு 400 மற்றும் கிபி 600 க்கு இடையில், தென்னிந்தியாவின் வீரர்கள் சிறப்பு தற்காப்புக் கலைப் பயிற்சிகளைப் பெற்றனர், இது முதன்மையாக ஈட்டி (வேல்), வாள் (வால்) மற்றும் கேடயம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகிறது.

கிழக்கு மாநிலங்களில், பைகா அகடா என்பது ஒடிசாவில் காணப்படும் ஒரு தற்காப்புக் கலையாகும். பைகா அகடா, அல்லது பைகா அகாரா, தோராயமாக "போர்வீரர் உடற்பயிற்சி கூடம்" அல்லது "போர்வீரர் பள்ளி" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பண்டைய காலங்களில், இவை விவசாய போராளிகளின் பயிற்சி பள்ளிகளாக இருந்தன. இன்றைய பைக்கா அகடா, பைக்கா நடனம், தாள அசைவுகளுடன் கூடிய செயல்திறன் கலை மற்றும் ஆயுதங்களை சரியான நேரத்தில் டிரம்மில் அடிப்பது ஆகியவற்றுடன் கூடுதலாக உடல் பயிற்சிகள் மற்றும் தற்காப்புக் கலைகளை கற்பிக்கிறது. இது அக்ரோபாட்டிக் சூழ்ச்சிகள் மற்றும் கந்தா (நேரான வாள்), பட்டா (குவாண்ட்லெட்-வாள்), குச்சிகள் மற்றும் பிற ஆயுதங்களின் பயன்பாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

வட இந்தியாவில், முஸ்தி யுத்தம் கி.பி 1100 இல் உருவானது மற்றும் மன, உடல் மற்றும் ஆன்மீக பயிற்சியில் கவனம் செலுத்தியது. கூடுதலாக, தனுர் வேத பாரம்பரியம் ஒரு செல்வாக்கு மிக்க சண்டைக் கலை பாணியாகும், இது வில் மற்றும் அம்புகளை மிக உயர்ந்த ஆயுதங்களாகக் கருதியது. தனுர் வேதம் முதன்முதலில் கிமு 5 ஆம் நூற்றாண்டு விஷ்ணு புராணத்தில் விவரிக்கப்பட்டது மற்றும் இரண்டு முக்கிய பண்டைய இந்திய இதிகாசங்களான ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பயம், சந்தேகம் மற்றும் பதட்டம் ஆகியவற்றை நீக்குவதற்கான ஒரு கருவியாக தியானம்

(தியானம்) மீது அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவது இந்திய தற்காப்புக் கலைகளின் ஒரு தனித்துவமான காரணியாகும்.

இந்திய தற்காப்புக் கலை நுட்பங்கள் ஆசியா முழுவதும் உள்ள மற்ற தற்காப்புக் கலைகளில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் கிமு 3 ஆம் நூற்றாண்டின் பதஞ்சலியின் யோகா சூத்திரங்கள் ஒருவரின் உடலுக்குள் அமைந்துள்ள புள்ளிகளை எவ்வாறு தியானம் செய்வது என்பதை கற்பித்தன, இது பின்னர் தற்காப்புக் கலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டது, அதே நேரத்தில் யோகாகார பௌத்தத்தில் பல்வேறு முத்திரை விரல் அசைவுகள் கற்பிக்கப்பட்டன. யோகாவின் இந்த கூறுகள், நாடா நடனங்களில் விரல் அசைவுகள், பின்னர் பல்வேறு தற்காப்புக் கலைகளில் இணைக்கப்பட்டன. சில வரலாற்றுக் கணக்குகளின்படி, தென்னிந்திய புத்த துறவி போதிதர்மா ஷாலின் குங்ஃபுவின் முக்கிய நிறுவனர்களில் ஒருவர்.

Reference Books

1. Biphan Chandra, India after Independence, (1947-2000) Penguin Books, New Delhi, 2000.
2. Braw P.K., Politics of India since Independence, New Delhi, 1999.
3. Chakaravarthy S.R, Contemporary India, New Delhi, 2005.
4. Dharamraj. J., Contemporary History of India, (Tamil) Tensy Publications, Sivakasi, 2014.
5. 'Varalatu Suvadugal' (Tamil) Thina thanthi Pathippagam, Veperi, Chennai, 2010.